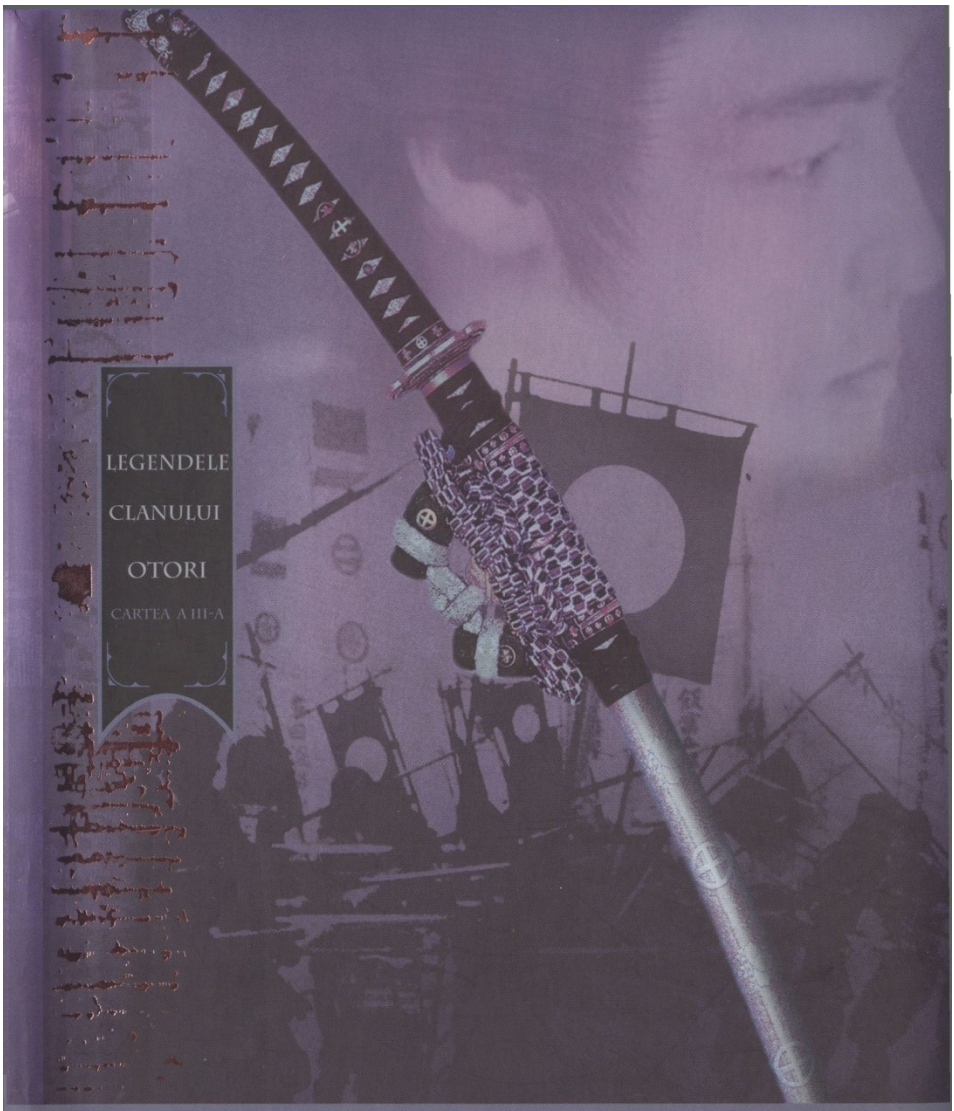

LEGENDELE CLANULUI OTORI

CARTEA A III-A

STRĂLUCIREA LUNII, ADIEREA VÂNTULUI

LIAN HEARN

STRĂLUCIREA LUNII, ADIEREA VÂNTULUI

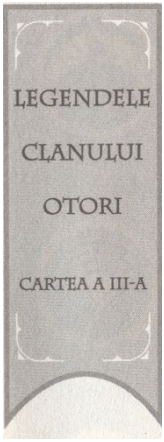

CLANUL
OTORI

CLANUL
MARUYAMA

CLANUL
SEISHUU

CLANUL
SHIRAKAWA

CLANUL
TOHAN

CLANUL
ARAI

LIAN HEARN

STRĂLUCIREA LUNII, ADIEREA VÂNTULUI

LEGENDELE CLANULUI OTORI
CARTEA A III-A

Traducere din limba engleză de Lidia Grădinaru

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: ANTONIA KACSO
Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda

BRILLIANCE OF THE MOON
Copyright © Lian Hearn, 2004
Text design by Ellie Exarchos and Simon Paterson

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii LEDA,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN 978-973-102-262-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEARN, LIAN
Strălucirea lunii, adierea vântului: Legendele clanului Otori /
Lian Hearn; trad.: Lidia Grădinaru. - București:
Leda, 2010
ISBN 978-973-102-262-8

I. Grădinaru, Lidia (trad.)
82I.III-3I = I35.I

CUVÂNT-ÎNAINTE

Aceste evenimente au avut loc în lunile care au urmat căsătoriei lui Otori Takeo cu Shirakawa Kaede la templul din Terayama. Căsătoria a întărit hotărârea lui Kaede de a moșteni domeniul Maruyama și i-a dat lui Takeo resursele de care avea nevoie pentru a-l răzbuna pe tatăl său adoptiv, Shigeru, și a-și lua locul în fruntea clanului Otori. Totuși, această căsătorie l-a înfuriat pe Arai Daiichi, căpetenia de oști care acum controla cea mai mare parte a Celor Trei Țări, și l-a jignit pe nobilul lord Fujiwara, care o considera pe Kaede ca fiind logodnica lui.

În iarna precedentă, condamnat la moarte de Trib, Takeo fugise la Terayama, unde i s-au dat dovezile strânse de Shigeru despre Trib, împreună cu Yato, sabia Otorilor. Pe drum, viața îi fusese salvată de proscrisul Yo-An, unul dintre Hiddeni, secta interzisă, care l-a dus la un altar în munți ca să asculte profețiile unei sfinte.

În tine sunt amestecate trei seminții. Te-ai născut în neamul Hiddenilor, însă viața ta a fost dată în vileag și nu-ți mai aparține. Pământul va da ceea ce dorește Cerul.

Pământurile tale se vor întinde de la mare la mare, dar pacea va veni cu prețul vărsării de sânge. Cinci bătălii îți vor aduce pacea, patru de câștigat și una de pierdut. ..

シテ　音づれの、稀なる中の秋風に、

地　憂きを知らする夕べかな。

シテ　遠里人も眺むらん、

地　誰が世と月はよも訪はじ、

シテ　面白の折からや、頃しも秋の夕つ方、

地　牡鹿の声も心凄く、見ぬ山風を送り来て、梢はいづれ一葉散る、空すさまじき月影の、軒の忍に映ろひて、

シテ　露の玉垂れかかる身の、

地　思ひをのぶる夜すがらかな。

地　宮漏高く立って、風北に巡り。

シテ　隣砧緩く急にして、月西に流る。

世阿弥作「砧」より

Și alții, din sate îndepărtate,
Se uită fără doar și poate la această lună,
Care nu cere niciodată ceea ce privitorul pretinde nopții...
Puternic în nevăzutul vânt de munte
Un strigăt de cerb tremură în inimă,
Și undeva o rămurică își leapădă o frunză.

ZEAMI: *KINUTA*
(Teatrul Japonez No)

CELE TREI ȚĂRI

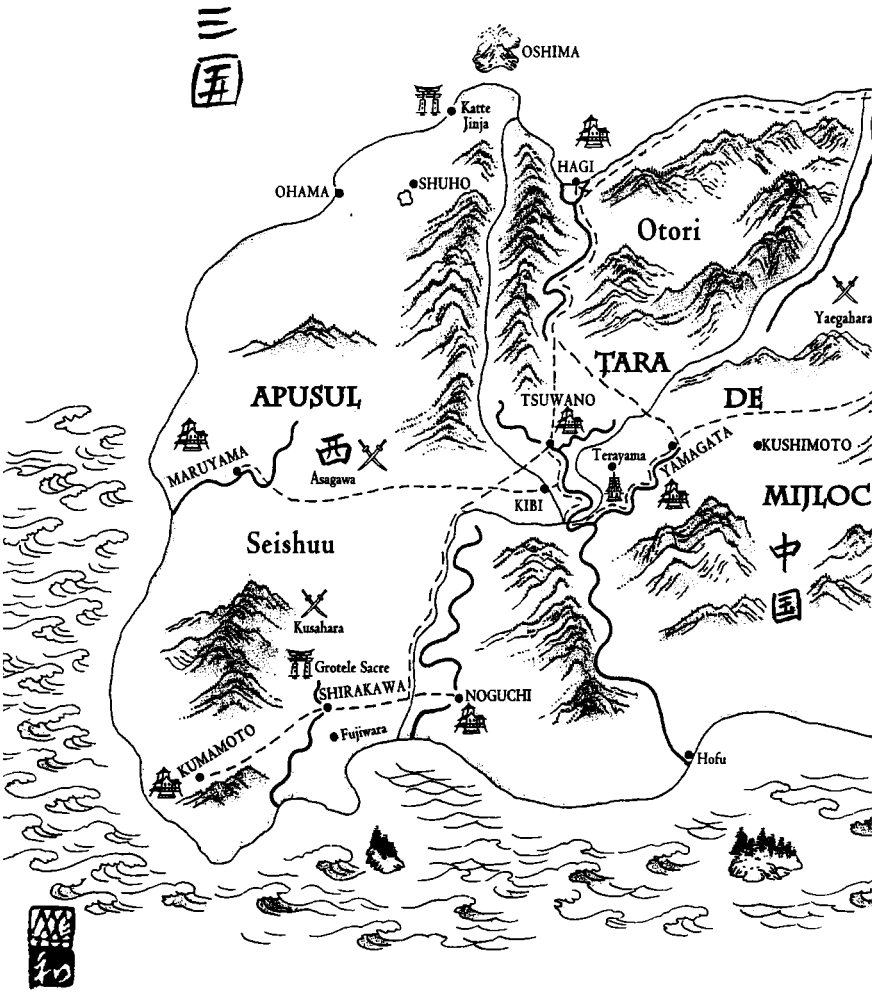

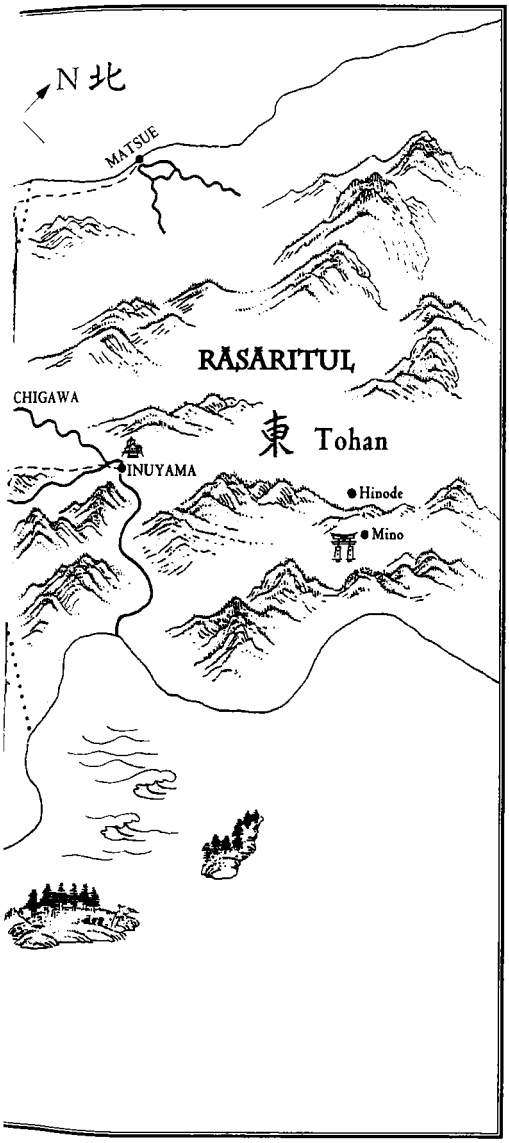

granițele feudelor

granițele feudelor înainte de Yaegahara

drum principal

câmp de luptă

cetate

sanctuar

templu

LEGENDELE CLANULUI OTORI PERSONAJE

CLANURILE

Otori

(Țara de Mijloc; cetatea de scaun: Hagi)

Otori Shigeru moștenitor legitim al clanului (I)

Otori Takeshi.....fratele său mai mic,omorât de clanul Tohan (d.)

Otori Takeo . . . (născut Tomasu) fiul adoptiv al lui Shigeru (I)

Otori Shigemori .....tatăl lui Shigeru, ucis în bătălia de la Yaegahara (d.)

Otori Ichiro ... rudă îndepărtată, învățătorul lui Shigeru și Takeo (I)

Chiyo

Haruka slujnice în casă (I)

Shiro . ... tâmplar (I)

Otori Shoichi . …. . unchiul lui Shigeru, acum senior al clanului (I)

Otori Masahiro ..... fratele său mai mic (I)

Otori Yoshitomi ..... ……fiul lui Masahiro (I)

Miyoshi Kahei.....frați, prieteni ai lui Takeo (I)

Miyoshi Gemba

Miyoshi Satoru…… tatăl lor: căpitanul pazei din castelul din Hagi (3)

Endo Chikara…….....însoțitor important (3)

Terada Fumifusa…… pirat (3)

Terada Fumio..... ……. fiul său, prieten al lui Takeo (I)

Ryoma…… pescar, fiul nelegitim al lui Masahiro (3)

Tohan

(Răsăritul; cetatea de scaun: Inuyama)

Iida Sadamu.....seniorul clanului (I)

Iida Nariachi…..... ……. . vărul său (3)
Ando . . . . însoțitorii lui Iida (I)
Abe
Seniorul Noguchi. .... aliat (I)
Doamna Noguchi..... .....soția sa (I)
Junko. .... servitoare în castelul Noguchi (I)

Seishuu

(O alianță a mai multor familii străvechi. Apusul; principalele cetăți de scaun: Kumamoto și Maruyama)

Arai Daiichi.....comandant de armată (I)
Niwa Satoru ..... însoțitor (2)
Akita Tsutomu ..... însoțitor (2)
Sonoda Mitsuru ..... nepotul lui Akita (2)
Maruyama Naomi. . stăpâna domeniului Maruyama, iubita lui Shigeru (I)
Mariko .... fiica ei (I)
Sachie..... servitoarea ei (I)
Sugita Haruki.....însoțitor (I)
Sugita Hiroshi . ….. ..... nepotul lui (3)
Sakai Masaki…….....vărul lui Hiroshi (3)
Seniorul Shirakawa (I)
Kaede fiica lui cea mare, verișoara doamnei Maruyama (I)
Ai ..... fiicele lui (2)
Hana

Ayame**..... ....** slujnice în casă (2)
Manami..... ..... . (2)
Ayako . .....(3)

Amano Tenzo .... însoțitor al familiei Shirakawa (I)
Shoji Kiyoshi . . . însoțitor important al seniorului Shirakawa (I)

TRIBUL

Familia Muto

Muto Kenji ..... învățătorul lui Takeo, Maestrul (I)
Muto Shizuka ..... nepoata lui Kenji, amanta lui Arai și însoțitoarea lui Kaede (I)

Zenko
Taku .....fiii ei(3)
Muto Seiko..... soția lui Kenji (2)
Muto Yuki.....fiica lor (I)
Muto Yuzuru .....văr (2)
Kana.....servitoare (3)
Miyabi

Familia Kikuta

Kikuta Isamu .....tatăl adevărat al lui Takeo (d.)
Kikuta Kotaro..... .....vărul lui, Maestrul (I)
Kikuta Gosaburo.....fratele mai mic al lui Kotaro (2)
Kikuta Akio. ..... nepotul lor (I)
Kikuta Hajime ..... . luptător (2)
Sadako ..... servitoare (2)

Familia Kuroda

Kuroda Shintaro..... . asasin renumit (I)
Kondo Kiichi (2)
Imai Kazuo (2)
Kudo Keiko (2)

ALȚII

Seniorul Fujiwara ..... nobil, exilat din capitală (2)
Mamoru.....protejatul și tovarășul lui (2)
Ono Rieko ..... . vărul lui (3)
Murita ..... însoțitor (3)
Dr. Ishida.....doctorul lui (3)
Matsuda Shingen .....starețul de la Terayama (2)
Kubo Makotocălugăr, cel mai bun prieten al lui Takeo (I)
Jin-emon. ..... bandit (3)
Jiro..... .....fiu de fermier (3)
Jo-An..... ..... proscris (I)

CAI

Raku…sur cu coama și coada negre; primul cal al lui Takeo, dăruit de el lui Kaede
Kyu.....negru, calul lui Shigeru, dispărut în Inuyama
Aoi..... . negru (frate vitreg cu Kyu)
Ki. ….....roibul lui Amano
Shun…… . murgul lui Takeo; un cal foarte deștept

Litere îngroșate = personaje principale
(I, 2, 3) = prima apariție a personajului în Cartea I, 2, sau 3
(d.) = personaj decedat înainte de începutul Cărții I

CAPITOLUL UNU

Pana stătea în palma mea. O țineam cu grijă, conștient de vechimea și fragilitatea ei. Totuși, albul ei era încă translucid, purpuriul vârfurilor ei încă strălucitor.

— Provine de la o pasăre sacră, *houou,* îmi explică Matsuda Shingen, starețul templului din Terayama. I s-a arătat tatălui tău adoptiv, Shigeru, când acesta avea doar cincisprezece ani, mai puțin decât ai tu acum. Ți-a povestit vreodată despre asta, Takeo?

Am clătinat din cap. Mă aflam cu Matsuda în camera lui dintr-un capăt al șirului de chilii din jurul curții principale a templului. De afară, acoperind obișnuitele zgomote ale templului, incantațiile și clopotele, se auzea zarva pregătirilor, produsă de oameni mulți care veneau și plecau. O auzeam pe Kaede, soția mea, vorbind dincolo de porți cu Amano Tenzo despre aprovizionarea cu hrană a armatei noastre în timpul marșului. Ne pregăteam să plecăm la Maruyama, marele domeniu din Vest, a cărui moștenitoare de drept era Kaede, să îl revendicăm în numele ei — să ne luptăm pentru el, dacă era nevoie. De la sfârșitul iernii, veniseră mulți războinici să ni se alăture în Terayama și aveam acum aproape o mie de oameni, încartiruiți la templu și în satele din împrejurimi, fără a-i pune la socoteală pe fermierii din regiune, care și ei îmi susțineau cu tărie cauza.

Amano era din Shirakawa, căminul strămoșesc al lui Kaede, și cel mai de încredere însoțitor al ei, un călăreț grozav și priceput la toate animalele. În zilele care au urmat căsătoriei noastre, Kaede și slujnica ei, Manami, dovediseră o mare pricepere în mânuirea și distribuirea mâncării și echipamentului. Discutau totul cu Amano și îl puneau să le transmită oamenilor hotărârile luate. În acea dimineață, el

înșira căruțele cu boi și caii de povară pe care îi aveam la dispoziție. Am încercat să nu mai ascult, să mă concentrez la ce îmi spunea Matsuda, dar nu aveam astâmpăr, eram nerăbdător să pornim la drum.

— Ai răbdare, mi-a spus cu blândețe Matsuda. Povestea asta nu durează decât un minut. Ce știi despre *houou!*

Fără tragere de inimă, mi-am îndreptat atenția spre pana din palma mea și am încercat să îmi amintesc ce mă învățase fostul meu învățător, Ichiro, când trăiam în casa din Hagi a seniorului Shigeru.

— E o pasăre sacră, de legendă, care se arată în vremuri de pace și dreptate. Și numele ei se scrie cu aceleași caractere ca numele clanului meu, Otori.

— Corect, spuse Matsuda, zâmbind. Nu se arată des, pacea și dreptatea fiind ceva rar în vremurile astea. Dar Shigeru a văzut-o și cred că asta l-a inspirat să caute să înfăptuiască aceste virtuți. I-am spus atunci că penele sunt colorate cu sânge și, într-adevăr, sângele lui, moartea lui ne mână și pe mine, și pe tine.

M-am uitat mai bine la pană. Stătea pe cicatricea din palma mea dreaptă, acolo unde mă arsesem cu mult timp în urmă în Mino, locul meu natal, în ziua în care Shigeru îmi salvase viața. Mâna mea era însemnată și cu linia dreaptă a Kikuților, familia din Trib căreia îi aparțineam, și de care fugisem în iarna precedentă. Moștenirea mea, trecutul și viitorul meu păreau să fie toate acolo, în palmă.

— De ce mi-o arăți acum?

— Vei pleca de aici în curând. Ai stat la noi toată iarna, pregătindu-te prin studiu și antrenament să îndeplinești ultimele porunci ale lui Shigeru către tine. Am vrut să vezi și tu ce a văzut el, să nu uiți că țelul lui era dreptatea, și trebuie să fie și al tău.

— N-am să uit niciodată, am promis.

M-am aplecat cu respect asupra penei, ținând-o cu gingășie cu ambele mâini, și i-am înapoiat-o starețului. A luat-o, s-a aplecat asupra ei, apoi a pus-o la loc în cutia mică, lăcuită de unde o luase. N-am spus nimic, aducându-mi aminte de tot ce făcuse Shigeru pentru mine și câte mai aveam încă de înfăptuit pentru el.

— Ichiro mi-a povestit despre *houou* când mă învăța să îmi scriu numele, am spus în cele din urmă. Când l-am văzut anul trecut în Hagi, m-a sfătuit să-l aștept aici, dar nu mai pot să stau. Trebuie să plecăm spre Maruyama într-o săptămână.

De când se topiseră zăpezile, îmi făceam griji pentru fostul meu învățător căci știam că seniorii Otori, unchii lui Shigeru, încercau să pună stăpânire pe casa și pământurile mele din Hagi și că Ichiro continua cu încăpățânare să li se împotrivească.

Nu știam, dar Ichiro era deja mort. Am primit vestea a doua zi. Discutam cu Amano în curte, când am auzit ceva jos, departe: strigăte de mânie, picioare care alergau, tropot de copite. Zgomotul de cai care urcau cu greu coasta era neașteptat și uimitor. De obicei, nimeni nu venea la templul din Terayama călare. Fie urca pe jos poteca abruptă de munte, fie, dacă era invalid sau foarte bătrân, era cărat de însoțitori vânjoși.

După câteva secunde, a auzit și Amano larma. Eu deja alergam spre porțile templului, strigând la străjeri.

Ei s-au apucat iute să închidă porțile și să le zăvorască. Matsuda a traversat în grabă curtea. Nu purta armură, dar avea sabia la cingătoare. Până să apucăm să vorbim, de la corpul de gardă s-a auzit o somație.

— Cine îndrăznește să vină călare la poarta templului? Descălecări și apropiați-vă cu respect de acest lăcaș al păcii.

Era glasul lui Kubo Makoto. Unul dintre călugării războinici tineri ai Terayamei, el îmi devenise în ultimele luni cel mai bun prieten. Am alergat până la palisada de lemn și am urcat scara ce ducea la corpul de gardă. Makoto mi-a arătat prin semne ferestruica de observație. Prin crăpăturile din lemn am văzut patru călăreți. Urcaseră în galop dealul; acum își opriseră caii înșeuați care suflau greu și nechezau. Erau complet înarmați, însă pe căștile lor se vedea clar blazonul Otorilor. O clipă ne-am gândit că puteau să fie soli trimiși de Ichiro. Apoi ochii mi-au căzut pe coșul legat de oblâncul șeii unuia dintre călăreți. Inima mi s-a prefăcut în piatră. Am bănuit imediat ce se afla în acel coș. Caii se cabrau și fremătau după efortul galopului, dar și de panică. Doi dintre ei aveau deja la picioarele din spate răni care sângerau. Mai

mulți bărbați furioși, înarmați cu seceri și doage, au năvălit din poteca îngustă. I-am recunoscut pe câțiva dintre ei: erau fermieri din satul cel mai apropiat. Războinicul din urmă s-a repezit la ei, lovind în stânga și în dreapta cu sabia, și ei s-au retras puțin, dar nu s-au împrăștiat, menținându-și atitudinea amenințătoare și stând adunați într-un semicerc strâns.

Conducătorul călăreților le-a aruncat o privire disprețuitoare și apoi a strigat cu glas puternic spre poartă:

— Sunt Fuwa Dosan din clanul Otori din Hagi. Aduc un mesaj din partea seniorilor Shoichi și Masahiro pentru neobrăzatul care își spune Otori Takeo.

Makoto a strigat:

— Dacă sunteți mesageri pașnici, descălecați și lăsați săbiile. Porțile vor fi deschise.

Știam deja care era mesajul lor. Dar am simțit cum mă cuprinde o furie oarbă.

— Nu e nevoie de asta, a replicat cu dispreț Fuwa. Mesajul nostru e scurt. Spune-i așa-zisului Takeo că seniorii Otori nu-i recunosc drepturile pe care le revendică și așa îi vor trata pe el și pe cei care îl urmează.

Bărbatul de lângă el a lăsat frâiele pe gâtul calului și a deschis coșul. A scos din el ceea ce îmi era groază să văd. Ținând capul lui Ichiro de moțul din vârful capului, și-a legănat brațul și l-a aruncat peste zid, pe domeniul templului.

A căzut cu o bufnitură ușoară pe iarba din grădină. Mi-am tras sabia, pe Yato, de la cingătoare.

— Deschide poarta! am urlat. Vreau să ies la ei!

Am coborât scara în salturi, cu Makoto în urma mea. Când s-au deschis porțile, războinicii Otori și-ai întors caii și i-au mânat în zidul de oameni din jurul lor, lovind cu săbiile. Îmi închipui că au crezut că fermierii n-or să-i atace. Chiar și pe mine m-a uimit ce s-a întâmplat apoi. În loc să se dea în lături pentru a le face loc să treacă, oamenii s-au repezit la cai. Doi fermieri au murit imediat, tăiați în două de săbiile războinicilor, după care primul cal s-a prăbușit și călărețul a căzut în îmbulzeala din jurul lui. Ceilalți au avut aceeași soartă. N-au apucat să își dovedească măiestria în mânuirea săbiei; au fost trași jos de pe cai și omorâți în bătaie ca niște câini.

Makoto și cu mine am încercat să îi temperăm pe fermieri și până la urmă am reușit să îi îndepărtăm de cadavre. Am restabilit calmul numai retezând capetele războinicilor și punând să fie expuse pe porțile templului. Armata dezordonată le-a împroșcat cu insulte o vreme, apoi s-a retras în josul dealului, promițând cu glasuri puternice că orice străin mai îndrăznește să se apropie de templu și să-l insulte pe seniorul Otori Takeo, îngerul din Yamagata, va fi tratat la fel.

Makoto tremura de furie — dar era tulburat și dintr-un alt motiv despre care voia să-mi vorbească — dar atunci nu aveam timp.

M-am întors pe domeniul templului. Kaede adusese cârpe albe și, într-un bol de lemn, apă. Stătea îngenuncheată pe pământ, sub cireși, și spăla liniștită capul. Pielea acestuia devenise vineție, ochii pe jumătate închiși, gâtul nu era retezat cu precizie, ci hăcuit din mai multe lovituri. Totuși, ea umbla cu el cu blândețe, cu o grijă tandră, ca și cum ar fi fost un obiect frumos și prețios.

Am îngenuncheat lângă ea, am întins mâna și am atins părul. Era încărunțit, însă fața peste care se așternuse vălul morții părea mai tânără decât o văzusem eu ultima dată, când Ichiro trăia în casa din Hagi, îndurerat și bântuit de stafii, totuși dispus încă să-mi arate afecțiune și să mă călăuzească.

— Cine e? a întrebat Kaede cu glas șoptit.

— Ichiro. A fost învățătorul meu în Hagi. Și al lui Shigeru.

Aveam inima prea plină ca să mai pot vorbi. Am clipit des ca să-mi alung lacrimile. Mi-am amintit de ultima noastră întâlnire. Mi-am dorit să-i fi spus mai multe, să-i fi vorbit despre respectul și recunoștința mea. M-am întrebat cum murise, dacă moartea lui fusese umilitoare și foarte dureroasă. Doream tare mult ca ochii morți să se deschidă, buzele învinețite să vorbească. Dar cei morți sunt pierduți pentru totdeauna, iar plecarea lor de lângă noi este pentru veșnicie! Chiar și atunci când spiritele lor se întorc, ele nu vorbesc despre propria moarte.

M-am născut și am crescut printre Hiddeni, care cred că numai cei care dau ascultare poruncilor Zeului Secret se vor reîntâlni pe lumea cealaltă. Toți ceilalți vor fi mistuiți de

focurile iadului. Nu știam dacă tatăl meu adoptiv, Shigeru, fusese credincios, dar îi erau cunoscute toate învățăturile Hiddenilor, și în clipa morții le rostise rugăciunile, împreună cu numele Celui Luminat. Ichiro, sfetnicul și administratorul gospodăriei lui, nu trădase niciodată vreun astfel de semn — de fapt, mai degrabă contrariul: Ichiro bănuise de la început că Shigeru mă salvase de persecuția instituită de căpetenia de oști Iida Sadamu împotriva Hiddenilor, și mă pândise cu ochi lacomi să vadă ce m-ar fi putut da de gol.

Însă nu mai dădeam ascultare învățăturilor din copilărie și nu îmi venea să cred că un om cu integritatea lui Ichiro ajunsese în iad. Revolta mea față de nedreptatea acestei crime era mult mai puternică și îmi dădeam seama că acum mai aveam o moarte de răzbunat.

— Au plătit pentru asta cu viața, a spus Kaede. De ce să omoare un bătrân și să se ostenească să-ți aducă ție capul lui?

A spălat ultimele urme de sânge și a înfășurat capul într-o cârpă albă, curată.

— Îmi închipui că nobilii Otori vor să mă facă să ies din vizuină, am răspuns. Ar prefera să nu atace Terayama; dacă ar face-o, ar da nas în nas cu soldații lui Arai. Probabil că speră să mă momească peste graniță și să mă întâmpine acolo.

Îmi doream tare mult o astfel de întâlnire, să-i pedepsesc o dată pentru totdeauna. Moartea războinicilor îmi domolise temporar furia, dar o simțeam fierbându-mi înăbușit în inimă. Totuși, trebuia să am răbdare; strategia mea era ca mai întâi să mă retrag la Maruyama și să-mi consolidez forțele acolo. Nimic nu mă putea convinge să mă abat de la asta.

Am atins iarba cu fruntea, luându-mi adio de la învățătorul meu. Manami a venit din odăile de oaspeți și a îngenuncheat la mică distanță în spatele nostru.

— Am adus un coș, doamnă, a șoptit ea.

— Dă-mi-l, a răspuns Kaede.

Era un coș mic, împletit din rămurele de salcie și fâșii de piele vopsită în roșu. Kaede l-a luat și l-a deschis. Din el s-a înălțat mirosul florilor de aloe. Kaede a pus înăuntru legăturica albă și a aranjat în jurul ei florile de aloe. Apoi a pus coșul pe pământ în fața ei și toți trei ne-am înclinat iarăși dinaintea lui.

O pasăre de pădure și-a ciripit cântecul de primăvară și, din adâncul pădurii, i-a răspuns un cuc, primul pe care îl auzeam în acel an.

A doua zi, am îndeplinit ritualurile de înmormântare și am îngropat capul alături de mormântul lui Shigeru. Am hotărât să se ridice încă o piatră, pentru Ichiro. Voiam tare mult să știu ce se întâmplase cu bătrâna Chiyo și ceilalți din casa din Hagi. Mă chinuia gândul că acea casă nu mai exista, că fusese arsă: camera de ceai, camera de sus în care stătuserăm atât de des privind în grădină, po-deaua-privighetoare, toate distruse, cântecele lor amuțite pe vecie, îmi venea să mă reped până la Hagi ca să-mi revendic moștenirea înainte de a-mi fi luată. Dar știam că tocmai asta sperau seniorii Otori să fac.

Cinci fermieri au murit în luptă, iar doi mai târziu, din cauza rănilor. I-am îngropat în cimitirul templului. Doi cai erau răniți grav și, din milă, Amaro a pus să fie omorâți, dar ceilalți doi erau nevătămați; unul îmi plăcea în mod deosebit, un armăsar negru și frumos care îmi amintea de Kyu, calul lui Shigeru, și putea să fie fratele lui vitreg. La insistența lui Makoto, i-am îngropat și pe războinicii Otori cu toate ritualurile, rugându-ne ca stafiile lor, revoltate de moartea lor rușinoasă, să nu zăbovească pentru a ne bântui.

În acea seară, starețul a venit în camera de oaspeți și am stat de vorbă până noaptea târziu. Au fost cu noi și Makoto și Miyoshi Kahei, unul dintre aliații și prietenii mei din Hagi; Gemba, fratele mai mic al lui Kahei, fusese trimis înainte la Maruyama să-i spună lui Sugita Haruki, slujitor al domeniului, despre plecarea noastră iminentă. In iarna precedentă, Sugita o asigurase pe Kaede de sprijinul lui în revendicările ei. Kaede nu a rămas cu noi — din diverse motive, ea și Makoto nu se simțeau bine unul în prezența celuilalt, și ea îl evita atât cât era cu putință — însă i-am spus dinainte să stea după paravan ca să audă ce se discuta. Voiam să-i aflu părerea după aceea. În timpul scurt trecut de la căsătoria noastră, ajunsesem să vorbesc cu ea cum nu mai vorbisem cu nimeni în viața mea. Tăcusem atât de mult, încât acum părea că nu mă mai satur să-i împărtășesc gândurile mele. Mă bazam pe judecata și înțelepciunea ei.

— Așadar, acum ești în război, a spus starețul, iar armata ta a avut prima ei ambuscadă.

— Ce mai armată! a spus Makoto. O adunătură de fermieri! Cum ai de gând să-i pedepsești?

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Fermierii nu trebuie să ucidă războinici, a spus el. Oricine altcineva în situația ta i-ar pedepsi cu cea mai mare cruzime. Ar fi răstigniți, fierți în ulei, jupuiți de vii.

— Vor fi, dacă nobilii Otori vor pune mâna pe ei, a bombănit Kahei.

— S-au luptat pentru mine, am spus.

În sinea mea, consideram că războinicii își meritaseră sfârșitul rușinos, deși îmi părea rău că nu putusem eu să-i ucid pe toți.

— N-am să-i pedepsesc. Mă preocupă mai mult cum să-i protejez.

— Ai lăsat în libertate un căpcăun, a spus Makoto. Să sperăm că poți să-l ții în frâu.

Starețul a zâmbit, privind în cupa cu vin. Lăsând complet la o parte comentariile de mai înainte despre dreptate, mă învățase strategie toată iarna și, după ce îmi ascultase teoriile despre cucerirea Yamagatei și alte campanii, îmi cunoștea simțămintele pentru fermierii mei.

— Seniorii Otori caută să mă scoată din vizuină, i-am spus, cum îi spusesem mai devreme și lui Kaede.

— Da, trebuie să reziști ispitei, a răspuns el. Firește, primul tău impuls e să te răzbuni, dar, chiar și dacă le înfrângi armata într-o confruntare, ei se vor retrage pur și simplu la Hagi. Un asediu lung ar însemna un dezastru. Cetatea este practic de neînvins, și, mai devreme sau mai târziu, va trebui să dai piept cu forțele lui Arai aflate în spatele tău.

Arai Daiichi era conducătorul de oști din Kumamoto care profitase de răsturnarea de la putere a Tohanilor pentru a prelua controlul asupra Celor Trei Țări. Îl înfuriasem dispărând cu Tribul anul trecut, iar acum, căsătoria mea cu Kaede sigur avea să-l înfurie și mai tare. Dispunea de o armată uriașă și nu voiam să dau piept cu ea înainte ca războinicii mei să fie bine pregătiți.

— Atunci, trebuie să mergem mai întâi la Maruyama, așa

cum am plănuit. Dar, dacă las templul fără apărare, voi și oamenii din regiune ați putea fi pedepsiți de seniorii Otori.

— Putem să aducem mulți oameni în interiorul zidurilor, a spus starețul. Cred că avem arme și provizii destule ca să-i ținem pe Otori la distanță, dacă într-adevăr ne atacă. Eu unul, nu cred că ne vor ataca. Arai și aliați săi nu vor renunța la Yamagata fără o luptă îndelungată, și mulți dintre Otori ar avea rețineri să distrugă acest loc care, pentru clan, este sacru. Oricum, vor fi mai preocupați să te urmărească pe tine.

A făcut o pauză, după care a continuat:

— Nu poți să duci un război fără să fii pregătit de sacrificiu. Vor muri oameni în luptele pe care le vei duce, iar dacă pierzi, pe mulți dintre ei, inclusiv pe tine, s-ar putea să îi aștepte o moarte foarte dureroasă. Otorii nu recunosc adopția ta, nu îți cunosc obârșia; în ceea ce îi privește, tu ești un parvenit, nu unul din clasa lor. Nu poți să dai înapoi de la acțiune doar fiindcă în urma ei vor muri oameni. Până și fermierii știu asta. Șapte dintre ei au murit azi, dar cei care au supraviețuit nu sunt triști. Își sărbătoresc victoria asupra celor care te-au insultat.

— Știu asta, am spus, privindu-l pe Makoto.

Își ținea buzele strâns lipite, și, deși pe fața lui nu se citea nimic, i-am simțit dezaprobarea. Mi-am dat seama încă o dată de slăbiciunea mea în calitate de comandant. Îmi era teamă că și Makoto, și Kahei, crescuți în tradiția războinică, vor ajunge să mă disprețuiască.

— Ne-am alăturat ție de bunăvoie, Takeo, a continuat starețul, datorită loialității noastre față de Shigeru și pentru că noi credem că lupți pentru o cauză dreaptă.

Am plecat capul, acceptând dojana și jurând că nu o să-mi mai vorbească vreodată pe tonul ăla.

— Poimâine vom pleca spre Maruyama.

— Makoto va merge cu tine, a spus starețul. După cum știi, cauza ta a devenit și a lui.

Buzele lui Makoto s-au arcuit ușor când a dat din cap în semn de aprobare.

În acea noapte, mai târziu, pe la a doua jumătate a Orei Șobolanului, când mă pregăteam să mă culc lângă Kaede, am auzit glasuri afară și, după câteva clipe, Manami ne-a strigat

încet să se anunțe că venise un călugăr cu un mesaj de la corpul de gardă.

— Am luat un prizonier, a spus călugărul când m-am dus să vorbesc cu el. A fost zărit furișându-se în tufele de dincolo de poartă. Gărzile l-au urmărit și l-ar fi ucis pe loc, însă el v-a pronunțat numele și a spus că e omul dumneavoastră.

— Am să vin să vorbesc cu el, am spus luându-mi sabia, pe Yato, bănuind că nu putea fi decât proscrisul Yo-An.

Yo-An mă văzuse în Yamagata, când îi scăpasem de chinuri, omorându-i, pe fratele lui și alți Hiddeni. El era cel care îmi dăduse numele de îngerul din Yamagata. Apoi îmi salvase viața în călătoria mea disperată din iarnă la Terayama. Îi spusesem că am să trimit la primăvară după el și că trebuie să aștepte până primește vești de la mine, însă el acționa imprevizibil, de obicei ca răspuns la ceea ce pretindea el că-i spunea glasul Zeului Secret.

Era o noapte blândă, caldă, aerul având deja umezeala verii. In cedri țipa o bufniță. Yo-An zăcea pe pământ, chiar lângă poartă. Fusese legat cu stângăcie, cu picioarele îndoite sub el și mâinile adunate la spate. Își mișca foarte încet buzele, rugându-se pe mutește. Doi călugări îl păzeau de la o depărtare prudentă, cu o strâmbătură de dispreț pe față.

L-am strigat pe nume și a deschis ochii. Am văzut ușurarea strălucind în ei. A încercat să se ridice în genunchi și a căzut în față, ne-putându-se folosi de mâini. A lovit cu fața țărâna.

— Dezlegați-l, am spus.

Unul dintre călugări a zis:

— E un proscris. Nu trebuie să-l atingem.

— Cine l-a legat?

— Atunci nu ne-am dat seama, a spus celălalt.

— Vă puteți purifica mai târziu. Omul ăsta mi-a salvat viața. Dezlegați-l.

S-au îndreptat spre Yo-An în silă, l-au ridicat și au desfăcut funiile care îl legau. El a înaintat în patru labe și s-a prosternat la picioarele mele.

— Ridică-te, Yo-An, am spus. De ce te afli aici? Ți-am spus că trebuie să vii când trimit după tine. Ai noroc că n-ai fost ucis, apărând aici fără veste, fără permisiune.

Ultima dată când îl văzusem eram îmbrăcat aproape la fel

de ponosit ca el, la fel de epuizat și lihnit de foame. Acum purtam chimonou, aveam părul aranjat în stilul războinicilor și sabia la cingătoare. Știam că, văzându-mă vorbind cu proscrisul, călugării aveau să fie profund șocați. În parte, eram tentat să pun să fie azvârlit afară, să tăgăduiesc că între noi exista vreo relație și, totodată, să-l alung din viața mea. Dacă le-aș fi poruncit asta străjilor, l-ar fi ucis imediat, fără să stea pe gânduri. Totuși, nu puteam s-o fac. Îmi salvase viața; mai mult, de dragul legăturii dintre noi, amândoi fiind născuți în neamul Hiddenilor, trebuia să îl tratez nu ca pe un proscris, ci ca pe un om.

— Nimeni nu mă va ucide până când Cel Secret mă va chema acasă, a îngânat el, ridicând ochii și uitându-se la mine. Până atunci, viața mea vă aparține.

Acolo unde stătea nu prea era lumină, doar felinarul pe care călugării îl aduseseră din corpul de gardă și îl puseseră pe pământ, lângă noi, dar am văzut că ochii lui Yo-An ardeau. M-am întrebat, ca de atâtea ori înainte, dacă nu cumva nu era nicidecum viu, ci doar un oaspete din altă lume.

— Ce vrei? am întrebat.

— Am să vă spun ceva foarte important. O să vă bucurați că am venit.

Călugării se dăduseră înapoi din calea pângăririi, însă tot erau destul de aproape ca să ne audă.

— Trebuie să vorbesc cu acest om, am spus. Unde să mergem?

Și-au aruncat unul altuia o privire neliniștită, iar călugărul mai în vârstă a propus:

— Poate în pavilionul din grădină.

— Nu e nevoie să veniți cu mine.

— Trebuie să-l păzim pe seniorul Otori, a spus cel tânăr.

— Nu mă paște nici un pericol din partea acestui om. Lăsați-ne singuri. Dar spuneți-i lui Manami să aducă apă, niște mâncare și ceai.

S-au înclinat și au plecat. In timp ce traversam curtea, i-am auzit șoptind între ei. Le auzeam fiecare cuvânt. Am oftat.

— Vino cu mine, i-am spus lui Yo-An.

M-a urmat șchiopătând până la pavilionul care se afla în grădină, nu departe de helești cel mare. Suprafața acestuia

licărea la lumina stelelor, și, când și când, câte un pește sărea din apă, căzând înapoi cu un plescăit zgomotos. Dincolo de helești, se întrezăreau în întuneric pietrele de un alb-cenușiu ale mormintelor. Bufnița a țipat iar, mai aproape de data asta.

— Dumnezeu mi-a spus să vin la dumneavoastră, a zis Yo-An după ce ne-am așezat pe podeaua de lemn a pavilionului.

— Nu trebuie să vorbești atât de fățiș despre Dumnezeu, l-am mustrat. Te afli într-un templu. Călugării nu îi iubesc pe Hiddeni mai mult decât războinicii.

— Sunteți aici, a îngânat el. Sunteți speranța și pavăza noastră.

— Eu sunt doar o persoană. Nu pot să vă apăr pe toți de o țară întreagă.

A rămas tăcut câteva clipe. Apoi a spus:

— Cel Secret se gândește tot timpul la dumneavoastră, chiar dacă dumneavoastră l-ați uitat.

Nu voiam să ascult un mesaj de felul ăsta.

— Ce ai să-mi spui? am întrebat nervos.

— Oamenii pe care i-ați văzut anul trecut, cărbunarii, și-au dus zeul înapoi pe munte. M-am întâlnit cu ei pe drum. Mi-au spus că armatele Otorilor veghează toate drumurile din jurul Terayamei și Yamagatei. M-am dus să văd cu ochii mei. Pretutindeni sunt ascunși soldați. Vă vor prinde în ambuscadă de îndată ce plecați. Dacă vreți să ieșiți, va trebui să vă croiți drum cu sabia printre ei.

Ochii lui erau ațintiți asupra mea, pândindu-mi reacția. Mă blestemam că stătusem atât de mult la templu. Știusem tot timpul că viteza și luarea prin surprindere erau principalele mele arme. Trebuia să fi plecat cu multe zile în urmă. Amânasem plecarea, așteptându-l pe Ichiro. Înainte de căsătorie, ieșisem noapte de noapte să verific drumurile din jurul templului tocmai pentru o astfel de eventualitate. Dar, de la venirea lui Kaede, nu mă puteam smulge de lângă ea. Acum eram prizonierul proprie-mi șovăieli și al lipsei de vigilență.

— Câți oameni ai zice că sunt?

— Cinci sau șase mii, a răspuns Yo-An.

Eu abia dacă aveam o mie.

— Va trebui să treceți muntele. Ca astă-iarnă. Există un

drum care duce în vest. Nu îl păzește nimeni fiindcă în trecătoare mai e încă zăpadă.

Mintea mea galopa. Știam poteca despre care vorbea. Trecea pe lângă altarul unde plănuise Makoto să-și petreacă iarna, înainte să dau peste el când fugeam prin zăpadă spre Terayama. Îl cercetasem eu însumi cu câteva săptămâni în urmă, întorcându-mă când zăpada devenise prea mare ca să trec prin ea. M-am gândit la forțele mele, oameni, cai, boi; boii n-ar fi reușit niciodată să treacă, însă oamenii și caii, da. Aveam să-i trimit noaptea, dacă era cu putință, astfel încât Otorii să creadă că suntem tot la templu... Trebuia să pornesc îndată, să mă consult imediat cu starețul.

Gândurile mi-au fost întrerupte de Manami și un servitor. Bărbatul căra un bol cu apă. Manami aducea o tavă cu un bol cu orez cu legume și două cești de ceai. A pus tava pe podea, uitându-se la Yo-An cu atâta repulsie, de parcă acesta ar fi fost o viperă. Bărbatul era la fel de îngrozit. M-am întrebat, în treacăt, dacă avea să-mi dăuneze faptul că eram văzut alături de un proscris. Le-am spus să ne lase și s-au îndepărtat foarte repede, deși am auzit bombănitul dezaprobator al lui Manami pe tot drumul de întoarcere la casa de oaspeți.

Yo-An s-a spălat pe mâini și pe față, apoi și-a împreunat mâinile pentru a spune prima rugăciune a Hiddenilor. Chiar în timp ce m-am pomenit răspunzând la cuvintele cunoscute, m-a cuprins un val de enervare. Își riscase iarăși viața ca să-mi aducă această veste de care depindea viața mea, dar eu doream să fie mai discret și gândul că aș fi putut să-l am pe conștiință m-a întristat.

Când a terminat de mâncat, am spus:

— Ar fi bine să pleci. Ai drum lung de făcut până acasă.

Nu a răspuns, ci a rămas cu capul ușor întors într-o parte, în poziția de ascultare care îmi era de acum cunoscută.

— Nu, a spus el în cele din urmă. Trebuie să merg cu dumneavoastră.

— E cu neputință. Nu vreau să mergi cu mine.

— Dumnezeu vrea asta, a spus el.

Nu puteam să fac nimic ca să-l conving să se răzgândească, decât să-l omor sau să-l întemnițez, ori astea păreau recompense ticăloase pentru ajutorul dat.

— Prea bine, am zis, dar nu poți să rămâi în templu.

— Nu, a acceptat el, docil, trebuie să-i aduc pe ceilalți.

— Care ceilalți, Yo-An?

— Restul. Cei care au venit cu mine. Pe unii dintre ei i-ați văzut.

Îi văzusem pe acești oameni la tăbăcăria de lângă râu, unde muncea Yo-An, și nu aveam să uit niciodată cum priviseră după mine cu ochi arzători. Știam că așteptau de la mine dreptate și protecție. Mi-am adus aminte de pană: dreptatea fusese dorința lui Shigeru. Și eu trebuia să caut s-o înfăptuiesc de dragul memoriei lui și pentru acești oameni în viață.

Yo-An și-a împreunat iarăși mâinile și a mulțumit pentru mâncare.

Liniștea a fost tulburată de săritura unui pește.

— Câți sunt? am întrebat.

— În jur de treizeci. Se ascund în munți. Am trecut granița câte unul și câte doi în ultimele săptămâni.

— Granița nu e păzită?

— Au fost încăierări între Otori și oamenii lui Arai. În clipa de față e liniște. Granițele sunt toate deschise. Otorii au spus clar că nu îl contestă pe Arai și nici nu speră să ia înapoi Yamagata. Vor doar să vă elimine pe dumneavoastră.

Asta părea să fie misiunea tuturor.

— Poporul îi sprijină? am întrebat.

— Bineînțeles că nu! a răspuns el aproape nervos. Știți pe cine sprijină: pe îngerul din Yamagata. La fel ca noi toți. Altfel de ce am fi aici?

Nu eram sigur că voiam sprijinul lor, însă curajul de care dădeau dovadă nu putea să nu mă impresioneze.

— Mulțumesc, am spus.

Atunci a rânjit, arătându-și gura știrbă, amintindu-mi de caznele pe care le suferise deja din pricina mea.

— Ne vom întâlni cu dumneavoastră de cealaltă parte a muntelui. Atunci veți avea nevoie de noi, o să vedeți.

Am cerut străjilor să deschidă porțile și mi-am luat la revedere de la el. M-am uitat după trupul lui mărunțel, diform, în timp ce se pierdea în întuneric. În pădure a țipat o vulpe, un țipăt ca de stafie în chinuri. M-am cutremurat. Yo-An părea

călăuzit și susținut de o mare forță supranaturală. Deși nu mai credeam în ea, mă temeam de puterea ei ca un copil superstițios.

M-am întors în casa de oaspeți, cu pielea ca de găină. Mi-am scos veșmintele și, în ciuda orei târzii, i-am spus lui Manami să le ia, să le spele și să le purifice, apoi să vină la casa de baie. M-a frecat peste tot și m-am înmuiat în apa fierbinte vreo cincisprezece minute. Pu-nându-mi veșminte curate, am trimis servitoarea să-l aducă pe Kahei și pe urmă să-l întrebe pe stareț dacă putem să stăm de vorbă cu el. Era prima jumătate a Orei Boului.

M-am întâlnit cu Kahei pe coridor, i-am spus pe scurt ce se aflase și m-am dus cu el în camera starețului, trimițând servitoarea să-l aducă pe Makoto din templu, unde stătea de veghe pe timpul nopții. Am luat hotărârea să mutăm toată armata cât mai repede, în afară de o ceată mică de călăreți, care avea să rămână în Terayama o zi, pe post de ariergardă.

Kahei și Makoto au plecat imediat în satul de dincolo de porți ca să-i trezească pe Amano și pe ceilalți oameni, și să înceapă împachetarea hranei și a echipamentului. Starețul le-a poruncit servitorilor să-i informeze pe călugări, nevrând să se bată clopotul la ora asta din noapte pentru a nu alerta iscoadele. Eu m-am dus la Kaede.

Mă aștepta, purtând deja chimonoul de noapte, cu părul lăsat pe spate, ca un al doilea chimonou, foarte negru pe materialul ivoriu și pielea albă. La vederea ei, mi s-a tăiat răsuflarea, ca întotdeauna. Indiferent ce se întâmpla cu noi, nu aveam să uit niciodată această primăvară trăită împreună. Viața mea părea plină de binecuvântări nemeritate, dar aceasta era cea mai mare dintre ele.

— Mi-a spus Manami că a venit un proscris, l-ai lăsat să intre și ai vorbit cu el.

Glasul ei era la fel de uimit cum fusese și al femeii.

— Da, îl cheamă Yo-An. L-am cunoscut în Yamagata.

M-am dezbrăcat, mi-am pus chimonoul și m-am așezat în fața ei.

Privirea ei mi-a cercetat fața.

— Arăți istovit. Vino să te culci.

— Am să vin; trebuie să încercăm să dormim câteva ore.

Plecăm de cum se luminează. Otorii au înconjurat templul; o să trecem muntele.

— Proscrisul ți-a adus vestea asta?

— Și-a riscat viața pentru asta.

— De ce? De unde îl cunoști?

— Mai ții minte ziua în care am venit aici cu seniorul Shigeru? am întrebat-o.

Kaede a zâmbit.

— N-am s-o uit niciodată.

— În noaptea de dinainte, m-am cățărat în castel și am pus capăt suferinței prizonierilor care atârnau pe ziduri. Erau Hiddeni: ai auzit de ei?

Kaede a dat din cap în semn de aprobare.

— Mi-a povestit câte ceva despre ei Shizuka. Au fost torturați la fel de clanul Noguchi.

— Unul dintre oamenii pe care i-am omorât era fratele lui Yo-An. Yo-An m-a văzut când ieșeam din șanțul de apărare și a crezut că sunt un înger.

— Îngerul din Yamagata, a spus Kaede, în șoaptă. Când ne-am întors în seara aceea, tot orașul vorbea despre asta.

— De atunci, ne-am mai întâlnit; destinele noastre par să fie într-un fel îngemănate. Anul trecut, m-a ajutat să ajung aici. Aș fi pierit în zăpadă de n-ar fi fost el. Pe drum, m-a dus să văd o femeie sfântă, iar ea a spus anumite lucruri despre viața mea.

Nu mărturisisem nimănui, nici chiar lui Makoto, nici chiar lui Matsuda, ceva despre cuvintele profetesei, dar acum voiam să i le împărtășesc lui Kaede. I-am șoptit câteva dintre ele: că în vinele mele curgea trei feluri de sânge, că m-am născut în neamul Hiddenilor, dar viața mea nu-mi mai aparținea, că eram destinat să domnesc în pace de la mare la mare, când Pământul dădea ce dorea Cerul. Îmi repetasem întruna aceste cuvinte și, cum am spus înainte, uneori le credeam și alteori nu. I-am spus că cinci bătălii or să ne aducă pacea, patru câștigate și una pierdută, însă nu i-am spus ce prezisese sfânta despre propriul meu fiu: că am să mor de mâna lui. Mi-am zis că era o povară prea cumplită ca să o pun pe umerii ei, dar adevărul era că nu voiam să vorbesc despre un alt secret pe care i-l ascunsesem: că o fată din Trib, fiica lui Muto Kenji,

Yuki, purta în pântece copilul meu.

— Te-ai născut în neamul Hiddenilor? a întrebat ea cu grijă. Dar Tribul te-a revendicat datorită sângelui tatălui tău. Asta a încercat Shizuka să-mi explice.

— Când a venit prima dată în casa lui Shigeru, Muto Kenji a dezvăluit că tata era Kikuta, din Trib. El nu știa că tata era pe jumătate și Otori, însă Shigeru știa.

Ii arătasem deja lui Kaede documentele care confirmau acest lucru. Tatăl lui Shigeru, Otori Shigemori, era bunicul meu.

— Și mama ta? a întrebat ea, încet. Dacă te simți în stare să-mi spui...

— Mama era din neamul Hiddenilor. Am crescut printre ei. Familia mea a fost masacrată în satul nostru, Mino, de către oamenii lui Iida, și m-ar fi omorât și pe mine atunci dacă nu mă salva Shigeru.

Am făcut o pauză și apoi am vorbit despre lucrurile la care abia dacă îmi permisesem să mă gândesc.

— Am avut două surioare. Îmi închipui că și ele au fost omorâte. Una avea nouă și cealaltă șapte ani.

— Îngrozitor! a spus Kaede. Mereu mă tem pentru surorile mele. Sper să putem trimite după ele când ajungem la Maruyama. Sper că acum sunt în siguranță.

Am rămas tăcut, gândindu-mă la Mino, unde toți ne simțiserăm în mare siguranță.

— Ce ciudată a fost viața ta, a continuat Kaede. Când te-am întâlnit prima dată, am simțit că ascunzi multe. Te-am văzut parcă dispărând într-un loc secret și misterios. Am vrut să te urmez acolo. Am vrut să știu totul despre tine.

— Îți voi spune totul. Dar să ne întindem să ne odihnim.

Kaede a dat la o parte cuvertura și ne-am întins pe saltea Am luat-o în brațe, desfăcând chimonoul ei și al meu ca să-i simt pielea lipită de a mea. I-a strigat lui Manami să stingă lămpile. Mirosul de fum și de ulei a zăbovit în cameră și după ce pașii femeii s-au îndepărtat.

De acum cunoșteam toate sunetele templului noaptea: perioadele de liniște deplină, întreruptă la intervale regulate de pașii înăbușiți ai călugărilor care se sculau pe întuneric și se duceau să se roage, îngânarea monotonă și joasă a

psalmilor, dangătul neașteptat al unui clopot. Dar, în noaptea asta, acel ritm regulat și armonios era tulburat de zgomote de oameni care veneau și plecau necontenit.

Nu aveam astâmpăr, considerând că ar fi trebuit să iau parte la pregătiri, însă nu mă lăsa inima s-o părăsesc pe Kaede.

Ea a șoptit:

— Ce înseamnă să faci parte din neamul Hiddenilor?

— Am fost crescut cu anumite credințe; pe cele mai multe nu le mai respect.

Când am spus asta, am simțit un fel de furnicătură în gât, de parcă o boare rece trecuse peste mine. Chiar era adevărat că abandonasem credințele copilăriei mele — cele pentru care familia mea preferase să moară decât să renunțe la ele?

— S-a spus că, atunci când Iida l-a pedepsit pe seniorul Shigeru, a făcut-o pentru că era din neamul Hiddenilor… ca și ruda mea, doamna Maruyama, a murmurat Kaede.

— Shigeru nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Le știa rugăciunile și le-a rostit înainte de a muri, dar ultimul lui cuvânt a fost numele Celui Luminat.

Până astăzi, abia dacă mă gândisem la acest moment. Fusese șters din minte de groaza celor ce urmaseră și de durerea mea copleșitoare. Astăzi mă gândisem de două ori la el și, pentru prima dată, am pus cap la cap cuvintele profetesei și ale lui Shigeru. „E totuna” spusese ea. Așadar, și Shigeru crezuse asta. Am auzit iar râsul ei întrebător și mi s-a părut că-l văd pe el zâmbindu-mi. Am simțit că ceva profund mi se dezvăluise dintr-odată, ceva ce n-aș putea niciodată exprima în cuvinte. Inima mi-a stat o clipă în loc de uimire. In mintea mea au năvălit mai multe imagini deodată: calmul lui Shigeru când era pe cale să moară, compasiunea profetesei, senzația mea de mirare și anticipare din prima zi când venisem la Terayama, pana de *houou,* cu vârful roșu, din palma mea. Am văzut adevărul care se află în spatele învățăturii și credințelor, am văzut că strădaniile omului mânjesc limpezimea vieții, am văzut cu milă că toți suntem supuși dorinței și morții, atât războinicul, cât și proscrisul, preotul, fermierul, chiar și împăratul însuși. Ce nume aș putea da acelei clarități? Cer? Dumnezeu? Soartă? Sau miriade de

nume, asemenea nenumăratelor spirite vechi despre care oamenii credeau că sălășluiesc în acest ținut? Erau toate fețe ale celor fără de față, expresii a ceea ce nu poate fi exprimat, părți dintr-un adevăr, dar niciodată adevărul întreg.

— Și doamna Maruyama? a întrebat Kaede, mirată de tăcerea mea îndelungată.

— Cred că avea credințe puternice, dar n-am vorbit niciodată cu ea despre ele. Când am cunoscut-o, mi-a desenat în palmă semnul.

— Arată-mi, a șoptit Kaede.

I-am luat mâna și i-am trasat semnul în palmă.

— Hiddenii sunt primejdioși? De ce îi urăște toată lumea?

— Nu sunt primejdioși. Le este interzis să ia viața, așa că nu se apără. Ei cred că toți sunt egali în ochii Dumnezeului lor și că el va judeca pe fiecare după moarte. Marii seniori, precum Iida, urăsc această învățătură. Majoritatea clasei războinicilor o urăsc. Dacă toți sunt egali și Dumnezeu urmărește totul, trebuie să fie rău să te porți atât de urât cu oamenii. Lumea noastră ar fi răsturnată din temelii dacă toți ar gândi ca Hiddenii.

— Și tu crezi asta?

— Nu cred că există un astfel de Dumnezeu, însă cred că toți trebuie tratați ca și cum ar fi egali. Proscrișii, fermierii, Hiddenii, toți ar trebui să fie protejați de cruzimea și lăcomia clasei războinicilor. Și vreau să mă folosesc de toți care sunt gata să mă ajute. Nu-mi pasă dacă sunt fermieri sau proscriși. Îi voi lua pe toți în oștile mele.

Kaede nu a răspuns; mi-am închipuit că aceste idei i se păreau ciudate și respingătoare. N-oi mai fi crezut eu în Dumnezeul Hiddenilor, dar nu mă puteam împotrivi felului în care mă formaseră învățăturile lor. M-am gândit la lupta fermierilor cu războinicii Otori de la porțile templului. Fusesem de acord cu asta, căci îi vedeam drept egali, însă Makoto fusese șocat și revoltat. Avea dreptate? Descătușam un căpcăun pe care n-aș fi putut spera niciodată să-l controlez?

Kaede a întrebat încet:

— Hiddenii cred că femeile sunt egale cu bărbații?

— În ochii lui Dumnezeu, sunt. De obicei, preoții sunt

bărbați, dar, dacă nu există nici un bărbat de vârstă potrivită, femeile care nu mai sunt tinere devin preotese.

— Vrei să mă lași să lupt în oastea ta?

— Iscusită cum ești, dacă ai fi oricare altă femeie, m-aș bucura să lupți alături de mine cum am făcut-o în Inuyama. Dar ești moștenitoarea Maruyamei. Dacă ai fi omorâtă în luptă, cauza noastră ar fi definitiv pierdută. Pe lângă asta, n-aș putea suporta pierderea ta.

Am tras-o pe Kaede aproape de mine, mi-am îngropat fața în părul ei. Trebuia să-i mai spun ceva. Avea legătură cu o altă învățătură a Hiddenilor, una pe care clasa războinicilor o găsea de neînțeles: că îți era interzis să-ți iei singur viața. Am șoptit:

— Aici am fost în siguranță. Odată ce plecăm, totul va fi altfel. Sper să putem rămâne împreună, dar vor fi momente când va trebui să ne despărțim. Mulți îmi vor moartea, dar asta nu se va întâmpla până când nu se va îndeplini profeția și țara noastră în care va domni pacea se va întinde de la mare la mare. Vreau să-mi promiți că, indiferent ce se întâmplă, indiferent ce ți se spune, nu vei crede că am murit până nu ai să vezi cu ochii tăi. Promite-mi că nu îți vei lua viața până mă vei vedea mort.

— Îți promit, a șoptit ea. Și tu trebuie să procedezi la fel.

I-am făcut același jurământ. După ce a adormit, am rămas întins pe întuneric și m-am gândit la ceea ce îmi fusese dezvăluit. Ceea ce îmi era hărăzit nu se referea la mine, ca persoană, ci la ce aș fi putut să realizez: o țară a păcii și a dreptății, în care pasărea sacră *houou* să nu fie doar văzută, *ci să-și* construiască cuibul și să-și crească acolo puii.

CAPITOLUL DOI

Am dormit amândoi puțin. M-am trezit cât încă era întuneric și am auzit dincolo de ziduri freamătul constant al oamenilor și tropăitul cailor care urcau în șir indian cărarea de munte. Am strigat-o pe Manami și atunci Kaede s-a trezit și i-am spus să se îmbrace. Aveam să mă întorc după ea când se apropia vremea de plecare. De asemenea, i-am încredințat cufărul care conținea însemnările lui Shigeru despre Trib. Consideram că aceste însemnări trebuiau protejate permanent, o măsură de protecție împotriva condamnării la moarte pe care Tribul o dăduse împotriva mea și o posibilă chezășie a alianței cu Arai Daiichi, acum cel mai puternic comandant de oști din Cele Trei Țări.

Templul fierbea deja de activitate, călugării pregătindu-se nu pentru rugăciunile din zori, ci pentru un contraatac asupra forțelor Otorilor și pentru posibilitatea unui asediu îndelungat. Făcliile aruncau umbre pâlpâitoare pe fețele îndârjite ale oamenilor care se pregăteau de război. Mi-am pus armura de piele, cu șireturi roșii și aurii. Era prima dată când o purtam cu un scop adevărat. Mă făcea să mă simt mai în vârstă și speram să-mi confere încredere în mine. M-am dus la poartă să-mi văd oamenii plecând, în timp ce se crăpa de ziuă.

Makoto și Kahei plecaseră deja odată cu avangarda. Nagâții și fazanii țipau în vale. Rouă atârna de frunzele lungi de bambus și de pânzele de păianjen țesute între ele — pânze care erau repede călcate în picioare.

Când m-am întors, Kaede și Manami erau îmbrăcate cu haine bărbătești de călărie. Kaede purta armura, făcută inițial pentru un paj, pe care i-o alesesem eu. Îi dădusem o sabie făurită special pentru ea și o purta la cingătoare, alături de un cuțit. Am mâncat repede puțină hrană rece și apoi ne-am întors în locul în care Amano aștepta cu caii.

Cu el era și starețul, cu coif și platoșă din piele, cu sabia la cingătoare. Am îngenuncheat dinaintea lui pentru a-i mulțumi pentru tot ce făcuse pentru mine. M-a îmbrățișat ca un tată.

— Să trimiți mesageri din Maruyama, a spus el voios. Vei fi acolo înainte de luna nouă.

Încrederea lui m-a îmbărbătat și mi-a dat forță.

Kaede călărea pe Raku, surul cu coama și coada negre pe care i-l dăruisem, iar eu călăream armăsarul negru pe care îl luaserăm de la războinicii Otori și pe care Amano îl botezase Aoi. Manami și alte câteva femei care călătoreau cu armata erau cocoțate pe cai de povară, Manami având grija cufărului cu documente, legat cu chingi în spatele ei. Ne-am alăturat grosului armatei când aceasta își croia drum prin pădure și urca poteca abruptă de munte pe care eu și Makoto o coborâserăm în anul precedent la prima ninsoare. Cerul era învăpăiat, soarele începând să atingă piscurile înzăpezite, colorându-le în roz și auriu. Aerul era destul de rece pentru a ne amorți obrajii și degetele.

Am privit o dată în urmă la templu, la acoperișurile lui late și înclinate, care ieșeau din marea de frunze tinere ca niște corăbii mari. În soarele dimineții arăta cufundat într-o pace veșnică și porumbei albi fâlfâiau din aripi în jurul streșinilor. M-am rugat să rămână exact așa cum era în acea clipă, să nu fie ars sau distrus în lupta care avea să vină.

Cerul roșu al dimineții nu și-a dezmințit amenințarea. Peste puțin timp, de la apus s-au ridicat nori negri și grei, aducând mai întâi averse, apoi o ploaie constantă. In timp ce urcam spre trecătoare, ploaia s-a transformat în lapoviță. Călăreții se descurcau mai bine decât cărăușii, care duceau în spate coșuri uriașe; dar când stratul de zăpadă a devenit mai gros, până și cailor le era greu să înainteze. Îmi închipuisem că mersul la luptă avea să fie o acțiune grandioasă, cu cochilii de scoică răsunând și steaguri fluturând. Nu îmi imaginasem că va însemna această luptă cruntă doar cu vremea și muntele, și durerosul urcuș fără sfârșit.

În cele din urmă, caii s-au împotmolit, iar eu și Amano am descălecat să-i ducem de căpăstru. La vremea când am traversat trecătoarea, eram uzi până la piele. Cărarea era prea îngustă ca să mă pot întoarce călare sau să o iau înainte

să-mi verific armata. În timp ce coboram în serpentină, i-am văzut forma șerpuită, neagră, în contrast cu ultimele urme de zăpadă, o creatură uriașă cu multe picioare. Dincolo de stânci și grohotișul vizibil acum când ploaia topea zăpada, se întindeau păduri dese. Dacă cineva ne pândea acolo, aveam să fim cu totul la mila lor.

Dar pădurile erau pustii. Otorii ne așteptau pe cealaltă parte a muntelui. Odată ajunși la adăpostul copacilor, l-am prins din urmă pe Kahei care se oprise pentru a lăsa avangarda să se odihnească. Am făcut și noi la fel, lăsând oamenii să se ușureze în grupuri mici, apoi să mănânce. În aerul umed se simțea mirosul acru de urină. Mărșăluiserăm cinci sau șase ceasuri, însă eram mulțumit că războinicii și fermierii deopotrivă se ținuseră bine.

În timpul opririi noastre, ploaia s-a întețit. Mă îngrijora Kaede, care abia își revenise după luni întregi de boală, însă cu toate că părea că îi era foarte frig nu se plângea. A mâncat ceva, dar nu aveam nimic cald și nu puteam să pierdem vremea făcând focuri. Manami era neobișnuit de tăcută, o urmărea îndeaproape pe Kaede și tresărea nervos la orice zgomot. Ne-am grăbit cât am putut. După socoteala mea era trecut de amiază, undeva între Ora Caprei și cea a Maimuței. Panta nu mai era așa de abruptă și, în scurtă vreme, cărarea s-a lărgit puțin, destul cât să pot merge călare pe ea. Lăsând-o pe Kaede cu Amano, mi-am îndemnat calul și am pornit în galop ușor în josul coastei către fruntea armatei, unde i-am găsit pe Makoto și Kahei.

Makoto, care cunoștea regiunea mai bine decât oricare dintre noi, mi-a spus că nu departe în față, de cealaltă parte a râului, era un mic oraș, Kibi, unde puteam înnopta.

— E apărat?

— Mai deloc, doar de o mică garnizoană. Nu există castel, iar orașul în sine e slab fortificat.

— Al cui pământ este?

— Arai a instalat pe el un administrator de-al lui. Fostul stăpân și fiii lui au fost de partea Tobanilor la Kushimoto. Au murit toți acolo. Unii dintre însoțitori i s-au alăturat lui Arai, restul au devenit liberi și s-au retras în munți ca briganzi.

— Trimite oameni înainte, să spună că cerem adăpost

pentru noapte. Să explice că nu vrem să ne luptăm; suntem doar în trecere. Vom vedea care e răspunsul.

Kahei a dat din cap, a chemat trei dintre oamenii lui și i-a trimis în galop înainte, în vreme ce noi ne-am continuat drumul mai încet. Nu a trecut nici o oră și oamenii s-au întors. Caii răsuflau greu, erau plini de noroi până la genunchi, aveau nările roșii și umflate.

— Râul și-a ieșit din matcă și podul s-a rupt, a raportat conducătorul lor. Am încercat să-l trecem înot, dar curentul e prea puternic. Chiar dacă noi am fi putut să-l trecem, pedestrașii și caii de povară n-ar fi reușit niciodată.

— Dar drumurile din lungul râului? Unde e următorul pod?

— Drumul de la răsărit duce prin vale înapoi în Yamagata, drept înapoi la Otori, a spus Makoto. Cel de la sud duce de la râu peste lanțul muntos către Inuyama, dar în perioada asta din an trecătoarea nu e deschisă.

Dacă nu puteam trece râul, eram prinși în capcană.

— Să o luăm noi doi înainte, i-am spus lui Makoto. Să vedem cu ochii noștri care a situația.

I-am spus lui Kahei să înainteze încet cu restul armatei, în afară de o ariergardă formată dintr-o sută de oameni, care trebuia să o ia în grabă spre răsărit, în caz că eram deja urmăriți pe acel traseu.

Eu și Makoto abia dacă străbătuserăm o jumătate de milă, când am auzit mugetul greu și constant al râului ieșit din matcă. Umflat de zăpada topită, neînduplecat ca anotimpul, râul de primăvară își revărsa apele galben-verzui peste peisaj. Când am ieșit din pădure prin crângurile de bambus și am intrat în albiile cu stuf, m-am gândit că ajunseserăm chiar la mare. Apa se întindea în fața noastră cât vedeai cu ochii, ciuruită de ploaie, și avea aceeași culoare ca a cerului. Probabil că am gemut, pentru că Makoto a spus:

— Nu e așa de rău pe cât pare. Cea mai mare parte sunt ogoare irigate.

Am văzut apoi rețeaua formată de canalele de scurgere și poteci. Câmpurile de orez erau mlăștinoase, dar noroiul nu era adânc; totuși, prin mijlocul lor curgea râul însuși. Avea cam treizeci de metri lățime și se înălțase peste diguri, ajungând la cel puțin trei metri și jumătate adâncime. Am

văzut resturile podului de lemn: pe fundalul apei învolburate, doi stâlpi își arătau vârfurile negre. Păreau nespus de oropsite, ca toate visurile și ambițiile oamenilor devastate de natură și timp.

Mă uitam la râu întrebându-mă dacă puteam să-l trecem înot, să reconstruim podul, sau ce să facem, când, peste vuietul constant al apei, am auzit zgomote de activitate umană. Concentrându-mă, mi s-a părut că recunosc glasuri, loviturile unui topor apoi, în mod inconfundabil, prăbușirea bruscă a lemnului care cade.

În dreapta mea, în amonte, râul făcea un cot, pădurea crescând mai aproape de maluri. Am văzut resturile a ceea ce putea să fi fost un dig sau un doc de încărcare, probabil pentru transportul cherestelei din pădure în oraș. Mi-am întors calul și am pornit pe dată peste câmpuri către cotul râului.

— Ce este? a strigat Makoto, urmându-mă.

— E cineva acolo.

M-am prins cu mâinile de coama lui Aoi, deoarece aluneca și era să-și piardă echilibrul.

— Întoarce-te, a strigat Makoto. E periculos. Nu poți să te duci singur.

L-am auzit încordându-și arcul și fixând în el o săgeată. Caii s-au afundat în apa puțin adâncă, împroșcând-o. În mintea mea se închega o amintire, despre alt râu, de netrecut din motive diferite. Am știut ce — pe cine — aveam să găsesc.

Yo-An era acolo, pe jumătate gol, ud leoarcă, cu treizeci sau mai mulți proscriși de-ai lui. Luaseră cheresteaua de la dig, unde fusese adunată de viitură, și mai doborâseră câțiva copaci și tăiaseră destul stuf pentru a construi un pod plutitor.

Au încetat lucrul când m-au văzut și au îngenuncheat în noroi. Mi s-a părut că-i recunosc pe unii dintre ei de la tăbăcărie. Erau slabi și prăpădiți ca întotdeauna și în ochii lor ardea aceeași lumină flămândă. Am încercat să-mi imaginez cât îi costase să fugă cu Yo-An din propriul lor teritoriu, să încalce toate legile împotriva doborârii copacilor, în baza vagii promisiuni că aveam să le aduc pacea și dreptatea. Nu voiam să mă gândesc la cât ar fi suferit dacă îi părăseam.

— Yo-An! am strigat, și el a venit lângă cal.

Calul a fornăit la el și a dat să se cabreze, însă Yo-An a luat căpăstrul și l-a liniștit.

— Spune-le să-și continue treaba, am zis, adăugând: Așadar, îți sunt și mai îndatorat.

— Mie nu-mi datorați nimic, a răspuns el. Lui Dumnezeu îi datorați totul.

Makoto a venit lângă mine și am sperat că nu auzise vorbele lui Yo-An. Caii noștri și-au atins boturile și armăsarul negru a nechezat și a încercat să-l muște pe celălalt. Yo-An l-a plesnit peste gât.

Privirea lui Makoto a căzut asupra lui.

— Proscriși? a întrebat el, neîncrezător. Ce fac aici?

— Ne salvează viața. Construiesc un pod plutitor.

Și-a tras calul înapoi câțiva pași. Îi vedeam sub coif strâmbătura buzelor.

— Nimeni nu va accepta să-l folosească..., a început el, dar i-am retezat-o.

— Ba da, fiindcă ordon eu. Asta este singura noastră cale de scăpare.

— Ne-am putea întoarce la podul de la Yamagata.

— Și să pierdem tot avantajul vitezei? Oricum, am fi de cinci ori mai puțini ca ei. Și n-am avea cale de retragere. N-am să fac asta. Vom trece râul cu podul. Întoarce-te la oameni și adu cât mai mulți să lucreze împreună cu proscrișii. Restul să se pregătească de traversare.

— Nimeni nu va trece acest pod dacă e construit de proscriși, a spus el, și ceva în glasul lui, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil, m-a înfuriat.

Era același sentiment pe care îl avusesem cu luni în urmă, când gărzile lui Shigeru îl lăsaseră pe Kenji să intre în grădina din Hagi, păcăliți de trucurile lui, neștiind că era un maestru asasin din Trib. Puteam să-mi protejez oamenii numai dacă îmi dădeau ascultare. Am uitat că Makoto era mai în vârstă, mai înțelept și avea mai multă experiență decât mine. M-am lăsat cuprins de furie.

— Să faci imediat ce îți ordon. Trebuie să îi convingi, altfel vei răspunde în fața mea pentru asta. Războinicii să stea de pază, în vreme ce caii de povară și pedestrașii traversează.

Adu arcași să asigure protecția podului. Vom traversa înainte de căderea nopții.

— Senior Otori.

Și-a înclinat capul și calul lui s-a afundat în apă și, împroșcând-o, s-a îndepărtat peste câmpurile de orez și în susul coastei de dincolo de ele. L-am urmărit dispărând între tulpinile de bambus, apoi mi-am îndreptat atenția spre munca proscrișilor. Legau strâns cheresteaua pe care o adunaseră și trunchiurile pe care le doborâseră, făcând din ele plute, fiecare sprijinită pe mormane de stuf legat cu funii împletite din cânepă și scoarță de copac. Pe măsură ce fiecare plută era terminată, o lansau la apă și o legau de cele ancorate deja în loc. Dar forța curentului împingea întruna plutele în mal.

— Trebuie ancorate de malul celălalt, i-am spus lui Yo-An.

— Cineva o să treacă înot.

Unul dintre bărbații mai tineri a luat un colac de funie, și-a legat funia în jurul brâului și s-a aruncat în râu. Dar curentul era prea puternic pentru el. I-am văzut brațele bătând suprafața râului, apoi a dispărut în apa galbenă. A fost tras înapoi, pe jumătate înecat.

— Dă-mi mie funia, am spus.

Yo-An s-a uitat neliniștit în josul malului.

— Nu, stăpâne, așteptați, m-a implorat el. Când or să vină soldații, unul o să poată trece înot dincolo.

— Când vin soldații, podul trebuie să fie gata, am ripostat. Dă-mi funia.

Yo-An a dezlegat-o din jurul tânărului care ședea acum în capul oaselor scuipând apă și mi-a întins-o. M-am încins bine cu ea și mi-am îndemnat calul înainte. Funia a alunecat pe pulpele lui făcându-l să sară; a ajuns în apă aproape fără să-și dea seama.

Am strigat la el ca să-l încurajez și el a ciulit o ureche ca să mă asculte. La primii câțiva pași, picioarele îi ajungeau la fundul apei. Apoi apa i-a ajuns la pulpă și a început să înoate. Am încercat să-i țin capul întors spre locul în care speram că avea să fie pământ, dar, deși era puternic și inimos, curentul a fost mai puternic și am fost duși de el în aval înspre rămășițele podului vechi.

Mi-am aruncat privirea spre acesta și nu mi-a plăcut ce am

văzut. Curentul îngrămădea lângă stâlpi crengi și alte gunoaie și, dacă armăsarul meu ar fi fost prins între ele, ar fi intrat în panică și ne-am fi înecat amândoi. Am simțit puterea râului și m-a cuprins frica. La fel simțea și calul meu. Ambele urechi îi erau lipite de cap și ochii i se rostogoleau. Din fericire, groaza i-a dat puteri sporite. A făcut un efort uriaș, lovind cu toate cele patru picioare. Am trecut pe lângă stâlpi la două lungimi de braț și dintr-odată curentul și-a slăbit forța. Trecuserăm de mijlocul râului. Câteva clipe mai târziu, animalul a prins puteri și a început să sară, făcând pași uriași să scape de apă. A ieșit pe pământ și a rămas nemișcat, cu capul plecat, respirând adânc, părăsit de tot elanul de mai înainte. Am descălecat și l-am mângâiat pe gât, spunându-i că tatăl lui trebuie să fi fost un spirit al apelor dacă el înota așa de bine. Amândoi eram îmbibați de apă și semănăm mai degrabă cu peștii sau broaștele decât cu niște ființe de uscat.

Simțeam funia încordată în jurul brâului și m-am temut că o să mă tragă înapoi în apă. Încet-încet, am ajuns la o pădurice de la marginea râului. În mijlocul copacilor se afla un altar micuț închinat zeului vulpilor, judecând după statuile albe, iar apa ajungea până la crengile de jos ale copacilor, spălând picioarele statuilor și făcând ca vulpile să pară că plutesc. Am trecut funia pe după trunchiul celui mai apropiat copac, un arțar mic căruia tocmai începuse să îi dea frunzele, și am început să trag de ea. Era legată de o frânghie mult mai rezistentă; îi simțeam greutatea datorată apei îmbibate în timp ce ieșea cu greu din râu. Când frânghia scoasă din râu a fost destul de lungă, am legat-o de un copac mai mare. Mi-a trecut prin minte că o să pângăresc probabil altarul în vreun fel, dar în acel moment nu îmi păsa ce zeu, ce spirit sau ce demon supăram, atâta vreme cât îmi treceam oamenii în siguranță peste râu.

Pândeam orice zgomot. În ciuda ploii, nu-mi venea să cred că locul ăsta era chiar atât de pustiu cum părea; era lângă un pod peste ceea ce părea a fi un drum foarte umblat. Prin sâsâitul ploii și mugetul râului auzeam țipetele uliilor, orăcăitul a sute de broaște entuziasmate de ploaie și ciori care croncăneau supărător în pădure. Dar unde erau oamenii?

Odată frânghia legată, în jur de zece proscriși au trecut

râul ținându-se de ea. Mult mai îndemânatici ca mine, au refăcut toate nodurile mele și au inventat un sistem de tragere folosind crengile netede ale arțarului. Încet, cu trudă, au tras plutele, gâfâind de efort, cu mușchii încordați care se conturau ca niște frânghii groase. Râul trăgea de plute, supărat că îi încălcaseră domeniul, dar oamenii au stăruit cu îndârjire și plutele, stabile și ținute la suprafață de saltelele lor de stuf, au reacționat ca niște boi și au venit spre noi, centimetru cu centimetru.

O latură a podului plutitor a fost împinsă de curent în stâlpii existenți. Altfel cred că râul ne-ar fi înfrânt. Vedeam că podul era aproape să fie terminat, dar nici urmă de Makoto și războinici. Pierdusem de tot noțiunea timpului, iar norii erau prea joși și negri ca să pot să-mi dau seama de poziția soarelui, dar m-am gândit că trebuie să fi trecut cel puțin o oră. Dacă Makoto nu reușise să-i convingă? Dacă se întorseseră la Yamagata, așa cum sugerase el? Dacă se întâmplase așa, aveam să-l omor cu mâinile mele, chiar dacă îmi era cel mai bun prieten. Mi-am încordat auzul, dar n-am auzit decât râul, ploaia și broaștele.

Dincolo de altarul lângă care stăteam, drumul ieșea din apă. Vedeam munții de dincolo de el, ceața albă atârnând de versanții lor ca niște flamuri. Calul meu tremura. M-am gândit să-l plimb puțin ca să se încălzească, întrucât nu știam cum să-l usuc. Am încălecat și am mers o mică porțiune de drum, gândindu-mă și la faptul că, de pe un dâmb, puteam să văd mai bine peste râu.

Nu departe se afla un fel de cocioabă construită din lemn și chirpici și acoperită grosolan cu stuf. Lângă ea, de-a curmezișul drumului, fusese pusă o barieră de lemn. M-am întrebat ce era: nu semăna a post oficial de graniță de feudă și nu părea să existe gărzi.

Când m-am apropiat, am văzut că de barieră erau legate mai multe capete de om, unele retezate de curând, altele doar cranii. Nici n-am avut timp să simt repulsie că, din spate, urechile mele au prins zgomotul pe care îl așteptam, tropăitul de cai și de oameni de pe cealaltă parte a râului. Am privit în urmă și, prin ploaie, am văzut avangarda armatei mele ieșind din pădure și îndreptându-se împroșcând apa spre pod. L-am

recunoscut pe Kahei după coif. Călărea în față, alături de Makoto.

Mi s-a luat o greutate de pe piept. L-am întors pe Aoi; a văzut formele îndepărtate ale tovarășilor lui și a nechezat puternic. Din cocioabă s-a auzit imediat un strigăt îngrozitor. Pământul s-a cutremurat când ușa a fost dată de perete și a ieșit cel mai masiv om pe care îl văzusem în viața mea, mai mare chiar decât uriașul cărbunarilor.

Primul meu gând a fost că era un căpcăun sau un demon. Avea aproape trei metri înălțime și era lat în spate ca un bou, totuși, în ciuda masivității trupului, capul lui părea mult prea mare, de parcă țeasta îi creștea întruna. Avea părul lung și încâlcit, o barbă și o mustață dese și țepoase, iar ochii nu aveau forma ochilor de om, ci erau rotunzi ca ai unui animal. Avea doar o ureche, mare și bleagă. În locul în care fusese cealaltă ureche, o cicatrice albăstrui-cenușie i se întrezărea prin păr. Însă când a strigat la mine, graiul lui a fost destul de omenesc.

— Hei! a răcnit el, cu un glas îngrozitor. Ce cauți pe drumul meu?

— Sunt Otori Takeo, am răspuns. Îmi aduc armata. Dă la o parte bariera!

A râs; râsul lui semăna cu zgomotul făcut de stâncile care se prăvălesc pe coasta unui munte.

— Nimeni nu trece pe aici decât dacă Jin-emon zice că poate să treacă. Du-te înapoi și spune-i asta armatei tale.

Ploaia se întețise; ziua își pierdea rapid lumina. Eram extenuat, flămând, ud și îmi era frig.

— Eliberează drumul! am strigat nervos. Trecem pe aici.

A venit cu pași mari spre mine fără să răspundă. Avea o armă, dar o ținea la spate, așa că nu vedeam clar ce era. Am auzit zgomotul înainte de a-i vedea brațul mișcându-se; un fel de zăngănit metalic. Cu o mână am întors capul calului, cu cealaltă am tras-o pe Yato din teacă. Și Aoi a auzit zgomotul, după care a văzut brațul uriașului repezindu-se înainte. A sărit în lături și bățul cu lanț al căpcăunului a trecut pe lângă urechile mele, vâjâind.

Lanțul avea o greutate la un capăt, iar bățul la care era atașat celălalt capăt avea fixată în el o seceră. Nu mai

întâlnisem niciodată o astfel de armă și nu știam cum să mă apăr de ea. Lanțul s-a rotit iar, prinzând calul pe după piciorul drept din spate. Aoi a zbierat de durere și frică, și a lovit cu putere. Mi-am scos picioarele din scările de la șa, am coborât pe partea opusă căpcăunului și m-am întors cu fața la el. Era clar că dădusem peste un nebun care avea să mă omoare dacă nu îl omoram eu întâi.

A rânjit la mine. Pentru el probabil că nu arătam mai mare decât Momotaro, băiatul-piersică, sau altă făptură micuță dintr-un basm popular. Am prins începutul mișcării din mușchii lui și mi-am divizat imaginea, aruncându-mă în stânga. Lanțul a trecut prin al doilea sine al meu, fără să pricinuiască vreun rău. Yato a sărit prin aerul dintre noi și și-a înfipt lama în antebrațul lui, chiar deasupra încheieturii mâinii. În mod obișnuit, i-ar fi retezat mâna, dar acest adversar avea oase de piatră. Am simțit reverberațiile sus în umăr și, preț de o clipă, m-am temut că sabia mea avea să rămână înfiptă în brațul lui ca un topor într-un copac.

Jin-emon a scos un fel de geamăt scârțâitor, nu deosebit de sunetul muntelui când îngheață, și a trecut bățul în cealaltă mână. Din mâna dreaptă i se prelingea acum sânge, roșu-închis la culoare, dar nu țâșnind cum m-aș fi așteptat. M-am făcut invizibil o clipă când lanțul a vâjâit iar, m-am gândit repede să mă retrag spre râu, întrebându-mă unde erau toți oamenii mei când aveam nevoie de ei. Apoi am văzut un loc neprotejat și am înfipt-o pe Yato în el și în carnea care era acolo. Rana lăsată de sabia mea era uriașă, dar din nou căpcăunul abia dacă sângera. M-a străbătut un val nou de groază. Mă luptam cu ceva neomenesc, supranatural. Aveam vreo șansă să-l înfrâng?

La următoarea rotire, lanțul s-a înfășurat în jurul săbiei mele. Scoțând un strigăt victorios, Jin-emon mi-a smuls-o din mâini. Yato a zburat prin aer și a aterizat la câțiva metri de mine. Căpcăunul s-a apropiat de mine, făcând mișcări largi cu brațele, cunoscându-mi de acum șiretlicurile.

Am rămas nemișcat. Aveam cuțitul la cingătoare, dar nu voiam să-l trag, în caz că el rotea lanțul și punea capăt vieții mele pe loc. Voiam ca monstrul ăsta să se uite la mine. S-a apropiat, m-a apucat de umeri și m-a ridicat de la pământ. Nu

știu ce avea de gând — poate să-mi sfâșie beregata cu dinții lui uriași și să-mi bea sângele. M-am gândit: *Nu e fiul meu, nu poate să mă ucidă,* și l-am privit fix în ochi. Erau lipsiți de expresie ca ochii unei fiare, însă, când i-au întâlnit pe ai mei, i-am văzut rotunjindu-se de uimire. Am simțit în spatele lor răutatea mocnită, firea brutală și nemiloasă. Mi-am dat seama de forța care zăcea în mine și am lăsat-o să răbufnească. Ochii lui au început să se încețoșeze. A scos un geamăt slab și strânsoarea lui a slăbit în timp ce s-a clătinat și s-a prăbușit la pământ ca un copac mare sub toporul pădurarului. M-am aruncat într-o parte, nevrând să sfârșesc strivit sub el, și m-am rostogolit până la locul în care zăcea Yato, făcându-l pe Aoi, care se învârtea nervos în jurul nostru, să se cabreze iar. Cu sabia în mână, m-am întors în fugă la locul în care căzuse Jin-emon; sforăia în profundul somn Kikuta. Am încercat să-i ridic capul uriaș ca să-l retez, dar era prea greu și n-am vrut să risc să stric lama săbiei. Am înfipt-o în schimb pe Yato în beregata lui, deschizându-i artera și traheea. Chiar și de aici sângele curgea alene. Călcâiele lui au lovit pământul, spatele i s-a arcuit, dar nu s-a trezit. In cele din urmă, răsuflarea i s-a oprit.

Crezusem că sunt singur, dar atunci din colibă s-a auzit un zgomot și, când m-am întors, am văzut un bărbat mult mai mic ieșind în fugă pe ușă. A strigat ceva incoerent, a sărit peste dâmbul de pământ din spatele cocioabei și a dispărut în pădure.

Am dat la o parte bariera și m-am uitat în treacăt la cranii, întrebându-mă ale cui erau. Două dintre cele mai vechi au căzut în timp ce mutam bariera și din orbitele lor au ieșit insecte. Le-am pus pe iarbă și m-am întors la calul meu, înfiorat și îngrețoșat. Piciorul lui Aoi era julit și sângera în locul în care îl prinsese lanțul, dar nu părea rupt. Putea să meargă, dar șchiopăta rău. L-am dus de căpăstru înapoi la râu.

Întâlnirea părea un vis urât, dar, cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât mă simțeam mai bine. Jin-emon m-ar fi omorât — capul meu retezat ar fi fost acum pe barieră alături de celelalte — însă puterile mele moștenite de la Trib mă scăpaseră de el. Asta părea să confirme întru totul profeția.

Dacă un căpcăun ca acesta nu putuse să mă ucidă, cine ar fi putut s-o facă? Când am ajuns înapoi la râu, o energie nouă curgea în mine. Totuși, ce am văzut acolo a transformat-o în furie.

Podul era terminat, dar pe partea mai apropiată erau numai proscrișii. Restul armatei mele stătea nemișcat pe celălalt mal. Proscrișii stăteau îngrămădiți unul în altul, în felul ăla ursuz al lor, pe care începeam să-l înțeleg ca fiind o reacție la absurditatea disprețului lumii față de ei.

Yo-An stătea pe vine, uitându-se trist la apa învolburată. S-a ridicat când m-a văzut.

— Nu vor să treacă râul, stăpâne. Va trebui să vă duceți să la ordonați.

— Mă voi duce, am spus, tot mai supărat. Ai grijă de cal, spală-i rana și plimbă-l ca să nu înghețe.

Yo-An a luat frâiele.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut o întâlnire cu un demon, am răspuns scurt și am pășit pe pod.

Soldații care așteptau pe partea cealaltă au scos un strigăt când m-au văzut, dar nici unul nu s-a aventurat să pună piciorul pe celălalt capăt al podului. Nu era ușor de mers pe el — o suprafață care se legăna și, din când în când, se cufunda parțial în apă, trasă și clătinată de râu. In timp ce înaintam pe pod, aproape alergând, m-am gândit la podeaua-privighetoare pe care trecusem atât de ușor în Hagi. M-am rugat la spiritul lui Shigeru să fie alături de mine.

Când am ajuns pe partea cealaltă, Makoto a descălecat și m-a apucat de braț.

— Unde ai fost? Ne-am temut că ai murit.

— Puteam foarte bine să mor, am spus furios. Dar unde ați fost voi? înainte ca el să apuce să răspundă, Kahei a ajuns călare la noi.

— De ce se întârzie? am întrebat nervos. Pune oamenii în mișcare.

Kahei șovăia să răspundă.

— Le e frică să nu fie pângăriți de proscrișii.

— Coboară de pe cal, i-am spus și, când s-a dat jos, mi-am revărsat asupra amândurora întreaga furie. Din cauza prostiei

voastre era să mor. Dacă dau un ordin, acesta trebuie executat imediat, indiferent ce credeți despre el. Dacă nu vă convine, atunci întoarceți-vă acum la Hagi, la templu sau unde vreți, dar dispăreți din ochii mei.

Am vorbit încet, nevrând să mă audă întreaga armată, dar am văzut că vorbele mele i-au făcut să le fie rușine.

— Acum trimiteți-i mai întâi pe cei cu cai care pot să înoate în apă. Urcați pe pod caii de povară, în vreme ce ariergarda e păzită, apoi pedestrașii în grupuri de câte treizeci.

— Am înțeles, senior Otori, a spus Kahei.

A sărit în șa și s-a îndepărtat în galop.

— Iartă-mă, Takeo, a rostit încet Makoto.

— Data viitoare te ucid, am spus. Dă-mi calul tău.

Am pornit călare de-a lungul șirurilor de soldați care așteptau, repetând comanda.

— Să nu vă temeți de pângărire, le-am spus. Eu am trecut deja podul. Dacă există vreo pângărire, să cadă asupra mea.

Ajunsesem într-o stare aproape de exaltare. Nu credeam că ceva din cer sau de pe pământ ar fi putut să-mi facă vreun rău.

Cu un strigăt puternic, primul războinic a intrat călare în apă și ceilalți l-au urmat. Primii cai au fost conduși pe pod și, spre ușurarea mea, podul a rezistat. Odată traversarea pornită, m-am întors la front, dând comenzi și îmbărbătându-i pe pedestrași, până am ajuns la locul în care Kaede aștepta împreună cu Manami și celelalte femei care ne însoțeau. Manami adusese umbrele de ploaie și femeile stăteau îngrămădite sub ele. Kaede s-a luminat la față când m-a văzut. Părul îi lucea de ploaie și de gene îi atârnau picături de apă.

Am descălecat și i-am dat frâiele lui Amano.

— Ce-a pățit Aoi? a întrebat el, recunoscând acest cal ca fiind al lui Makoto.

— E rănit, dar nu știu cât de grav. E pe partea cealaltă a râului. Am trecut amândoi înot.

Voiam să-i spun lui Amano ce curajos fusese calul, dar acum nu era timp.

— O să trecem râul, le-am spus femeilor. Proscrișii au construit un pod.

Kaede nu a comentat nimic, uitându-se doar la mine, dar

Manami a deschis imediat gura să se plângă.

Am ridicat mâna să o fac să tacă.

— Nu există alternativă. Trebuie să faceți ce spun eu.

Am repetat ce le spusesem bărbaților: că o eventuală pângărire avea să cadă numai asupra mea.

— Senior Otori, a îngânat ea, abia înclinând capul și uitându-se cu coada ochiului.

Am rezistat impulsului de a o lovi, deși consideram că merita.

— Eu am să trec călare? a întrebat Kaede.

— Nu, podul e foarte instabil. Mai bine să-l treci pe jos. Am să trec eu înot cu calul tău să ți-l duc dincolo.

Amano nici nu a vrut să audă.

— Există o mulțime de rândași pentru asta, a spus el, uitându-se la armura mea îmbibată de apă și murdară de noroi.

— Să vină unul dintre ei cu mine acum, am spus. Poate să-l ia pe Raku și să aducă încă un cal pentru mine. Trebuie să mă întorc pe partea cealaltă.

Nu uitasem de omul pe care îl văzusem luând-o la sănătoasa. Dacă se dusese să-i alerteze pe alții de sosirea noastră, voiam să fiu acolo să-i înfrunt.

— Adu-l pe Shun pentru seniorul Otori, i-a strigat Amano unuia dintre rândași.

Omul a venit la noi pe un murg mic și a luat frâiele lui Raku. Mi-am luat rămas-bun de la Kaede și am rugat-o să aibă grijă de cufărul cu documente, ca acesta să ajungă cu bine peste râu, apoi am încălecat iar pe calul lui Makoto. Ne-am întors în galop ușor de-a lungul șirului de soldați care acum urcau repede pe pod. Vreo două sute trecuseră deja dincolo și Kahei îi organiza în grupuri mici, fiecare cu conducătorul lui.

Makoto mă aștepta la marginea apei. I-am înapoiat calul și l-am luat pe Raku, în vreme ce el și rândașul intrau călare în râu. L-am urmărit pe murgul Shun. A intrat fără teamă în apă, înotând calm și puternic, de parcă făcea asta zilnic. Rândașul s-a întors pe pod și l-a luat pe Raku.

În timp ce ei treceau râul înot, m-am alăturat soldaților de pe podul plutitor. Mergeau de-a bușilea ca șobolanii din portul din Hagi, rămânând cât mai puțin pe podul îmbibat de apă.

Mi-am închipuit că puțini dintre ei știau să înoate. Câțiva m-au salutat, iar unul sau doi m-au atins pe umăr, ca și cum eu aș fi alungat răul și aș fi purtat noroc. I-am încurajat cât am putut, glumind despre băile fierbinți și mâncarea excelentă de care urma să avem parte la Maruyama. Aveau moralul bun, deși toți știam că până la Maruyama era cale lungă.

Ajuns pe celălalt mal, i-am cerut rândașului să o aștepte pe Kaede cu Raku. Am încălecat pe Shun. Era cam scund și nu prea frumos, însă avea ceva ce îmi plăcea. Spunându-le războinicilor să mă urmeze, am luat-o înainte cu Makoto. Voiam mai ales să-i avem pe arcași cu noi, și două grupuri de câte treizeci erau deja pregătite. Le-am ordonat să se ascundă după dâmbul de pământ și să aștepte semnalul meu.

Capul lui Jin-emon zăcea nemișcat lângă barieră și întregul loc era cufundat în liniște, aparent pustiu.

— Treaba asta a avut vreo legătură cu tine? a întrebat Makoto uitându-se cu dezgust la trupul uriaș și la expoziția de capete.

— Am să-ți povestesc mai târziu. Avea un tovarăș care a fugit. Bănuiesc că se va întoarce și cu alți oameni. Kahei spunea că regiunea asta e plină de bandiți. Probabil că mortul le cerea bani oamenilor ca să folosească podul; dacă refuzau să plătească, le tăia capul.

Makoto a descălecat ca să se uite mai bine.

— Unii dintre aceștia sunt războinici, a spus el, și mai sunt și tineri. Ar trebui să-i luăm capul drept răzbunare.

A tras sabia.

— Nu, l-am avertizat. Are oase de granit. Ai să strici lama sabiei.

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare și nu a zis nimic, dar cu o mișcare rapidă a dat o lovitură puternică de-a curmezișul gâtului. Sabia s-a frânt cu un zgomot ciudat. Soldații din jurul nostru au scos exclamații de uimire și de groază. Makoto a privit înspăimântat lama ruptă, apoi s-a uitat rușinat la mine.

— Iartă-mă, a spus el din nou. Ar fii trebuit să te ascult.

Am luat foc de furie. Am tras sabia, văzând roșu în fața ochilor. Cum puteam să-mi apăr oamenii dacă nu mă ascultau? Makoto îmi ignorase sfatul în fața acestor soldați. Pentru asta, merita să moară. Eram pe punctul să-mi pierd

controlul și să-l ucid pe loc, însă în clipa aceea am auzit în depărtare zgomot de copite, fapt care mi-a amintit că aveam alți dușmani, adevărați.

— Era demon, nu om, i-am spus lui Makoto. Nu aveai de unde să știi. Va trebui acum să lupți cu arcul.

Le-am făcut semn oamenilor din jurul nostru să tacă. Au rămas în loc ca niște stane de piatră; nici caii nu se mișcau. Ploaia se transformase într-o burniță fină. În lumina cețoasă ce se stingea semănăm cu o armată de stafii.

I-am ascultat pe bandiți apropiindu-se peste terenul băltind de apă și apoi s-au zărit prin ceață peste treizeci călare și tot atâția pe jos. Erau o șleahtă pestriță, zdrențăroasă, unii în mod evident războinici fără stăpâni, cu cai buni și armuri care odată fuseseră frumoase, alții gunoaiele lăsate în urmă după zece ani de război: evadați de pe domenii sau din mine de argint din cauza stăpânilor cruzi, hoți, nebuni, asasini. L-am recunoscut pe omul care fugise din cocioabă; alerga ținându-se de scara șeii calului din frunte. Când șleahta s-a oprit, aruncând noroi și stropi de apă, a arătat spre mine și a țipat ceva neinteligibil.

Călărețul a strigat:

— Cine l-a omorât pe prietenul și tovarășul nostru, Jin-emon?

Am răspuns:

— Sunt Otori Takeo. Îi duc pe oamenii mei la Maruyama. Jin-emon m-a atacat fără nici un motiv. A plătit pentru asta. Lăsați-ne să trecem, altfel veți plăti același preț.

— Întoarceți-vă de unde ați venit, a răspuns el cu un mârâit. Noi cei de aici îi urâm pe Otori.

Oamenii din jurul lui au făcut câteva glume răutăcioase. El a scuipat pe pământ și și-a rotit sabia deasupra capului. Am ridicat mâna ca semn pentru arcași.

Imediat, zgomotul săgeților a umplut aerul; era un vuiet îngrozitor produs de șuieratul și pocnetul săgeților, de bufnitura înfundată când loveau carnea vie, de țipetele răniților. Dar nu aveam timp să reflectez la asta atunci, căci conducătorul și-a îndemnat calul înainte și a venit în galop către noi, cu brațul care ținea sabia ridicat deasupra capului.

Calul lui era mai mare decât Shun și astfel el putea să

ajungă mai ușor la mine. Shun avea urechile îndreptate înainte, ochii liniștiți. Chiar înainte ca banditul să lovească, calul meu a făcut un salt lateral și aproape s-a răsucit în aer, astfel că am putut să-mi lovesc cu sabia adversarul din spate, deschizându-i gâtul și umărul, pe când el a lovit în zadar în locul în care fusesem eu cu câteva clipe în urmă.

Nu era demon sau căpcăun, ci om în întregime. Sângele lui de om a țâșnit roșu. Calul lui a luat-o la galop, în vreme ce el se legăna în șa, apoi s-a prăbușit brusc la pământ.

Între timp, Sbun, tot foarte calm, se răsucise la loc, să-l înfrunte pe următorul atacator. Omul acesta nu purta coif și Yato i-a despicat capul în două, împroșcând sânge, creier și os. Peste tot în jur se simțea miros de sânge, amestecat cu ploaie și noroi. Când tot mai mulți războinici de-ai noștri s-au prins în luptă, banditii au fost copleșiți. Cei rămași în viață au încercat să fugă, însă am alergat după ei și i-am omorât. Furia crescuse constant în mine toată ziua și fusese aprinsă de neascultarea lui Makoto; această încăierare scurtă și sângeroasă o eliberase. Eram furios din cauza întârzierii pe care acești nelegiuiți proști ne-o pricinuiseră, dar mă simțeam foarte mulțumit că plătiseră toți pentru asta. Nu a prea fost o bătălie adevărată, dar am câștigat-o decisiv, oferindu-ne o demonstrație de sânge și victorie.

Noi aveam trei morți și doi răniți. Mai târziu, mi s-au raportat patru decese prin înecare. Unul dintre tovarășii lui Kahei, Shibata din clanul Otori, se pricepea cât de cât la ierburi și tămăduire, și a curățat și tratat rănile. Kahei a plecat călare înainte spre oraș să vadă ce putea găsi ca adăpost, măcar pentru femei, iar eu și cu Makoto am aranjat ca restul armatei să înainteze mai încet. El a preluat comanda, în vreme ce eu m-am întors la râu, unde ultimii soldați treceau podul plutitor.

Yo-An și tovarășii lui stăteau tot îngrămădiți la marginea apei. Yo-An s-a ridicat și a venit la mine. Am avut un impuls de moment să descalec și să-l îmbrățișez, dar clipa a trecut și nu am făcut-o.

Am spus:

— Îți mulțumesc și le mulțumesc tuturor oamenilor tăi. Ne-ați salvat de la dezastru.

— Nici unul dintre ei nu ne-a mulțumit, a zis el, arătând spre soldații care treceau în șir pe lângă noi. Din fericire, muncim pentru Dumnezeu, nu pentru ei.

— Veniți cu noi, Yo-An? am întrebat.

Nu voiam ca ei să treacă înapoi râul, înfruntând cine știe ce pedepse pentru trecerea graniței, doborârea copacilor, ajutarea unui surghiunit.

A dat afirmativ din cap. Părea epuizat, iar eu aveam mustrări de conștiință. Nu-i voiam pe proscriși alături de mine — mă temeam de reacția războinicilor mei și știam că prezența lor avea să provoace neînțelegeri și bănuieli — dar nu puteam să-i abandonez acolo.

— Trebuie să distrugem podul, am spus, ca nu cumva Otorii să vină după noi și să-l folosească.

A dat iarăși din cap și a strigat la ceilalți. Aceștia s-au ridicat istoviți în picioare și au început să desfacă funiile care țineau plutele în loc. Am oprit câțiva pedestrași, fermieri care aveau seceri și cuțite de retezat crengi, și le-am poruncit să-i ajute pe proscriși. Odată ce frânghiile au fost tăiate, plutele s-au desfăcut. Imediat au ajuns în mijlocul curentului de apă, unde râul s-a năpustit și a dus până la capăt distrugerea.

Am privit o clipă la apa noroioasă, le-am mulțumit din nou proscrișilor și le-am spus să țină pasul cu soldații. Apoi m-am dus la Kaede.

Era deja călare pe Raku, la adăpostul copacilor din jurul altarului închinat zeului vulpilor. Am observat imediat că Manami stătea cocoțată pe calul de povară cu cufărul în care se aflau documentele legat în spatele ei, apoi n-am avut ochi decât pentru Kaede. Era palidă la față, dar ședea dreaptă pe micul cal sur, uitându-se cu un zâmbet slab pe buze la armata care trecea în șir. În aceste împrejurări aspre, ea, pe care o văzusem îndeosebi reținută și supusă în decoruri elegante, părea fericită.

De cum am văzut-o, m-a cuprins cea mai sălbatică dorință de a o lua în brațe. M-am gândit că am să mor dacă nu mă culc curând cu ea. Nu mă așteptasem la asta și îmi era rușine de ceea ce simțeam. M-am gândit că, în loc de așa ceva, ar fi trebuit să mă preocupe siguranța ei; mai mult, eram conducătorul unei armate; aveam o mie de oameni pentru

care să-mi fac griji. Îmi era jenă de dorința chinuitoare pentru soția mea și asta aproape că m-a făcut să mă feresc de ea.

M-a văzut și a venit călare spre mine. Caii au nechezat unul la celălalt. Genunchii noștri s-au atins. Când ne-am apropiat capetele, i-am simțit parfumul de iasomie.

— Drumul e liber acum, am spus. Putem merge mai departe.

— Cine erau?

— Bandiți, cred, am răspuns scurt, nevrând să vorbesc despre sânge și moarte în acest loc în care se afla acum Kaede. Kahei a plecat înainte să vă găsească un loc unde să dormiți la noapte.

— Eu voi dormi afară dacă pot să mă culc cu tine, a spus ea cu glas coborât. N-am mai simțit niciodată libertatea, însă astăzi, în călătorie, pe ploaie, cu toate greutățile ei, m-am simțit liberă.

Mâinile noastre s-au atins scurt, apoi eu am plecat mai departe cu Amano, care îmi vorbea despre Shun. Aveam ochii fierbinți și voiam să-mi ascund emoția.

— N-am mai călărit niciodată un cal ca el. Parcă ar ști ce gândesc.

Amano a zâmbit și în jurul ochilor i-au apărut cute fine.

— Mă întrebam dacă o să vă placă. Mi l-a adus cineva acum câteva săptămâni; bănuiesc că fie a fost furat, fie a fost căpătat după ce stăpânul lui a fost ucis. E cel mai deștept cal pe care l-am cunoscut. Cel negru e mai arătos — e bun să facă impresie — însă eu știu cu care aș prefera să fiu în luptă.

A zâmbit spre mine.

— Seniorul Otori are noroc la cai. Așa au unii. E ca un dar; animalele bune vin la tine.

— Să sperăm că-i semn bun pentru viitor.

Am trecut pe lângă cocioabă. Morții erau așezați în șiruri de-a lungul digului de pământ. Mă gândeam să las câțiva oameni să ardă sau să îngroape cadavrele, când în față s-a produs o agitație și un om de-al lui Kahei s-a apropiat călare, strigând la soldați să-l lase să treacă și rostindu-mi numele.

— Senior Otori! a spus el, strunindu-și calul chiar în fața noastră. Sunteți așteptat în față. Au venit niște fermieri să vorbească cu dumneavoastră.

De când trecuserăm râul, mă tot întrebam unde sunt localnicii. Deși câmpurile de orez erau inundate, nimic nu arăta că fuseseră însămânțate. Buruienile sufocau canalele de irigație, și, deși în depărtare vedeam acoperișurile de stuf ascuțite ale caselor de țară, din ele nu se ridica fum și nu exista vreun semn de activitate umană. Ținutul părea blestemat și pustiu. Mi-am închipuit că Jin-emon și șleahta lui îi intimidaseră, îi goniseră sau îi omorâseră pe toți fermierii și sătenii. Se părea că vestea morții lui se răspândise repede și acum îi scosese din ascunzătoare pe unii dintre ei.

Am înaintat în galop pe lângă șirul de oameni. Soldații strigau la mine, părând voioși; unii chiar cântau. După câte se părea, nu îi îngrijora apropierea nopții, aveau totală încredere în capacitatea mea de a le găsi hrană și adăpost.

În fruntea armatei, Makoto oprise înaintarea. Mai mulți fermieri stăteau pe vine în noroi. Când am ajuns lângă ei și am descălecat, s-au aruncat cu toții înainte.

Makoto mi-a explicat:

— Au venit să ne mulțumească. Bandiții terorizau regiunea asta de aproape douăsprezece luni. De frica lor n-au putut să planteze în primăvara asta. Căpcăunul a ucis mulți fii și frați de-ai lor, și multe dintre femeile lor au fost răpite.

— Ridicați-vă, am spus. Sunt Otori Takeo.

S-au ridicat, însă de cum mi-am rostit numele s-au înclinat din nou la pământ.

— Ridicați-vă, am repetat. Jin-emon e mort.

Iarăși au căzut la pământ.

— Puteți să faceți ce vreți cu trupul lui. Recuperați rămășițele rudelor voastre și îngropați-le cum e datina.

M-am oprit. Am vrut să le cer mâncare, dar m-am temut că aveau așa de puțină, încât i-aș *fi* condamnat la moarte prin înfometare după plecarea noastră.

Cel mai bătrân dintre ei, în mod clar căpetenia, a vorbit șovăitor:

— Stăpâne, ce putem face pentru tine? Ți-am hrăni oamenii, dar sunt așa de mulți...

— Îngropați morții și nu ne datorați nimic, am răspuns. Dar trebuie să găsim adăpost pentru noapte. Ce poți să ne spui despre cel mai apropiat oraș?

— Vă vor întâmpina cu bucurie acolo, a spus el. Kibi e la depărtare de un ceas și ceva de mers pe jos. Avem un stăpân nou, unul dintre oamenii seniorului Arai. Anul ăsta a trimis mulți războinici împotriva bandiților, dar au fost mereu înfrânți. Ultima dată, cei doi fii ai lui au fost uciși de Jin-emon, la fel ca fiul meu cel mare. Acesta e fratele lui, Jiro. Ia-l cu tine, senior Otori.

Jiro era cu doi ani mai tânăr decât mine, extrem de slab, dar cu o față inteligentă sub murdăria dungată de ploaie.

— Vino încoace, Jiro, i-am spus, și el s-a ridicat în picioare și a venit, oprindu-se lângă capul murgului.

Calul l-a mirosit cu grijă, de parcă l-ar fi inspectat.

— Îți plac caii?

A dat doar din cap, prea copleșit de faptul că mă adresam lui direct și-i puneam întrebări.

— Dacă tatăl tău se poate lipsi de tine, poți să vii cu mine la Maruyama.

M-am gândit că se putea alătura rândașilor lui Amano.

— Acum ar trebui să ne grăbim, a spus Makoto, aflat lângă mine.

— Am adus ce am putut, a zis fermierul și le-a făcut un semn celorlalți.

Ei au coborât de pe umeri saci și coșuri și au scos puținele prinosuri de mâncare: turte făcute din mei, lăstare de ferigă și alte verdețuri sălbatice tăiate din munți, câteva prune micuțe sărate și niște castane uscate. Nu am vrut să le iau, dar am considerat că refuzul i-ar fi insultat pe fermieri. Am pus doi soldați să adune mâncarea și să aducă sacii.

— Ia-ți rămas-bun de la tatăl tău, i-am spus lui Jiro, și l-am văzut pe bătrân cum se chinuia să-și rețină lacrimile.

Am regretat că m-am oferit să-l iau pe băiat, nu numai fiindcă urma să mai răspund de o viață, ci și fiindcă îl lipseam pe tatăl lui de ajutorul pe care i-l dădea băiatul la refacerea ogoarelor neglijate.

— Am să-l trimit înapoi din oraș.

— Nu! au exclamat împreună tatăl și fiul, băiatul înroșindu-se la față.

— Lasă-l să meargă cu tine, s-a rugat tatăl. Cei din familia noastră au fost războinici. Bunicii mei au preferat să se apuce

de cultivarea pământului decât să moară de foame. Dacă Jiro te slujește, poate devine războinic și o să repună în drepturi numele familiei noastre.

— Ar face mai bine să rămână aici și să refacă pământul, am răspuns. Dar dacă asta e cu adevărat ce dorești, poate să vină cu noi.

L-am trimis pe flăcău să-l ajute pe Amano la caii pe care îi luaserăm de la bandiți, spunându-i să se întoarcă la mine când era călare. Mă întrebam ce se întâmplase cu Aoi, pe care nu-l mai văzusem de când îl lăsasem în grija lui Yo-An; parcă trecuseră zile întregi de atunci.

Makoto și cu mine călăream unul lângă altul în fruntea obositei dar voioasei noastre armate.

— A fost o zi bună, un început bun, a spus el. Te-ai descurcat nemaipomenit de bine, în ciuda prostiilor făcute de mine.

Mi-am adus aminte ce furios fusesem mai devreme pe el. Furia părea să se fi evaporat de tot acum.

— Am uitat deja totul. Crezi că asta a fost o bătălie adevărată?

— Pentru soldații necopți a fost o bătălie, a răspuns el. Și o victorie. Întrucât ai câștigat-o, poți s-o numești cum vrei.

Trei rămase id câștigat, una de pierdut, m-am gândit și aproape imediat m-am întrebat dacă așa lucra o profeție. Puteam să aleg s-o aplic cum îmi plăcea? începeam să înțeleg ce lucru puternic și periculos era: cum avea să-mi influențeze viața, dacă credeam în ea sau nu. Cuvintele îmi fuseseră spuse, le auzisem și nu aveam să pot niciodată să mi le șterg din memorie. Totuși, nu mă puteam angaja să cred orbește în ele.

Jiro s-a întors la trap pe roibul lui Amano, Ki.

— Stăpânul Amano s-a gândit că ar trebui să schimbați caii și vi l-a trimis pe al lui. Nu crede că poate salva calul negru. Piciorul lui are nevoie de odihnă și nu va putea să țină pasul. Și nimeni de aici nu-și poate permite să păstreze un animal care nu e de folos.

Mi-a părut rău o clipă de frumosul și viteazul cal. L-am mângâiat pe Shun pe gât.

— Sunt mulțumit de acesta.

Jiro a coborât de pe roib și a luat frâiele lui Shun.

— Ki e mai arătos, a spus el.

— Ar trebui să faci o impresie bună, mi-a spus sec Makoto.

Am făcut schimb de cai, roibul forăind pe nas și arătând proaspăt de parcă tocmai venise de pe pajiște. Jiro s-a aruncat pe murg, dar, de cum a atins șaua, Shun a lăsat capul în jos și a lovit din copitele din spate aruncându-l pe băiat în aer. Calul s-a uitat mirat la tânărul care zăcea în noroi la picioarele lui, de parcă ar fi gândit: *Ce caută oare acolo jos?*

Eu și Makoto am găsit scena mult mai amuzantă decât era în realitate și am râs în hohote.

— Așa îți trebuie că l-ai jignit, a spus Makoto.

Spre cinstea lui, a râs și Jiro. S-a ridicat în picioare și i-a cerut solemn scuze lui Shun, care apoi s-a lăsat încălecat fără să protesteze.

După această întâmplare, băiatul și-a pierdut din timiditate și așa a început să ne arate reperele de pe drum, un munte unde trăiau spiriduși, un altar a cărui apă vindeca cele mai grave răni, un izvor de la marginea drumului, care într-o mie de ani nu secase niciodată. Mi-am imaginat că, la fel ca mine, își petrecuse cea mai mare parte a copilăriei hoinărind pe munte.

— Știi să scrii și să citești, Jiro? am întrebat.

— Puțin, a răspuns el.

— Va trebui să studiezi temeinic ca să devii războinic, a spus Makoto zâmbind.

— Nu trebuie doar să știu să lupt? Am exersat cu parul de lemn și arcul.

— Trebuie să ai și educație, altfel n-ai să fii cu nimic mai bun decât bandiții.

— Dumneavoastră sunteți un războinic mare, domnule?

Tachinările lui Makoto l-au încurajat pe Jiro să fie mai familiar.

— Deloc! Eu sunt călugăr.

Pe fața lui Jiro se citea uimirea.

— Iertați-mă că spun, dar nu arătați a călugăr.

Makoto a lăsat frâiele pe gâtul calului său și și-a scos coiful, arătându-și capul ras. Și-a frecat țeasta și și-a atârnat coiful de oblâncul șeii.

— Mă bazez pe seniorul Otori să evit încă o luptă azi!

După aproape o oră, am ajuns la oraș. Casele din jurul lui păreau locuite și câmpurile arătau mai îngrijite, digurile reparate și răsadurile de orez plantate. În câteva case mai mari lămpile erau aprinse, aruncându-și lumina portocalie pe paravanele rupte. În altele ardeau focuri în bucătăriile cu pământ pe jos; mirosul de mâncare ce adia din ele ne-au răscolit stomacurile goale.

Orașul fusese cândva fortificat, dar luptele recente lăsaseră zidurile sparte în multe locuri, porțile și turnurile de pază distruse de foc. Ceața fină atenua contururile aspre ale distrugerii. Râul pe care îl trecuserăm curgea de-a lungul unei laturi a orașului. Nu se vedea nici un pod, dar era clar că acolo existase odinioară un comerț înfloritor, deși acum majoritatea bărcilor păreau stricate. Podul unde Jin-emon își instalase bariera pentru taxe fusese ancora de salvare a acestui oraș și el nu făcuse decât să-l sugrume.

Kahei ne aștepta lângă ruinele porții principale de intrare. I-am spus să rămână cu soldații, în vreme ce eu intram în oraș însoțit de Makoto, Jiro și o mică pază.

A părut îngrijorat.

— Mai bine mă duc eu, în caz că e vreo capcană, a propus el, însă eu nu credeam că acest loc pe jumătate ruinat prezenta vreun pericol și consideram că e mai înțelept să mă înfățișez personal la Arai, ca și cum m-aș fi așteptat la prietenia și cooperarea lui.

Nu m-ar fi refuzat în față să mă ajute, în vreme ce, dacă i se părea că îmi era frică de el, putea să o facă.

Așa cum spusese Kahei, nu exista un castel, însă în centrul orașului, pe un mic deal, se afla o construcție de lemn, cu porți și pereți reparați de curând. Casa în sine arăta prăpădită, dar relativ întreagă. Când ne-am apropiat, porțile s-au deschis și a ieșit un bărbat între două vârste, urmat de un grup mic de oameni înarmați.

L-am recunoscut imediat. Stătuse alături de Arai când armata apuseană intrase în Inuyama, și îl însoțise pe Arai la Terayama. Ba chiar fusese în cameră când îl văzusem ultima dată pe Arai. Mi-am adus aminte că îl chema Niwa. Fii lui fuseseră uciși de Jin-emon? Fața îi îmbătrânise și avea riduri

adânci, recente, lăsate de suferință.

Am strunit roibul și am rostit cu glas tare:

— Sunt Otori Takeo, fiu al lui Shigeru, nepot al lui Shigemori. N-am de gând să îți fac rău ție sau oamenilor tăi. Soția mea, Shirakawa Kaede, și cu mine ne deplasăm armata la domeniul soției mele de la Maruyama și îți cer ajutorul să ne asiguri hrană și găzduire peste noapte.

— Îmi amintesc bine de tine, a spus el. A trecut ceva vreme de când ne-am întâlnit ultima dată. Sunt Niwa Junkei. Dețin acest pământ prin porunca seniorului Arai. Vrei acum o alianță cu el?

— Mi-ar face cea mai mare plăcere, am răspuns. De îndată ce voi fi dobândit domeniul soției mele, mă voi duce la Inuyama să-l slujesc pe Excelența Sa.

— Ei bine, se pare că în viața ta s-au schimbat multe, a răspuns el. Cred că îți sunt dator; vestea purtată de vânt e că tu i-ai ucis pe Jin-emon și bandiții lui.

— E adevărat că Jin-emon și toți oamenii lui sunt morți, am spus. Am adus înapoi capetele războinicilor ca să fie înmormântate cum se cuvine. Aș vrea să fi venit mai devreme ca să te cruț de suferință.

A dat din cap, cu buzele strânse într-o linie atât de subțire, încât părea neagră, însă nu a vorbit despre fiii lui.

— Trebuie să fiți oaspeții mei, a spus el, încercând să insufle puțină energie glasului său obosit. Sunteți bine-veniți. Sala clanului le este deschisă oamenilor tăi; a suferit stricăciuni, dar acoperișul se ține încă. Restul poate să-și ridice tabăra în afara orașului. Vom asigura câtă hrană putem. Te rog să-ți aduci soția în casa mea; femeile mele vor avea grijă de ea. Bine-înțeles că și tu și garda ta veți sta la mine.

S-a oprit și apoi a spus cu amărăciune, renunțând la cuvintele oficiale de curtoazie:

— Îmi dau seama că îți ofer ceea ce altfel ai putea lua singur. Poruncile seniorului Arai au fost întotdeauna să te rețin. Însă nu am putut să apăr regiunea asta de o șleahtă de bandiți. Ce speranță aș avea împotriva unei armate de mărimea armatei tale?

— Îți sunt recunoscător.

M-am hotărât să ignor tonul lui, punându-l pe seama

suferinței. Dar m-am mirat de puținătatea trupelor și proviziilor, de slăbiciunea evidentă a orașului, de obrăznicia bandiților. Arai stăpânea probabil cu chiu, cu vai această țară; sarcina de a supune ce mai rămăsese din Tohani trebuie să-i fi secat toate resursele.

Niwa ne-a aprovizionat cu saci de mei și orez, pește uscat și terci din boabe de soia, și acestea au fost distribuite soldaților împreună cu ofrandele fermierilor. În recunoștința lor, orășenii au întâmpinat cu bucurie armata și au oferit ce hrană și adăpost au putut. S-au ridicat corturi, s-au aprins focuri, s-au hrănit și adăpat caii. Am călărit în jurul liniilor împreună cu Makoto, Amano și Jiro, pe de o parte îngrozit de lipsa mea de cunoștințe și experiență, pe de altă parte uimit că, în ciuda acestui lucru, oamenii mei erau rânduiți pentru prima noapte a marșului nostru. Am vorbit cu gărzile instalate de Kahei și pe urmă cu Yo-An și proscrișii care își ridicaseră tabăra în apropierea lor. O alianță stingheră părea să se fi stabilit între ei.

Eram înclinat să stau și eu de pază toată noaptea — aș fi auzit cu mult înaintea oricui o armată care se apropia — însă Makoto m-a convins să mă întorc și să mă odihnesc cel puțin o parte a nopții. Jiro i-a dus pe Shun și pe roib în grajdurile lui Niwa, și noi ne-am retras în odăile de locuit.

Kaede fusese deja condusă acolo și i se dăduse o cameră împreună cu soția lui Niwa și celelalte femei din casă. Tânjeam să fiu singur cu ea, dar mi-am dat seama că nu aveam nici o șansă. Ea avea să doarmă în camera femeilor, iar eu, cu Makoto, Kahei și mai multe gărzi, probabil alături de camera lui Niwa și a gărzilor lui.

O bătrână care ne-a spus că fusese doica soției lui Niwa ne-a condus în camera de oaspeți. Era spațioasă și bine proporționată, dar rogojinile erau vechi și pătate, iar pe pereți se vedeau pete de mucegai. Ușile de plasă erau încă deschise: adierea serii aducea parfumul de flori și mirosul de pământ ud, dar grădina era sălbatică și neîngrijită.

— Baia e pregătită, stăpâne, mi-a spus ea și m-a condus la casa de lemn pentru baie, aflată în capătul îndepărtat al verandei.

L-am rugat pe Makoto să stea de pază și i-am spus bătrânei

să mă lase singur. Părea total inofensivă, însă nu voiam să risc. Mă ascunsesem de Trib; eram condamnat la moarte de ei; știam foarte bine că asasinii lor puteau să-și ia orice înfățișare.

S-a scuzat că apa nu avea să fie foarte fierbinte și s-a plâns de lipsa lemnelor de foc și a hranei. Apa era de fapt abia călâie, însă noaptea nu era friguroasă și mă simțeam mulțumit doar să mă spăl de sânge și noroi. Am intrat în cadă și mi-am controlat corpul. Nu eram rănit, însă aveam vânătăi pe care nu le observasem. Brațele mele purtau urmele mâinilor de oțel ale lui Jin-emon, iar pe coapsă aveam o vânătaie uriașă care începuse deja să se înnegrească; nu știam ce o produsese. Încheietura mâinii pe care Akio mi-o răsucise la spate cu mult timp în urmă în Inuyama și pe care o credeam vindecată mă durea iar, probabil în urma contactului cu oasele de piatră ale lui Jin-emon. M-am gândit să o leg a doua zi cu o fâșie de piele. M-am lăsat leneș în voia apei câteva minute și eram pe punctul să adorm, când am auzit afară un mers de femeie; ușa s-a deschis și a intrat Kaede.

Am știut că e ea, după mers, după parfum.

A spus:

— Am adus lămpi. Bătrâna a zis că ai expediat-o probabil fi-indcă e prea urâtă. M-a convins să vin eu în schimb.

Lumina din baie s-a schimbat când a pus lămpile pe podea. Apoi mâinile ei au început să-mi maseze ceafa, alungând încordarea.

— I-am cerut scuze pentru grosolănia ta, însă mi-a explicat că, acolo unde a crescut ea, soția are grijă de soț la baie și că eu trebuie să fac același lucru pentru tine.

— Un obicei vechi minunat, am spus încercând să nu gem prea tare.

Și-a mutat mâinile pe umerii mei. Dorința copleșitoare pe care o simțeam pentru ea m-a învăluit din nou. Mâinile ei m-au părăsit o clipă și am auzit oftatul mătăsii în timp ce își dezlega eșarfa de la brâu și o lăsa să cadă la pământ. S-a aplecat și și-a trecut degetele peste tâmplele mele și i-am simțit sânii atingându-mi ceafa.

Am sărit din cadă și am luat-o în brațe. Era la fel de excitată ca mine. N-am vrut să o culc pe podeaua casei de

baie. Am ridicat-o și ea și-a petrecut picioarele în jurul meu. Când am pătruns-o, am simțit valurile de plăcere ale trupului ei. Corpurile ni s-au contopit într-o singură ființă, imitând inimile noastre. După aceea ne-am întins pe jos, deși podeaua era udă și aspră, și-am rămas mult timp îmbrățișați.

Când am vorbit, am început să mă scuz. Îmi era iar rușine de forța dorinței mele. Era soția mea; o tratasem ca pe o prostituată.

— Iartă-mă, am spus. Îmi pare rău.

— O voiam foarte tare, a spus Kaede cu glas șoptit. Mă temeam că nu o să fim la noapte împreună. Eu ar trebui să-ți cer iertare. Par lipsită de rușine.

Am tras-o lângă mine, mi-am îngropat fața în părul ei. Ce simțeam pentru ea era ca o vrajă. Îmi era frică de puterea vrăjii, dar nu mă puteam opune ei și mă încânta mai mult decât orice în viață.

— E ca o vrajă, a rostit încet Kaede, de parcă mi-ar fi citit gândurile. E așa de puternică încât nu pot s-o înving. Așa e întotdeauna iubirea?

— Nu știu. N-am mai iubit pe nimeni în afară de tine.

— Și eu la fel.

Când s-a ridicat în picioare, chimonoul ei era îmbibat de apă. A luat cu mâinile făcute căuș apă din cadă și s-a spălat.

— Manami o să-mi găsească de undeva un chimonou uscat. A oftat. Acum presupun că trebuie să mă întorc în camera femeilor. Trebuie să încerc să vorbesc cu sărmana doamnă Niwa care e distrusă de durere. Despre ce vei discuta cu soțul ei?

— Vreau să aflu ce pot despre mișcările lui Arai, câți oameni și câte domenii are sub control.

— E jalnic aici, a spus Kaede. Oricine ar putea pune stăpânire pe locul ăsta.

— Crezi că ar trebui s-o facem?

Mă bătuse deja gândul ăsta când auzisem vorbele lui Niwa la poartă. Am luat și eu apă din cadă, m-am spălat și m-am îmbrăcat.

— Ne putem permite să lăsăm o garnizoană aici?

— Nu prea. Cred că o parte din problema lui Arai ar putea fi că a luat prea mult pământ și prea repede. S-a întins mai

mult decât îi era plapuma.

— De acord, a spus Kaede, înfășurându-se în chimonou și legându-și eșarfa. Trebuie să ne consolidăm poziția în Maruyama și să strângem provizii. Dacă pământul de acolo este la fel de neglijat ca acesta de aici și cel de la mine de acasă, ne va fi greu să ne hrănim oamenii odată ce ajungem acolo. Trebuie să fim fermieri înainte de a putea fi războinici.

M-am uitat lung la ea. Avea părul umed, iar clipele de iubire îi îndulciseră chipul. Nu mai văzusem o ființă așa de frumoasă ca ea, dar sub toate farmecele avea o minte ca o sabie. Combinația asta și faptul că era soția mea mi se păreau de un erotism de nesuportat.

A deschis ușa și și-a pus sandalele. S-a lăsat în genunchi.

— Noapte bună, senior Takeo, a spus ea cu un glas dulce, sfios, total deosebit de al ei, s-a ridicat mlădie și a plecat, cu șoldurile legănându-se sub chimonoul subțire și ud.

Makoto ședea afară, uitându-se după ea cu o expresie ciudată pe față, poate de dezaprobare, poate de gelozie.

— Fă și tu o baie, i-am spus, deși apa e aproape rece. Pe urmă trebuie să mergem la Niwa.

Kahei s-a întors să mănânce cu noi. Bătrâna l-a ajutat pe Niwa să servească mâncarea; mi s-a părut că zăresc un zâmbet superior pe fața ei când a pus tava dinaintea mea, dar am rămas cu ochii în jos. Deja îmi era atât de foame, încât m-am abținut cu greu să nu mă reped la mâncare și s-o îndes în gură cu pumnii. Era cam puțină. Mai târziu, femeile s-au întors cu ceai și vin, după care ne-au părăsit. Le-am invidiat, căci ele aveau să doarmă aproape de Kaede.

Vinul i-a dezlegat lui Niwa limba, deși nu i-a îmbunătățit starea de spirit; mai degrabă l-a făcut mai melancolic și mai trist. Acceptase orașul de la Arai, gândindu-se că va face din el un cămin pentru fiii și nepoții lui. Acum îi pierduse pe primii, iar pe ceilalți nu avea să-i vadă niciodată. În mintea lui, fiii lui nici măcar nu muriseră cu onoare pe câmpul de luptă, ci fuseseră omorâți în mod rușinos de o creatură care cu greu se putea numi om.

— Nu înțeleg cum l-ai învins, a spus el măsurându-mă cu o privire ușor disprețuitoare. Fără supărare, dar ambii mei fii erau de două ori cât tine, erau mai mari ca vârstă și aveau mai

multă experiență.

A băut vârtos, apoi a continuat:

— Însă e drept că n-am înțeles niciodată nici cum l-ai ucis pe Iida. După ce ai dispărut, a umblat zvonul ăla că ai în tine sânge străin care îți dă puteri speciale. E un fel de vrăjitorie?

Am simțit că, lângă mine, Kahei devenise încordat. Ca orice războinic, s-a simțit imediat jignit de ideea de vrăjitorie. Eu nu credeam că Niwa voia în mod deliberat să mă insulte; mi se părea prea prăbușit de durere ca să știe ce spune. Nu am răspuns. A continuat să mă studieze, dar i-am evitat privirea. Începeam să tânjesc după somn; pleoapele îmi tremurau, dinții mă dureau.

— Au circulat o mulțime de zvonuri, a continuat Niwa. Dispariția ta a fost o mare lovitură pentru Arai. A luat-o foarte personal. A considerat că exista o conspirație împotriva lui. Avea o ibovnică veche — Muto Shizuka. O cunoști?

— A fost slujnica soției mele, am răspuns, fără să spun că era și verișoara mea. Chiar seniorul Arai a trimis-o.

— S-a dovedit că e din Trib. Ei bine, el a știut asta tot timpul, dar nu și-a dat seama ce însemna. Când ai dispărut — pare-se ca să te alături Tribului — sau așa spunea toată lumea, multe lucruri s-au înrăutățit.

S-a întrerupt, privirea lui devenind mai bănuitoare.

— Dar probabil știi deja toate astea.

— Am auzit că seniorul Arai avea de gând să pornească împotriva Tribului, am spus cu prudență. Dar nu am aflat rezultatul.

— Nu prea reușit. Unii dintre însoțitorii lui — eu nu am fost printre ei — l-au sfătuit să lucreze cu Tribul, cum a făcut Iida. Părerea lor era că cel mai bun mod de a-i controla pe cei din Trib e să-i plătească. Lui Arai nu i-a plăcut asta: în primul rând nu-și permitea, și nici nu-i stă în fire. El vrea ca lucrurile să fie stabilite dinainte și nu suportă să fie luat de prost. A considerat că Muto Shizuka, Tribul, chiar și tu, l-ați tras pe sfoară într-un fel.

— N-am avut niciodată intenția asta, am spus. Dar îmi dau seama cum trebuie să i se fi părut acțiunile mele. Ii datorez scuze. De îndată ce ne vom fi instalat la Maruyama, mă voi

duce la el. Acum este la Inuyama?

— Și-a petrecut iarna acolo. Avea de gând să se întoarcă la Kumamoto și să lichideze ultimele rămășițe ale rezistenței de acolo, să pornească spre răsărit ca să consolideze fostele pământuri ale Noguchilor, și pe urmă să-și continue campania împotriva Tribului, începând din Inuyama.

Ne-a mai turnat vin tuturor și a dat pe gât o cupă plină.

— Însă e ca și cum ai încerca să scoți un cartof dulce: e băgat în pământ mult mai adânc decât crezi și, indiferent cu câtă grijă încerci să-l tragi, din el se rup bucăți și încep să dea iar vlăstare. Eu am scos aici din ascunzătoare câțiva membri; unul dintre ei avea fabrica de bere, celălalt era negustor mărunt și cămătar. Însă nu m-am ales decât cu doi bătrâni, șefi doar cu numele, atât. Au luat otravă înainte să apuc să scot ceva de la ei; restul au dispărut.

A ridicat cupa cu vin și s-a uitat încruntat la ea.

— Asta o să-l împartă pe Arai în două, a spus el, în cele din urmă. Cu Tohanii se poate descurca; ei sunt un dușman simplu, neprefăcut, și moartea lui Iida le-a tăiat în mare parte elanul. Dar să încerci să stârpești în același timp acest dușman ascuns... Și-a luat o sarcină imposibilă și își termină banii și resursele.

A părut să-și dea seama ce spunea și a continuat repede:

— Nu că i-aș fi neloial. I-am jurat credință și așa rămâne. Deși m-a costat viața fiilor mei.

Am lăsat toți capul în jos și ne-am exprimat murmurând compasiunea.

Kahei a spus:

— Se face târziu. Ar trebui să dormim puțin, dacă vrem să pornim din nou la drum în zori.

— Desigur.

Niwa s-a ridicat cu stângăcie în picioare și a bătut din palme. După câteva clipe, a apărut o bătrână cu lampa în mână să ne conducă înapoi în camera noastră. Așternuturile erau deja întinse pe podea. M-am dus la privată și apoi m-am plimbat o vreme prin grădină, să-mi limpezesc capul de la vin. Orașul era cufundat în liniște. Îmi auzeam oamenii respirând adânc în somn. O bufniță a țipat în copacii din jurul templului și în depărtare a lătrat un câine. Luna în creștere era jos pe

cer; câteva fâșii de nori pluteau peste ea. Cerul era cețos, se vedeau doar cele mai strălucitoare stele. M-am gândit la tot ce îmi spusese Niwa. Avea dreptate: era aproape cu neputință să identifici rețeaua pe care Tribul o organizase în Cele Trei Țări. Dar Shigeru o făcuse și aveam însemnările lui.

M-am dus în cameră. Makoto dormea deja. Kahei vorbea cu doi oameni de-ai lui, care veniseră să stea de pază. Mi-a spus că pusese doi oameni să păzească și camera în care dormea Kaede. M-am culcat, dorindu-mi ca ea să fi fost lângă mine, gândindu-mă o clipă să trimit după ea, apoi am căzut în râul adânc al somnului.

CAPITOLUL TREI

În următoarele zile, marșul nostru spre Maruyama a continuat fără evenimente. Vestea morții lui Jin-emon și înfrângerea bandiților lui ne-o luase înainte și eram întâmpinați cu bucurie. Înaintam repede, cu nopți scurte și zile lungi, profitând la maxim de vremea favorabilă de dinainte de începutul ploilor mari.

În timpul călătoriei, Kaede a încercat să îmi explice trecutul politic al domeniului care urma să fie al ei. Shigeru îmi povestise deja câte ceva despre istoria lui, dar încâlcitura de căsătorii, adopții, decese care poate fuseseră crime, gelozie și intrigă era în cea mai mare parte nouă pentru mine. M-am minunat din nou de forța lui Maruyama Naomi, femeia pe care el o iubise, care reușise să supraviețuiască și să guverneze de drept. Am regretat moartea ei și cu atât mai amarnic pe a lui, și hotărârea de a le continua lucrarea de pace și dreptate mi s-a întărit.

— Am stat de vorbă puțin cu doamna Maruyama într-o călătorie ca asta, a spus Kaede. Dar mergeam în direcție opusă, către Tsuwano, unde ne-am întâlnit cu tine. Mi-a spus că femeile trebuie să-și ascundă puterea și să fie cărate cu palanchinul ca să nu le zdrobească războinicii și conducătorii de oști. Dar iată-mă călărind alături de tine, pe Raku, în libertate. N-am să mai merg niciodată într-un palanchin.

Era o zi cu soare și averse, ca la nunta vulpii din basmul popular. Pe un nor plumburiu a apărut brusc curcubeul, soarele a strălucit vitejește câteva clipe; a început o ploaie argintie. Apoi norii au năpădit cerul, soarele și curcubeul au dispărut și ploaia a devenit rece și pătrunzătoare.

Căsătoria doamnei Maruyama fusese menită să îmbunătățească relațiile dintre alianța Seishuu și clanul Tohanilor. Soțul ei făcea parte din clanul Tohanilor și era rudă

atât cu familia Iida, cât și cu familia Noguchi. Era mult mai în vârstă decât ea, mai fusese căsătorit, și avea deja copii adulți. Înțelepciunea unei alianțe prin intermediul unei astfel de căsătorii nepotrivite fusese pusă sub semnul întrebării la vremea respectivă, îndeosebi de Naomi, care chiar dacă avea numai șaisprezece ani fusese crescută să gândească singură și să vorbească în numele ei. Totuși, clanul dorea alianța, astfel că ea a fost aranjată. În timpul vieții doamnei Maruyama, copiii ei vitregi pricinuiseră multe probleme. După moartea soțului ei, se luptaseră pentru domeniu — fără succes. Singura fiică a soțului ei era soția unui văr de-al lui Iida Sadamu, Iida Nariaki, care, am aflat pe drum, scăpase din măcelul de la Inuyama și fugise în apus, de unde se părea că acum intenționa să revendice iar domeniul. Seniorii clanului Seishuu erau împărțiți. Maruyama fusese întotdeauna moștenită pe linie femeiască, dar era ultimul domeniu care se agăța de o tradiție care ofensa clasa războinicilor. Nariaki fusese adoptat de socrul său înainte de căsătoria doamnei Maruyama și era considerat de mulți moștenitorul legal al proprietății soției lui.

Naomi ținuse la soțul său și îl jelise sincer când, după patru ani, el a murit lăsând-o cu o fiică tânără și un prunc la sân. Era hotărâtă ca fiica ei să moștenească domeniul. Fiul ei a murit în mod misterios, unii au spus că a fost otrăvit, și, în anii care au urmat bătăliei de la Yaegahara, văduva Naomi a atras atenția lui Iida Sadamu însuși.

— Dar la acea vreme ea îl cunoscuse pe Shigeru, am spus, dorindu-mi să fi știut unde și cum. Iar acum tu ești moștenitoarea ei.

Mama lui Kaede fusese verișoara doamnei Maruyama și Kaede era cea mai apropiată rudă de sex feminin, în viață, a fostului șef al clanului, căci fiica doamnei Maruyama, Mariko, murise odată cu mama ei în râul din Inuyama.

— Dacă sunt lăsată să moștenesc, a răspuns Kaede. Când principalul ei însoțitor, Sugita Haruki, a venit la mine la sfârșitul anului trecut, a jurat că tot clanul Maruyama mă va sprijini, dar poate că Nariaki s-a mutat deja acolo.

— Atunci îl vom goni.

•

În cea de-a șasea zi, dimineața, am ajuns la granița domeniului. Kahei și-a oprit oamenii la câteva sute de pași înainte de ea și eu m-am dus în față la el.

— Speram să fim întâmpinați de fratele meu, a spus el încet.

Și eu sperasem asta. Miyoshi Gemba fusese trimis la Maruyama înainte de căsătoria mea cu Kaede pentru a transmite vestea sosirii noastre iminente. Însă de atunci nu primiserăm nici o veste de la el. Pe lângă faptul că eram îngrijorat pentru siguranța lui, mi-ar fi plăcut să am niște informații despre situația de pe domeniu înainte de a intra pe el, locul unde se afla Iida Nariaki, despre sentimentele locuitorilor față de noi.

Bariera se afla la o încrucișare de drumuri. Postul de pază era cufundat în liniște, toate drumurile erau pustii. Amano l-a luat pe Jiro și au pornit spre sud. Când au reapărut, Amano striga.

— Pe aici a trecut o armată mare: sunt multe urme de copite și balegă de cal.

— A intrat pe domeniu? am strigat.

— Da!

Kahei s-a apropiat de postul de pază și a strigat:

— E cineva acolo? Seniorul Otori Takeo își aduce soția, doamna Shirakawa Kaede, moștenitoarea doamnei Maruyama Naomi, pe domeniul ei.

Din clădirea de lemn nu a venit nici un răspuns. O șuviță de fum se înălța dintr-o vatră nevăzută. Nu auzeam nici un zgomot, în afară de cel al armatei din spatele meu, tropăitul pe loc al cailor neliniștiți, răsuflarea a o mie de oameni. Mă furnica pielea. Mă așteptam în orice clipă să aud șuieratul și pocnetul săgeților.

L-am mânat pe Shun către Kahei.

— Să aruncăm o privire.

S-a uitat lung la mine, dar n-a mai încercat să mă convingă să nu mă bag. Am descălecat, i-am strigat lui Jiro să țină frâiele cailor și ne-am tras săbiile.

Bariera fusese doborâtă și zdrobită în iureșul de oameni și cai care o călcaseră în picioare. Locul era cufundat într-o

liniște stranie. O pasăre a țipat tare în pădure, făcându-ne să tresărim. Cerul era acoperit în parte de nori mari, cenușii, dar ploaia se oprise iarăși și briza dinspre sud era blândă.

Simțeam în ea miros de sânge și de fum. Când ne-am apropiat de postul de pază, am văzut înăuntru, chiar lângă prag, primul dintre cadavre. Omul căzuse peste vatră și hainele lui ardeau mocnit. Ar fi ars dacă n-ar fi fost îmbibate de sângele care se scursese din pântecul despicat. Mâna lui încă mai ținea strâns sabia, dar lama era curată. În spatele lui zăceau pe spate alți doi; aveau hainele pătate de ultimele lor excremente, dar nu de sânge.

— Au fost strangulați, i-am spus lui Kahei.

M-a luat cu frig, căci numai Tribul folosea lațuri.

A dat din cap, întorcând unul dintre cadavre ca să se uite la blazonul de pe spatele lui.

— Maruyama.

— De cât timp sunt morți? am întrebat, uitându-mă prin încăpere.

Doi dintre oameni fuseseră luați total prin surprindere, al treilea străpuns înainte să apuce să-și folosească sabia. Am simțit furia urcând în mine, aceeași furie pe care o simțisem împotriva gărzilor din Hagi, când îi dăduseră drumul lui Kenji în grădină sau când mă strecurasem pe lângă ele, furie pe prostia oamenilor obișnuiți care erau atât de ușor păcăliți de Trib. Fuseseră surprinși în timp ce mâncau, uciși de asasini înainte ca vreunul dintre ei să poată fugi să dea alarma despre armata invadatoare.

Kahei ridică ceainicul din locul în care fusese aruncat.

— Abia dacă-i cald.

— Trebuie să-i prindem din urmă înainte să ajungă în oraș.

— S-o luăm din loc, a spus Kahei, cu ochii strălucind de nerăbdare.

Însă când ne-am întors să plecăm, am prins un zgomot nou care venea dintr-o mică magazie din spatele principalului post de pază. I-am făcut semn lui Kahei să tacă și m-am dus la ușă. In spatele ei era cineva care încerca să-și țină răsuflarea, dar respira clar, și tremura, și aproape hohotea.

Am deschis ușa și am intrat dintr-o singură mișcare. Camera era înțesată cu baloturi de orez, scânduri, arme,

unelte agricole.

— Cine-i acolo? Ieși afară!

S-a auzit un zgomot și o siluetă mică a năvălit de după baloturi și a încercat să se strecoare printre picioarele mele. Am înșfăcat-o, am văzut că era un băiat de zece sau unsprezece ani, mi-am dat seama că ținea un cuțit și i-am desfăcut degetele cu forța până a țipat și i-a dat drumul.

Se zvârcolea în strânsoarea mea, încercând să nu plângă.

— Stai liniștit! N-am să-ți fac rău.

— Tată! Tată! a strigat el.

L-am împins în fața mea în camera de gardă.

— Unul dintre aceștia este tatăl tău?

S-a albit la față, a început să respire neregulat și în ochi i-au apărut lacrimi, totuși s-a luptat să se stăpânească. Era fără îndoială fiu de războinic. S-a uitat la bărbatul de pe podea pe care îl trăsese Kahei din foc, s-a uitat atent la rana cumplită și la ochii goi și a dat din cap.

Pe urmă s-a înverzit la față. L-am tras pe ușă ca să vomite afară.

În ceainic mai rămăsese puțin ceai. Kahei l-a turnat într-o ceașcă nespartă și i l-a dat băiatului să-l bea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Dinții îi clănțăneau, dar a încercat să vorbească normal, mai tare decât ar fi vrut.

— Au venit doi oameni prin acoperiș. I-au sugrumat pe Kitano și Tsuruta. Altcineva a tăiat funiile de priponit și a speriat caii. Tata a fugit după el și, când s-a întors înăuntru, oamenii l-au spintecat cu cuțitele.

Și-a stăpânit hohotul de plâns.

— Am crezut că plecaseră, a spus el. Au apărut din senin și l-au spintecat.

— Tu unde erai?

— Eram în magazie. M-am ascuns. Îmi este rușine. Trebuia să-i ucid.

Kahei i-a zâmbit fetișoarei înflăcărate.

— Ai făcut ce trebuia. Așteaptă să crești și atunci ucide-i!

— Descrie-mi-i pe oamenii aceia, am spus.

— Purtau haine închise la culoare. N-au făcut nici un zgomot. Și au recurs la trucul ăla ca să nu-i poți vedea. A

scuipat și a adăugat: Vrăjitorie!

— Și armata care a trecut pe aici?

— Iida Nariaki din clanul Tohanilor, împreună cu câțiva Seishuu. Le-am recunoscut blazonul.

— Câți?

— Sute, a răspuns băiatul. Le-a luat mult să treacă pe aici. Dar ultimii n-au trecut de prea mult timp. Am așteptat până am socotit că au plecat toți. Eram gata să ies, când v-am auzit pe voi, așa că am rămas ascuns.

— Cum te cheamă?

— Sugita Hiroshi, fiu al lui Hikaru.

— Locuiești în Maruyama?

— Da, unchiul meu, Sugita Haruki, este principalul însoțitor al familiei Maruyama.

— Ar fi bine să vii cu noi, am spus. Știi cine suntem?

— Sunteți Otori, a spus el zâmbind pentru prima dată, un zâmbet slab, abia schițat. Îmi dau seama după blazoanele voastre. Cred că voi sunteți cei pe care îi așteptam.

— Eu sunt Otori Takeo, iar acesta este Miyoshi Kahei. Soția mea este Shirakawa Kaede, moștenitoarea acestui domeniu.

A căzut în genunchi.

— Senior Otori. Eratele seniorului Miyoshi a venit la unchiul meu. Pregătesc oameni fiindcă unchiul meu e sigur că Iida Nariaki nu o va lăsa pe doamna Shirakawa să moștenească domeniul fără luptă. Are dreptate, nu-i așa?

Kahei l-a bătut pe umăr.

— Du-te și ia-ți adio de la tatăl tău. Și adu sabia lui. Trebuie să *fie a ta* acum. După ce vom câștiga bătălia, îl vom aduce în Maruyama și-l vom îngropa cu onoare.

Asta e creșterea pe care ar fi trebuit s-o am eu, m-am gândit, urmărindu-l pe Hiroshi întorcându-se cu sabia, care era aproape la fel de lungă ca el. Mama îmi spusese să nu smulg cleștii crabilor, să nu fac rău nici unei făpturi vii, dar acest copil fusese învățat încă de la naștere să nu se teamă de moarte sau cruzime. Știam că Kahei îi admira curajul: și el fusese crescut în același cod. Ei bine, dacă până acum, după instruirea din Trib, nu am devenit crud, nu aveam să o fac niciodată. Trebuia să simulez la nevoie.

— Ne-au gonit toți caii! a exclamat Hiroshi când am trecut

pe lângă grajdurile goale.

Tremura iar, dar de furie, nu de frică, m-am gândit eu.

— Îi vom aduce înapoi, și mai mulți, i-a promis Kahei. Mergi cu Jiro și nu te băga în bucluc.

— Du-l la femei și spune-i lui Manami să aibă grijă de el, i-am zis lui Jiro în timp ce încălecam pe Shun.

— Nu vreau să mi se poarte de grijă, a spus băiatul când Kahei l-a urcat pe calul lui Jiro. Vreau să merg la luptă cu voi.

— Să nu ucizi din greșeală pe cineva cu sabia aia, a spus Kahei, râzând. Suntem prietenii tăi, nu uita!

— Atacul trebuie să fi fost o surpriză totală, i-am spus lui Makoto, după ce i-am povestit pe scurt ce aflaserăm. În postul de pază erau foarte puțini oameni.

— Sau poate forțele Maruyama se așteptau la el și și-au retras toți oamenii disponibili ca să prindă dușmanul în ambuscadă sau să-l atace pe un teren mai favorabil, a răspuns el. Cunoști ținutul de aici până-n oraș?

— N-am mai fost aici.

— Dar soția ta?

Am clătinat din cap.

— Atunci ar fi bine să-l aduci înapoi pe băiatul ăla. S-ar putea să fie singura noastră călăuză.

Kahei a strigat la Jiro, care nu ajunsese departe. Hiroshi era încântat că a fost adus înapoi și cunoștea surprinzător de multe lucruri despre teren și fortificația orașului. Maruyama era un castel ridicat pe vârful unui deal; un oraș de mărime considerabilă se întindea pe pantele și la poalele dealului rotunjit pe care era clădit castelul. Un râu mic, iute curgător, aproviziona orașul cu apă și alimenta o rețea de canale cu pește din abundență; castelul avea izvoare proprii. Zidurile exterioare ale orașului fuseseră înainte bine întreținute și ar fi putut fi apărate la nesfârșit, dar de la moartea doamnei Maruyama și confuzia de după pieirea lui Iida, nu se mai făcuseră reparații la ziduri și existau puține gărzi. De fapt, orașul era împărțit între cei care îl sprijineau pe Sugita și susțineau și ei cauza lui Kaede, și cei care considerau că era mai practic să se încline în fața sorții și să accepte domnia lui Iida Nariaki și a soției lui, a căror pretenție la moștenire, susțineau ei, era și legitimă.

— Unde e unchiul tău acum? l-am întrebat pe Hiroshi.

— Aștepta la mică distanță de oraș, împreună cu toți oamenii lui. Nu voia să se îndepărteze prea mult de el, în caz că era luat în stăpânire pe la spatele lui. Așa l-am auzit pe tata spunând.

— Se va retrage în oraș?

Ochii băiatului se îngustară ca ai unui adult.

— Numai dacă n-ar avea încotro, și atunci ar trebui să se retragă în castel căci orașul n-ar mai putea fi apărat. Ducem mare lipsă de hrană; furtunile de anul trecut au distrus o mare parte din recoltă și iarna a fost neobișnuit de grea. N-am putea rezista la un asediu lung.

— Unde s-ar lupta unchiul tău dacă ar avea de ales?

— Nu departe de poarta orașului, drumul ăsta trece peste un râu, Asagawa. Acolo e un vad; aproape întotdeauna apa e mică, însă uneori, după o ploaie torențială, apa se umflă și iese din matcă. Ca să ajungă la vad, râul coboară într-o râpă abruptă și apoi urcă iar. Pe urmă e un șes mic, cu o pantă favorabilă. Tata m-a învățat că acolo ai putea stăvili o armată invadatoare. Și cu destui oameni, ai putea s-o învălui și s-a ciomăgești în râpă.

— Bine grăit, căpitane, a spus Kahei. Adu-mi aminte să te iau cu mine în toate campaniile mele.

— Eu cunosc doar ținutul ăsta, a spus Hiroshi, dintr-odată sfios, însă tata m-a învățat că la război trebuie să cunoști terenul mai presus de toate.

— Ar fi mândru de tine, am spus.

Se părea că cel mai bun plan al nostru era să ne grăbim și să sperăm să prindem în capcană în râpă forțele din fața noastră. Chiar dacă Sugita se retrăsese în oraș, puteam să luăm prin surprindere, din spate, armata atacatoare.

Mai aveam o întrebare pentru băiat.

— Spuneai că e posibil să învălui o armată în râpă. Așadar, mai există o rută de aici până la șes?

A dat din cap.

— Câteva mile mai la nord e altă trecătoare. Am trecut călare pe acolo acum câteva zile ca să ajungem aici; după o zi de ploaie puternică, vadul s-a inundat brusc. Ia ceva mai mult timp, dar nu și dacă mergi în galop.

— Poți să-i arăți drumul seniorului Miyoshi?

— Desigur, a spus băiatul uitându-se la Kahei cu ochi rugători.

— Kahei, ia-ți călăreții și mergeți cu toată viteza pe acolo. Hiroshi îți va arăta unde să-l găsești pe Sugita. Spune-i că venim și că el trebuie să împiedice dușmanul să iasă din râpă. Pedestrașii și fermierii vor veni cu mine.

— Asta-i bine, a aprobat Hiroshi. Vadul e plin de bolovani și caii de război alunecă. Și Tohanii vor crede că sunteți mai slabi decât sunteți și vă vor subestima. Ei nu se vor aștepta ca fermierii să lupte.

Ar trebui să iau lecții de strategie de la el, m-am gândit.

Jiro a întrebat:

— Și eu trebuie să merg cu seniorul Miyoshi?

— Da. Ia-l pe Hiroshi pe calul tău și stai cu ochii pe el.

Călăreții au plecat, copitele stârnind ecouri peste valea largă.

— Ce oră e? l-am întrebat pe Makoto.

— Cam a doua jumătate a Orei Șarpelui, a răspuns el.

— Oamenii au mâncat?

— Am dat ordine să mănânce repede în timp ce eram opriți.

— Atunci putem porni imediat. Pune oamenii în mișcare. Eu am să mă duc înapoi să le spun căpitanilor și soției mele. Am să mă întorc la tine, după ce voi fi vorbit cu ei.

Înainte să plece, Makoto s-a uitat scurt la cer, la pădure și la vale.

— E o zi frumoasă, a spus el încet.

Știam ce voia să spună: o zi bună să mori. Dar nici lui, nici mie nu ne-a fost dat să murim în acea zi, deși multora le-a venit sfârșitul.

Am pornit în galop ușor în lungul șirului de oameni care se odihneau, dând ordine de plecare și explicându-le conducătorilor planul nostru. S-au ridicat nerăbdători în picioare, mai ales când le-am spus cine e principalul nostru dușman; au strigat cu putere la perspectiva de a-i pedepsi pe Tohani pentru înfrângerea de la Yaegahara, pentru pierderea Yamagatei, pentru anii de opresiune.

Kaede și celelalte femei așteptau într-o pădurice, Amano fiind ca de obicei cu ele.

— Mergem la luptă, i-am spus lui Kaede. Armata lui Iida Nariaki a trecut granița înaintea noastră. Kahei a plecat pe un drum ocolit, unde speră să se întâlnească cu fratele său și cu seniorul Sugita. Amano te va duce în pădure, unde trebuie să rămâi până vin eu după tine.

Amano a înclinat capul. Kaede părea gata să spună ceva, dar apoi și-a lăsat și ea capul în jos.

— Cel atotmilostiv să fie cu tine, a șoptit ea, privindu-mă atent. S-a aplecat ușor și a spus: într-o bună zi, voi intra în luptă alături de tine!

— Dacă știu că ești în siguranță, pot să mă concentrez în totalitate asupra luptei, am răspuns. În plus, trebuie să protejezi însemnările.

Cu chipul marcat de neliniște, Manami a spus:

— Câmpul de luptă nu e un loc pentru o femeie!

— Nu, a răspuns Kaede. N-aș face decât să stau în drum. Dar cât îmi doresc să mă fi născut bărbat!

Pasiunea ei m-a făcut să râd.

— La noapte vom dormi în Maruyama, i-am spus.

Toată ziua am păstrat în minte imaginea chipului ei înflăcărat, curajos. Înainte să părăsim templul, Kaede și Manami făcuseră steaguri cu bâtlanul Otorilor, râul alb al familiei Shirakawa și dealul familiei Maruyama, și le-au desfășurat acum în timp ce treceam prin vale. Deși mergeam la luptă, tot mai verificam starea provinciei. Câmpiile păreau destul de fertile și ar fi trebuit să fie deja inundate și plantate, dar digurile erau rupte și canalele astupate de noroi și buruieni.

Din când în când, când treceam pe lângă o fermă sau un cătun, bărbații și băieții supraviețuitori ieșeau să ne pună întrebări. Odată ce aflau că îi urmăream pe Tohani și că eu acceptam să-i las să lupte, mi se alăturau cu nerăbdare, îngroșându-ne rândurile cu circa o sută de oameni.

După vreo două ore, când era bine trecut de amiază și intram, poate, în Ora Caprei, am auzit în față zgomotele pe care mă concentrasem să le aud: zăngănit de oțel, nechezat de cai, strigăte de luptă, urletele răniților. I-am făcut semn lui Makoto și el a dat ordin de oprire.

Shun stătea nemișcat, cu urechile ciulite înainte, ascultând

la fel de atent ca mine. Nu a nechezat drept răspuns, de parcă ar fi știut că era nevoie de liniște.

— Sugita trebuie să-i fi întâlnit aici, cum a spus băiatul, a murmurat Makoto. Dar putea Kahei să ajungă deja la el?

— Oricine o fi, este o luptă importantă, am răspuns.

În față, drumul dispărea în râpă. In soarele de primăvară, vârfurile copacilor își legănau frunzele noi și verzi. Zgomotul luptei nu era atât de puternic încât să nu aud și ciripitul păsărilor.

— Stegarii vor merge înainte cu mine, am spus.

— N-ar trebui să o iei înainte. Rămâi la mijloc, unde e mai sigur. Vei fi o țintă foarte ușoară pentru arcași.

— E războiul meu, am răspuns. Cinstit e ca eu să mă angajez primul în luptă.

Or fi sunat cuvintele mele calme și măsurate, însă în realitate eram încordat, nerăbdător să încep lupta și nerăbdător să o încheie.

— Da, e războiul tău, și toți luăm parte la el pentru tine. Cu atât mai mult avem motiv să căutăm să te ferim.

Mi-am întors calul și m-am uitat la oameni. Am simțit un val de regret pentru cei care aveau să-și dea viața, dar măcar le oferisem șansa să moară ca niște bărbați, să lupte pentru pământul și familiile lor. Am strigat la stegari și ei au venit în față cu steagurile fluturând în vânt. M-am uitat la bâtlanul alb și m-am rugat la spiritul lui Shigeru. L-am simțit punând stăpânire pe mine, strecurându-se pe sub pielea mea, cuprinzându-mi oasele și tendoanele. Am tras-o pe Yato din teacă și lama a scânteiat în soare.

L-am întors pe Shun și am pornit în galop. Înainta calm și cu zel, de parcă am fi fost pe o pajiște. Calul din stânga mea era excesiv de agitat, împotrivindu-se zăbalei și încercând să lovească cu capul. Simțeam toată încordarea mușchilor călărețului în timp ce cu o mână își stăpânea calul și în cealaltă ținea steagul drept.

Drumul s-a întunecat când am coborât printre copaci. Înaintarea a devenit mai grea, așa cum prezisese Hiroshi, nisipul moale, noroios făcând loc pietrelor, apoi bolovanilor, cu multe gropi săpate de inundațiile recente. Drumul însuși se transforma în râu de fiecare dată când ploua.

Am încetinit până la trap. Peste toate zgomotele luptei auzeam râul adevărat. În fața noastră, un gol luminos în frunziș arăta locul în care drumul ieșea de sub copaci și mergea de-a lungul malului râului câteva zeci de metri înainte de vad. Pe acea lumină se profilau forme întunecate, ca umbrele pe paravane de hârtie, care îi distrează pe copii, umbre care se răsuceau și se ciocneau în toiul măcelului.

Mă gândisem să îi folosesc mai întâi pe arcași, dar, de cum am văzut ciocnirea din față, mi-am dat seama că ar fi ucis tot atâția aliați câți dușmani. Oamenii lui Sugita respinseseră armata invadatoare de pe șes și o împingeau metru cu metru în lungul râului. Chiar dacă ne-am apropiat, unii încercau să rupă rândurile și să fugă; ne-au văzut și s-au năpustit înapoi în cealaltă direcție, strigând ca să-și prevină comandanții.

Makoto ridicase cochilia de scoică și acum sufla în ea, sunetul ei straniu, obsedant răsfrângându-se din peretele râpei pe cealaltă parte a râului. Apoi ecoului i-a răspuns alt ecou, venit de departe din față, de prea departe ca să-l vedem pe omul care sufla în cochilia lui. A urmat un moment de liniște, momentul de dinaintea spargerii valului, apoi am ajuns printre ei și lupta a început.

Numai cronicarii care scriu după aceea pot să-ți spună ce se întâmplă în luptă, și atunci redau, de regulă, doar povestea celui învingător. Când ești prins în toiul ei, n-ai cum să știi cum decurge totul. Chiar de-ai putea să o cercetezi de deasupra, cu ochi de vultur, tot ce ai vedea ar fi o întindere de culori vibrante, blazoane și steaguri, sânge și oțel — frumoasă și obsedantă. Toți oamenii de pe câmpul de luptă înnebunesc: cum altfel am putea să facem lucrurile pe care le facem și să suportăm să vedem lucrurile pe care le vedem?

Mi-am dat seama imediat că încăierarea noastră cu bandiții fusese un fleac. Acestea erau trupele oțelite ale Tohanilor și familiei Seishuu, bine înarmate, feroce, viclene. Au văzut blazonul cu bâtlanul și și-au dat seama imediat cine era în urma lor. Răzbunarea lui Iida Sadamu prin uciderea mea a devenit țelul imediat pentru jumătate din armata lor. Makoto gândise bine când îmi propusese să rămân protejat, la mijloc. Respinsesem trei războinici, fiind salvat de al treilea doar de Shun care s-a dat la timp la o parte, când prietenul meu m-a

prins din urmă. Mânuindu-și sabia ca pe o lance, a lovit un al patrulea om sub bărbie, azvârlindu-l din șa. Unul dintre fermierii noștri s-a repezit asupra războinicului căzut și i-a retezat capul cu secera.

L-am îndemnat pe Shun înainte. Părea să-și găsească drum instinctiv prin înghesuială, cotind întotdeauna la momentul potrivit ca să mă pună în poziția avantajoasă. Iar Yato sărea în mâna mea, cum spusese odată Shigeru că o să facă, până șiroia de sânge de la vârf până la mâner.

Eu și Makoto eram înconjurați de un grup de oameni și luptam umăr la umăr, și mi-am dat seama că un grup asemănător se afla în față. Am văzut fluturând deasupra lui steagul Tohanilor. Cele două grupuri tălăzuiau și se învârtejeau în timp ce în jurul lor se înălțau și cădeau oameni, până au fost atât de aproape, încât am putut să-l văd în mijlocul celuilalt grup pe omologul meu.

L-am recunoscut. Acest bărbat purta armură neagră și avea un coif cu coarne asemănător cu cel purtat de Iida Sadamu când mă uitasem în sus la el, în Mino, de sub picioarele calului său. Pe piept îi strălucea un șirag de mătănii de aur. Ochii ni s-au întâlnit peste marea de oameni care se luptau și Nariaki a scos un strigăt de furie. Smucind capul calului său și îndemnându-l înainte, a străpuns cercul de protecție din jurul lui și a venit spre mine.

— Otori Takeo e al meu! a răcnit el. Nimeni în afară de mine să nu se atingă de el!

În vreme ce repeta întruna aceste cuvinte, omul care mă ataca s-a retras puțin și ne-am pomenit față în față, despărțiți de câțiva pași.

Vorbesc ca și cum aș fi avut timp să mă gândesc bine la toate, însă în realitate n-am avut deloc răgaz. Scenele astea îmi revin în minte ca niște străfulgerări. Era în fața mea. Răcnea iarăși, insultător, însă eu abia auzeam cuvintele. A lăsat frâiele pe gâtul calului său și a ridicat sabia cu ambele mâini. Calul lui era mai mare decât Shun, iar el, la fel ca Iida, mult mai masiv decât mine. Am urmărit sabia din clipa în care a început să se miște, și a urmărit-o și Shun.

Lama a scânteiat. Shun a făcut un salt lateral și sabia a lovit doar aerul. Forța dinamică a loviturii puternice l-a

dezechilibrat pe moment pe călăreț. A căzut greoi pe gâtul calului său, acesta a lovit cu capul, destul ca să-l dezechilibreze și mai mult. Avea de ales între a cădea și a da drumul săbiei. Eliberându-și picioarele din scările de la șa, s-a ținut cu o mână de coama calului și, cu o agilitate surprinzătoare, s-a aruncat la pământ. A căzut în genunchi, dar ținea încă sabia. Apoi a sărit în picioare și, în același timp, s-a năpustit asupra mea cu o lovitură care mi-ar fi retezat piciorul dacă Shun n-ar fi sărit la timp în lături.

Oamenii mei au înaintat cu hotărâre și ar fi putut să-l doboare ușor.

— Rămâneți pe loc! am strigat.

Eram hotărât acum să-l omor cu mâna mea. Eram stăpânit de o furie pe care nu o mai simțisem, la fel de diferită de crimele reci ale Tribului ca ziua de noapte. Am dat drumul frâielor și am sărit de pe Shun. L-am auzit fornăind în urma mea și am fost sigur că avea să stea nemișcat ca o stâncă până aveam iarăși nevoie de el.

Mă aflam față în față cu vărul lui Iida, așa cum dorisem să mă aflu cu Iida însuși. Știam că Nariaki mă disprețuia și pe bună dreptate:

eu nu aveam instruirea sau aptitudinile lui, însă în disprețul lui i-am văzut slăbiciunea. S-a năpustit în față, rotindu-și sabia: planul lui era să mă doboare de la distanță, căci avea mâna mai lungă decât a mea. M-am văzut brusc în sala de la Terayama, antrenându-mă cu Matsuda. Am văzut imaginea lui Kaede așa cum o văzusem atunci: ea era viața și forța mea. *La noapte vom dormi la Maruyama,* i-am promis din nou, și mi-am adus aminte de mișcarea de atunci.

Sânge negru, m-am gândit, poate chiar i-am strigat lui Nariaki. Îl *ai tu și îl am și eu. Facem parte din aceeași clasă.* Am simțit mâna lui Shigeru înăuntrul mâinii mele. Și apoi Yato a lovit în plin și sângele roșu al lui Iida Nariaki m-a împroșcat pe față.

Când el a căzut în genunchi, Yato a lovit din nou, și capul lui s-a rostogolit la picioarele mele, cu ochii încă plini de furie, cu buzele dezvelindu-i colții.

Scena asta mi-a rămas întipărită în memorie, dar cam atât. N-am avut timp să-mi fie frică, n-am avut deloc timp să

gândesc. Mișcările pe care le învățasem de la Shigeru și Matsuda erau transmise săbiei de brațul meu, nu de voința mea conștientă. Odată Nariaki mort, m-am întors la Shun. Clipind repede și des ca să-mi alung sudoarea din ochi, l-am văzut pe Yo-An lângă el; proscrisul ținea și calul dușmanului meu.

— Ia-i din drum! am strigat.

Hiroshi avusese dreptate cu privire la teren. Când trupele Tohanilor și ale familiei Seishuu au fost împinse înapoi și noi am avansat, îmbulzeala a sporit. Caii îngroziți se împiedicau în gropi, rupându-și picioarele, sau erau siliți să se lupte cu bolovanii, neputând să înainteze sau să se retragă, intrând în panică.

Yo-An s-a cățărat ca o maimuță pe spatele lui Shun și și-a croit drum printre oamenii care se luptau. Când și când îl zăream înaintând prin încăierare, ducând în pădure animalele panicate, fără călăreți. Așa cum spusese el, în luptă erau multe sarcini pe lângă ucidere.

Curând am văzut în fața noastră steagurile clanului Otori și ale familiei Maruyama, și am zărit și blazonul familiei Miyoshi. Armata dintre noi era prinsă în cursă. Continua să lupte cu îndârjire, dar nu avea cale de scăpare și nici o speranță.

Nu cred că vreun om din armata aceea a scăpat cu viață. Râul spumega roșu de sângele lor. După ce totul s-a terminat și s-a lăsat liniștea, proscrișii s-au ocupat de cadavre și le-au așezat în șiruri. Când ne-am întâlnit cu Sugita, am mers de-a lungul șirurilor de morți, și el a reușit să identifice mulți dintre ei. Yo-An și oamenii lui luaseră deja în primire zecile de cai. Acum le luau morților armele și armura și se pregăteau să ardă cadavrele.

Ziua trecuse fără să-mi dau seama. Trebuie să fi fost Ora Câinelui; lupta ținuse cinci sau șase ore. Armatele noastre fuseseră aproximativ egale: aproape două mii de oameni de fiecare parte. Dar Tohanii îi pierduseră pe toți ai lor, în vreme ce noi aveam mai puțin de o sută de morți și două sute de răniți.

Yo-An mi l-a adus pe Shun înapoi și am plecat cu Sugita în pădure, unde mă aștepta Kaede. Cu obișnuitul ei spirit

practic, Manami reușise să organizeze tabăra, aprinsese focul și fiersese apă. Kaede stătea în genunchi sub copaci, pe un covor. Îi vedeam silueta printre trunchiurile gri-argintii ale fagilor, ascunsă ca într-o mantie de părul ei, cu spatele drept. Când ne-am mai apropiat, am văzut că avea ochii închiși.

Manami a venit în întâmpinarea noastră, cu ochii strălucitori.

— Se roagă, a șoptit ea. Stă așa de ore întregi.

Am descălecat și am strigat-o pe nume. Kaede a deschis ochii și fața i s-a luminat de bucurie și ușurare. Și-a înclinat capul până la pământ, buzele ei schițând mulțumiri mute. Am îngenuncheat dinaintea ei și la fel a făcut și Sugita.

— Am câștigat o mare victorie, a spus el. Iida Nariaki e mort și acum nimic nu vă oprește să vă luați în stăpânire domeniul de la Maruyama.

— Îți sunt extrem de recunoscătoare pentru loialitatea și curajul tău, i-a spus ea, apoi s-a întors spre mine. Ești rănit?

— Nu cred.

Frenezia luptei dispărea și mă durea peste tot. Urechile îmi vuiau și mirosul de sânge și moarte care se lipise de mine îmi făcea greață. Kaede arăta extrem de curată și pură.

— M-am rugat să fii ocrotit, a spus ea cu glas coborât.

Prezența lui Sugita ne făcea să fim stângaci unul cu celălalt.

— Luați puțin ceai, ne-a îndemnat Manami.

Mi-am dat seama că aveam gura uscată și buzele lipicioase de sânge.

— Suntem foarte murdari, am început, însă ea mi-a pus ceașca în mână și am băut ceaiul cu recunoștință.

Trecuse de apus și lumina serii era clară și avea o nuanță albăstrie. Vântul se domolise și păsările își cântau ultimele triluri ale zilei. Am auzit un foșnet în iarbă și când m-am uitat am văzut în depărtare un iepure străbătând luminișul. Am băut ceaiul și m-am uitat la iepure. S-a uitat și el la mine câteva clipe cu ochii lui mari, sălbatici, apoi s-a îndepărtat în salturi.

Lăsaserăm în urmă două bătălii, ne așteptau trei, dacă era să cred profeția: două acum de câștigat și una de pierdut.

CAPITOLUL PATRU

Cu o lună în urmă, după ce Shirakawa Kaede plecase cu frații Miyoshi pentru a merge la casa de oaspeți a templului de la Terayama, Muto Shizuka pornise spre satul secret al familiei ei din Trib, ascuns în munții din partea îndepărtată a Yamagatei. Kaede plânsese când își luaseră rămas-bun, stăruise ca Shizuka să ia niște bani și un cal de povară pe care să-l trimită înapoi când putea, însă Shizuka era sigură că avea să fie repede dată uitării odată ce Kaede era cu Takeo.

Pe Shizuka o neliniștea profund faptul că o părăsise pe Kaede și hotărârea impetuoasă a acesteia de a se mărita cu Takeo. Călărea tăcută, gândindu-se la nebunia iubirii și la nenorocirea pe care căsătoria avea să le-o aducă. Nu avea nici o îndoială că aveau să se căsătorească: acum, că soarta îi adusese iar împreună, nimic nu avea să-i împiedice. Dar se temea pentru ei odată ce Arai va fi aflat vestea. Iar când gândurile i se întoarseră la seniorul Fujiwara, o străbătu un fior de gheață în ciuda soarelui de primăvară. Știa că el avea să se simtă insultat și jignit grav și îi era groază de ce-ar fi putut să facă drept răzbunare.

Kondo călărea alături de ea, starea lui de spirit nefiind mai bună decât a ei. De mai multe ori spuse:

— Ar fi putut să aibă încredere în mine! După tot ce am făcut pentru ea! I-am jurat credință, la urma urmei. N-aș fi făcut niciodată ceva care să-i dăuneze.

Vraja lui Kaede a căzut și asupra lui, se gândi Shizuka. Î*ncrederea ei în el îl măgulea. A căutat de foarte multe ori sprijin la el. Acum va căuta sprijin la Takeo.*

— Takeo a dat poruncă să plecăm, îi spuse ea. Are dreptate. Nu poate să aibă încredere în nici unul dintre noi.

— Ce încurcătură! spuse supărat Kondo. Unde am să mă duc acum, mă întreb? îmi plăcea la doamna Shirakawa. Slujba îmi convenea.

Își azvârli capul pe spate și adulmecă.

— Poate că familia Muto are noi instrucțiuni pentru amândoi, replică scurt Shizuka.

— Eu mă descurc, bombăni el. Nu m-ar deranja să mă liniștesc. Am să fac loc generației următoare. Măcar de-ar fi mai mulți!

Întoarse capul și îi zâmbi ironic. În privirea lui era ceva care o tulbură, o căldură în spatele ironiei. În felul său prudent, îi făcea un fel de curte. De anul trecut, de când îi salvase viața pe drumul spre Shirakawa, între ei exista o oarecare încordare. Îi era recunoscătoare și chiar într-o vreme se gândise că ar putea să se culce cu el, dar apoi începuse legătura amoroasă cu dr. Ishida, doctorul seniorului Fujiwara și nu mai voise pe nimeni decât pe el.

Deși, se gândi ea cu tristețe, lucrul ăsta nu a fost deloc practic. Căsătoria lui Kaede cu Takeo avea să o îndepărteze efectiv pentru totdeauna de Ishida. Nu știa cum l-ar mai fi putut întâlni vreodată pe doctor. Cuvintele lui de adio fuseseră calde; stăruise ca ea să se întoarcă cât mai repede și chiar mersese până într-acolo încât îi spusese că avea să-i fie dor de ea, dar cum ar fi putut să se întoarcă la el dacă nu mai era în slujba lui Kaede și în casa ei? Până acum legătura lor fusese foarte discretă, dar dacă era ca Fujiwara să afle de ea, se temea pentru siguranța doctorului.

Gândul că nu avea să-l mai vadă niciodată pe acel bărbat bun și inteligent o deprimă din cale afară. *Sunt la fel de proastă ca și Kaede. Într-adevăr, nu ajungi niciodată la vârsta când scapi de flacăra iubirii.*

Trecură prin Yamagata și mai merseră douăzeci de mile până într-un sat în care înnoptară. Kondo îl cunoștea pe hangiu; poate erau chiar rude, deși Shizuka nu fu destul de interesată să afle. Așa cum se temea, Kondo îi spuse clar că voia să se culce cu ea, și văzu dezamăgirea din ochii lui când ea invocă epuizarea, însă el nu insistă, nici nu recurse la forță, cum ar fi putut să facă. Se simți recunoscătoare și apoi supărată pe ea pentru sentimentul de recunoștință.

Totuși, dimineața următoare, după ce lăsară caii la han și începură să urce pe jos coasta abruptă a muntelui, Kondo spuse:

— De ce nu ne căsătorim? Am face o echipă bună. Ai doi băieți, nu-i așa? I-aș putea adopta. Nu suntem prea bătrâni ca să mai facem împreună copii. Familia ta ar fi de acord.

La gândul ăsta inima femeii se strânse, mai ales că știa că familia ei ar fi fost de acord.

— Nu ești însurat?

Părea de mirare, dată fiind vârsta lui.

— M-am însurat la șaptesprezece ani cu o femeie Kuroda. A murit cu mai mulți ani în urmă. N-am avut copii.

Shizuka se uită la el, întrebându-se dacă plângea după ea.

El spuse:

— A fost o femeie foarte nefericită. Nu era chiar întreagă la minte. Avea perioade lungi când era chinuită de temeri și închipuiri cumplite. Vedea demoni și stafii. Nu era foarte rău când eram cu ea, dar mi se poruncea des să călătoresc. Lucram ca iscoadă pentru familia mamei mele, Kondo, care mă adoptase. Într-o călătorie lungă, am întârziat din cauza vremii rele. Când a văzut că nu m-am întors când trebuia, ea s-a spânzurat.

Pentru prima dată, glasul lui își pierdu ironia. Ea îi simți durerea adevărată și, dintr-odată, pe neașteptate se înduioșă.

— Poate a fost educată prea sever, spuse el. Deseori m-am întrebat ce le facem copiilor noștri. In multe privințe, a fost o ușurare că n-am avut copii.

— Când ești copil e ca o joacă, spuse Shizuka. Țin minte că eram mândră de talentele pe care le aveam și îi disprețuiam pe cei care erau lipsiți de așa ceva. Nu contești felul în care ai crescut; asta e și gata.

— Tu ești talentată; unchiul și bunicul tău sunt maeștri Muto. Nu e prea ușor să fii la mijloc, un Kuroda. Iar dacă n-ai talente înnăscute, instruirea e foarte dificilă.

Făcu o pauză și continuă încet:

— Poate că era prea sensibilă. Educația, oricum ar fi ea, nu poate să înăbușe de tot caracterul de bază al omului.

— Mă îndoiesc. Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

— Mă rog, a fost cu mult timp în urmă. Dar în mod sigur m-a făcut să pun la îndoială multe lucruri pe care le-am învățat. Nu că aș cunoaște majoritatea oamenilor. Când faci parte din

Trib, te supui, asta e tot.

— Poate că, dacă Takeo ar fi fost crescut în cadrul Tribului, ar fi învățat și el, ca noi toți, să se supună, spuse Shizuka, ca și cum ar fi gândit cu glas tare. Nu suporta să fie îngrădit. Așadar, ce să facă familia Kikuta? L-au dat lui Akio spre instruire, de parcă ar fi avut doi ani. Numai ei sunt vinovați de dezertarea lui. Shigeru a știut de la început cum să se poarte cu el. I-a câștigat loialitatea. Takeo ar fi făcut orice pentru el.

Așa cum am fi făcut toți, se pomeni ea gândind și căută să ascundă asta. Avea multe secrete legate de seniorul Shigeru pe care numai morții le știau, și se temea că Kondo le-ar fi putut deslușii.

— Ce a făcut Takeo a fost absolut remarcabil, dacă e să crezi toate poveștile, spuse Kondo.

— Ești impresionat, Kondo? Credeam că pe tine nu te impresionează nimic!

— Toată lumea admiră curajul, răspunse el. Și, la fel ca Takeo, și prin vinele mele curge sânge amestecat, atât din Trib, cât și din clanuri. Am fost crescut de Trib până la doisprezece ani, și pe urmă am devenit războinic la suprafață, iscoadă pe dedesubt. Poate că înțeleg câte ceva din lupta care trebuie să se fi dat în el.

O vreme merseră în tăcere; apoi el spuse:

— Oricum, cred că știi că sunt impresionat de tine.

Astăzi era mai puțin precaut, mai deschis în privința sentimentelor față de ea. Ea era acut conștientă de dorința lui și, după ce îl compătimise, mai puțin capabilă să-i reziste. Ca ibovnică a lui Arai sau ca servitoare a lui Kaede, avusese un statut și protecția pe care i-o oferea statutul, iar acum nu mai rămăsese decât cu propriile talente și acest bărbat care îi salvase viața n-ar fi fost un soț rău. Nu avea nici un motiv să nu se culce cu el, așa că pe la amiază, după ce se opriră să mănânce, îl lăsă să o conducă la umbra copacilor. Mirosul acelor de pin și de cedru îi învăluia, soarele era cald, vântul adia ușor. În depărtare se auzea vag o cascadă. Totul vorbea despre renaștere și primăvară. Felul lui de a face dragoste nu fu atât de rău cum se temuse ea, deși se comportă brutal și grăbit în comparație cu Ishida.

Shizuka își zise: *Dacă așa trebuie să fie, o să mă resemnez.*

Apoi își continuă gândul: *Ce-am pățit? Am îmbătrânit dintr-odată? Acum un an nici nu m-aș fi uitat la un bărbat precum Kondo, însă acum un an încă mai credeam că sunt a lui Arai. Și de atunci s-au întâmplat foarte multe, foarte multă intrigă, foarte multe decese: i-am pierdut pe Naomi și Shigeru, m-am prefăcut tot timpul că nu-mi pasă; n-am putut nici să plâng, nici chiar atunci când tatăl copiilor mei a încercat să mă omoare, nici chiar atunci când credeam că și Kaede o să moară...*

Nu era prima dată când permanenta prefăcătorie, cruzime, brutalitate îi făceau silă. Se gândi la Shigeru și la dorința lui de pace și dreptate, și la Ishida, care voia să tămăduiască, nu să ucidă, și inima i se strânse mai dureros decât ar fi crezut că e cu putință. *Sunt bătrână,* se gândi ea. *La anul voi împlini treizeci ie ani.*

Ochii i se înfierbântară și își dădu seama că era gata să plângă. Lacrimile i se prelinseră pe față, iar Kondo, interpretându-le greșit, o strânse în brațe mai tare. Lacrimile i se prelinseră pe tatuajele purpurii și sepia de pe corpul lui.

După o vreme, se ridică și se duse la cascadă. Înmuind o cârpă în apa ca gheața se spălă pe față, apoi își făcu mâinile căuș ca să bea. În pădurea din jur nu se auzeau decât orăcăitul broaștelor de primăvară și țârâitul timid al primilor greieri. Aerul se răcea deja. Trebuiau să se grăbească dacă voiau să ajungă la sat înainte de lăsarea nopții.

Kondo adunase deja boccelele și le agățase pe un par. Acum ridică parul pe umăr.

— Știi, spuse el când porniră, ridicând glasul ca ea să-l audă, căci, cunoscând drumul, ea era în față, nu cred că i-aș face rău lui Takeo. Nu cred că ai putea să-l ucizi.

— De ce? spuse ea, întorcând capul. Am mai ucis bărbați.

— Îți știu reputația, Shizuka! Însă când vorbești despre Takeo fața ți se îmblânzește de parcă ți-ar fi milă de el. Și nu cred că i-ai provoca vreodată suferință doamnei Shirakawa, căci afecțiunea ta pentru ea e foarte puternică.

— Tu înțelegi totul! Știi totul despre mine! Ești sigur că nu ești un spirit de vulpe?

Se întrebă dacă el aflase de legătura ei cu Ishida și se rugă

ca el să nu vorbească despre asta.

— Și eu am în vine sângele Tribului, i-o întoarse el.

— Dacă sunt departe de Takeo, nu voi fi împărțită în două, spuse ea. Același lucru e valabil și pentru tine.

Își continuă dramul în tăcere un timp, apoi spuse brusc:

— Cred că într-adevăr mi-e milă de el.

— Totuși oamenii spun că ești nemiloasă.

Glasul lui își recăpătase ușoara notă ironică.

— Suferința încă mă mai tulbură. Nu felul de suferință pe care și-o provoacă oamenii prin propria lor prostie, ci suferința pricinuită de soartă.

Panta deveni mai abruptă și ea simți că i se taie răsuflarea. Nu vorbi până panta se îndulci iar, dar se gândi la firele care îi legau viața de Takeo și Kaede, și de destinul Otorilor.

Acum pe potecă era loc pentru doi și Kondo veni lângă ea.

— Faptul că Takeo a crescut printre Hiddeni, intrarea lui în clasa războinicilor în urma adoptării de către Shigeru și pretențiile Tribului par elemente ireconciliabile în viața lui, spuse în cele din urmă Shizuka. Îl vor sfâșia. Și acum această căsătorie va stârni și mai multă ostilitate față de el.

— Nu cred că va trăi mult. Mai devreme sau mai târziu cineva o să-l ajungă din urmă.

— Nu se știe niciodată, răspunse ea, simulând o voioșie pe care nu o simțea. S-ar putea ca nici eu, nici altcineva să nu-l poată ucide — fiindcă noi nu o să ne apropiem niciodată de el.

— De două ori s-a atentat la viața lui în dram spre Terayama, spuse Kondo. Ambele atentate au eșuat și au murit trei oameni.

— Nu mi-ai spus asta!

— Cred că n-am vrut s-o alarmez pe doamna Shirakawa și să se îmbolnăvească iar. Dar cu fiecare om care a murit, furia împotriva lui a devenit mai puternică. Mie nu mi-ar plăcea să trăiesc în felul ăsta.

Nu, se gândi Shizuka, *nici unuia dintre noi nu i-ar plăcea. Ne-ar plăcea să trăim fără intrigi și neîncredere. Ne-ar plăcea să dormim adânc noaptea, nu să pândim orice zgomot neobișnuit, temându-ne de cuțitul înfipt prin podea, de otrava din mâncare, de arcașul nevăzut din pădure. Cel puțin câteva săptămâni pot să mă simt în siguranță în satul secret.*

Soarele începea să apună, aruncând raze strălucitoare printre cedri și înnegrindu-le trunchiurile. Lumina se revărsa din abundență pe potecile pădurii. De câteva minute, Shizuka simțea că cineva îi urmărea.

Trebuie să fie copiii, se gândi ea și, într-o străfulgerare, își aduse aminte cu claritate cum își educase ea talentele chiar în această zonă, când era copil. Cunoștea fiecare stâncă, fiecare copac, fiecare palmă de pământ.

— Zenko! Taku! strigă ea. Voi sunteți?

Un chicotit înăbușit fu singurul răspuns. I se păru că aude pași; undeva în depărtare căzdeau pietre. Copiii o luaseră pe scurtătură spre casă, urcând creasta în fugă și coborând iar, în vreme ce ea și Kondo urmară poteca șerpuitoare. Ea zâmbi și încercă să scape de starea depresivă. Ii avea pe fiii ei; avea să facă tot ce părea cel mai bine pentru ei. Și avea să urmeze sfatul bunicilor ei. Indiferent ce îi spuneau ei să facă, avea să asculte. Supunerea oferea un anumit confort sufletesc și, cum spunea Kondo, însemna totul pentru Trib.

Încercă din nou să nu se gândească la marea ei nesupunere din trecut și speră să rămână îngropată împreună cu caii morți.

Părăsiră poteca principală și, trecând peste un morman de bolovani, urmară una mai mică ce șerpuia printr-o râpă abruptă. In capătul îndepărtat poteca mai făcu o cotitură și începu să coboare în vale. Shizuka se opri o clipă; priveliștea o fermeca întotdeauna, valea ascunsă în mijlocul ținutului muntos, accidentat era surprinzătoare. Prin pâcla ușoară alcătuită din ceața care se ridica din râu și fumul de la focurile din vetre putură să vadă micul grup de clădiri de jos, dar, după ce străbătură poteca de-a lungul ogoarelor, casele erau acum deasupra lor, apărate de un parapet rezistent de lemn.

Poarta, totuși, era deschisă, și bărbații care o păzeau o întâmpinară pe Shizuka cu voioșie.

— Hei! Bun venit acasă!

— Așa îi întâmpinați voi acum pe vizitatori? Foarte neglijent; dacă eram iscoadă?

— Fiii tăi ne-au spus deja că veniți, răspunse unul dintre paznici. V-au văzut pe munte.

O dulce ușurare o străbătu. Până în clipa asta nu își dăduse seama cât de profundă era permanenta ei neliniște pentru copii. Dar ei erau vii și sănătoși.

— Acesta e Kondo..., începu ea și se întrerupse, dându-și seama că nu-i știa numele mic.

— Kondo Kiichi, spuse el. Tatăl meu a fost Kuroda Tetsuo.

Ochii paznicilor se îngustară când auziră numele, îl plasară în ierarhia Tribului și îl apreciară atât după înfățișare, cât și după istorie. Erau veri sau nepoți de-ai ei: crescuse împreună cu ei, petrecând luni la rând la bunicii ei, trimisă acolo pentru instruire pe când era încă o copilă. Când ei erau băieți se luaseră la întrecere, studiase și îi întrecuse. Apoi viața o dusese înapoi la Kumamoto și la Arai.

— Ferește-te de Shizuka, îl avertiză acum pe Kondo unul dintre ei. Eu m-aș culca mai degrabă cu o viperă.

— Tu ai mai mult noroc, replică ea.

Kondo nu spuse nimic, ci se uită lung la ea, cu o sprânceană ridicată, în timp ce își continuau drumul.

Văzute din afară, clădirile din sat semănau cu niște case de țară obișnuite, cu acoperișuri de stuf, ascuțite și grinzi de cedru îngălbenite. Unelte agricole, lemne de foc, saci cu orez și tulpini de trestie erau depozitate ordonat în șoproanele din capătul clădirilor. Ferestrele exterioare erau zăbrelite cu stinghii de lemn și treptele erau făcute din piatră de munte cioplită grosolan. Dar, înăuntru, casele aveau multe secrete: coridoare și intrări ascunse, tuneluri și pivnițe, dulapuri și podele false care puteau ascunde la nevoie întreaga comunitate. Puțini știau de existența acestui sat secret, și tot mai puțini nimereau aici, însă familia Muto era mereu pregătită pentru un atac. Și aici își instruia copiii în străvechile tradiții ale Tribului.

Amintirea o făcu pe Shizuka să se emoționeze fără să vrea. Inima îi bătu mai repede. De atunci nimic, nici chiar lupta de la castelul Inuyama, nu se putea compara nici pe departe cu intensa emoție a acelor jocuri din copilărie.

Casa principală era în mijlocul satului și, la intrare, familia aștepta deja să o întâmpine: bunicul cu cei doi fii ai ei și, spre uimirea și bucuria femeii, alături de bătrân se afla unchiul ei, Muto Kenji.

— Bunicule, unchiule, îi salută ea cu sfială și era pe cale să-l prezinte pe Kondo, când băiatul cel mic alergă emoționat spre ea și își aruncă brațele în jurul mijlocului ei.

— Taku! îl dojeni fratele mai mare, și apoi spuse: Bine ai venit, mamă. A trecut atâta timp de când nu te-am mai văzut.

— Vino încoace și lăsați-mă să vă privesc, spuse ea încântată de înfățișarea lor.

Amândoi crescuseră și își pierduseră rotunjimea copilărească a feței. Zenko împlinise doisprezece ani la începutul anului, iar Taku zece. Chiar și mușchii băiatului mic se întăriseră și căpătaseră forță, și amândoi aveau o privire directă, neînfricată.

— Crește ca tatăl lui, spuse Kenji, bătându-l pe Zenko pe umăr.

Era adevărat, se gândi Shizuka, uitându-se lung la fiul ei cel mare.

Semăna leit cu Arai. Tako, se gândi ea, semăna mai mult cu un Muto și, spre deosebire de fratele lui, avea în palme linia dreaptă a rudelor sale Kikuta. Auzul ascuțit și alte talente poate se manifestau deja. Dar despre astfel de lucruri avea să afle mai multe mai târziu.

Între timp, Kondo îngenunchease în fața celor doi maeștri Muto, spunându-le cum îl cheamă și obârșia sa.

— El e cel care mi-a salvat viața, spuse Shizuka. Poate ați auzit că a existat o tentativă de a mă ucide.

— Nu ești singura, spuse Kenji prinzându-i privirea ca pentru a o face să tacă, dar nici ea nu voia să spună prea multe în fața băieților.

— O să vorbim mai târziu despre asta. Mă bucur să vă văd.

O servitoare veni cu apă pentru a spăla picioarele călătorilor de praf.

Bunicul Shizukei îi spuse lui Kondo:

— Ești bine-venit și îți suntem profund recunoscători. Ne-am întâlnit cu mult timp în urmă; erai doar un copil și probabil nu mai ții minte. Te rog să vii să mănânci.

În timp ce Kondo îl urma pe bătrân în casă, Kenji îi șopti Shizukăi:

— Dar ce s-a întâmplat? De ce ești aici? Doamna Shirakawa e bine?

— Văd că nimic nu ți-a schimbat admirația pentru ea, răspunse Shizuka. S-a dus la Takeo la Terayama. Cred că se vor căsători curând ... în ciuda tuturor sfaturilor mele, aș putea adăuga. E un dezastru pentru amândoi.

Kenji oftă încet. Ei i se păru că vede pe fața lui un zâmbet slab.

— Un dezastru, probabil, dar unul orânduit de soartă, zise el.

Intrară în casă. Taku alergase înainte ca să-i spună străbunicii lui să pună vin și cupe, dar Zenko mergea în liniște alături de Kondo.

— Vă mulțumesc că i-ați salvat mamei viața, spuse el grav. Vă sunt îndatorat.

— Sper că vom ajunge să ne cunoaștem și să fim prieteni, răspunse Kondo. Îți place să vânezi? Poate am să te iau cu mine pe munte. N-am mai mâncat carne de luni întregi.

Băiatul zâmbi și dădu din cap.

— Uneori folosim capcane și, către sfârșitul anului, șoimi. Sper că atunci încă veți fi aici.

E deja bărbat, se gândi Shizuka. *Măcar de-aș putea să-i protejez, măcar de-ar putea să rămână de-a pururea copii.*

Bunica ei aduse vinul. Shizuka îl luă și servi bărbații. Apoi se duse cu bătrâna la bucătărie, inspirând adânc, savurând toate mirosurile cunoscute. Servitoarele, verișoare cu ea, o întâmpinară cu multă bucurie. Ca întotdeauna, ea vru să le ajute la mâncare, însă ele nu o lăsară.

— Mâine, mâine, spuse bunica ei. In seara asta poți să fii oaspetele de vază.

Shizuka se așează pe marginea treptei de lemn care ducea de la bucătăria cu pământ pe jos la partea principală a casei. Auzea murmurul discuției bărbaților, glasurile mai stridente ale băieților, al lui Zenko deja în schimbare.

— Să bem o cupă împreună, spuse bunica ei, chicotind. Nu te așteptam, dar pentru asta ești cu atât mai bine-venită. E o nestemată, nu-i așa? le întrebă ea pe servitoare care aprobară cu dragă inimă.

— Shizuka e mai drăguță ca niciodată, spuse Kana. Pare a fi mai degrabă sora băieților decât mama lor.

— Și, ca de obicei, are după ea un bărbat arătos, spuse

râzând Miyabi. Chiar ți-a salvat viața? Seamănă cu ceva desprins dintr-o poveste.

Shizuka zâmbi și bău vinul dintr-o înghițitură, fericită deocamdată că era acasă, ascultând dialectul șuierător al rudelor ei în timp ce o presau să le spună bârfe și noutăți.

— Se zice că doamna Shirakawa e cea mai frumoasă femeie din Cele Trei Țări, spuse Kana. E adevărat?

Shizuka dădu încă o cupă pe gât, simțind căldura vinului învăluindu-i stomacul și răspândindu-și mesajul vesel în corpul ei.

— Nici nu știți cât e de frumoasă, răspunse ea. Spuneți că eu sunt drăguță. Ei bine, bărbații se uită la mine și vor să se culce cu mine, dar ei se uită la Shirakawa Kaede și îi cuprinde deznădejdea. Nu pot să suporte faptul că există o astfel de frumusețe și ei nu o vor poseda niciodată. Vă spun, eram mult mai mândră de înfățișarea ei decât de a mea.

— Se spune că-i vrăjește pe oameni, spuse Miyabi. Și cine o dorește, moare.

— L-a vrăjit pe unchiul tău, chicoti bătrâna. Ar trebui să-l auzi vorbind despre ea.

— De ce ai părăsit-o? întrebă Kana, aruncând cu îndemânare în vasul cu abur legumele tăiate subțire ca hârtia.

— Și pe ea a vrăjit-o iubirea. S-a dus la Otori Takeo, băiatul Kikuta care a pricinuit atâtea necazuri. Sunt hotărâți să se căsătorească. El ne-a expediat pe mine și pe Kondo din cauză că familia Kikuta a emis un edict împotriva lui.

Kana scoase un scâncet, căci își fripse degetele la abur din neatenție.

— Ah, ce păcat! oftă Miyabi. Sunt osândiți amândoi, atunci.

— La ce te așteptai? replică Shizuka. Cunoști pedeapsa pentru nesupunere.

Însă colțurile ochilor ei se înfierbântară de parcă era pe cale să plângă.

— Gata, gata, spuse bunica ei. Părea mai blajină decât și-o amintea Shizuka. Ai avut un drum lung de făcut. Ești obosită. Mănâncă, recapătă-ți puterea. Kenji vrea să vorbească diseară cu tine.

Kana luă orez din oală, îl puse într-un castron, adăugând deasupra legume. Erau legume de primăvară de pe munte,

brusture, lăstari de ferigă și ciuperci sălbatice. Shizuka mâncă șezând pe treaptă, așa cum făcea deseori când era copil.

Miyabi întrebă cu delicatețe:

— Trebuie să pregătesc paturile, dar... unde o să doarmă oaspetele?

— Poate să meargă cu bărbații, răspunse Shizuka cu gura plină de orez. Eu voi sta până târziu cu unchiul.

Dacă ar fi dormit împreună în casa familiei ei, ar fi fost ca și cum ar fi anunțat căsătoria lor. Shizuka nu era sigură încă; nu voia să facă nimic fără să ceară sfatul lui Kenji.

Bunica ei o bătu pe mână, cu ochi luminoși și fericiți, și mai turnă o cupă de vin pentru amândouă. După ce fu gata și restul mâncării și fetele le duseră bărbaților tăvile cu mâncare, bătrâna se ridică în picioare.

— Să facem o plimbare. Vreau să merg la altar. Vreau să depun o ofrandă de mulțumire că te-ai întors cu bine.

Luă câteva chiftele de orez, le înfășură într-o pânză, și o ploscă mică de vin.

Alături de Shizuka părea că se împuținase și mergea mai încet, recunoscătoare că se putea sprijini de brațul nepoatei sale.

Se făcuse noapte. Cei mai mulți oameni erau în casă, luând masa de seară sau pregătindu-se de culcare. Un câine lătră la ușa unei case și veni în salturi spre ele, dar fu chemat înapoi de o femeie, care apoi le strigă un salut.

In crângul des care înconjura altarul, bufnițele țipau și auzul ascuțit al Shizukăi prinse chițăitul ascuțit al liliecilor.

— Încă îi auzi? întrebă bunica ei, uitându-se cu ochi mijiți la formele zburătoare. Eu abia dacă îi mai văd! Asta se datorează sângelui Kikuta din vinele tale.

— Auzul meu nu are nimic deosebit, spuse Shizuka. Aș vrea eu să aibă.

Prin crâng curgea un râu și pe malurile lui străluceau licurici. Porțile se zăreau în fața lor, bătând în roșu-purpuriu în lumina slabă. Trecură pe sub ele și se spălară pe mâini și își clătiră gura la fântână. Bazinul era din piatră neagră-albăstruie și era păzit de un dragon de fier. Apa izvorului de munte era rece ca gheața și curată.

În fața altarului ardeau felinare, dar altarul părea pustiu.

Bătrâna așeză ofrandele pe soclul de lemn din fața statuii lui Hachiman, zeul războiului. Făcu două plecăciuni, bătu din palme de trei ori, și repetă acest ritual de trei ori. Shizuka făcu la fel și se pomeni rugându-se la zeu pentru protecție, nu pentru ea sau pentru familia ei, ci pentru Kaede și Takeo în războaiele care cu siguranță aveau să urmeze. Aproape că îi fu rușine de ea și se bucură că nimeni nu îi putea citi gândurile — nimeni în afară de zeu.

Bunica ei stătea în picioare uitându-se în sus. Fața ei părea la fel de bătrână ca statuia sculptată și la fel de plină de forță numinoasă. Shizuka îi simți forța și rezistența și fu tulburată de iubirea și respectul ce i le purta. Îi părea bine că venise acasă. Bătrânii purtau înțelepciunea generațiilor; poate o parte din acea înțelepciune avea să-i fie transferată ei.

Rămaseră nemișcate câteva clipe, apoi se auzi un freamăt, o ușă care se deschidea, pași pe verandă. Preotul altarului veni spre ele, îmbrăcat deja cu hainele de seară.

— Nu așteptam pe nimeni așa de târziu, spuse el. Veniți să beți cu noi o ceașcă de ceai.

— S-a întors nepoata mea.

— Ah, Shizuka! A trecut mult timp. Bine ai venit acasă.

Stătură o vreme cu preotul și soția lui, sporovăind în voie, punându-se la punct cu bârfele din sat. Apoi bunica ei spuse:

— Acum Kenji va fi liber pentru tine. Nu trebuie să-l lăsăm să aștepte.

Se întoarseră printre casele întunecate, cele mai multe cufundate acum în liniște. În această perioadă a anului, oamenii se culcau devreme și se sculau devreme pentru a începe munca de primăvară, pregătind ogoarele și plantând. Shizuka își aminti de zilele când, tânără fiind, era cufundată până la glezne în câmpurile de orez, plantând răsadurile, împărțindu-și tinerețea și fertilitatea cu ele, în vreme ce pe maluri, femeile mai în vârstă cântau cântece tradiționale. Oare era prea bătrână ca să mai ia parte acum la plantatul de primăvară?

Dacă se mărita cu Kondo, avea să fie prea bătrână ca să mai facă un copil?

Când se întoarseră, fetele făceau curat în bucătărie și spălau vasele. Taku ședea unde stătuse Shizuka mai devreme,

avea ochii închiși și abia își ținea capul drept.

— Are un mesaj pentru tine, râse Miyabi. Nu a vrut să-l dea nimănui în afară de tine.

Shizuka se așeză lângă el și îl gâdilă pe obraz.

— Mesagerii nu adorm, îl tachină ea.

— Unchiul Kenji e gata să vorbească acum cu tine, spuse cu importanță Taku, apoi strică tot efectul căscând. E în camera de zi cu bunicul și toți ceilalți s-au dus la culcare.

— Acolo ar trebui să te duci și tu, spuse Shizuka, trăgându-l în brațele ei.

Îl îmbrățișă strâns și el se relaxă ca un băiețel, lipindu-și capul de pieptul ei. După câteva clipe, începu să se foiască și spuse cu glas înăbușit:

— Nu-l lăsa pe unchiul Kenji să aștepte, mamă.

Ea râse și îi dădu drumul.

— Du-te la culcare.

— Ai să mai fii aici dimineață? întrebă el, căscând iar.

— Bine-nțeles!

El îi zâmbi dulce.

— Am să-ți arăt tot ce am învățat de când nu te-am mai văzut.

— Mama ta va fi uimită, spuse Miyabi.

Shizuka se duse cu fiul ei cel mic în camera femeilor, unde el mai dormea încă. In noaptea asta avea să-l aibă alături de ea, să-i audă tot timpul răsuflarea de copil, iar dimineața, la trezire, să-i vadă trupul relaxat și părul ciufulit. Îi lipsise tare mult asta.

Zenco dormea acum în camera bărbaților; îl auzea punându-i întrebări lui Kondo despre bătălia de la Kushimoto, unde se luptase cu Arai. Auzi nota de mândrie din glasul băiatului când rosti numele tatălui său. Cât de multe știa despre campania lui Arai împotriva Tribului sau de încercarea lui de a-i lua ei viața?

Ce *se va întâmpla cu ei?* se gândi ea. *Oare sângele lor amestecat va fi pentru ei la fel de distrugător ca în cazul lui Takeo?*

Îi ură noapte bună lui Taku, străbătu încăperea și deschise ușa camerei de alături unde o așteptau unchiul și bunicul ei. Îngenunche dinaintea lor, atingând rogojina cu fruntea. Kenji

zâmbi și dădu din cap, fără să spună ceva. Se uită la tatăl lui și ridică din sprâncene.

— Bine, bine, spuse bătrânul. Vă las împreună.

Când Shizuka îl ajută să se ridice în picioare, fu șocată să constate cât de mult îmbătrânise. Îl conduse până la ușă, unde Kana aștepta ca să-l pregătească de culcare.

— Noapte bună, copilă, spuse el. Ce ușurare că te afli aici, în siguranță, în zilele astea negre. Dar oare cât vom mai fi în siguranță oriunde?

— De bună seamă este prea pesimist, îi spuse ea unchiului ei când se întoarse. Mânia lui Arai se va potoli. Își va da seama că nu poate stârpi Tribul și că are și el nevoie de iscoade la fel ca orice alt conducător de oști. Va ajunge la o înțelegere cu noi.

— De acord. Nimeni nu-l vede pe Arai ca pe-o problemă pe termen lung. Ar fi destul de ușor să ne dăm la fund până se calmează el, cum spui tu. Însă mai este ceva care ar putea să fie mult mai grav. Se pare că Shigeru ne-a lăsat o moștenire neașteptată. Familia Kikuta crede că a păstrat documente despre membrii și rețelele noastre și că aceste documente se află acum în posesia lui Takeo.

Shizukăi i se opri inima în gât. I se părea că readusese trecutul la viață doar gândindu-se la el.

— E cu putință? întrebă ea, încercând să-și facă glasul să sune normal.

— Maestrul Kikuta, Kotaro, e convins de asta. La sfârșitul anului trecut, l-a trimis pe Takeo la Hagi, cu Akio, ca să dea de urma documentelor și să le aducă înapoi. Se pare că Takeo s-a dus la casa lui Shigeru, l-a văzut pe Ichiro și apoi a scăpat cumva de Akio și s-a îndreptat spre Terayama. Pe drum a evadat și a ucis doi agenți și un războinic Otori.

— Un războinic Otori? repetă prostește Shizuka.

— Da, familia Kikuta și-a sporit contractele cu clanul Otori, atât în ceea ce privește alianța împotriva lui Arai, cât și pentru eliminarea lui Takeo.

— Și familia Muto?

Kenji mârâi.

— Eu n-am luat încă o hotărâre.

Shizuka ridică din sprâncene și așteptă ca el să continue.

— Kotaro presupune că documentele erau păstrate la templu, lucru care, gândindu-mă acum, mi se pare evident. Hapsânul ăla de Matsuda nu a renunțat niciodată la uneltiri deși s-a făcut preot, iar el și Shigeru au fost foarte apropiați. Cred că îmi amintesc chiar și cufărul în care le-a cărat Shigeru. Nu pot să-mi închipui cum am trecut cu vederea asta. Singura mea scuză e că la acea vreme aveam alte lucruri pe cap. Familia Kikuta e furioasă pe mine și am căzut de prost în fața lor.

Zâmbi cu tristețe.

— Shigeru a fost mai vulpoi decât mine, eu care eram numit Vulpoiul!

— Asta explică edictul împotriva lui Takeo, spuse Shizuka. Credeam că e pentru nesupunere. Părea hain, dar nu m-a mirat. Când am auzit că lucra cu Akio, am fost sigură că or să fie probleme.

— Așa a spus și fiica mea. Mi-a trimis un mesaj, în vreme ce Takeo era încă în casa noastră din Yamagata. A existat un incident: a păcălit-o pe soția mea și a fugit pentru o noapte, nimic important, și s-a întors dimineață, dar Yuki scria atunci că el și Akio aveau să ajungă să se omoare între ei. Apropo, Akio a fost cât pe ce să moară. Oamenii lui Muto Yuzuro l-au scos din râu pe jumătate înecat și aproape înghețat.

— Takeo ar fi trebuit să-l omoare, nu se abținu Shizuka să spună.

Kenji zâmbi amar.

— Mă tem că asta a fost și prima mea reacție. Akio a afirmat că nu a încercat să-l împiedice pe Takeo să fugă, dar mai târziu am aflat de la Yuki că el avea deja instrucțiuni să-l ucidă, odată ce se descoperea unde se află documentele.

— De ce? întrebă Shizuka. Cu ce îi ajută moartea lui?

— Situația nu e simplă. Apariția lui Takeo a tulburat o mulțime de oameni, mai ales în rândul familiei Kikuta. Lipsa lui de supunere și nesăbuința lui nu ajută.

— Familia Kikuta pare din cale afară de neîngăduitoare, în vreme ce tu ai părut mereu să-i lași mult frâu liber lui Takeo.

— Era singura cale de a-l manipula. Am învățat asta de cum am ajuns la Hagi. Are instincte bune, face orice pentru tine dacă îi câștigi loialitatea, dar nu poți să-l silești. Mai degrabă

evadează decât să se supună.

— Trebuie să fie o trăsătură Kikuta, murmură Shizuka.

— Poate.

Kenji oftă adânc și se uită lung în umbră. O vreme nu vorbi, apoi spuse:

— Pentru familia Kikuta totul e alb sau negru; te supui sau mori, singurul leac pentru prostie e moartea, toate lucrurile pe care au fost crescuți să le creadă.

Dacă Kikuții vor afla vreodată de rolul meu în toate astea, mă vor ucide, se gândi Shizuka. *Nici lui Kenji nu îndrăznesc să~i spun.*

— Așadar, acum Takeo nu e doar pierdut pentru Trib, ci deține și informații cu care ne poate distruge?

— Da, și acele informații îi vor aduce o alianță cu Arai mai devreme sau mai târziu.

— Nu va fi lăsat să trăiască, spuse cu tristețe Shizuka.

— Până acum a supraviețuit. S-a dovedit că e mai greu să scapi de el decât a crezut familia Kikuta.

Shizukăi i se păru că detectează în glasul unchiului ei o notă de mândrie tristă.

— Și are darul de a se înconjura de adepți devotați. Numeroși războinici tineri ai clanului Otori au trecut deja granița pentru a i se alătura la Terayama.

— Dacă el și Kaede se căsătoresc, cum sunt sigură că vor face, Arai se va înfuria, spuse Shizuka. S-ar putea să fie nevoie de mai mult decât de documentele lui Shigeru pentru a-l împăca.

— Mă rog, tu-l cunoști pe Arai mai bine decât oricine. Și mai e problema fiilor lui, și a ta. Nu le-am spus băieților că tatăl lor a poruncit să fii omorâtă dar, mai devreme sau mai târziu, sigur or să afle. Pe Taku nu-l va deranja, el este în întregime un membru al Tribului, dar Zenko își idolatrizează tatăl. Nu o să fie la fel de talentat ca Taku, și în multe privințe ar fi mai bine pentru el să fie crescut de Arai. Există vreo posibilitate?

— Nu știu, spuse Shizuka. Cu cât cucerește mai mult pământ, cu atât mai mulți fii va dori, aș zice.

— Trebuie să trimitem pe cineva la el să vadă cum

reacționează la căsătoria lui Takeo, la clanul Otori, și ce simte pentru băieți. Ce zici de Kondo? Să-l trimit pe el?

— De ce nu? răspunse Shizuka, cu o oarecare ușurare.

— Kondo pare că ține la tine. Te vei mărita cu el?

— El vrea. I-am spus că trebuie să-ți cer sfatul. Dar aș vrea să mă mai gândesc.

— Nu trebuie să te pripești, se arătă de acord Kenji. Poți să-i dai răspunsul când se întoarce.

Ochii lui luciră de o emoție pe care ea nu știu s-o deslușească.

— Iar eu pot hotărî ce măsuri să iau.

Shizuka nu spuse nimic ci, la lumina lămpii, studie chipul lui Kenji încercând să afle rostul tuturor informațiilor pe care el i le dăduse, încercând să descifreze atât cele nerostite, cât și cele rostite. Simțea că lui îi părea bine că putea să împartă cu ea aceste îngrijorări și bănuia că nu le spusese nimănui, nici chiar părinților lui. Știa de marea afecțiune pe care o avusese el pentru Shigeru și pe care o nutrea încă pentru Takeo și își închipuia conflictul pe care avea să i-l pricinuiască faptul de a fi fost nevoit să se implice în moartea lui Takeo. Nu-l auzise niciodată, nici pe vreun alt membru al Tribului, vorbind atât de deschis despre dezacordurile dintre maeștri.

Dacă era ca familiile Muto și Kikuta să se certe, mai supraviețuia Tribul? Asta i se părea un pericol și mai mare decât tot ce ar fi putut să facă Arai sau Takeo.

— Unde e acum fiica ta? întrebă ea.

— Din câte știu, e într-unul dintre satele Kikuta secrete de la nord de Matsue.

Kenji se opri și apoi spuse încet, aproape cu durere:

— Yuki s-a măritat cu Akio la începutul anului.

— Cu Akio?î nu se putu abține Shizuka să exclame.

— Da, biata fată. Familia Kikuta a insistat și n-am avut cum să-i refuz. Se vorbea despre o căsătorie între ei încă de când erau amândoi copii. Oricum, nu aveam nici un motiv rațional să-mi retrag consimțământul, doar sentimentele iraționale ale tatălui care are un singur copil. Soția mea nu le avea. Ea a fost cu tărie în favoarea căsătoriei, mai ales că Yuki era deja gravidă.

Shizuka era uluită.

— Cu copilul lui Akio?

El clătină din cap. Ea nu-l mai văzuse niciodată așa, incapabil să vorbească.

— Nu al lui Takeo?

El dădu din cap. Lămpile pâlpâiau; casa era cufundată în tăcere.

Shizuka nu găsi nimic să spună drept răspuns. Tot ce îi veni în minte era copilul pe care îl pierduse Kaede. I se păru că aude iar întrebarea pe care i-o pusese Kaede în grădina de la Shirakawa. *Ar fi luat ei copilul așa cum l-au luat pe Takeo?* Că Tribul trebuia să aibă un copil al lui Takeo i se părea ceva supranatural, ca lucrările crude ale sorții de care oamenii nu pot reuși să scape, oricât s-ar zbate.

Kenji inspiră adânc și continuă:

— S-a îndrăgostit nebunește de Takeo după incidentul de la Yamagata și i-a luat partea cu tărie împotriva maestrului Kikuta și a mea. După cum îți poți închipui, eu eram foarte îndurerat de hotărârea de răpire a lui Takeo în Inuyama înainte de încercarea de asasinare a lui Iida. L-am trădat pe Shigeru. Nu cred că mă voi ierta vreodată pentru rolul pe care l-am jucat în moartea lui. Ani întregi l-am considerat cel mai bun prieten. Totuși, de dragul unității Tribului, am făcut cum a dorit familia Kikuta și i l-am predat pe Takeo. Dar, între noi fie vorba, aș fi fost fericit să fi murit la Inuyama, dacă asta ar fi putut să șteargă rușinea pe care am simțit-o. N-am vorbit cu nimeni despre asta în afară de tine... Bineînțeles că familia Kikuta e încântată să aibă copilul. Se va naște în a șaptea lună. Ei speră că va moșteni talentele ambilor părinți. Toate defectele lui Takeo ei le pun pe seama creșterii lui; au de gând să crească ei înșiși acest copil de la naștere...

Se întrerupse. Liniștea din cameră se adânci.

— Spune ceva, nepoată, chiar dacă e numai să-mi fie învățătură de minte!

— Nu e căderea mea să te judec pentru ce ai făcut, răspunse ea cu glas coborât. Îmi pare rău pentru tot ce ai suferit. Mă uimește cum se joacă soarta cu noi ca și cu niște piese pe o tablă de șah.

— Vezi vreodată stafii?

— Îl visez pe seniorul Shirakawa, recunoscu ea. După o pauză lungă adăugă: Să știi că eu și cu Kondo i-am prilejuit moartea ca să-i apărăm pe Kaede și copilul ei.

Îi auzi șuieratul respirației, dar el nu vorbi și după câteva clipe ea continuă:

— Tatăl ei și-a pierdut mințile și era pe punctul s-o violeze și apoi s-o ucidă. Am vrut să salvez viața ei și a copilului. Dar ea l-a pierdut oricum și era să moară. Nu știu dacă ține minte ce am făcut noi și n-aș șovăi să fac din nou același lucru; dar, din anumite motive, poate din cauză că n-am vorbit niciodată cu nimeni despre asta, nici chiar cu Kondo, mă obsedează.

— Dacă a fost pentru a-i salva viața, sunt sigur că fapta ta a fost justificată, răspunse el.

— A fost unul dintre acele momente când n-ai timp să te gândești. Eu și cu Kondo am acționat instinctiv. Nu mai ucisesem un om de rang așa de înalt. Pentru mine, seamănă cu o crimă.

— Ei bine, și trădarea lui Shigeru de către mine seamănă cu o crimă. Mă vizitează în vis. Îl văd așa cum arăta când l-am scos din râu. I-am tras gluga de pe față și l-am rugat să mă ierte, dar a avut putere să vorbească doar cu Takeo. Noapte de noapte vine la mine.

Urmă încă o tăcere lungă.

— La ce te gândești? întrebă ea în șoaptă. Nu vrei să scindezi Tribul?

— Trebuie să fac ce pare cel mai bine pentru familia Muto, răspunse el. Iar familia Kikuta o are pe fiica mea și în curând îl va avea și pe nepotul meu. Este clar că acestea sunt primele mele obligații. Dar i-am jurat lui Takeo când ne-am întâlnit prima dată că, atâta vreme cât trăiesc, va fi în siguranță. Nu voi căuta să-l omor. Vom aștepta să vedem ce face. Familia Kikuta vrea ca Otorii să-l provoace și să-l ademenească în luptă. Și-au concentrat toată atenția asupra Terayamei și orașului Hagi.

Șuieră printre dinți și continuă:

— Bănuiesc că sărmanul Ichiro va fi prima lor țintă. Dar ce crezi că vor face Takeo și Kaede odată căsătoriți?

— Kaede e hotărâtă să moștenească Maruyama, răspunse Shizuka. Îmi închipui că vor porni spre sud cât mai repede cu

putință.

— Maruyama are doar câteva familii din Trib, spuse Kenji. Takeo va fi acolo mai în siguranță decât oriunde.

Rămase tăcut, învăluit în gânduri. Apoi zâmbi slab.

— Sigur, de vină suntem numai noi pentru căsătoria asta. Noi am făcut să se cunoască; ba chiar i-am încurajat. Ce ne-o fi venit?

Shizuka își aminti brusc de sala de antrenament din Tsuwano, auzi pocniturile luptei cu parii de lemn, ploaia torențială de afară, le văzu fețele tinere și însuflețite, în pragul pasiunii.

— Poate ne-a fost milă de ei. Amândoi erau pioni folosiți într-o conspirație mai vastă decât bănuia vreunul dintre ei, amândoi puteau să moară înainte să fi început să trăiască.

— Sau poate ai dreptate și noi am fost pionii, împinși de mâna sorții, răspunse unchiul ei. Kondo poate să plece mâine. Rămâi aici pe timpul verii. O să fie bine să vorbesc despre lucrurile astea cu tine. Am de luat hotărâri importante care vor afecta multe generații viitoare.

CAPITOLUL CINCI

Primele săptămâni în Maruyama au fost petrecute așa cum prezisese Kaede, cu refacerea pământului. Primirea noastră a fost caldă și pare-se din toată inima, dar Maruyama era un domeniu întins, cu mulți servitori ereditari și un corp mare de sfetnici care erau încăpățânați și conservatori ca majoritatea bătrânilor. Reputația mea de răzbunător al lui Shigeru mi-a fost de folos, dar au ieșit la suprafață obișnuitele zvonuri despre cum o dobândisem: originile mele îndoielnice, insinuarea de vrăjitorie. Războinicii mei Otori îmi erau total loiali și aveam încredere în Sugita, în familia lui și în oamenii care luptaseră alături de el, dar aveam bănuieli cu privire la mulți dintre ceilalți, iar ei erau deopotrivă bănuitori în privința mea.

Sugita a fost încântat de căsătoria noastră și mi-a destăinuit că îi spusese cândva lui Kaede că el credea că eu aș putea să unesc Cele Trei Țări și să aduc pacea. Însă sfetnicii în general au fost surprinși de ea. Nici unul nu a îndrăznit să spună ceva în fața mea, dar din aluzii și conversații șoptite am dedus curând că se așteptase o căsătorie cu Fujiwara. Asta nu m-a deranjat în mod deosebit — pe atunci nu cunoșteam proporțiile puterii și influenței nobilimii — dar la fel ca toate celelalte mi-au sporit starea de alertă. Trebuia să atac cetatea Hagi; trebuia să preiau conducerea clanului Otori. Odată ce câștigam ce era de drept al meu și îmi stabileam baza în Hagi, nimeni nu mai avea să mă conteste sau să mă provoace.

Între timp, eu și soția mea am devenit fermieri, ieșind zilnic călare cu Sugita, inspectând ogoarele, pădurile, satele și râurile, poruncind reparații, îndepărtând copacii uscați, retezând crengi și plantând. Pământul era bine supravegheat și sistemul de dări stabil și nu nedrept. Domeniul era bogat, chiar dacă neglijat, și oamenii harnici și întreprinzători. Nu au avut nevoie de multă încurajare pentru a reveni la nivelul de

activitate și prosperitate de care se bucuraseră sub doamna Naomi.

Atât castelul, cât și reședința erau oarecum neglijate, dar cum Kaede s-a apucat să le repare și-au recăpătat repede frumusețea creată de Naomi. Rogojinile au fost înlocuite, paravanele reparate, podelele de lemn lustruite. În grădină se afla casa pentru ceai construită de bunica lui Naomi, despre care îmi povestise când o cunoscusem în Chigawa. Îmi promisese că într-o bună zi vom bea ceai acolo împreună, iar când redecorarea clădirii simple și rustice s-a încheiat și Kaede a preparat ceaiul, am simțit că promisiunea fusese îndeplinită, chiar dacă Naomi nu mai era în viață.

Eram conștient că spiritul lui Naomi și al lui Shigeru ne însoțeau tot timpul. Așa cum spusese starețul din Terayama, păreau că au șansa să trăiască iar prin mine și Kaede. Noi aveam să realizăm tot ce visaseră ei dar fusese zădărnicit. Am pus tăbliță și ofrande în micul altar din interiorul reședinței și ne-am rugat zilnic în fața lui cerând ajutor și îndrumare. Aveam un profund sentiment de ușurare că, în sfârșit, îndeplineam ultimele dorințe ale lui Shigeru, iar Kaede părea mai fericită ca niciodată.

Ar fi fost o perioadă de mare bucurie, de sărbătorire a victoriei și de a vedea pământul și oamenii începând să prospere iar, dacă n-ar fi fost munca mai secretă pe care mă simțeam obligat s-o întreprind, o muncă ce nu-mi făcea nici o plăcere. Sugita a încercat să-mi spună că în cetatea castelului nu existau membri ai Tribului, atât de bine erau ascunși și atât de secrete erau operațiunile lor. Dar eu știam mai bine, căci Shigeru îi notase pe toți și nu îi uitasem pe bărbații pe care îi descrisese Hiroshi, care apăruseră de undeva de sus, din aer, învești mântați în haine negre și îi uciseseră tatăl. Nu găsiserăm nici un astfel de cadavru printre morții de la Asagawa. Scăpaseră cu viață din luptă și acum mă vânau.

Dintre familiile înregistrate în documente majoritatea erau Kuroda și Imai, câțiva dintre negustorii Muto mai bogați. Erau foarte puțini Kikuta atât de departe în vest, dar singura familie existentă își păstra autoritatea obișnuită asupra celorlalți. M-am agățat de cuvintele profeției conform cărora numai fiul meu putea să mă ucidă, însă chiar dacă ziua

credeam asta, noaptea continuam să dorm ușor, atent la orice sunet, mâneam numai mâncare pregătită sau supravegheată de Manami.

Nu mai știam nimic despre Yuki și nici dacă născuse sau dacă pruncul era băiat. Kaede a continuat să sângereze în mod regulat toată vara, și, cu toate că știam că era dezamăgită că nu concepea un copil, nu mă puteam abține să simt o anumită ușurare. Doream să avem copii, dar mă temeam de complicațiile pe care le-ar fi adus ei. Și ce făceam dacă soția mea îmi năștea un fiu?

Modul în care trebuia să tratez cu Tribul era o problemă care mă frământa permanent. In prima săptămână când am fost în oraș, le-am trimis un mesaj familiilor Kikuta și Muto spunându-le că doream să mă consult cu ei și să-mi facă o vizită a doua zi. În noaptea aceea a existat o tentativă de intrare cu forța în reședință și de a fura documentele. M-am trezit auzind pe cineva în cameră, i-am perceput forma abia vizibilă, l-am somat și l-am urmărit până la porțile exterioare, sperând să-l prind viu. Și-a pierdut invizibilitatea când a sărit peste zid și a fost ucis de gărzile de pe cealaltă parte înainte să apuc să împiedic acest lucru. Era îmbrăcat în negru și tatuat la fel ca Shintaro, asasinul care încercase să îl ucidă pe Shigeru în Hagi. L-am recunoscut ca făcând parte din familia Kuroda.

Dimineața următoare, am trimis oameni acasă la familia Kikuta cu poruncă de a aresta pe toată lumea care se afla în casă. Apoi am așteptat să văd cine va veni la întâlnirea cu mine. Au apărut doi bătrâni Muto, vicleni și alunecoși. Le-am dat de ales între a părăsi provincia și a renunța la loialitatea față de Trib. Au spus că trebuie să stea de vorbă cu copiii lor. Două zile nu s-a întâmplat nimic; apoi un arcaș ascuns a încercat să mă doboare în timp ce călăream cu Amano și Sugita într-o zonă rurală izolată. Și eu și Shun am auzit zgomotul și am evitat săgeata; l-am vânat pe arcaș sperând să obțin informații de la el, însă el a luat otravă. M-am gândit că ar fi putut să fie al doilea bărbat pe care îl văzuse Hiroshi, dar nu aveam cum să fiu sigur.

Deja îmi pierdusem răbdarea. M-am gândit că Tribul se juca cu mine, bănuind că n-aș avea niciodată cruzimea să mă

ocup de ei. Am pus ca toți adulții din familia Kikuta pe care îi arestasem să fie spânzurați și, în acea noapte, am trimis patrule la cincizeci și ceva de case, cu poruncă de a fi uciși toți din ele în afară de copii. Am sperat să cruț viața celor tineri, dar cei din Trib au preferat să-și otrăvească propriii copii decât să mi-i dea mie. Bătrânii au venit iar la mine, dar oferta mea expirase. Acum nu mai aveau de ales decât între otravă și sabie. Amândoi au luat pe loc otravă.

Câțiva au fugit din provincie. Nu aveam resurse să dau de urma lor. Cei mai mulți au rămas pe poziție, ascunși în camere secrete cum fusesem și eu cândva, sau în sate ascunse în munți. Nimeni n-ar fi putut să le dea de urmă în afară de mine, care știam totul despre *ei și* fusesem instruit de ei spre a le cunoaște obiceiurile. În sinea mea eram dezgustat de propria-mi cruzime și îngrozit de faptul că masacram familii exact cum fusese masacrată a mea, dar nu vedeam nici o alternativă și chiar nu cred că am fost crud. Le-am oferit o moarte rapidă; nu i-am răstignit, nici nu i-am ars de vii, nici nu i-am spânzurat de picioare, cu capul în jos. Țelul meu a fost să stârpesc un rău, nu să terorizez oamenii.

Nu a fost o măsură pe placul clasei războinicilor, care beneficiase de serviciile acestor negustori, fusese aprovizionată cu vin și produse din soia, împrumutase bani și ocazional profitase de cealaltă îndeletnicire, mai secretă: crima. Asta a sporit neîncrederea lor în mine. Am căutat să le ocup timpul punându-i să instruiască soldați și să apere granițele, în vreme ce eu supravegheam însănătoșirea economiei. Dădusem o lovitură cumplită clasei negustorilor înlăturându-i componenta din Trib, dar, pe de altă parte le luasem toate bunurile pentru domeniu și adusesem multă bogăție în sistem, bogăție care anterior era încătușată de ei. Timp de două săptămâni, a părut că aveam să ne confruntăm cu o lipsă de bunuri esențiale înainte de iarnă, însă apoi am descoperit un grup de țărani întreprinzători care, sătui de jecmăneala Tribului, distilau și fermentau în secret la scară mică, și care cunoșteau destul de bine procesul ca să preia producția. Le-am dat bani pentru a se instala în fostele clădiri cu acareturi ale Tribului și în schimb am luat șaizeci de părți dintr-o sută pentru visteria domeniului. Această metodă

promitea să fie atât de profitabilă, încât părea să nu avem nevoie să luăm mai mult de treizeci de părți din recolta de orez, lucru care, în schimb, ne-a făcut populari în rândul fermierilor și sătenilor.

Am împărțit celelalte pământuri și bunuri ale Tribului celor care veniseră cu mine de la Terayama. Un cătun mic de pe malurile unui râu a fost dat proscrișilor, care s-au apucat imediat să tăbăcească pieile luate de la caii morți. Am fost ușurat că acest grup care mă ajutase atât de mult era acum rostuit prin mijloace pașnice, însă faptul că îi protejam i-a nedumerit pe sfetnici și le-a sporit bănuielile.

În fiecare săptămână, mai apăreau câțiva războinici Otori să mi se alăture. Principala armată Otori care încercase să mă încercuiască în Terayama mă urmărise până la râul pe care îl trecuserăm pe podul proscrișilor și mai avea încă tabăra ridicată acolo, controlând drumurile dintre Yamagata, Inuyama și vest și, pare-se, dându-i și lui Arai câteva motive de neliniște.

In majoritatea după-amiezilor, mă duceam la Kaede în casa pentru ceai unde, împreună cu Makoto și frații Miyoshi, discutam despre strategie. Principala mea teamă era că, dacă rămâneam prea mult unde mă aflam, aveam să fiu încercuit de armata Otori la nord și de Arai în sud-est. Știam că era posibil ca Arai să se întoarcă în timpul verii în orașul său, Kumamoto. Nu puteam spera să izbutesc să lupt pe două fronturi. Am hotărât că acum era un moment bun să-i trimit pe Kahei și Gemba la Arai, ca să încerce să încheie un fel de pace pe o perioadă oricât de scurtă. Eram conștient că nu prea aveam cu ce să mă târguiesc: scurta noastră alianță împotriva lui Iida, moștenirea lui Shigeru, documentele despre Trib. Pe de altă parte, îl înfuriasem prin dispariția mea de mai înainte și îl insultasem prin căsătoria mea și, din câte știam, era posibil ca mânia lui pe Trib să se fi potolit deja.

Nu îmi făceam iluzii cu privire la pacea cu clanul Otori. Nu puteam să negociez cu unchii lui Shigeru și ei n-ar fi abdicat niciodată în favoarea mea. Clanul era atât de divizat încât, practic vorbind, era într-o stare de război civil. Dacă le-aș fi atacat forța principală, chiar dacă am fi ieșit victorioși, ei s-ar fi retras pur și simplu în Hagi, unde ne-ar fi putut ușor ține la

distanță până ne-ar fi învins iarna însăși. In ciuda recuperării domeniului Maruyama, nu aveam resurse pentru un asediu lung la așa o depărtare de baza noastră.

Scăpasem de armata Otorilor folosindu-mă de proscriși, de care nimănui altcuiva nici nu i-ar fi trecut prin cap să se apropie, și acum am început să mă întreb cum aș fi putut să-i iau din nou prin surprindere. Când mă gândeam la oraș, îl vedeam așezat în căușul golfului, foarte ușor de apărat pe partea dinspre uscat, foarte deschis către mare. Dacă nu puteam să ajung la Hagi pe uscat, oare n-aș fi putut să merg pe apă?

Trupe care puteau fi transportate rapid pe mare: nu știam de nici un conducător de oști care să fi avut o asemenea forță. Totuși istoria ne spune că, în urmă cu sute de ani, o armată uriașă a pornit pe mare de pe insula principală și ar fi fost victorioasă dacă Cele Opt Insule n-ar fi fost salvate de o furtună trimisă din cer. Gândurile mi se tot întorceau la băiatul cu care fusesem prieten în Hagi, Terada Fumio, care fugise cu familia lui pe insula Oshima. Fumio mă învățase despre corăbii și navigație, mă învățase să înot, și îi ura pe unchii lui Shigeru la fel de mult ca mine. Puteam să-l transform acum într-un aliat?

Nu vorbeam deschis despre aceste idei, însă într-o noapte, după ce toți ceilalți s-au retras, Kaede — care mă urmărea tot timpul și îmi cunoștea stările de spirit — a spus:

— Te gândești să ataci Hagi într-un alt fel?

— Când locuiam acolo m-am împrietenit cu un băiat dintr-o familie de pescari, Terada. Seniorii Otori au mărit așa de mult dările încât și-au luat bărcile și s-au mutat pe Oshima — e o insulă în largul coastei de la nord-vest.

— S-au făcut pirați?

— Piețele erau închise pentru ei; nu puteau trăi numai din pescuit. Mă gândesc să le fac o vizită. Dacă familia Terada ar avea destule resurse și ar fi dornică să mă ajute, aș putea ataca Hagi pe mare. Dar acest lucru trebuie făcut anul acesta, și asta înseamnă că trebuie să plec înainte să înceapă taifunurile.

— De ce trebuie să te duci tu? a întrebat Kaede. Trimite un mesager.

— Fumio va avea încredere în mine, dar nu cred că familia lui va vorbi cu altcineva. Acum că ploile au încetat, Kahei și Gemba trebuie să plece imediat la Inuyama. Am să plec cu câțiva oameni, Makoto, poate și Jiro.

— Ia-mă cu tine, a spus Kaede.

M-am gândit la complicațiile călătoriei cu soția mea, la luarea cel puțin a unei femei care s-o însoțească, la găsirea unei găzduiri corespunzătoare ...

— Nu, rămâi aici cu Sugita. Nu vreau să lipsim amândoi de pe domeniu în același timp. Și Amano trebuie să rămână aici.

— Aș vrea să fi fost Makoto, a zis ea. Sunt geloasă pe el.

— El e gelos pe tine, am spus pe un ton vesel. El consideră că petrec prea mult timp stând de vorbă cu tine. Soția are un singur rol, să asigure moștenitori. Bărbatul trebuie să caute orice altceva la tovarășii lui.

Glumeam, însă ea m-a luat în serios.

— Ar trebui să-ți dăruiesc un copil.

Și-a strâns buzele și am văzut că avea ochii umezi de lacrimi.

— Uneori mă tem că n-am să mai pot face niciodată copii. Aș vrea să nu fi murit copilul nostru.

— Vom avea alți copii, am spus. Toate fete, la fel de frumoase ca mama lor.

Am luat-o în brațe. Era o noapte caldă, liniștită, dar pielea ei era rece și ea tremura.

— Nu pleca, mi-a spus.

— N-am să lipsesc decât o săptămână, cel mult.

A doua zi, frații Miyoshi au pornit spre Inuyama pentru a-mi susține cauza în fața lui Arai, iar în ziua următoare am plecat cu Makoto către coastă. Kaede era tot supărată și despărțirea noastră a fost cam rece. Era prima noastră neînțelegere. Ea voia să vină cu mine; aș fi putut să o iau, dar nu am luat-o. Nu știam ce mult avea să dureze sau cât aveam să suferim amândoi până să o revăd.

Totuși, am plecat destul de voios cu Makoto, Jiro și trei soldați. Purtam haine de călătorie fără însemne, ca să ne putem mișca iute și fără formalități. Eram fericit că părăseam pentru o vreme cetatea și eram fericit și că puteam să las

deoparte munca nemiloasă de stârpire a Tribului. Ploile se sfârșiseră, aerul era limpede, cerul foarte albastru. Pretutindeni pe drum vedeam semne că pământul revenea la prosperitate. Câmpurile de orez erau de un verde strălucitor, recolta avea să fie bogată; în iarna asta, cel puțin, nimeni nu avea să moară de foame.

Makoto era tăcut și rezervat în prezența lui Kaede, însă când eram singuri vorbeam cum numai cei mai buni prieteni pot să vorbească. Mă văzuse în cele mai slabe și mai vulnerabile momente ale mele, iar eu aveam încredere în el ca în nimeni altcineva. Mi-am deschis inima în fața lui și, în afară de Kaede, numai el știa că mă așteptam permanent la un atac din partea Tribului și că detestam profund ce trebuia să fac pentru a-i stârpi. Singurul lucru care îl îndurera cu privire la mine era profunzimea iubirii mele pentru Kaede. Era gelos, poate, deși încerca să ascundă asta; pe lângă asta, credea că acest lucru avea ceva nefiresc: nu se cuvenea ca un bărbat să simtă o astfel de pasiune pentru soția lui. Nu vorbea despre asta, însă citeam pe fața lui dezaprobarea.

Îl luase pe Jiro sub aripa lui cu obișnuita sa grijă discretă și își găsea timp să-l învețe să scrie; precum și să-l antreneze să lupte cu parul și lancea. Se dovedi că Jiro învăța repede. Părea că luase mai mulți centimetri în înălțime în cursul verii și începuse și să se împlinească, acum că mânca așa cum trebuie. Din când în când, îi propuneam să se întoarcă la familia lui din Hagi ca să ajute la strânsul recoltei de acolo, însă el se ruga să i se dea voie să rămână, jurând că avea să mă slujească fie pe mine, fie pe Makoto tot restul vieții lui. Era reprezentativ pentru majoritatea fiilor de fermieri, care veniseră să lupte alături de mine: ager la minte, curajos, puternic. I-am înarmat cu lănci lungi și i-am echipat cu armură de piele, împărțindu-i în unități de câte douăzeci de oameni, fiecare cu conducătorul ei. Pe cei care au dovedit aptitudini corespunzătoare i-am antrenat ca arcași. Ii socoteam printre cele mai de preț bunuri ale mele.

În după-amiaza celei de a treia zi, am ajuns la coastă. Nu era deprimantă ca ținutul din jurul lui Matsue, ba chiar, în acea zi de sfârșit de toamnă era frumoasă. Mai multe insule cu coaste abrupte se înălțau dintr-o mare liniștită a cărei culoare

era albastru-închis, aproape indigo. Briza forma pe suprafața apei valuri triunghiulare ca niște lame de cuțit. Insulele păreau nelocuite, cu nimic care să întrerupă verdele uniform al pinilor și cedrilor care se agățau de ele.

Departe în zare, abia vizibilă în ceață, am distins forma mătăhăloasă a Oshimei, cu conul vulcanului ei ascuns în nori. Dincolo de ea, ascuns vederii, se afla cetatea Hagi.

— După câte s-ar putea presupune, ăsta e bârlogul dragonului, a spus Makoto. Și cum ai de gând să îl abordezi?

De pe stânca pe care stăteau caii noștri drumul cobora până la un mic golf unde se afla un sat de pescari — câteva cocioabe, bărci trase pe prundiș, porțile unui altar închinat zeului mării.

— Am putea lua o barcă de acolo, am spus cu îndoială, căci locul părea pustiu.

In locul focurilor pe care pescarii le aprindeau ca să obțină sare din apa de mare nu erau acum decât niște mormane de bușteni negri, carbonizați, și nu se zărea vreo mișcare.

— N-am mers niciodată cu barca, decât ca să trec râul, a exclamat Jiro.

— Nici eu, mi-a murmurat Makoto, în timp ce întorceam către sat caii.

Sătenii ne văzuseră deja și se ascunseseră. Când ne-am apropiat de cocioabe, au încercat să fugă. Frumusețea locului era înșelătoare; văzusem mulți oameni sărăciți pe tot cuprinsul Celor Trei Țări, dar aceștia erau de departe cei mai săraci și mai amărâți. Soldații mei au alergat după unul dintre ei, care fugea împleticindu-se pe prundiș, cărând un copil de vreo doi ani. L-au ajuns ușor, împovărat cum era de fiul lui, și i-au tras pe amândoi înapoi. Copilul urla, însă tatăl avea privirea unui om care trecuse de durere sau teamă.

— Nu vrem să vă facem rău sau să luăm ceva de la voi, am spus. Caut pe cineva care să meargă cu mine la Oshima.

S-a uitat în sus la mine, cu neîncrederea întipărită pe față. Unul dintre soldații care îl țineau i-a tras o palmă.

— Vorbește când te întreabă Excelența Sa!

— Excelența Sa? Faptul că e senior nu-l va salva de Terada. Știi cum numim noi Oshima? Intrarea în iad.

— Iad sau nu, trebuie să ajung acolo, am răspuns. Și voi

plăti.

— La ce ne servesc argintii? a spus el cu amărăciune. Dacă cineva știe că am arginți, mă va ucide pentru ei. Sunt în viață doar fiindcă nu mi-a rămas nimic care să merite să fie furat. Bandiții mi-au luat deja nevasta și fiicele. Fiul meu nu era înțărcat când i-au răpit mama. I-am dat să sugă cârpe înmuiate în apă și saramură. Am mestecat pește și l-am hrănit din gura mea ca pe o pasăre de mare. Nu pot să-l părăsesc ca să merg cu tine la moarte sigură pe Oshima.

— Atunci găsește pe cineva care vrea să mă ducă, am spus. Când ne vom întoarce la Maruyama, vom trimite soldați ca să-i nimicească pe bandiți. Domeniul îi aparține acum soției mele, Shirakawa Kaede. Vom face ca acest loc să fie sigur pentru voi.

— Nu contează cui aparține, Excelența Ta nu se va mai întoarce de la Oshima.

— Luați copilul! le-a poruncit mânios Makoto soldaților, și i-a spus pescarului: Dacă nu te supui, vei muri!

— Luați-l! a țipat omul. Ucideți-l! Trebuia să o fac eu însumi. Pe urmă ucideți-mă și pe mine și suferința mea va lua sfârșit.

Makoto a sărit de pe cal să apuce el însuși copilul. Acesta s-a agățat de gâtul tatălui său ca o maimuță, plângând zgomotos.

— Lăsați-i, am spus, descălecând și eu și dându-i frâiele lui Jiro. Nu putem să-i forțăm.

L-am studiat pe om, având grijă să-i evit ochii; după prima privire rapidă, nu s-a mai uitat la mine.

— Ce mâncare avem? am întrebat.

Jiro a desfăcut desagii și a scos orez înfășurat în varec, condimentat cu prune în saramură, și pește uscat.

— Vreau să vorbim între patru ochi, i-am spus omului. Vrei să mănânci cu mine, tu și copilul?

A înghițit în sec, cu ochii ațintiți pe mâncare. Copilul a simțit mirosul de pește și a întors capul. A întins o mână spre Jiro.

Tatăl a dat din cap.

— Dați-i drumul, le-am spus soldaților și am luat mâncarea de la Jiro.

În fața uneia dintre cocioabe se afla o barcă răsturnată.

— Să ne așezăm acolo, am spus.

Am pornit spre barcă și omul m-a urmat. M-am așezat, iar el a îngenuncheat la picioarele mele, înclinându-și capul. A așezat copilul pe nisip și i-a împins și lui capul în jos. Copilul nu mai plângea, dar din când în când își trăgea nasul cu zgomot.

Am întins mâncarea și am șoptit deasupra ei prima rugăciune a Hiddenilor, urmărind tot timpul fața omului.

Gura lui șoptea cuvinte. Nu s-a atins de mâncare. Copilul a întins mâna după ea, începând iar să zbiere. Tatăl a spus:

— Dacă încerci cumva să mă prinzi în capcană, fie ca atunci Cel Secret să te ierte.

A spus a doua rugăciune și a luat turta de orez. A rupt-o bucăți și și-a hrănit fiul.

— În sfârșit, fiul meu va fi cunoscut gustul orezului înainte să moară.

— Nu încerc să te prind în capcană, am spus. I-am dat altă turtă de orez pe care a îndesat-o în gură. Sunt Otori Takeo, moștenitorul clanului Otori. Dar am crescut printre Hiddeni și în copilărie mă chema Tomasu.

— Fie ca el să te binecuvânteze și să te păzească, a spus el, luând peștele de la mine. Cum m-ai ghicit?

— Când ai spus că ar fi trebuit să te omori și să-ți omori fiul, ochii ți-au fugit în sus de parcă te-ai fi rugat.

— M-am rugat de multe ori la Cel Secret să mă ia la el. Dar știi că este interzis să mă omor sau să-mi omor fiul.

— Toți sunteți Hiddeni aici?

— Da, de generații întregi, de când au venit de pe insula principală primii învățători. Niciodată n-am fost persecutați pentru asta. Stăpâna domeniului care a murit anul trecut ne proteja. Dar cu trecerea timpului, bandiții și pirații au devenit mai îndrăzneți și mai numeroși, și ei știu că nu putem să ripostăm.

A rupt o bucată de pește și i-a dat-o copilului. Ținând-o în pumn, băiatul s-a uitat lung la mine. Avea ochii cu pleoapele roșii pe margini și lipicioși, și fața murdară și brăzdată de lacrimi. Brusc, mi-a zâmbit slab, șovăitor.

— Cum ți-am spus, soția mea a moștenit acest domeniu de

la doamna Maruyama. Îți jur că îl vom curăța de toți banditii și vom face din el un loc sigur pentru voi. L-am cunoscut pe fiul lui Terada în Hagi și trebuie să vorbesc cu el.

— Există un om care te-ar putea ajuta. Nu are copii și am auzit că a fost la Oshima. Am să încerc să-l găsesc. Du-te la altar. Preoții au fugit, așa că nu e nimeni acolo, dar poți să folosești clădirile și să-ți lași acolo caii și oamenii. Dacă e dispus să te ducă, va veni la tine la noapte. Până la Oshima e o jumătate de zi de mers cu barca și va trebui să plecați când mareea e înaltă — dimineața sau seara, am să las asta în seama lui.

— Nu o să regreți că ne ajuți.

Pentru prima dată, un zâmbet fugar i-a străbătut fața.

— S-ar putea să regrete Excelența Ta odată ce ajungi la Oshima.

M-am ridicat și am început să mă îndepărtez. Nu făcusem mai mult de zece pași când a strigat la mine.

— Domnule! Senior Otori!

Când m-am întors a fugit spre mine, cu copilul clătinându-se după el, încă mai sugând din pește. M-a întrebat stingherit:

— Vei ucide atunci?

— Da, am răspuns. Am ucis și voi mai ucide, chiar dacă sunt blestemat pentru asta.

— Fie ca El să aibă milă de tine, a șoptit el.

Soarele apunea într-o văpaie purpurie și pe prundișul negru se întindeau umbre lungi. Păsările de mare țipau a jale ca niște suflete pierdute. Valurile scăldau stâncile și se retrăgeau cu un oftat greu.

Clădirile altarului se ruinau, lemnăria era acoperită cu licheni, putrezind sub copacii înveliți în mușchi, pe care vânturile de nord ale iernii îi răsuciseră în forme grotești. Totuși, acum, noaptea era fără vânt, apăsătoare și încremenită, țârâitul greierilor și bâzâitul subțire al țânțarilor răspunzând în ecou oftatului valurilor. Am lăsat caii să pască în grădina neîngrijită și să se adape din helești. Acestea erau goale, peștele fusese mâncat de mult; o broască solitară orăcăia amărâtă, și din când în când țipau bufnițele.

Jiro a făcut un foc, arzând lemn verde ca să țină insectele la distanță, și am mâncat puțin din ceea ce adusesem cu noi,

făcându-ne rații întrucât era clar că aici nu aveam să găsim nimic de mâncare. Le-am spus soldaților să se culce primii; aveam să-i trezim la miezul nopții. Le-am auzit șoaptele o vreme, apoi respirația lor a devenit uniformă.

— Dacă omul ăsta nu apare în noaptea asta, ce facem? a întrebat Makoto.

— Eu cred că o să vină, am răspuns.

Jiro stătea tăcut lângă foc, capul căzându-i în timp ce se lupta cu somnul.

— Culcă-te, i-a spus Makoto, iar când băiatul a adormit brusc, lucru firesc la vârsta lui, mi-a spus încet: Ce-ai spus de l-ai îmblânzit pe pescar?

— I-am hrănit copilul. Uneori e de ajuns.

— A fost mai mult de atât. Te asculta de parcă vorbeați aceeași limbă.

Am dat din umeri.

— Să vedem dacă apare celălalt.

Makoto a spus:

— La fel e și cu proscrisul. Te abordează de parcă ar avea un drept asupra ta și îți vorbește aproape ca un egal. La râu îmi venea să îl ucid pentru insolența lui, însă tu îl ascultai și el te asculta pe tine.

— Yo-An mi-a salvat viața pe drumul spre Terayama.

— Știi chiar și cum îl cheamă, a spus Makoto. Eu în viața mea n-am cunoscut un proscris pe nume.

Mă usturau ochii de la fum. N-am răspuns. Nu-i spusesem niciodată lui Makoto că mă născusem în neamul Hiddenilor și crescusem printre ei. Era ceva despre care fusesem crescut să nu vorbesc niciodată, poate singura învățătură pe care o mai respectam.

— Despre tatăl tău ai vorbit, a spus Makoto. Știu că avea sânge amestecat, al Tribului și al Otorilor. Dar n-ai pomenit niciodată de mama ta. Cine era?

— Era o țărancă din Mino. E un sat micuț din munții din cealaltă parte a Inuyamei, aproape de granițele Celor Trei Țări. Nimeni n-a auzit de el. Poate de asta avem o legătură strânsă cu proscrișii și pescarii.

Am încercat să vorbesc pe un ton detașat. Nu voiam să mă gândesc la mama. Mă îndepărtasem atât de mult de viața

alături de ea și de credințele cu care fusesem crescut, încât mă simțeam jenat când mă gândeam la ea. Nu doar că supraviețuisem când toți ai mei muriseră, *ci nici* nu mai credeam în lucrurile pentru care ei își pierduseră viața. Acum aveam alte țeluri, alte preocupări, mult mai presante.

— Era? Nu mai trăiește?

În grădina tăcută, neglijată, cu focul care ardea scoțând fum și marea care gemea, am simțit născându-se între noi încordarea. Voia să-mi cunoască cele mai ascunse secrete; doream să-mi deschid inima în fața lui. Acum că toată lumea dormea și numai noi eram treji în acest loc sinistru, poate că s-a furișat și dorința. Am fost întotdeauna conștient de iubirea lui pentru mine; era ceva pe care ajunsesem să mă bazez, la fel ca loialitatea fraților Miyoshi, la fel ca iubirea mea pentru Kaede. Makoto era o constantă în lumea mea. Aveam nevoie de el. Se poate să se fi schimbat relația noastră din noaptea în care mă consolase la Terayama, dar în această clipă mi-am amintit ce singur și vulnerabil fusesem după moartea lui Shigeru și că simțisem că aș putea să-i spun orice.

Focul se stinsese, așa că abia îi vedeam fața, însă îmi dădeam seama că ochii lui erau ațintiți asupra mea. M-am întrebat ce bănuia; eram atât de sigur că bănuia ceva, încât mă așteptam ca în orice clipă să spună singur.

Am zis:

— Mama era din secta Hiddenilor. Am fost crescut în credințele lor. Din câte știu, ea și toată familia mea au fost masacrate de către Tohani. Pe mine m-a salvat Shigeru. Yo-An și pescarul ăsta sunt tot din secta Hiddenilor. Ne-am... recunoscut.

Nu a rostit nici un cuvânt. Am continuat:

— Am încredere că n-ai să spui nimănui.

— Starețul nostru știa?

— Nu mi-a vorbit niciodată despre asta, dar se poate să-i fi spus Shigeru. Oricum, nu mai sunt credincios. Am încălcat toate poruncile, mai ales porunca să nu ucizi.

— Sigur că n-am să repet niciodată asta. Ar face un rău ireparabil în rândul clasei războinicilor. Cei mai mulți consideră că Iida era îndreptățit să îi persecute, și nu puțini l-au imitat. Asta explică multe lucruri legate de tine pe care nu

le înțelegeam.

— Tu, ca războinic și călugăr, discipol al Celui Luminat, probabil că îi urăști pe Hiddeni.

— Nu îi urăsc pe cât mă nedumiresc credințele lor misterioase. Știu foarte puține despre ei și ceea ce știu probabil că e deformat. Poate că într-o zi când o să fie pace, vom discuta despre asta.

Am auzit în glasul lui un efort de a fi rațional, de a nu mă răni.

— Principalul lucru pe care l-am învățat de la mama a fost cornpasiunea, am spus. Compasiunea și aversiunea față de cruzime. Însă felul în care am fost educat de atunci încoace a reușit să distrugă de tot compasiunea și să întărească cruzimea.

— Astea sunt cerințele cârmuirii și războiului, a răspuns el. Asta e drumul pe care ne conduce soarta. Și la templu eram învățați să nu ucidem, dar numai sfinții pot aspira la asta la sfârșitul vieții lor active. Să lupți ca să te aperi, să-ți răzbuni stăpânul sau să aduci pacea și dreptatea nu e păcat.

— Așa m-a învățat și pe mine Shigeru.

A urmat un moment de tăcere, în care am crezut că o să întindă mâna spre mine. Ca să fiu sincer, nu m-aș fi ferit. Am simțit brusc dorința să mă întind jos și să fiu ținut în brațe de cineva. Poate chiar am făcut o mișcare extrem de ușoară de apropiere. Însă el a fost cel care s-a retras. Ridicându-se în picioare, a spus:

— Culcă-te. Eu am să stau de pază o vreme și peste puțin timp am să-i trezesc pe soldați.

Am rămas aproape de foc ca să mă feresc de țânțari, însă ei tot mai bâzâiau ascuțit în jurul capului meu. Marea continua să își trimită valurile pe prundiș și să și le retragă apoi. Mă neliniștea ceea ce dezvăluisem, lipsa mea de credință și ce avea să creadă acum Makoto despre mine. Copilărește, aș fi vrut ca el să mă liniștească, să-mi spună că nu avea nici o importanță. O voiam pe Kaede. Mă temeam că o să dispar în bârlogul dragonului din Oshima și că n-am s-o mai văd niciodată.

În cele din urmă, m-a luat somnul. Pentru prima dată de la moartea mamei am visat-o intens. Eram în fața casei noastre

din Mino, iar ea stătea în picioare în fața mea. Simțeam mirosul mâncării pe vatră și auzeam zgomotul făcut de toporul cu care tatăl meu vitreg tăia lemne. În vis, am simțit un val de bucurie și ușurare că totuși erau în viață. Dar am auzit un râcâit la picioarele mele și am simțit ceva târându-se spre mine. Mama s-a uitat în jos cu ochi goi, mirați. Am vrut să văd la ce se uita și i-am urmărit privirea. Pământul era o masă neagră, în mișcare, de crabi cu carapacele smulse de pe spate. Apoi a început țipătul, zgomotul pe care îl auzisem cu mult timp în urmă în alt altar, când un bărbat era sfâșiat de Tohani.

Știam sigur că crabii aveau să mă sfâșie, tot așa cum le smulsesem eu carapacele.

M-am trezit îngrozit și transpirat. Makoto stătea îngenuncheat lângă mine.

— A venit un om, a spus el. Nu vrea să vorbească decât cu tine.

Sentimentul de groază mă apăsa. Nu voiam să mă duc cu acest străin la Oshima. Voiam să mă întorc îndată la Maruyama, la Kaede. Doream să fi putut să trimit pe altcineva în ceea ce era foarte posibil să fie o călătorie zadarnică. Dar probabil că oricine altcineva ar fi fost ucis de pirați înainte să apuce să transmită mesajul. După ce bătusem atâta drum, după ce îmi fusese trimis omul ăsta care avea să mă ducă la Oshima și la familia Terada, nu puteam să fac cale-ntoarsă.

Omul era îngenuncheat în spatele lui Makoto. Pe întuneric, nu-l vedeam prea bine. S-a scuzat că nu a venit mai devreme, dar mareea nu a fost potrivită până în a doua jumătate a Orei Boului, și cum luna era aproape plină, s-a gândit că aș prefera să plec noaptea decât să aștept fluxul de după-amiază. Părea mai tânăr decât pescarul care îl trimisese la mine, și vorbirea îi era mai rafinată și mai educată, așa că mi-a fost greu să-mi dau seama de unde vine.

Makoto a vrut să trimită măcar un soldat cu mine, însă călăuza mea a refuzat să mai ia pe cineva, spunând că barca lui era prea mică. M-am oferit să-i dau argintii înainte de plecare, însă el a râs și a spus că nu avea rost să îi dăm atât de ușor piraților; avea să-i ia când ne întorceam, iar dacă nu ne mai întorceam, avea să vină altcineva după ei.

— Dacă seniorul Otori nu se întoarce, singura plată va fi

sabia, a spus Makoto sumbru.

— Dar dacă eu mor, cei care depind de mine merită o compensație, i-a întors-o omul. Astea sunt condițiile mele.

Le-am acceptat, neluând în seamă presimțirile rele ale lui Makoto. Voiam să pornesc la drum, să scap de coșmarul din vis. Calul meu, Shun, a nechezat trist când am plecat. Îl însărcinasem pe Makoto să aibă grijă de el cu prețul vieții. Am luat-o pe Yato cu mine și, ca de obicei, am ascuns sub haine armele Tribului.

Barca era trasă chiar deasupra semnului de cotă maximă a apei. N-am vorbit în timp ce ne-am îndreptat spre ea. L-am ajutat să o tragă în apă și am sărit înăuntru. El a mai împins-o puțin și apoi a sărit și el, vâslind de la pupa cu singura vâslă. Mai târziu am luat eu vâsla, în timp ce el a înălțat o mică velă pătrată făcută din paie. Ea strălucea galbenă în lumina lunii, iar amuletele prinse de catarg zornăiau în vântul dinspre uscat care, împreună cu fluxul, avea să ne ducă spre insulă.

Era o noapte splendidă, luna aproape plină aruncând o potecă de argint pe marea liniștită. Barca își cânta cântecul despre vânt și valuri, același cântec pe care îl țineam minte de la bărcile în care fusesem cu Fumio în Hagi. Am simțit iarăși ceva din libertatea și emoția clandestină a acelor nopți, și sentimentul a destrămat năvodul groazei în care mă prinsese visul.

Acum îl vedeam foarte clar pe tânărul care stătea în picioare în capătul bărcii. Trăsăturile lui îmi erau vag cunoscute, totuși nu credeam că ne mai întâlnisem.

— Cum te cheamă?

— Ryoma, domnule.

— Fără alt nume?

A clătinat din cap și m-am gândit că nu o să mai spună nimic. Ei bine, mă ducea la Oshima; nu trebuia să și stea de vorbă cu mine. Am căscat și m-am înfășurat mai bine în chimonou. M-am gândit că aș putea să și dorm puțin.

Ryoma a spus:

— Dacă aș avea încă un nume, ar fi același ca al dumneavoastră.

Am deschis ochii brusc și am dus mâna spre Yato, căci primul meu gând a fost că a vrut să spună Kikuta — că era și

el un asasin de-al lor. Însă el nu s-a clintit de la pupa bărcii și a continuat calm, dar cu o undă de amărăciune:

— De drept ar trebui să mă numesc Otori, dar tata nu a vrut să mă recunoască.

Povestea lui era destul de obișnuită. Mama lui fusese servitoare în cetatea Hagi, cu vreo douăzeci de ani în urmă. Atrăsese atenția seniorului Otori cel mic, Masahiro. Familia ei nu avusese altă alternativă decât să o vândă spre prostituție; ea a devenit prostituată și a pierdut orice șansă ca fiul ei să fie recunoscut vreodată. Masahiro avea o mulțime de fii nelegitimi și nu îl interesau alții.

— Totuși, oamenii spun că semăn cu el, a zis el.

Deja stelele dispăruseră și cerul pălise. Se crăpa de ziuă, cu un răsărit de soare la fel de învăpăiat ca apusul din seara precedentă. Acum că îl vedeam bine, mi-am dat seama de ce trăsăturile lui mi se păruseră cunoscute. La fel ca ale mele, trăsăturile lui purtau pecetea Otorilor, urâțite ca ale tatălui său de o bărbie ușor deformată și de niște ochi speriați.

— Există o asemănare, am spus. Așadar, suntem veri.

Nu i-am spus lui Ryoma, dar mi-am amintit foarte clar glasul lui Masahiro când îl surprinsesem spunând: *dacă ar fi să-i adoptăm pe toți copiii noștri nelegitimi...* Fiul lui mă intriga; el era ce aș fi fost eu dacă drumurile noastre n-ar fi avut o foarte mică abatere. Eu eram revendicat de ambele părți ale obârșiei mele, el de nici una.

— Și uită-te la noi, a spus el. Tu ești seniorul Otori Takeo, adoptat de Shigeru și moștenitor de drept al domeniului, iar eu nu sunt cu mult mai bun decât un proscris.

— Așadar, știi câte ceva despre povestea mea.

— Mama știe totul despre clanul Otori, a spus el râzând. În plus, probabil că îți cunoști faima.

Purtarea lui era ciudată, mieroasă și familiară totodată. Îmi imaginam că mama lui îl răsfățase, crescându-l cu așteptări nerealiste și idei false despre statutul lui, spunându-i povești despre rudele lui, seniorii Otori, făcându-l să fie mândru și nemulțumit, nu prea înzestrat să se confrunte cu realitatea vieții lui.

— De asta ai acceptat să mă ajuți?

— În parte. Am vrut să te cunosc. Am lucrat pentru familia

Terada; am fost de multe ori la Oshima. Oamenii îi spun Intrarea în iad, însă eu am fost acolo și am supraviețuit.

Glasul lui suna aproape lăudăros, însă când a vorbit iar, a făcut-o cu un ton rugător.

— Am sperat că poate mă ajuți și tu în schimb.

S-a uitat la mine.

— Ai de gând să ataci cetatea Hagi?

Nu voiam să îi spun prea multe, gândindu-mă că poate era iscoadă.

— Cred că e un lucru îndeobște cunoscut că tatăl tău și fratele lui mai mare l-au trădat pe seniorul Shigeru în fața lui Iida. Îi fac răspunzători de moartea lui.

Atunci a zâmbit.

— Asta speram. Și eu am de rezolvat o răfuială cu ei.

— Cu propriul tău tată?

— Îl urăsc mai mult decât credeam că e cu putință să urăști un om, a răspuns el. Și familia Terada îi urăște pe Otori. Dacă pornești împotriva lor, s-ar putea să-ți găsești aliați la Oshima.

Vărul ăsta al meu nu era deloc prost; știa foarte bine ce misiune aveam.

— Îți sunt îndatorat că mă duci acolo, am spus. Am făcut multe datorii căutând să răzbun pe deplin moartea lui Shigeru, iar când voi stăpâni Hagi, le voi plăti pe toate.

— Dă-mi numele meu, a spus el. Asta e tot ce vreau.

În timp ce ne apropiam de insulă, mi-a povestit că se ducea acolo din când în când, ducând mesaje și fragmente de informații despre expediții către continent sau transportul pe mare de argint, mătase și alte bunuri de preț între orașele de coastă.

— Familia Terada nu poate să facă mai mult decât să îi enerveze pe Otori, însă împreună poate o să reușiți să-i distrugeți.

Nici nu l-am aprobat, nici nu l-am contrazis, ci am căutat să schimb subiectul, întrebându-l despre pescar și cum a ajuns să îl cunoască.

— Dacă vrei să știi dacă eu cred prostiile pe care le crede el, răspunsul e nu! a spus el.

M-a privit și a râs.

— Dar mama crede. Credința asta e foarte răspândită printre prostituate. Poate le consolează pentru viața lor amărâtă. Și în plus, ele ar trebui să știe cel mai bine că toți bărbații sunt la fel pe sub hainele lor. Eu nu cred în vreun zeu sau în vreo viață de dincolo de asta. Nimeni nu e pedepsit după moarte. De asta vreau să-i văd pedepsiți acum.

Soarele risipise ceața și forma de con a insulei se vedea acum clar, înălțându-se din ocean, cu fumul ridicându-se din ea. Valurile se spărgeau albe de stâncile negre-cenușii. Vântul prinsese putere și ne mâna în zbor pe crestele valurilor înalte. Goana fluxului pe lângă insulă s-a însuflețit. Mi-am simțit stomacul în gât când am coborât un uriaș talaz verde și am urcat altul. M-am uitat în sus spre insula stâncoasă și am inspirat adânc de două ori. Nu voiam să sufăr de rău de mare când mă confruntam cu pirații.

Apoi am ocolit promontoriul și am intrat în golf. Ryoma a strigat la mine să iau vâsla, în vreme ce vela flutura și se îndoia. A dezlegat-o și a lăsat-o să cadă, apoi a luat vâsla și a îndreptat barca prin apa mai calmă către portul adăpostit. Era un refugiu natural cu apă adâncă, cu ziduri de piatră și diguri de spargere a valurilor construite în jurul lui. M-am înviorat când am văzut flota ancorată acolo, zece sau douăsprezece vase cel puțin, solide și capabile să înfrunte marea, în stare să transporte zeci de oameni.

Portul era păzit la fiecare capăt de forturi de lemn, și am văzut oameni înăuntru, la deschizăturile pentru săgeți, fără îndoială cu arcurile ațintite spre mine. Ryoma a făcut un semn cu mâna și a strigat ceva. Din fortul mai apropiat au ieșit doi bărbați. Însă în timp ce veneau spre noi, unul dintre ei a dat din cap indiferent în semn de recunoaștere.

Când ne-am apropiat de chei a strigat:

— Hei, Ryoma, cine e însoțitorul tău?

— Seniorul Otori Takeo, a răspuns cu importanță Ryoma.

— Așa? Fratele tău, nu? încă o greșeală de-a mamei tale?

Ryoma a dus barca la chei cu multă îndemânare și a ținut-o în echilibru până m-am dat jos din ea. Cei doi bărbați chicoteau încă.

Nu am vrut să pornesc o sfadă, însă nu aveam de gând să îi

las să mă insulte și să scape basma curată.

— Sunt Otori Takeo, am spus. Nu sunt greșeala nimănui. Mă aflu aici ca să vorbesc cu Terada Fumio și tatăl lui.

— Iar noi ne aflăm aici ca să-i ținem departe de ei pe cei ca tine, a spus paznicul mai masiv.

Avea părul lung și o barbă deasă ca a unui nordic, și fața brăzdată de cicatrici. Mi-a fluturat în față sabia lui și a rânjit. A fost foarte ușor; prostia și aroganța lui l-au făcut imediat vulnerabil la somnul Kikuta. I-am susținut privirea și rânjetul i s-a transformat într-un icnet de uimire, în timp ce și-a dat ochii peste cap și genunchii i s-au înmuiat. Era un bărbat solid și a căzut greoi, lovindu-se cu capul de pietre.

Celălalt s-a repezit imediat cu sabia la mine, dar a fost exact mișcarea pe care o așteptam și deja mă divizasem și o trăsesem pe Yato din teacă. In timp ce sabia lui străpungea inutil imaginea mea, am izbit-o, am răsucit-o și i-a zburat din mână.

— Te rog să-i comunici lui Terada că mă aflu aici, am spus.

Ryoma legase barca și se afla pe chei. A cules de jos sabia bărbatului și i-a spus:

— Tâmpitule, acesta este seniorul Otori. Cel despre care se povestește atât. Ai noroc că nu te-a omorât pe loc.

Din fort veniseră în fugă alți oameni. Toți au căzut acum în genunchi.

— Iertați-mă, stăpâne. N-am vrut să vă jignesc, s-a bâlbâit paznicul, cu ochii mari de ceea ce fără îndoială credea că e vrăjitorie.

— Ai noroc că sunt în toane bune, am spus. Dar l-ai insultat pe vărul meu. Cred că ar trebui să-i ceri scuze.

Cu Yato ațintită spre beregata lui, omul și-a cerut scuze, lucru care l-a făcut pe Ryoma să zâmbească superior, de satisfacție.

— Cum e cu Teruo? a întrebat, arătând spre tovarășul lui aflat în stare de inconștiență.

— Nu o să pățească nimic. Când se va trezi, va ști să se poarte mai frumos. Acum, fiți buni și informați-l pe Terada Fumio despre sosirea mea.

Doi oameni au plecat în grabă, în timp ce restul s-a întors în fort. M-am așezat pe zidul cheiului. Un motan cu pete negre

și galbene, care urmărise cu interes întreaga scenă, a veni și l-a mirosit pe bărbatul întins pe jos, apoi a sărit pe zid lângă mine și a început să se spele. Era cea mai grasă pisică pe care o văzusem în viața mea, Se știe că oamenii care călătoresc pe mare sunt superstițioși; fără îndoială că oamenii de pe insulă credeau că motanul purta noroc datorită culorii lui, așa că îl răsfățau și îl hrăneau bine. M-am întrebat dacă îl luau cu ei în călătoriile lor.

Am mângâiat pisica și m-am uitat în jur. In spatele portului era un sat mic, iar dincolo de el, la mijlocul coastei unui deal, se afla o clădire impunătoare din lemn, în parte casă, în parte castel. Avea o frumoasă priveliște a coastei și a mării tocmai până la cetatea Hagi. N-am putut să nu admir poziția și construcția refugiului și am înțeles de ce nimeni nu putuse să-i alunge pe pirați din bârlogul lor.

I-am văzut pe cei doi urcând în grabă poteca de munte și le-am auzit glasurile în timp ce transmiteau mesajul la porțile reședinței. Apoi am prins sunetul familiar al glasului lui Fumio, puțin mai profund și mai matur decât îl țineam minte, dar cu aceeași cadență surescitată. M-am ridicat și m-am dus în capătul cheiului. Pisica a sărit jos și m-a urmat. Deja se adunase o gloată măricică, ostilă și bănuitoare. Am rămas cu mâna aproape de sabie și am sperat ca prezența pisicii să îi liniștească. Stăteau și se uitau curioși la mine, în vreme ce Ryoma le spunea cine sunt.

— Acesta e seniorul Otori Takeo, fiul și moștenitorul seniorului Shigeru, care l-a ucis pe Iida.

Când și când adăuga, aproape ca pentru sine:

— Mi-a zis văr.

Fumio a coborât în fugă dealul. Mă întrebasem ce primire avea să-mi facă, însă ea a fost tot atât de caldă pe cât aș fi putut spera. Ne-am îmbrățișat ca doi frați. Arăta mai matur, își lăsase mustață și se lățise în umeri — de fapt, părea la fel de bine hrănit ca pisica — dar fața mobilă și privirea vioaie erau neschimbate.

— Ai venit singur? m-a întrebat el, dându-se înapoi și studiindu-mă atent.

— M-a adus omul ăsta.

L-am arătat pe Ryoma care, la apropierea lui Fumio, căzuse la pământ. Indiferent de pretențiile lui, știa unde se afla adevărata putere.

— Nu pot să stau mult, am spus. Sper să mă ducă la noapte înapoi.

— Așteaptă-l aici pe seniorul Otori, i-a spus Fumio, apoi, în timp ce ne îndepărtam, le-a spus cu nonșalanță gărzilor: Dați-i ceva de mâncare.

Și nu-l necăjiți, am vrut să adaug, dar m-am temut să nu-l fac și mai mult să se rușineze. Am sperat că acum aveau să se poarte mai frumos cu el, însă mă îndoiam. Părea genul care ademenea zeflemeaua, sortit întotdeauna să fie victimă.

— Îmi închipui că ai venit cu un scop, a spus Fumio, urcând cu pași mari dealul. Nu își pierduse deloc energia și vigoarea. O să facem o baie și o să mâncăm, pe urmă am să te duc la tata.

Indiferent de cât de urgentă era misiunea mea, ispita apei calde a fost mai puternică. Casa fortificată fusese construită în jurul unui șirag de iezere în care apa bulbucea din stânci. Chiar și fără violenții ei locuitori, Oshima, Intrarea în iad, ar fi fost un loc înspăimântător.

Vulcanul fumega deasupra noastră, aerul mirosea a sulf și aburii se ridicau de pe suprafața iezerelor în care se deslușeau bolovani care semănau cu niște morți împietriți.

Ne-am dezbrăcat și am intrat în apă. Nu mai fusesem într-o apă așa de fierbinte. Am crezut că o să mi se jupoaie pielea. După primul moment chinuitor, senzația a fost de nedescris. Ea a îndepărtat zilele de mers călare și somn pe apucate, călătoria cu barca din timpul nopții. Știam că trebuie să fiu în gardă — o prietenie din copilărie nu prea era temei de încredere — însă în acea clipă oricine ar fi putut să mă asasineze și probabil că aș fi murit fericit.

Fumio a spus:

— Am primit, din când în când, vești despre tine. Ai fost ocupat de când ne-am întâlnit ultima dată. Mi-a părut foarte rău când am auzit despre moartea seniorului Shigeru.

— A fost o pierdere cumplită, nu doar pentru mine, ci și pentru clan. Încă îi mai urmăresc pe cei care l-au omorât.

— Iida e mort, totuși?

— Da, Iida a plătit, însă seniorii Otori au fost cei care au pus la cale moartea lui Shigeru și care l-au trădat lui Iida.

— Ai de gând să îi pedepsești? Dacă da, poți să contezi pe familia Terada.

I-am povestit pe scurt despre căsătoria mea cu Kaede, despre călătoria noastră la Maruyama și despre forțele pe care le comandam.

— Însă trebuie să mă întorc la Hagi și să-mi iau în primire moștenirea de acolo. Seniorii Otori nu mi-o vor da pe cale pașnică, așa că am să le-o iau cu forța. Și prefer să fie așa, căci atunci îi voi distruge și pe ei.

Fumio a zâmbit și a ridicat din sprâncene.

— Te-ai schimbat de când ne-am cunoscut.

— Am fost silit să o fac.

Am ieșit din apa fierbinte, ne-am îmbrăcat și ni s-a servit mâncare în una dintre multele camere ale casei. Era ca un depozit, un tezaur de obiecte frumoase și de preț, toate furate probabil de pe corăbiile care făceau negoț: sculpturi de fildeș, vase de culoare galben-verzuie, țesături de brocart, boluri din aur și argint, piei de tigru și leopard. Nu mai fusesem într-o încăpere ca asta în care erau etalate atâtea lucruri de preț, dar care nu avea nimic din austeritatea și eleganța cu care eram obișnuit în reședințele clasei războinicilor.

— Uită-te mai bme la ele, mi-a spus Fumio după ce am terminat de mâncat. Eu mă duc să vorbesc cu tata. Dacă îți face cu ochiul ceva, ia-l. Tata le dobândește, însă ele nu înseamnă nimic pentru el.

I-am mulțumit pentru ofertă, însă nu aveam nici o intenție să iau ceva cu mine la plecare. Am stat liniștit așteptându-l să se întoarcă, relaxat, dar în gardă. Primirea pe care mi-o făcuse Fumio fusese afectuoasă, însă nu cunoșteam ce alte alianțe putea să aibă familia Terada; din câte știam, era posibil să aibă o înțelegere cu familia Kikuta. Am ascultat atent, localizându-i pe toți cei din casă, încercând să identific glasuri, accente — deși îmi dădusem seama de mult că, dacă intrasem într-o capcană, aveam puține șanse să scap. Intrasem cu adevărat singur în bârlogul dragonului.

Îl localizasem deja pe Terada — dragonul însuși — către

partea din spate a casei. Ii auzisem glasul dând ordine, cerând ceai, un evantai, vin. Glasul era aspru, plin de energie, ca al lui Fumio, adesea pătimaș și tot adesea supărat, dar uneori dezvăluind un umor mucalit. Nu îl subestimam pe Terada Fumifusa. Scăpase ierarhiei rigide a sistemului de clanuri, îi sfidase pe Otori, și făcuse ca numele lui să fie unul dintre cele mai temute din Țara de Mijloc.

În cele din urmă, Fumio s-a întors să mă ia *și* m-a condus în partea din spate a casei, într-o încăpere ca un cuib de vultur, cocoțată sus, deasupra satului și portului, cu fața spre Hagi. Am putut chiar să disting în depărtare linia familiară a lanțurilor muntoase de dincolo de oraș. Marea era liniștită, vârstată ca mătasea, de culoare indigo, iar valurile formau un tiv alb ca zăpada în jurul stâncilor. Dedesubt plutea un vultur, nu mai mare decât o ciocârlie.

Nu mai fusesem într-o cameră ca asta. Nici chiar catul superior al celui mai înalt castel nu era atât de sus și atât de expus elementelor naturii. M-am întrebat ce se întâmpla când taifunurile toamnei se abăteau năvalnic asupra coastei. Clădirea era adăpostită de curbura insulei; o asemenea construcție trăda o mândrie imensă, la fel de mare ca a oricărui conducător de oști.

Terada ședea pe o blană de tigru, cu fața spre ferestrele deschise. Lângă el, pe o masă joasă, se aflau hărți marine și schițe, tot felul de planuri care semănau cu o evidență a transporturilor pe mare, și un tub asemănător unui fluier din bambus. Un scrib stătea în genunchi într-un capăt al mesei, cu tușul în față și cu pensula în mână.

M-am înclinat adânc în fața lui Terada și mi-am spus numele și obârșia. El mi-a întors plecăciunea, ceea ce a fost un lucru curtenitor, căci dacă cineva deținea puterea în acest loc acela era fără îndoială el.

— Am auzit foarte multe despre tine de la fiul meu, a spus el. Ești bine-venit aici.

Mi-a făcut un semn să mă așez lângă el. Când am înaintat, scribul a atins podeaua cu fruntea și a rămas nemișcat.

— Am auzit că ai doborât un om de-al meu fără să-l atingi cu un deget. Cum ai reușit?

— Făcea asta câinilor când eram copii, a intervenit Fumio,

așezându-se cu picioarele încrucișate pe podea.

— Am asemenea talente, am spus. N-am vrut să-i fac rău.

— Talente de-ale Tribului? a întrebat Terada.

Nu aveam nici o îndoială că profitase și el însuși de ele și știa foarte bine despre ce vorbeam.

Mi-am înclinat ușor capul.

Și-a îngustat ochii și și-a țuguiat buzele.

— Arată-mi exact cum faci.

A întins mâna și l-a lovit pe scrib în cap cu evantaiul.

— Uite, folosește-l pe omul ăsta.

— Iartă-mă, am spus. Micile talente pe care le am nu trebuie demonstrate ca trucuri.

— Hmm! a mârâit el, uitându-se lung la mine. Vrei să spui că nu vrei să execuți la cerere?

— Stăpânul Terada a înțeles exact.

A urmat un moment de tăcere stânjenitoare, apoi a chicotit.

— Fumio m-a avertizat că n-am să pot să-ți dau ordine. Ai moștenit mai mult decât înfățișarea Otorilor, le-ai moștenit și încăpățânarea. Ei bine, nu am o părere prea bună despre magie, decât dacă e genul pe care oricine poate s-o folosească.

A luat tubul și a dus capătul lui la ochi, închizându-l pe celălalt.

— Asta e magia mea, a spus el și mi-a întins tubul.

— Du-l la ochi, a spus Fumio, zâmbind.

L-am luat cu prudență, încercând să-l miros discret în caz că era otrăvit.

Fumio a râs.

— N-are nimic!

M-am uitat prin tub și am avut un șoc. Munții îndepărtați, cetatea Hagi păreau să fi sărit înspre mine. Am luat tubul de la ochi și erau iar unde fuseseră înainte, încețoșați și nedeslușiți.

— Ce e asta? am întrebat.

Nu arăta și nu se simțea ca fiind ceva magic. Fusese făcut de mâini omenești.

— E un fel de sticlă tăiată ca o lentilă. Mărește obiectele și micșorează distanța.

— E de pe continent?

— Am luat-o de pe o corabie de pe continent, și acolo au de mult invenții asemănătoare. Dar eu cred că asta a fost făcută într-o țară îndepărtată de barbarii din sud.

S-a aplecat și mi-a luat tubul, s-a uitat prin el și a zâmbit.

— Imaginează-ți țările și oamenii care pot să facă astfel de lucruri. Noi credem că aici, pe Cele Opt Insule, suntem întreaga lume, însă câteodată mă gândesc că nu știm nimic.

— Oamenii aduc rapoarte despre arme care ucid de la o distanță uriașă cu plumb și foc, a spus Fumio. Încercăm să găsim câteva pentru noi.

S-a uitat pe fereastră, cu ochii plini de un jind neostoit după acea vastă lume de dincolo. Mi-am închipuit că limitarea la insulă însemna pentru el o adevărată temniță.

Ceva la ciudatul artefact din fața mea și la armele despre care vorbea m-au umplut de un sentiment prevestitor de rău. Înălțimea la care se afla camera, distanța mare până la stâncile de jos, propria-mi oboseală mi-au făcut capul să se învârtească o clipă. Am încercat să respir adânc, calm, însă simțeam sudoarea rece brobonindu-mi fruntea și usturându-mă la subsuori. Prevedeam că alianța cu pirații avea să le crească forța și să deschidă calea unui potop de lucruri noi care urmau să schimbe complet societatea în care mă zbăteam să mă stabilesc. În cameră se lăsase liniștea. Auzeam zgomotele înăbușite ale casei, bătăile aripilor vulturului, sâsâitul îndepărtat al mării, glasurile oamenilor din port. O femeie cânta încet în timp ce zdrobea orez, o baladă veche cu o fată care s-a îndrăgostit de un pescar.

Aerul părea să licărească la fel ca marea de jos, ca și cum un văl de mătase fusese retras încetișor de pe fața realității. Cu multe luni în urmă, Kenji îmi spusese că odată toți oamenii aveau talentele pe care acum numai Tribul le mai avea — și dintre membrii Tribului numai o mână de indivizi ca mine. În scurtă vreme, aveam să dispărem și noi, iar talentele noastre aveau să fie uitate, înlocuite de magia tehnică pe care și-o doreau atât cei doi Terada. M-am gândit la rolul meu în stârpirea acelor talente, m-am gândit la membrii Tribului pe care deja îi nimicisem, și am simțit o undă arzătoare de regret. Totuși, am știut că am să fac un pact cu familia Terada, că n-am să dau înapoi acum. Iar dacă tubul de văzut la

distanță și armele de foc aveau să-mi fie de ajutor, nu aveam să ezit să le folosesc.

Camera s-a stabilizat. Sângele meu și-a reluat curgerea normală. Nu trecuseră decât câteva clipe. Terada a spus:

— Cred că ai de făcut o propunere. M-ar interesa s-o aud.

I-am spus că eu credeam că cetatea Hagi putea fi cucerită doar de pe mare. Am prezentat în linii mari planul meu de a trimite jumătate din armata mea ca momeală pentru a ținti forțele Otori pe malul râului, în vreme ce cealaltă jumătate o transportam cu corabia și atacam castelul însuși. În schimbul ajutorului de la familia Terada, aveam să îi repun în drepturi în Hagi și să țin o flotă permanentă de vase de război sub comanda lor. Odată pacea restabilită, clanul avea să finanțeze expedițiile spre continent pentru comerț și schimbul de cunoștințe.

— Cunosc forța și influența familiei voastre, am concluzionat. Nu cred că vreți să rămâneți pentru totdeauna pe Oshima.

— E drept că mi-ar plăcea să mă întorc în casa familiei mele, a răspuns Terada. Otorii au confiscat-o, după cum știi.

— Îți va fi dată înapoi, am promis.

— Ești foarte încrezător! a exclamat el, amuzat.

— Știu că pot să reușesc cu ajutorul vostru.

— Când ai vrea să lansezi acest atac?

Fumio s-a uitat la mine cu ochi strălucitori.

— Cât mai repede. Viteza și atacul prin surprindere se numără printre cele mai grozave arme ale mele.

— Așteptăm în orice zi primul taifun, a spus Terada. De asta toate corăbiile noastre sunt în port. Va trece mai bine de o lună până să putem porni iar în larg.

— Atunci vom porni de îndată ce vremea se îmbunătățește.

— Nu ești mai mare ca fiul meu, a spus el. Ce te face să crezi că poți să conduci o armată?

I-am dat detalii despre echipamentul și forțele noastre, despre baza noastră de la Maruyama și despre luptele pe care le câștigaserăm deja. Ochii i s-au îngustat și a mârâit, nespunând nimic o vreme. Intuiam la el atât prudență, cât și dorință de răzbunare. În cele din urmă, a bătut cu evantaiul în masă, făcându-l pe scrib să tresară. S-a înclinat adânc în fața

mea și a rostit mai oficial decât vorbise până acum:

— Senior Otori, te voi ajuta în această întreprindere și te voi vedea instalat în Hagi. Casa și familia Terada ți-o jură. Îți oferim loialitatea noastră și corăbiile, iar oamenii noștri sunt la dispoziția ta.

I-am mulțumit cu o oarecare emoție. A pus să se aducă vin și am băut în cinstea înțelegerii noastre. Fumio era în culmea fericirii; după cum am aflat mai târziu, avea motive să vrea să se întoarcă în Hagi, printre care fata cu care urma să se însoare. Am luat toți trei masa de prânz împreună, discutând despre trupe și strategie. Către mijlocul după-amiezii, Fumio m-a dus în port să-mi arate corăbiile.

Ryoma aștepta pe chei, cu pisica șezând lângă el. Ne-a întâmpinat cu căldură și m-a urmat ca o umbră când am urcat la bordul celei mai apropiate corăbii și Fumio m-a condus prin ea. M-au impresionat mărimea și capacitatea ei, precum și felul în care pirații o consolidaseră cu pereți și scuturi de lemn. Era echipată cu vele uriașe de pânză groasă și cu multe vâsle. Planul, care fusese doar o idee vagă în mintea mea, a devenit dintr-odată real.

Am stabilit ca Fumio să-i trimită vorbă lui Ryoma de îndată ce vremea era favorabilă. La următoarea lună plină, aveam să încep să-mi deplasez oamenii în nord. Bărcile aveau să vină după noi la altarul lui Katte Jinja, și aveau să ne aducă pe Oshima. De acolo urma să luăm cu asalt orașul și castelul.

— Să explorăm Hagi noaptea… o să fie exact ca pe vremuri, a spus Fumio, zâmbind.

— Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns. Probabil tu mi-ai susținut cauza în fața tatălui tău.

— N-a fost nevoie; a văzut toate avantajele unei alianțe cu tine și te recunoaște ca fiind moștenitorul de drept al clanului. Dar nu cred că ar fi fost de acord dacă nu veneai personal, singur. A fost impresionat. Ii place cutezanța.

Știusem că trebuie să vin așa, însă informația m-a neliniștit. Atât de multe de realizat, numai să le realizez, numai să țin unită alianța mea peticită.

Fumio voia să mai stau, însă acum eram mai nerăbdător ca niciodată să ajung înapoi la Maruyama, să încep pregătirile, să împiedic cu orice preț un atac din partea lui Arai. În plus,

nu aveam încredere în vreme. Aerul era nefiresc de încremenit și cerul se înnorase căpătând o culoare de plumb, cu umbre negre la orizont.

Ryoma a spus:

— Dacă plecăm repede, vom avea iarăși ajutorul fluxului.

M-am îmbrățișat cu Fumio pe chei și am coborât în bărcuță.

Ne-am fluturat mâinile a rămas-bun și am plecat, lăsând fluxul să ne ducă departe de insulă.

Ryoma se tot uita neliniștit la cerul plumburiu, și pe bună dreptate, căci eram abia la o jumătate de milă de Oshima când vântul a început să se întețească. În câteva clipe sufla puternic, aruncându-ne pe fețe o ploaie înțepătoare. Nu puteam avansa împotriva lui cu vâsla și, de cum am încercat să ridicăm vela, ne-a fost smulsă din mâini.

Ryoma a strigat:

— Va trebui să ne întoarcem!

N-am putut să-l contrazic, deși m-a cuprins deznădejdea la gândul că o să întârzii și mai mult. Hula creștea cu fiecare minut, valuri mari și verzi care se ridicau amenințătoare deasupra noastră și ne aruncau în sus doar ca să ne lase să cădem ca într-un abis. Probabil că amândoi ne înverziserăm ca valurile și, la a patra sau a cincea cădere, am vomitat amândoi în același timp. Mirosul ușor acru părea extrem de slab pe uriașul fundal al vântului și apei.

Furtuna ne ducea spre port și amândoi ne-am luptat cu vâsla pentru a cârmi barca în intrare. Nu credeam că o să reușim: ne așteptam ca forța furtunii să ne împingă în largul mării, dar adăpostul pământului din golf ne-a îngăduit cu milostenie să cârmim în spatele digului spărgător de valuri. Însă nici chiar aici n-am scăpat de primejdie. Apa din interiorul refugiului era agitată ca într-un vas în clocot. Barca noastră a fost împinsă spre zid, trasă înapoi și apoi aruncată din nou în zid cu un pocnet surd.

S-a răsturnat; m-am pomenit zbătându-mă sub apă, am văzut suprafața deasupra mea și am încercat să înot în sus spre ea. Ryoma era la doi metri de mine. I-am văzut fața, gura deschisă de parcă striga după ajutor. L-am apucat de haine și l-am tras în sus. Am ieșit împreună la suprafață. El a luat o

gură mare de aer și a intrat în panică, bătând din brațe și apoi m-a înșfăcat gata să mă sugrume. Greutatea lui m-a tras iarăși sub apă. Nu puteam să mă eliberez. Știam că pot să-mi țin respirația mult timp, dar mai devreme sau mai târziu chiar și eu, cu toate talentele mele moștenite de la Trib, trebuia să respir. A început să-mi bubuie capul și să mă doară plămânii. Am încercat să mă eliberez din strânsoarea lui, am încercat să-l strâng de gât ca să-l fac neputincios, destul cât să scăpăm amândoi din asta. Am gândit cu claritate: *E vărul meu, nu fiul meu,* iar apoi, *poate că profeția a fost greșită.*

Nu-mi venea să cred că am să mor înecat. Aveam vederea încețoșată, când neagră, când plină de lumină albă, și simțeam în cap o durere cumplită.

Sunt tras în lumea de apoi, m-am gândit, și atunci mi-am scos capul din apă și am luat câteva guri de aer.

Doi dintre oamenii lui Fumio ne-au sărit în ajutor, erau acum lângă noi în apă, legați cu frânghii de chei. Intraseră până la noi și ne trăseseră pe amândoi în sus, de păr. Ne-au scos pe pietrele de pe mal, unde amândoi am vomitat iar, mai ales apă de mare.

Ryoma era într-o stare mai proastă decât mine. Ca mulți marinari și pescari, nu știa să înoate și avea o teamă cumplită de înec.

Deja ploua cu găleata și țărmul îndepărtat nu se mai vedea deloc. Bărcile piraților scârțâiau și gemeau în timp ce se legănau. Fumio stătea în genunchi lângă mine.

— Dacă poți să mergi acum, o să intrăm în casă înainte să se înrăutățească furtuna.

M-am ridicat în picioare. Mă durea în gât și mă usturau ochii, dar altfel eram nevătămat. O aveam încă pe Yato la cingătoare, la fel și celelalte arme. Nu puteam face nimic împotriva vremii, însă eram supărat și neliniștit.

— Cât o să țină?

— Nu cred că e un taifun adevărat, doar o furtună locală. Până dimineață s-ar putea domoli.

Fumio a fost prea optimist. Furtuna a ținut trei zile și încă două marea a fost prea agitată pentru bărcuța lui Ryoma. Oricum a avut nevoie de reparații, care au luat patru zile după ce s-a oprit ploaia. Fumio a vrut să mă trimită înapoi cu una

dintre corăbiile piraților, însă eu nu am vrut să fiu văzut pe ea sau cu ei, de teamă ca iscoadele să nu-mi ghicească strategia. Am petrecut zilele negăsindu-mi locul, neliniștit în privința lui Makoto — avea să mă aștepte, avea să se întoarcă la Maruyama, sau avea să mă abandoneze de tot acum că știa că eram unul de-al Hiddenilor și să se întoarcă la Terayama? — și încă și mai neliniștit în privința lui Kaede. Nu intenționasem să stau departe de ea atâta timp.

Am avut prilejul să port multe conversații cu Fumio, despre corăbii și navigație, lupta pe mare, înarmarea marinarilor și așa mai departe. Urmat peste tot de pisica bălțată care era la fel de curioasă ca mine, am inspectat toate corăbiile și armele pe care le aveau și am fost și mai impresionat de puterea lor. Și în fiecare noapte, în timp ce de jos venea zgomotul făcut de marinarii prinși în jocuri de noroc și de fetele lor care cântau și dansau, stăteam de vorbă până târziu cu tatăl lui. Am ajuns să apreciez și mai mult șiretenia și curajul bătrânului, și mă bucuram că avea să-mi fie aliat.

Luna trecuse de ultimul pătrar când, în cele din urmă, am pornit la drum pe o mare calmă după-amiază târziu ca să profităm de fluxul de seară. Ryoma își revenise și, la cererea mea, fusese primit în reședința Terada în ultima noastră noapte pe insulă și mâncase împreună cu noi. Prezența bătrânului pirat îl redusese de tot la tăcere, dar știam că se simțea onorat și încântat.

Era destul vânt ca să înălțăm noua velă din pânză galbenă, pe care ne-o făcuseră pirații. Ne dăruiseră și amulete noi ca să le înlocuim pe cele pierdute când barca s-a stricat, precum și o sculptură mică reprezentându-l pe zeul mării, sub a cărui protecție specială, spuneau ei, era clar că ne aflam. Amuletele cântau în vânt și, când am trecut în viteză pe lângă partea de sud a insulei, s-a auzit un bubuit îndepărtat ca un ecou, și o mică rafală de fum negru și cenușă s-a înălțat din crater. Coastele insulei au fost învăluite în aburi. M-am uitat mult timp la ea, gândindu-mă că localnicii avuseseră dreptate când o porecliseră Intrarea în iad. Treptat, insula s-a micșorat, până când ceața violacee a serii a venit de pe mare și a ascuns-o de tot.

Din fericire, cea mai mare parte a traversării am făcut-o

înainte de lăsarea nopții, căci ceața s-a prefăcut într-un nor des și când s-a lăsat întunericul acesta a fost total. Ryoma alterna între izbucniri de limbuție și tăceri lungi, gânditoare. Nu puteam decât să am încredere în el și să facem cu rândul la vâslă. Cu mult înainte ca forma neagră a uscatului să se zărească în fața noastră, am auzit schimbarea din cântecul mării, foșnetul valurilor pe prundiș. Am sosit la țărm exact în locul din care plecaserăm, și Jiro ne aștepta pe plajă lângă un foc mic. A sărit în picioare când barca a scârțâit pe pietre și a ținut-o în timp ce am sărit din ea.

— Senior Otori! Ne pierduserăm speranța. Makoto a fost pe cale să se întoarcă la Maruyama să raporteze că ați dispărut.

— Am întârziat din pricina furtunii.

Eram foarte ușurat că mai erau încă aici, că nu mă părăsiseră.

Ryoma era epuizat, dar nu a vrut să părăsească barca, nici să se odihnească până se lumina de ziuă. In ciuda lăudăroșeniei lui de mai înainte, am ghicit că îi era frică; voia să se întoarcă acasă pe întuneric, fără ca cineva să știe unde fusese. L-am trimis pe Jiro înapoi la altar să aducă arginții pe care i-i promiseserăm și mâncarea de care ne puteam lipsi. Când ne întorceam, trebuia să asigurăm linia coastei înainte de a ne îmbarca, ceea ce însemna să o curățăm de bandiți. I-am spus lui Ryoma să ne aștepte de îndată ce vremea se stabiliza.

Devenise iarăși ursuz. Am simțit că voia de la mine promisiuni și asigurări pe care nu puteam să le dau. M-am gândit că îl dezamăgisem în vreun fel. Poate se așteptase să-l recunosc legal, pe loc, și să-l iau cu mine la Maruyama, dar nu voiam să mă împovărez cu încă un om de care să răspund. Pe de altă parte, nu-mi puteam permite să mi-l fac dușman. Mă bazam pe el ca mesager și aveam nevoie de tăcerea lui. Am încercat să-l fac să realizeze necesitatea discreției depline și i-am dat de înțeles că statutul lui viitor depindea de asta. A jurat că nu va spune nimănui și a luat banii și mâncarea de la Jiro cu recunoștință profundă. I-am mulțumit călduros — îi eram cu adevărat recunoscător — dar n-am putut să nu mă gândesc că mi-ar fi fost mai ușor să tratez cu un pescar de rând, și ar fi fost și mai demn de încredere.

Makoto, foarte ușurat că m-am întors cu bine, îl însoțise pe Jiro pe plajă și, în timp ce mergeam spre altar, i-am povestit despre succesul călătoriei mele, ascultând tot timpul plescăitul slab al vâslei în timp ce Ryoma se pierdea în întuneric.

CAPITOLUL ȘASE

Când Takeo plecă spre coastă și frații Miyoshi spre Inuyama, Kaede văzu entuziasmul și nerăbdarea de pe fețele lor și îi fu ciudă că rămânea acasă. În zilele care urmară, fu chinuită de temeri și neliniști. Ii lipsea prezența fizică a soțului ei mai mult decât ar fi crezut că e cu putință; era geloasă pe Makoto fiindcă el avusese voie să-l însoțească, pe când ea nu; se temea pentru siguranța lui Takeo și totodată era supărată pe el.

Pentru el răzbunarea e mai importantă decât mine, se gândea ea adesea.

Oare s-a însurat cu mine doar ca să-și îndeplinească mai repede planurile de răzbunare? Credea că el o iubea profund, însă era bărbat, războinic, și dacă ar fi trebuit să aleagă, era sigură că ar fi ales răzbunarea. *Tu aș fi fost la fel dacă eram bărbat,* își spunea ea. *Nici măcar nu pot să-i dăruiesc un copil: ce rost am eu ca femeie? Trebuia să mă fi născut bărbat. Sau să-mi fie îngăduit să mă întorc bărbat!*

Nu dezvăluise nimănui aceste gânduri. Într-adevăr, nu era nimeni în care să aibă încredere. Sugita și ceilalți sfetnici erau politicoși, chiar afectuoși cu ea, însă păreau să îi evite compania. Își făcea de lucru toată ziua, supraveghind gospodăria, ieșind călare cu Amano și făcând copii după documentele pe care i le încredințase Takeo.

După tentativa de furt, se gândise că asta ar fi o măsură de precauție înțeleaptă și spera s-o ajute să înțeleagă ferocitatea campaniei lui Takeo împotriva Tribului și suferința pe care Tribul i-o pricinuise. Măcelul o tulburase, la fel ca mormanele de morți de după bătălia de la Asagawa. Dura atât de mult să crești un om și viața era stinsă atât de ușor. Îi era frică de pedeapsă, atât din partea celor vii, cât și din partea celor morți. Totuși, ce altceva putea să facă Takeo când atâția conspirau să îl ucidă?

Și ea ucisese, pusese să fie uciși oameni la porunca ei. Oare pierderea copilului fusese pedeapsa pentru propriile ei fapte? Dorințele i se schimbau; acum era hotărâtă să protejeze și să educe, să dea viață, nu s-o distrugă. Oare era cu putință să își păstreze domeniul și să-l cârmuiască fără violență? Avea la dispoziție multe ore de singurătate pentru a se gândi la aceste lucruri.

Takeo spusese că va fi înapoi într-o săptămână; timpul trecuse, el nu se întorsese și neliniștea ei sporise. Erau planuri și hotărâri care trebuiau făcute și luate cu privire la viitorul domeniului, dar sfetnicii continuau să fie evazivi și fiecare propunere pe care i-o făcea lui Sugita era întâmpinată cu o plecăciune adâncă și sfatul să aștepte întoarcerea soțului ei. Încercase de două ori să-i convoace pe sfetnici la o ședință de consiliu, însă ei invocaseră unul câte unul starea proastă de sănătate.

— Este anormal că toată lumea e bolnavă în aceeași zi, îi spuse ea țâfnoasă lui Sugita. Nu știam că Maruyama e atât de nesănătoasă pentru bătrâni.

— Aveți răbdare, doamnă Kaede, spuse el. Nu trebuie să se ia nici o hotărâre înainte de întoarcerea seniorului Takeo. S-ar putea ca el să aibă ordine urgente pentru oameni; ei trebuie să fie pregătiți pentru el. Tot ce putem să facem este să-l așteptăm.

Enervarea ei fu atenuată de înțelegerea faptului că, deși domeniul era al ei, toată lumea ținea cont de părerea lui Takeo. Era soțul ei și trebuia și ea să țină cont de părerea lui, totuși, Maruyama și Shirakawa erau ale ei și ar fi trebuit să poată să acționeze aici după cum dorea. O parte din ea era contrariată că Takeo plecase să facă o alianță cu pirații. Lucrul ăsta avea ceva nefiresc, la fel ca și legătura lui cu proscrișii și fermierii. Se gândi că probabil toate astea se trăgeau din faptul că el se născuse în secta Hiddenilor. Această informație pe care el i-o împărtășise o atrăgea și o dezgusta totodată. Toate regulile clasei ei spuneau că sângele ei era mai pur decât al lui și că, prin naștere, ea era de rang superior. Ii era rușine de acest sentiment și căuta să îl înăbușe, însă el nu-i dădea pace, și, cu cât întoarcerea lui Takeo întârzia, cu atât devenea mai insistent.

— Unde e nepotul tău? îl întrebă pe Sugita, vrând ceva care să-i abată gândurile. Trimite-l la mine. Vreau să privesc o persoană tânără, sub treizeci de ani.

Hiroshi nu se dovedi deloc o companie mai bună, întrucât îi era la fel de ciudă că fusese lăsat acasă. Sperase să se ducă la Inuyama cu Kahei și Gemba.

— Ei nici măcar nu știu drumul, bombăni el. Le-aș fi arătat totul. Trebuie să rămân aici să studiez cu unchiul meu. Până și lui Jiro i s-a îngăduit să meargă cu seniorul Takeo.

— Jiro e mult mai mare decât tine, spuse Kaede.

— Doar cu cinci ani. Și el e cel care ar trebui să studieze. Eu știu deja mult mai multe litere decât el.

— Asta fiindcă tu ai început mai devreme. N-ar trebui să disprețuiești oamenii fiindcă n-au avut șansele tale.

Îl cercetă; era cam scund pentru vârsta lui, dar puternic și bine legat; avea să fie un bărbat chipeș.

— Ești cam de aceeași vârstă cu sora mea, spuse ea.

— Sora dumneavoastră vă seamănă?

— Așa zice lumea. Eu cred că e mai frumoasă.

— Asta n-ar putea fi cu putință, spuse el repede, făcând-o să râdă. El se îmbujoră ușor. Toată lumea zice că doamna Otori este cea mai frumoasă femeie din Cele Trei Țări.

— Ce au văzut ei? ripostă ea. În capitală, la curtea împăratului, sunt femei atât de fermecătoare, încât bărbaților li se scurg ochii după ele. Sunt ținute după paravane ca nu cumva să orbească întreaga curte.

— Soții lor ce fac? întrebă el cu îndoială.

— Ei trebuie să umble legați la ochi, îl tachină ea și îi aruncă pe cap o pânză care se afla lângă ea.

Îl ținu în brațe câteva clipe în joacă, apoi băiatul se smulse de lângă ea. Văzu că era bosumflat; îl tratase ca pe un copil, iar el voia să fie bărbat.

— Fetele au noroc, ele nu trebuie să studieze, spuse el.

— Dar surorii mele îi place mult să studieze și mie la fel. Fetele ar trebui să învețe să citească și să scrie la fel ca băieții. Atunci pot să-și ajute soții, cum îl ajut eu pe al meu.

— Cei mai mulți oameni au scribi pentru treaba asta, mai ales dacă ei nu știu să scrie.

— Soțul meu știe să scrie, spuse ea repede, dar la fel ca Jiro, a început să învețe mai târziu decât tine.

Hiroshi păru îngrozit.

— N-am vrut să spun nimic rău despre el! Seniorul Otori mi-a salvat viața și a răzbunat moartea tatălui meu. Îi datorez totul, dar...

— Dar ce? îl îmboldi ea, sesizând cu neplăcere o umbră de lipsă de loialitate.

— Spun doar ce zice lumea, răspunse Hiroshi. Se zice că e ciudat. Are relații cu proscrișii; îi lasă pe fermieri să lupte; a pornit o campanie împotriva anumitor negustori, pe care nimeni nu o înțelege. Oamenii spun că nu se poate să fi fost crescut ca războinic și se întreabă care a fost educația lui.

— Cine spune asta? Oamenii din oraș?

— Nu, oamenii din familia mea.

— Războinicii Maruyama?

— Da, și unii spun că e vrăjitor.

Nu fu surprinsă; astea erau exact lucrurile care o îngrijorau la Takeo; totuși era revoltată că războinicii ei erau atât de lipsiți de loialitate față de el.

— Poate că educația lui a fost cam neobișnuită, spuse ea, însă este moștenitorul clanului Otori prin sânge și prin adopție, precum și soțul meu. Nimeni nu are dreptul să spună ceva contra lui.

Avea să afle cine vorbise și să-i reducă la tăcere.

— Trebuie să fii iscoada mea, îi spuse ea lui Hiroshi. Să-mi raportezi pe oricine dă cel mai mic semn de trădare.

După asta, Hiroshi venea la ea în fiecare zi, îi arăta ce învățase și îi spunea ce auzea în rândul clasei războinicilor. Nu era ceva clar, doar șoapte, uneori glume, poate nu mai mult decât flecăreala fără rost a bărbaților care nu prea aveau cu ce să-și ocupe timpul. Kaede se hotărî ca deocamdată să nu facă nimic în privința asta, dar să-l prevină pe Takeo când se întorcea.

Începu perioada marii călduri și afară era prea sufocant pentru călărie. Întrucât Kaede nu putea să ia decizii până la întoarcerea lui Takeo, și întrucât îl aștepta din zi în zi, își petrecea majoritatea timpului stând în genunchi la masa de lac, copiind documentele Tribului. Toate ușile reședinței erau

deschise ca să intre picul de adiere, iar zgomotul făcut de insecte era asurzitor. Camera ei preferată dădea spre helești și o cascadă; printre tufele de azalee vedea casa pentru ceai, care purta patina vremii. In fiecare zi, își promitea că în acea seară avea să facă acolo ceai pentru Takeo, și în fiecare zi era dezamăgită. Uneori veneau la helești pescărușii și strălucirea de portocaliu și albastru îi distrăgea momentan atenția. Odată, un bâtlan poposi în fața verandei și ea se gândi că era un semn că el avea să se întoarcă în acea zi, însă el nu veni.

Nu lăsă pe nimeni să vadă ce scria, căci își dădu repede seama de importanța documentelor. Era uimită de ceea ce descoperise Shigeru și se întreba dacă avusese vreun informator din cadrul Tribului. În fiecare seară, ascundea în alt loc documentele originale și copiile și căuta să încredințeze cât mai mult memoriei. Ideea rețelei secrete ajunsese să o obsedeze, se uita peste tot după semne ale ei, nu avea încredere în nimeni, cu toate că primul lucru pe care îl făcuse Takeo la Maruyama fusese să curețe castelul. Raza de acțiune a Tribului o speria; nu vedea cum avea să scape vreodată Takeo de ei. Apoi se pomenea gândindu-se că ei îl prinseseră deja din urmă, că el zăcea mort undeva și ea nu avea să-l mai vadă niciodată.

A avut dreptate, se gândi ea. *Trebuie omorâți toți; trebuie stârpiți, căci vor să îl distrugă. Și dacă îl distrug pe el, mă distrug pe mine.*

În minte îi apăreau des chipul Shizukăi și cel al lui Muto Kenji. Regreta încrederea pe care și-o pusese în Shizuka și se întreba cât din viața ei dezvăluise Shizuka altora din Trib. Crezuse că și Shizuka și Kenji țineau la ea; dacă toată acea afecțiune fusese simulată? Fusese cât pe ce să moară împreună în castelul din Inuyama; asta nu conta câtuși de puțin? Se simțea trădată de Shizuka, însă în același timp îi era tare dor de ea și își dorea să fi avut pe cineva ca ea în care să se încreadă.

Îi veni sângerarea lunară, provocându-i o nouă dezamăgire și făcând-o să se izoleze o săptămână. Nu o *vizită* nici chiar Hiroshi. Când se sfârși, era terminată și copierea, și Kaede deveni și mai neliniștită. Sărbătoarea Morților veni și trecu,

lăsând-o plină de tristețe și regrete după cei răposați. Lucrările la reședință, care continuaseră toată vara, luară sfârșit și camerele arătau frumos, însă dădeau senzația de pustiu și nelocuit. Într-o dimineață, Hiroshi întrebă: „De ce sora dumneavoastră nu se află și ea aici?” iar ea, dintr-un impuls de moment, spuse: „Mergem acasă la mine să o aduc?”

Fusese o săptămână cu cer plumburiu, de parcă un taifun amenința să vină, dar apoi se înseninase brusc și căldura se ostoise puțin. Nopțile erau mai răcoroase și părea un timp numai bun pentru călătorie. Sugita încercă să o facă să renunțe, și chiar și evazivii sfetnici apărură unul câte unul pentru a pleda împotrivă, însă ea îi ignoră. Shirakawa era doar la două sau trei zile depărtare. Dacă Takeo venea acasă înainte de întoarcerea ei, putea să o urmeze. Și călătoria avea s-o împiedice să se mai frământe toată ziua.

— Putem să trimitem după surorile dumneavoastră, spuse Sugita. E o idee excelentă; ar fi trebuit să mă gândesc eu însumi la asta. Mă voi duce să le escortez.

— Trebuie să-mi văd casa, răspunse ea.

Acum, că îi intrase în cap ideea asta, nu putea să renunțe la ea.

— N-am mai vorbit cu oamenii mei de când m-am căsătorit. Trebuia să mă fi dus acum câteva luni. Trebuie să îmi controlez pământul și să am grijă ca recolta să fie strânsă.

Însă nu îi spuse lui Sugita că mai avea un motiv să plece, unul care fusese în mintea ei toată vara. Voia să se ducă la grotele sacre ale familiei Shirakawa, să bea din apa sacră a râului și să se roage la zeiță să aibă un copil.

— Voi fi plecată doar câteva zile.

— Mă tem că soțul dumneavoastră nu va fi de acord.

— Are încredere în judecata mea cu privire la toate lucrurile, răspunse ea. Și, la urma urmelor, doamna Naomi nu călătorea deseori singură?

Pentru că el era obișnuit să primească ordine de la o femeie, ea reuși să-i învingă presimțirile rele. II alese pe Amano să meargă cu ea, precum și câțiva dintre oamenii ei care o însoțiseră de când plecase primăvara la Terayama. După o oarecare chibzuială, nu luă nici o femeie cu ea, nici chiar pe Manami. Voia să meargă repede, călare, fără

formalitățile și demnitatea pe care ar fi trebuit să le afișeze dacă ar fi călătorit cu tot alaiul. Manami o imploră și apoi se bosumflă, dar Kaede se arătă neînduplecată.

Încălecă pe Raku, refuzând să ducă cu ea până și un palanchin. Plănuise ca înainte de plecare să ascundă copiile documentelor sub podeaua din camera de ceai, dar indiciile despre lipsa de loialitate încă o îngrijorau, și, în cele din urmă, nu putu să suporte să le lase acolo unde ar fi putut să le găsească oricine. Se hotărî să ia ambele seturi cu ea, gândindu-se deja că originalele le putea ascunde undeva în casa ei de la Shirakawa. După multe rugăminți, lui Hiroshi îi fu îngăduit s-o însoțească și ea îl luă deoparte și îl făcu să-i promită că nu o să scape cuferele din ochi în călătorie. Și, în ultimul moment, luă sabia pe care i-o dăruise Takeo.

Amano reuși să-l convingă pe Hiroshi să nu ia cu el sabia tatălui său, însă băiatul își aduse arcul și un pumnal, precum și un mic cal dereș înfocat din grajdurile familiei sale, animal care făcu pe nebunul toată prima zi, spre hazul necontenit al bărbaților. De două ori se răsuci și o rupse la fugă spre casă, până când băiatul îl struni și îi ajunse din urmă, vânăt la față de furie, dar altfel neînfricat.

— E o creatură arătoasă, dar nedeprinsă la drum, spuse Amano. Și îl faci să fie încordat. Nu strânge așa tare. Mai ușurel.

Îl luă pe Hiroshi să călărească alături de el; calul se potoli și a doua zi nu mai făcu probleme. Kaede se simțea fericită că era pe drum. După cum sperase, călătoria o împiedica să clocească gânduri negre. Vremea era frumoasă, câmpiile în plin avânt al recoltării, oamenii voioși la perspectiva de a-și revedea casele și familiile după multe luni. Hiroshi era un tovarăș bun, plin de informații despre ținutul prin care treceau.

— Aș vrea ca tata să mă fi învățat la fel de multe câte te-a învățat tatăl tău, spuse ea, impresionată de cunoștințele lui. Când aveam vârsta ta, eram ostatică în castelul Noguchi.

— Mă punea tot timpul să învăț. Nu mă lăsa să irosesc o clipă.

— Viața e foarte scurtă și fragilă, spuse Kaede. Poate știa că nu o să te vadă adult.

Hiroshi dădu din cap și călări în tăcere o vreme.

Trebuie să-i fie dor de tatăl lui, dar nu vrea s-o arate, se gândi ea și se pomeni invidiind felul în care acesta fusese educat *Așa îmi voi crește și eu copiii; fetele, precum și băieții vor fi învățați să știe de toate și vor ști să fie puternici.*

În dimineața celei de a treia zi, trecură râul Shirakawa și intrară pe domeniul familiei. Râul era puțin adânc și ușor de trecut cu piciorul, apele lui albe și repezi învârtejându-se printre stânci. La graniță nu era barieră; ieșiră din jurisdicția marilor clanuri și intraseră în regiunea proprietarilor de pământ mai mici, unde vecinii fie erau implicați în neînțelegeri mărunte, fie făcuseră alianțe amicale între ei. In mod oficial, aceste familii de războinici erau loiale față de Kumamoto sau Maruyama, însă nu se mutau în cetăți, preferând să trăiască mai departe pe pământurile lor și să le cultive, plătind o taxă foarte mică.

— N-am mai trecut niciodată râul Shirakawa, spuse Hiroshi în timp ce caii împroșcau în mers apa. Niciodată n-am ajuns atât de departe de Maruyama.

— Așa că acum e rândul meu să-ți dau informații, spuse ea făcându-i plăcere să arate reperele importante ale ținutului ei. Am să te duc mai târziu la locul de unde izvorăște râul, la marile grote, numai că va trebui să aștepți afară.

— De ce? întrebă el.

— E un loc sacru pentru femei. Bărbații nu au voie să pună piciorul acolo.

Acum era nerăbdătoare să ajungă acasă și nu mai zăboviră pe drum, însă ea cerceta cu atenție totul: aspectul pământului, evoluția strânsului recoltei, starea boilor și a copiilor. Față de acum un an când se întorsese cu Shizuka, lucrurile se îmbunătățiseră, însă mai existau multe semne de sărăcie și lăsare în paragină.

I-am abandonat, se gândi ea cu vinovăție. *Ar fi trebuit să vin acasă de multă vreme.* Se gândi la fuga ei vijelioasă la Terayama din primăvară: parcă fusese altă persoană, una vrăjită.

Amano trimisese înainte doi oameni, iar Shoji Kiyoshi, mai-marele slujitor al domeniului, o aștepta la poarta casei. O întâmpină cu uimire și, se gândi ea, cu răceală. Femeile casei

erau aliniate în grădină, dar nici urmă de surorile ei sau de Ayame.

Raku necheză, întorcând capul spre grajduri și lunca în care alergase iarna. Amano înaintă să o ajute să descalece. Hiroshi se lăsă să alunece de pe dereș și acesta încercă să dea cu piciorul în calul de lângă el.

— Unde sunt surorile mele? întrebă Kaede cu voce puternică, curmând saluturile murmurate ale femeilor.

Nu răspunse nimeni. Un sfrâncioc cârâia insistent în arborele de camfor de lângă poartă, sporind nervozitatea femeii.

— Doamnă Shirakawa..., începu Shoji.

Ea se întoarse cu fața spre el.

— Unde sunt?

— Ni s-a spus că... ați trimis instrucțiuni ca ele să se ducă la seniorul Fujiwara.

— N-am făcut așa ceva! De cât timp sunt acolo?

— De două luni, cel puțin. Se uită la călărești și la servitoare. Ar trebui să vorbim între patru ochi.

— Da, îndată, aprobă ea.

Una dintre femei înaintă în fugă cu un vas cu apă.

— Bine ați venit acasă, doamnă Shirakawa.

Kaede se spălă pe picioare și păși pe verandă. Neliniștea începea să se furișeze în ea. Casa era ciudat de tăcută. Voia să audă glasurile surorilor ei, Hana și Ai; își dădu seama ce dor îi fusese de ele.

Era cu puțin trecut de amiază. Dădu instrucțiuni ca oamenii să mănânce și caii să fie adăpați, și cu toții să fie pregătiți în caz că avea nevoie de ei. Îl dusese pe Hiroshi în camera ei și îi spusese să stea acolo cu documentele cât timp vorbea ea cu Shoji. Nu îi era deloc foame, însă aranjă ca femeile să aducă mâncare pentru băiat. Apoi se duse în fosta cameră a tatălui ei și trimise după Shoji.

Camera arăta de parcă cineva tocmai ieșise din ea. Pe masa de scris era o pensulă. Probabil că Hana își continuase studiile chiar și după plecarea lui Kaede. Luă pensula și se uită apatică la ea, când Shoji bătu la ușă.

Intră și îngenunche dinaintea ei, scuzându-se:

— N-am știut că nu a fost dorința dumneavoastră. Părea o

poveste foarte verosimilă. Însuși seniorul Fujiwara a venit aici și a vorbit cu Ai.

I se păru că simte în glasul lui o umbră de nesinceritate.

— De ce le-a invitat? Ce treabă avea cu ele?

Glasul îi tremura.

— Și dumneavoastră v-ați dus de multe ori acolo, răspunse Shoji.

— De atunci totul s-a schimbat! exclamă ea. Eu și seniorul Otori Takeo ne-am căsătorit la Terayama. Ne-am stabilit la Maruyama. Trebuie să fi auzit de asta.

— Mi-a venit greu să cred, răspunse el. Deoarece toată lumea credea că sunteți logodită cu seniorul Fujiwara și o să vă căsătoriți cu el.

— N-a existat nici o logodnă! spuse ea furioasă. Cum îndrăznești să pui la îndoială căsătoria mea?!

Văzu mușchii maxilarului lui încordându-se și își dădu seama că era la fel de nervos ca ea.

Bărbatul se aplecă în față.

— Ce trebuie să facem? șuieră el. Auzim despre o căsătorie făcută fără logodnă, fără permisiune cerută sau acordată, fără ca cineva din familia dumneavoastră să fie de față. Mă bucur că tatăl dumneavoastră e deja mort. L-ați ucis prin rușinea pe care ați adus-o asupra lui, dar măcar e cruțat de această nouă rușine...

Se întrerupse. Se uitară lung unul la celălalt, amândoi șocați de izbucnirea lui.

Va trebui să-i iau viața, se gândi cu groază Kaede. *Nu poate să-mi vorbească așa și să mai trăiască. Însă am nevoie de el: cine altcineva poate să aibă grijă de toate lucrurile aici pentru mine!* Apoi o cuprinse teama că el ar putea încerca să-i ia domeniul, folosindu-și supărarea pentru a-și masca ambiția și lăcomia. Se întrebă dacă el preluase controlul asupra oamenilor pe care ea și Kondo îi adunaseră iama — dacă acum i se supuneau lui. Își dori ca Kondo să fi fost acolo, apoi își dădu seama că nu putea să aibă încredere în omul Tribului nici cât în principalul însoțitor al tatălui ei. Nimeni nu putea să o ajute. Luptându-se să-și ascundă neliniștea, continuă să se uite lung la Sboji până acesta lăsă privirea în jos.

El își recăpătă controlul.

— Iertați-mă. Vă știu de când v-ați născut. Datoria mea e să vorbesc cu dumneavoastră, chiar dacă mă doare.

— De data asta te voi ierta, spuse ea. Dar tu l-ai făcut de ocară pe tatăl meu prin lipsa de respect față de moștenitoarea lui. Dacă îmi mai vorbești vreodată așa, îți voi porunci să-ți spinteci burta.

— Sunteți doar o femeie, spuse el, căutând s-o împace, dar înfuriind-o și mai tare. Nu aveți pe nimeni ca să vă îndrume.

— Îl am pe soțul meu, spuse ea scurt. Nici tu, nici seniorul Fujiwara nu puteți face nimic ca să schimbați asta. Acum du-te la el și spune-i că surorile mele trebuie să vină imediat acasă. Se vor întoarce cu mine la Maruyama.

El plecă imediat. Șocată și neliniștită, ea nu-și găsea locul așteptând întoarcerea lui. Îl luă pe Hiroshi și îi arătă casa și grădina, în timp ce verifica toate reparațiile care pusese să fie făcute toamna. Ibișii cu creastă, cu penajul lor de vară, se hrăneau pe digurile câmpurilor de orez, iar sfrânciocul continuă să îi certe când îi încălcară teritoriul. Apoi ea îi spuse să aducă cuferele cu documente și, cărând câte unul fiecare, o luară în susul râului Shirakawa, sau Râul Alb, spre locul în care acesta izvora din munți. Nu voia să le ascundă unde le-ar fi putut găsi Shoji; nu voia să le încredințeze unei ființe umane. Se hotărâse să le dea zeiței.

Locul sfânt o liniști, ca întotdeauna, însă atmosfera lui sacră, nemuritoare, mai degrabă o copleși decât o îmbărbătă. Pe sub arcul uriaș al intrării în grotă râul curgea încet și constant în helești adânci cu apă verde, dezmințindu-și numele, și formele torsionate ale stâncilor calcifiate luceau ca sideful în semiîntuneric.

Cuplul bătrân care îngrijea altarul ieși să o întâmpine. Lăsându-l pe Hiroshi în compania bărbatului, Kaede merse înainte cu soția lui, fiecare ducând un cufăr.

În grotă erau aprinse lămpi și lumânări, și stânca umedă sclipea. Mugetul râului acoperea toate celelalte zgomote. Păși cu grijă din piatră în piatră, pe lângă ciuperca uriașă, pe lângă cascada înghețată, pe lângă scara cerului — toate forme făcute de apa calcaroasă — până ajunseră la stânca sub formă de zeiță, din care cădeau picături ca niște lacrimi lăptoase.

Kaede spuse:

— Trebuie să o rog pe zeiță să protejeze aceste comori. Dacă nu vin eu însămi după ele, trebuie să rămână aici pe vecie cu ea.

Bătrâna dădu din cap și se înclină. În spatele stâncii fusese scobită o peșteră, mult deasupra celui mai înalt nivel al râului. Se cățărară până la ea și așezară cuferele înăuntru. Kaede observă că peștera conținea multe alte obiecte care îi fuseseră date zeiței. Se întrebă care le era povestea și ce se întâmplase cu femeile care le puseseră acolo. Se simțea un miros umed, de vechi. Unele obiecte erau în descompunere; altele putreziseră deja. Oare și documentele Tribului aveau să putrezească aici, ascunse în munte?

Aerul era rece și umed, făcând-o să tremure. Când puse cufărul jos, își simți dintr-odată brațele goale și ușoare. În acel moment, înțelese că zeița îi cunoștea nevoia — brațele ei goale, pântecul ei gol aveau să fie umplute.

Îngenunche în fața stâncii și luă în căușul mâinilor apă din micul lac ce se formase la baza ei. În timp ce bău, se rugă aproape fără cuvinte. Apa era bună ca laptele.

Îngenunchind în spatele ei, femeia începu să îngâne o rugăciune atât de veche, încât Kaede nu recunoscu cuvintele, dar înțelesul ei trecu pe lângă ea și se contopi cu năzuința ei. Forma din piatră nu avea ochi, nici trăsături, totuși simți privirea binevoitoare a zeiței ațintită asupra ei. Își aduse aminte de viziunea pe care o avusese la Terayama și de vorbele care îi fuseseră spuse: *Ai răbdare; el va veni după tine.*

Auzi din nou clar cuvintele și preț de o clipă o nedumeriră. Apoi înțelese ce voiau să spună: *el o să se întoarcă. Sigur că se va întoarce. Voi avea răbdare,* jură ea din nou. *De îndată ce surorile mele sunt aici, vom pleca imediat la Maruyama. Și când se va întoarce Takeo, voi zămisli un copil. Am avut dreptate să vin aici.*

Se simțea atât de puternică după vizita la grote, încât la sfârșitul după-amiezii se duse la templul familiei ca să aducă un respectuos omagiu la mormântul tatălui ei. Hiroshi veni cu ea, la fel ca și una dintre femeile casei, Ayako, care pregăti ofrande de fructe și orez și un vas cu tămâie fumegândă.

Cenușa lui era îngropată printre mormintele strămoșilor ei, seniorii Shirakawa. Sub cedrii uriași era semiîntuneric și răcoare. Vântul foșnea printre crengi, purtând țârâitul greierilor. De-a lungul anilor, cutremurele deplasaseră coloanele și stâlpii, iar pământul se ridicase de parcă morții încercau să scape.

Mormântul tatălui ei era încă intact. Kaede luă de la Ayako ofrandele și le așeză în fața pietrei. Bătu din palme și înclină capul. Ii era groază să audă sau să vadă spiritul lui; totuși, voia să-l împace. Nu se putea gândi cu calm la moartea lui. El voise să moară, însă nu reușise să găsească curajul de a se omorî? Shizuka și Kondo îl uciseseră: asta însemna crimă? Era conștientă și de rolul pe care îl jucase ea, de rușinea pe care o adusese asupra lui; oare spiritul lui avea să ceară acum o plată?

Luă de la Ayako vasul cu tămâia care ardea mocnit și lăsă fumul să plutească peste mormânt și peste fața și mâinile ei ca să o purifice. Puse jos vasul și bătu iar din palme de trei ori. Vântul se domoli, greierii amuțiră și, în acea clipă, simți pământul cutremurându-se ușor sub ea. Peisajul vibră. Copacii se clătinară.

— Cutremur! exclamă Hiroshi în spatele ei, în timp ce Ayako scoase un strigăt de spaimă.

Cutremurul dură puțin, nu urmară replici, dar în drum spre casă Ayako fu agitată și nervoasă.

— Spiritul tatălui dumneavoastră v-a vorbit, îi murmură ea lui Kaede. Ce a spus?

— Aprobă tot ce am făcut, răspunse ea cu o încredere pe care era departe de a o simți.

În realitate, cutremurul o șocase. Se temea de stafia supărată, înrăită a tatălui ei și simțea că ataca tot ce trăise ea în grotele sacre, la picioarele zeiței.

— Slavă cerului! spuse Ayako, însă buzele i se strânseră și toată seara continuă să-i arunce priviri neliniștite lui Kaede.

— Apropo, unde e Sunoda, nepotul lui Akita? o întrebă Kaede în timp ce mâncau.

Tânărul acesta venise cu unchiul său iama trecută și ea îl obligase să rămână în casa ei ca ostatic, în grija lui Shoji. Se gândi că s-ar putea să aibă nevoie de el acum.

— I s-a îngăduit să se întoarcă la Inuyama, spuse Ayako.

— Cum?

Shoji eliberase ostaticul ei? Nu-i venea să creadă până unde mersese trădarea lui.

— S-a spus că tatăl lui e bolnav, explică Ayako.

Așadar, ostaticul ei plecase, slăbindu-i și mai mult puterea.

Căzuse deja amurgul când auzi afară glasul lui Shoji. Hiroshi plecase cu Amano acasă la acesta să-i cunoască familia și să doarmă acolo, și Kaede aștepta în camera tatălui ei, cercetând amănunțit registrele domeniului. Văzu multe semne de proastă administrare și când fu evident că Shoji se întorsese singur, mânia ei împotriva principalului însoțitor al tatălui ei deveni și mai puternică.

Când el veni la ea, Ayako îl urmă, aducând ceai, însă Kaede era prea nervoasă ca să bea.

— Unde sunt surorile mele? întrebă ea cu glas poruncitor.

El bău cu recunoștință ceaiul înainte de a răspunde. Arăta înfierbântat și obosit.

— Seniorul Fujiwara se bucură de întoarcerea dumneavoastră, spuse el. Vă transmite salutările lui și vă roagă să treceți pe la el mâine. Va trimite palanchinul său și o escortă.

— N-am nici o intenție să trec pe la el, replică ea, încercând să își păstreze calmul. Aștept ca surorile mele să-mi fie înapoiate mâine și după aceea vom pleca la Maruyama cât mai repede.

— Mă tem că surorile dumneavoastră nu sunt acolo, spuse el.

Ei îi sări inima din piept.

— Unde sunt?

— Seniorul Fujiwara spune că doamna Shirakawa nu trebuie să se alarmeze. Sunt în siguranță și el îi va spune unde sunt mâine, când îl va vizita.

— Îndrăznești să-mi aduci un astfel de mesaj?

Glasul îi suna chiar și ei slab și neconvingător.

Shoji lăsă capul în jos.

— Nu-mi face deloc plăcere. Însă seniorul Fujiwara este cine este; nu pot să-l înfrunt sau să nu-i dau ascultare, și cred că nici dumneavoastră nu puteți.

— Sunt ostatice, atunci? întrebă ea cu glas coborât.

El nu răspunse direct, ci doar zise:

— Am să dau ordine pentru călătoria dumneavoastră de mâine. Să vă însoțesc?

— Nu! strigă ea. Iar dacă trebuie să mă duc, mă voi duce călare. Nu am să aștept palanchinul lui. Spune-i lui Amano că voi merge cu surul meu și că el trebuie să vină cu mine.

O clipă, crezu că el o să se opună, însă el se înclină adânc și se supuse.

După plecarea lui, în mintea tinerei totul se învălmășea. Dacă în Shoji nu putea să aibă încredere, în care dintre bărbații de pe domeniu putea să se încreadă? încercau să o prindă în capcană? De bună seamă, nici chiar Fujiwara n-ar fi îndrăznit. Acum era căsătorită. La un moment dat, se gândi să se întoarcă imediat la Maruyama; în clipa următoare, își dădu seama că Ai și Hana erau în stăpânirea altcuiva și înțelese ce însemna să fie la mâna cuiva prinse ostatice.

Așa trebuie să fi suferit mama și doamna Naomi, se gândi ea. *Trebuie să mă duc la Fujiwara, să mă târguiesc cu el pentru surorile mele. El m-a ajutat înainte. Acum nu se va întoarce complet împotriva mea.*

Apoi începu să-și facă griji în privința lui Hiroshi. Păruse cea mai sigură călătorie; totuși, nu putu să nu aibă sentimentul că îl expusese pericolului. Să-l ia și pe el la seniorul Fujiwara sau să-l trimită acasă cât mai repede?

Se sculă devreme și trimise după Amano. Se îmbrăcă în hainele simple de călătorie pe care le purtase când venise aici, deși auzea parcă glasul Shizukăi: *nu puteți apărea înaintea seniorului Fujiwara călare ca un războinic.* Intuiția *îi* spunea să amâne călătoria câteva zile, să trimită mesaje și daruri și apoi să călătorească în palanchinul lui, cu escorta lui, îmbrăcată perfect pentru el, înfățișându-se precum comorile fără cusur pe care el le prețuia. Așa ar fi sfătuit-o Shizuka, chiar și Manami. Însă nerăbdarea ei era prea mare. Știa că n-ar fi putut să suporte așteptarea. Avea să-l întâlnească încă o dată pe seniorul Fujiwara, avea să afle unde erau surorile ei și ce voia el, și apoi avea să se întoarcă imediat la Maruyama, la Takeo.

Când veni Amano, ea expedie femeile ca să poată vorbi în

tihnă cu el, și îi explică repede situația.

— Trebuie să mă duc la seniorul Fujiwara, dar ca să-ți spun drept, intențiile lui mă neliniștesc. S-ar putea să trebuiască să plecăm repede și să ne întoarcem în viteză la Maruyama. Fii gata pentru asta și ai grijă ca oamenii și caii să fie pregătiți.

Ochii lui se îngustară.

— Sigur nu va avea loc nici o luptă?

— Nu știu. Mă tem că vor încerca să mă rețină.

— Împotriva dorinței dumneavoastră? E cu neputință!

— E puțin probabil, știu, dar sunt neliniștită. De ce au fost luate surorile mele dacă nu să-mi forțeze mâna în vreun fel?

— Trebuie să plecăm imediat, spuse el, prea tânăr ca să nu fie intimidat de rangul nobilului. Lăsați-l pe soțul dumneavoastră să vorbească cu seniorul Fujiwara cu sabia.

— Mă tem pentru surorile mele. Trebuie măcar să aflu unde sunt. Shoji spune că nu îl putem sfida pe seniorul Fujiwara și cred că are dreptate. Mă voi duce să vorbesc cu el. Dar nu voi intra în casă. N-am să-i las să mă ducă înăuntru.

Amano se înclină. Kaede continuă:

— Hiroshi ar trebui să fie trimis acasă? Aș vrea să nu-l fi adus; acum mai port și povara siguranței lui.

— Siguranța stă în numărul de oameni, spuse Amano. Ar trebui să rămână cu noi. Și, oricum, dacă e să fie probleme, nu ne prea dă mâna să ne lipsim de oamenii care să-l escorteze înapoi. Voi muri înainte ca el sau dumneavoastră să pățiți ceva.

Ea zâmbi, recunoscătoare pentru loialitatea lui.

— Atunci să plecăm neîntârziat.

Vremea se schimbase iar. Seninul și răcoarea din ultimele zile făcuseră loc iarăși zăpușelii. Ziua era umedă și aerul încremenit, genul de zi care vestea taifunurile de sfârșit de vară. Caii asudau și erau neliniștiți, dereșul lui Hiroshi se arăta mai agitat ca niciodată.

Kaede vru să stea de vorbă cu Hiroshi, să-l avertizeze despre posibilele pericole care îi așteptau, să-l facă să promită că nu se va implica într-o eventuală luptă; însă calul era prea agitat și Amano îl luă pe băiat să meargă în față cu ea, ca nu cumva să devină nervos și Raku. Kaede simțea transpirația

curgându-i pe sub haine. Spera să nu sosească roșie la față și udă leoarcă. Aproape că regreta deja pripeala deciziei ei. Dar, ca întotdeauna, mersul călare o făcea să se simtă mai puternică. Înainte nu călătorise decât cu palanchinul, neputând să privească peisajul de după draperiile de mătase și paravanele de hârtie impregnată cu ulei care o împrejmuiau. Acum putea să absoarbă frumusețea priveliștii, rodnicia pământului și verdele abundent al pădurilor, măreția munților îndepărtați, lanț după lanț, fiecare ușor mai neclar decât cel din față, pierzându-se în zare până se contopeau cu cerul.

Nu era de mirare că seniorul Fujiwara nu voia să părăsească acest loc frumos. Imaginea lui, seducătoare și contrariantă, îi apăru în fața ochilor. Își aduse aminte că el păruse întotdeauna s-o placă și să o admire. Nu-i venea să creadă că i-ar fi făcut rău. Dar simțurile ei erau în alertă. *Oare asta simți când mergi călare la luptă?* se întrebă ea. *Că viața nu ți-a părut niciodată mai frumoasă și mai efemeră, că o înțelegi și în același timp o irosești într-o singură răsuflare?*

Puse mâna pe sabia de la cingătoare și atingerea mânerului o liniști.

Mai erau doar câteva mile până la porțile reședinței lui Fujiwara, când văzură înaintea lor praf pe drum, și din norii de praf apărură purtătorii de palanchin și călărețiii trimiși de nobil să o aducă.

Conducătorul lor recunoscu creasta argintie a râului de pe cămașa purtată peste armură de Amano și trase de frâu pentru a-l saluta. Privirea lui se abătu o clipă asupra lui Kaede, apoi mușchii gâtului i se încordară, după care ochii îi fugiră înapoi la ea plini de uimire.

— Doamna Shirakawa! exclamă el și strigă la purtătorii palanchinului: Jos! Jos!

Ei lăsară palanchinul și îngenuncheară în praf. Călărețiii descălecară și rămaseră cu capetele plecate. Păreau supuși, însă ea văzu că erau de două ori mai mulți decât oamenii ei.

— Sunt în drum să-i fac o vizită Excelenței Sale, spuse ea.

Îl recunoscu pe șeful lor, însă nu își aducea aminte cum îl cheamă. Era bărbatul care în trecut venise întotdeauna să o escorteze la seniorul Fujiwara.

— Sunt Murita, spuse el. N-ar prefera doamna Shirakawa

să fie transportată?

— Voi merge călare, spuse ea scurt. Acum suntem foarte aproape.

Buzele lui se strânseră într-o linie subțire. *Nu e de acord,* se gândi ea și se uită la Amano și Hiroshi care erau acum alături de ea. Chipul lui Amano nu trăda nimic, dar Hiroshi se îmbujorase.

Le e jenă. pentru mine? Mă fac de rușine și îi fac și pe ei? Kaede își îndreptă spatele și îl îmboldi pe Raku să pornească înainte.

Murita trimise înainte doi oameni de-ai lui, sporindu-i senzația de neliniște cu privire la primirea care îi aștepta, dar singurul lucru pe care îl putea face era să-și continue drumul.

Caii îi simțiseră. Raku se dădu puțin într-o parte, ciulindu-și urechile și privind în jur, iar calul lui Hiroshi își azvârli capul în aer și încercă să lovească cu copitele. Băiatul strânse cu atâta putere de frâie, încât încheieturile degetelor i se albiră, dar recăpătă controlul asupra animalului.

Când ajunseră la reședință, porțile erau deschise și gărzile înarmate stăteau în picioare în curte. Amano descălecă și veni să o ajute pe Kaede să coboare de pe Raku.

— Nu mă voi da jos până nu vine seniorul Fujiwara, spuse ea cu îndrăzneală. Nu am de gând să rămân.

Murita șovăi, nedorind să ducă un astfel de mesaj.

— Spune-i că sunt aici, insistă ea.

— Doamnă Shirakawa.

El înclină capul și descălecă, însă în clipa aceea tânărul tovarăș al seniorului Fujiwara, Mamoru, actorul, ieși din casă și îngenunche în fața calului ei.

— Bine ați venit, doamnă, spuse el. Vă rog să intrați în casă.

Ea se temu că, dacă intra, nu avea să mai iasă niciodată.

— Mamoru, spuse ea tăios, nu voi intra în casă. Am venit să aflu unde sunt surorile mele.

Atunci el se ridică și veni în dreapta calului ei, interpunându-se între ea și Amano. Deși rareori se uita direct la ea, acum părea că încearcă să-i întâlnească privirea.

— Doamnă Shirakawa..., începu el, și ea simți ceva în glasul lui.

— Încalecă, îi ordonă ea lui Amano și acesta se supuse pe loc.

— Vă rog, spuse încet Mamoru, e mai bine să vă supuneți. Vă implor. Pentru binele dumneavoastră, pentru binele oamenilor dumneavoastră, al băiatului...

— Dacă seniorul Fujiwara nu va veni să vorbească cu mine și nu îmi va spune ce vreau să știu, nu mai am ce căuta aici.

Nu văzu cine dădu ordinul. Observă doar o privire aruncată între Mamoru și Murita.

— Pornește! îi strigă ea lui Amano și încercă să-l întoarcă pe Raku, însă Murita ținea căpăstrul.

Se aplecă în față trăgând sabia și îmbojdindu-l pe Raku să se ridice pe picioarele din spate. Calul își eliberă capul din strânsoarea omului și se ridică, lovind cu picioarele din față. Ea îl lovi cu sabia pe Murita și văzu lama crestându-i mâna. Acesta scoase un strigăt de furie, trăgându-și sabia. Femeia crezu că o va ucide, însă el apucă iar căpăstrul, trăgând în jos capul calului. Ea simți ceva zbătându-se în spatele ei: era calul lui Hiroshi, care intrase în panică. Mamoru o trăgea de haine, strigând la ea, implorând-o să se predea. Dincolo de acesta, ea îl zări pe Amano. Avea sabia scoasă din teacă, dar, până să apuce să o folosească, o săgeată îl lovi în piept. Văzu privirea uimită din ochii lui, apoi sângele începu să-i curgă la fiecare respirație și căzu în față.

— Nu! țipă ea.

In același moment, Murita, de furie și frustrare, înfipse sabia în pieptul lui Raku. Calul nechează strident de durere și frică și sângele lui de un roșu aprins începu să gâlgâie. Murita o apucă pe Kaede și încercă să o tragă de pe cal. Ea dădu să-l mai lovească o dată cu sabia, însă calul era în cădere, doborând-o și pe ea, și lovitura ei nu avu forță. Murita o prinse de mijloc și îi smulse fără efort sabia din mână. Fără să spună ceva, o duse spre casă, mai mult târând-o.

— Ajutor! Ajutor! strigă ea, întorcându-și capul, încercând să se uite în urmă la oamenii ei, însă în urma atacului rapid, feroce, toți erau morți sau pe moarte. Hiroshi! țipă ea, și auzi tropăitul copitelor.

Ultimul lucru pe care îl văzu înainte ca Murita să o ducă în casă fu derișul care fugea mâncând pământul, ducându-l pe

băiat departe, împotriva voinței lui. Asta însemnă pentru ea singura mângâiere.

Murita o percheziționă căutând alte arme, și găsi cuțitul; mâna lui sângera abundent și din cauza furiei se purta grosolan. Mamoru alergă înaintea lor să deschidă ușile, în timp ce Murita o ducea în camerele pentru oaspeți. Când îi dădu drumul, ea căzu la pământ, hohotind de mânie și durere.

— Raku! Raku! plângea ea, jelindu-l cu durere ca pe copilul ei.

Apoi plânse pentru Amano și pentru ceilalți pe care îi dusese la moarte.

Mamoru îngenunche lângă ea, bolborosind:

— Îmi pare rău, doamnă Shirakawa. Trebuie să vă supuneți. Nimeni nu o să vă facă rău. Credeți-mă, toți cei de aici vă iubim și vă stimăm. Vă rog să vă liniștiți.

Când singurul ei răspuns fu doar să plângă cu și mai multă disperare, el le spuse servitoarelor:

— Trimite-ți după dr. Ishida.

După câteva minute, ea observă prezența doctorului. Acesta îngenunche alături. Femeia înălță capul, dându-și părul la o parte și uitându-se la el cu ochi îndurerați.

— Doamnă Shirakawa…, începu el, dar ea îl întrerupse.

— Numele meu e Otori. Sunt căsătorită. Ce înseamnă această insultă gravă? Nu-i vei lăsa să mă rețină aici. Le vei spune să mă lase să plec imediat.

— Aș vrea să pot, spuse el cu glas scăzut. Dar toți ne ducem traiul aici după voința Excelenței Sale, nu a noastră.

— Ce vrea de la mine? De ce a făcut asta? Mi-a răpit surorile, mi-a omorât oamenii!

Lacrimile îi curgeau din nou pe obraz.

— Nu trebuia să-mi omoare calul, spuse ea, secătuită de plâns.

Ishida le spuse servitoarelor să aducă apă fierbinte și niște ierburi de acasă de la el. Apoi o examină cu blândețe, uitându-se în ochii ei și luându-i pulsul.

— Iertați-mă, spuse el, dar trebuie să vă întreb dacă purtați în pântece un copil?

— De ce trebuie să știi tu asta? N-are nici o legătură cu tine!

— Intenția Excelenței Sale este de a se căsători cu dumneavoastră. A cerut deja permisiunea împăratului precum și a seniorului Arai.

— N-am fost niciodată logodiți, hohoti Kaede. Sunt căsătorită cu Otori Takeo.

Ishida spuse cu blândețe:

— Nu pot să discut cu dumneavoastră despre aceste lucruri. Veți vorbi personal cu Excelența Sa. Dar, ca doctor al dumneavoastră, trebuie să știu dacă sunteți gravidă.

— Și dacă sunt?

— Atunci vom scăpa de copil.

Când Kaede scoase un strigăt de durere, el spuse:

— Seniorul Fujiwara v-a făcut deja mari concesii. Putea să vă omoare pentru infidelitate. Vă iartă și se va căsători cu dumneavoastră, dar nu va da numele lui copilului altui bărbat.

Singurul ei răspuns fu să izbucnească iar în hohote de plâns. Servitoarea se întoarse cu ierburile și ceainicul, și Ishida prepară infuzia.

— Beți-o, îi spuse el lui Kaede. O să vă liniștească.

— Și dacă refuz? zise ea, așezându-se brusc și smulgându-i bolul din mână.

Îl ținu la distanță de parcă avea de gând să-l verse pe rogojină.

— Și dacă refuz toată mâncarea și băutura? Se va însura cu un cadavru?

— Atunci vă condamnați surorile la moarte... sau mai rău, spuse el. Regret totul, situația nu-mi face nici o plăcere, nici nu sunt mândru că sunt implicat în ea. Tot ce pot să fac este să fiu cu desăvârșire sincer cu dumneavoastră. Dacă vă supuneți voinței Excelenței Sale, vă veți păstra onoarea și le veți cruța lor viața.

Ea îl privi lung. Duse încet ceașca la buze.

— Nu sunt gravidă, spuse ea și bău infuzia.

Ishida stătu cu ea până simțurile femeii începură să amorțească și, când ea se liniști, le spuse servitoarelor să o ducă în casa pentru baie și să o spele de sânge.

La vremea când era îmbăiată și îmbrăcată, infuzia îi alinase durerea și scurtul episod sângeros părea un vis urât. După-amiază chiar dormi puțin, auzind ca din altă țară rugăciunile

preoților de curățare a casei de pângărirea morții și de redare a păcii și armoniei. Când se trezi și se pomeni în camera cunoscută, uită pentru o clipă lunile trecute și se gândi: *Mă aflu acasă la Fujiwara. De când sunt aici? Trebuie să o chem pe Shizuka să o întreb.*

Apoi își aduse aminte, dar fără vreo emoție deosebită, de ceea ce îi fusese smuls cu atâta violență.

Soarele asfințise, răcoarea punând capăt unei zile lungi și grele. Auzea pașii ușori ai servitoarelor și glasurile lor șoptite. O servitoare intră în cameră cu o tavă cu mâncare. Kaede ciuguli absentă din ea, însă mirosul mâncării o îngrețoșă și ceru să fie luată.

Servitoarea se întoarse cu niște ceai. Fu urmată în încăpere de altă femeie, între două vârste, cu ochi mici și pătrunzători, în mod clar nu o servitoare, judecând după hainele elegante și rafinamentul ei. Se înclină până la pământ în fața lui Kaede și spuse:

— Sunt Ono Rieko, o verișoară a regretatei soții a seniorului Fujiwara. Am petrecut mulți ani în casa Excelenței Sale. Excelența Sa m-a chemat ca să mă ocup de pregătirile pentru ceremonia de nuntă. Vă rog să mă acceptați cu bunătate.

Se înclină din nou până la podea.

Kaede simți o antipatie instinctivă pentru femeia din fața ei. Nu avea o înfățișare neplăcută — nu și-l închipuia pe Fujiwara suportând în preajma lui o persoană neatrăgătoare — dar simțea la ea și îngâmfare și josnicie.

— Am de ales? întrebă ea cu asprime.

Rieko râse ușor în timp ce se așeză.

— Sunt sigură că doamna Shirakawa își va schimba părerea despre mine. Sunt doar o persoană foarte obișnuită, însă v-aș putea sfătui cu privire la anumite lucruri.

Începu să toarne ceaiul, spunând:

— Doctorul Ishida vrea să beți acum această ceașcă. Și întrucât este prima noapte cu lună, seniorul Fujiwara va veni în scurt timp să vă spună bun venit, și să privească luna nouă cu dumneavoastră. Beți-vă ceaiul și eu voi avea grijă să fiți îmbrăcată și pieptănată cum se cuvine.

Kaede luă o gură de ceai și apoi încă una, încercând să nu-l

bea repede, deși îi era cumplit de sete. Era calmă și nu simțea mai nimic; totuși, parcă avea un bubuit surd în tâmple. Îi era groază să-l întâlnească, îi era groază de puterea pe care o avea asupra ei. Era puterea pe care o aveau pretutindeni bărbații asupra femeilor, în toate aspectele vieții lor. Trebuie să fi fost nebună să creadă că putea să lupte cu acea putere. Își aduse aminte foarte clar de vorbele doamnei Naomi: *Trebuie să par o femeie lipsită de apărare, al fel acești războinici mă vor zdrobi.*

Acum o zdrobeau pe ea. Shizuka o avertizase că măritișul ei o să-i înfurie pe mai-marii din clasa ei, că nu vor fi niciodată de acord cu el. Însă, dacă ar fi ascultat și ar fi făcut ce i se spunea, n-ar mai fi avut parte de lunile petrecute cu Takeo. Gândul la el era acum atât de dureros, chiar și cu ceaiul calmant, încât îl puse bine în ungherele secrete ale inimii ei, ascuns ca și documentele Tribului în Grotele Sacre, își dădu seama că Rieko o cerceta cu atenție. Își întoarse fața și mai luă o gură de ceai.

— Gata, gata, doamnă Shirakawa, spuse ea cu vioiciune. Nu trebuie să fiți deprimată. Sunteți pe cale să încheiați o căsătorie strălucită.

Veni puțin mai aproape, târându-se în genunchi.

— Sunteți la fel de frumoasă pe cât se spune, lăsând la o parte faptul că sunteți prea înaltă, dar pielea dumneavoastră are tendința să se ofilească și privirea asta tristă nu vă prinde. Frumusețea este cea mai mare avere a dumneavoastră: trebuie să facem tot ce putem să o păstrăm.

Luă ceașca și o puse pe tavă. Apoi desfăcu părul lui Kaede din legăturile care îl țineau strâns la spate și începu să îl pieptene.

— Câți ani aveți?

— Șaisprezece, răspunse Kaede.

— Credeam că sunteți mai mare, că aveți douăzeci, cel puțin. Probabil că sunteți genul care îmbătrânește repede. Va trebui să avem grijă de asta.

Pieptenele o zgârie, umplându-i ochii de lacrimi de durere.

Rieko spuse:

— Părul dumneavoastră trebuie să fie foarte greu de aranjat; e moale.

— De obicei îl leg la spate, spuse Kaede.

— Moda în capitală este să fie purtat adunat în vârful capului, spuse Rieko, trăgând de păr intenționat, provocându-i din nou durere. Părul des și aspru este mai bun.

În timp ce simpatia și înțelegerea ar fi putut alina durerea lui Kaede, răutatea lui Rieko o oțeli, făcând-o să ia hotărârea să nu cedeze niciodată, să nu își arate niciodată sentimentele. *Am dormit în gheață,* se gândi ea. *Aeița mi-a vorbit. Voi descoperi aici o putere de vreun fel și o voi folosi, până când Takeo va veni să mă salveze.* Era sigură că el o să vină, sau o să moară în încercarea de a veni, iar când avea să îi vadă trupul neînsuflețit avea să fie eliberată de promisiunea făcută și avea să i se alăture în umbrele lumii de dincolo.

În depărtare câinii începură să latre brusc, ațâțați, și după o clipă casa se zgâlțâi, ceva mai tare și mai mult timp decât în ziua precedentă.

Kaede simți ca întotdeauna: un șoc, uimire că pământul putea să tremure ca iaurtul proaspăt de soia, și un fel de exaltare că nimic nu era stabil sau sigur. Nimic nu dura o veșnicie, nici chiar Fujiwara și casa lui plină de comori.

Rieko aruncă pieptenele și se ridică în picioare. Servitoarele veniră în fugă la ușă.

— Să ieșim repede, strigă Rieko, cu neliniște în glas.

— De ce? întrebă Kaede. Cutremurul nu va fi mare.

Rieko părăsise deja încăperea. Kaede o auzea poruncind servitoarelor să stingă toate lămpile, aproape zbierând la ele de panică. Kaede rămase pe loc, ascultând pașii care alergau, glasurile ridicate, câinii care lătrau. După câteva clipe, ridică pieptenele și termină aranjatul părului. Întrucât o durea capul, își lăsă părul desfăcut.

Chimonoul cu care o îmbrăcaseră mai devreme părea foarte potrivit pentru privitul lunii: era gri-perlat, brodat cu trifoi roșu și păsări cântătoare de un galben pal. Voia să privească luna, să se scalde în lumina ei argintie și să își reamintească faptul că venea și pleca în ceruri, dispărând trei zile și apoi întorcându-se.

Servitoarele lăsaseră ușile de la verandă deschise. Kaede ieși și îngenunche pe podeaua de lemn, uitându-se către munți, amintindu-și cum stătuse acolo cu Fujiwara, înfășurați

în blănuri de urs în timp ce ningea.

Se produse încă un cutremur slab, însă ei nu îi era frică. Văzu munții tremurând pe fundalul cerului violet-deschis. Formele întunecate ale copacilor din grădină se legănau, deși nu bătea vântul, iar păsările, agitate, cântau ca în zori.

Cântecul lor se stinse apoi treptat și câinii tăcură. Secera subțire și aurie a lunii noi atârna lângă luceafărul de seară deasupra piscurilor. Kaede închise ochii.

Simți parfumul lui Fujiwara înainte de a-l auzi. Apoi auzi pașii, foșnetul mătăsii. Deschise ochii.

Era la câțiva pași acum, uitându-se la ea cu privirea vrăjită, plină de dorință pe care ea și-o amintea foarte bine.

— Doamnă Shirakawa.

— Senior Fujiwara.

Ea îi susținu privirea mai mult decât trebuia, înainte de a se prosterna încet până atinse podeaua cu fruntea.

Fujiwara păși pe verandă, urmat de Mamoru, care ducea carpete și pernuțe. Abia după ce nobilul se așeză, îi dădu lui Kaede permisiunea să se ridice de la podea. Întinse mâna și atinse chimonoul de mătase.

— E foarte potrivit. M-am gândit eu că o să fie. L-ați uluit peste măsură pe sărmanul Murita când ați apărut călare. Era să vă străpungă cu lancea din greșeală.

Ea crezu că o să leșine de furia care erupse brusc din liniștea indusă de ierburi. Faptul că el făcea aluzie cu atâta lejeritate, în glumă, la uciderea oamenilor ei, a lui Amano, pe care îl știa de când era copil…

— Cum îndrăznești să-mi faci asta? spuse ea și auzi icnetul de uimire al lui Mamoru. M-am căsătorit acum trei luni la Terayama cu Otori Takeo. Soțul meu te va pedepsi…

Se întrerupse, încercând să-și recapete controlul.

— Credeam că o să ne bucurăm de lună înainte de a sta de vorbă, răspunse el, fără să aibă vreo reacție la modul insultător în care îi vorbise. Unde sunt femeile dumneavoastră? De ce sunteți singură aici?

— Au fugit când s-a clătinat pământul, răspunse ea scurt.

— Dumneavoastră nu v-a fost frică?

— N-are de ce să-mi fie frică. Mi-ai făcut deja cel mai mare rău pe care mi-l poate face cineva.

— Se pare că trebuie să stăm de vorbă acum, spuse el. Mamoru, adu vin și pe urmă ai grijă să nu fim deranjați.

Până se întoarse Mamoru, Fujiwara se uită gânditor la lună fără să vorbească. Când tânărul se retrase din nou în umbră, îi făcu semn lui Kaede să toarne vin. Bău și spuse:

— Căsătoria dumneavoastră cu persoana care își spune Otori Takeo a fost anulată. A fost încheiată fără permisiune și a fost declarată nulă.

— Cu a cui putere?

— A seniorului Arai, a mai-marelui servitorilor dumneavoastră, Shoji, și a mea. Clanul Otori l-a renegat deja pe Takeo și a declarat ilegală adoptarea lui. Părerea generală a fost că ar trebui să muriți pentru nesupunerea față de Arai și infidelitatea față de mine, mai ales când implicarea dumneavoastră în moartea lui Iida a devenit cunoscută de mult mai multă lume.

— Am avut o înțelegere că n-ai să împărtășești nimănui secretele mele, spuse ea.

— Credeam că aveam o înțelegere să ne căsătorim.

Ea nu găsi nici un răspuns care să nu-l insulte și mai mult și, de fapt, cuvintele lui o înspăimântaseră. Își dădea seama foarte bine că el putea porunci să fie omorâtă dintr-un capriciu de moment. Nimeni n-ar fi îndrăznit să nu asculte o astfel de poruncă sau să îl judece după aceea.

El continuă:

— Sunteți conștientă de marele respect pe care vi-l port. Am reușit să fac un fel de tranzacție cu Arai. A fost de acord să vă cruțe dacă mă însor cu dumneavoastră și vă țin în izolare. Îi voi susține cauza în fața împăratului la timpul cuvenit. În schimb, i le-am trimis pe surorile dumneavoastră.

— I le-ai dat lui Arai? Sunt în Inuyama?

— Cred că e un lucru foarte obișnuit să predai femei drept ostatice, răspunse el. Apropo, Arai a fost furios când ați îndrăznit să-l țineți ostatic pe nepotul lui Akita. Putea să fie o mutare bună, însă ați stricat totul în primăvară, când ați acționat atât de pripit. N-ați reușit decât să îi supărați și mai mult pe Arai și suita lui. Arai a fost înainte susținătorul dumneavoastră. A fost o mare nesăbuință să vă purtați atât de urât cu el.

— Acum știu că Shoji m-a trădat, spuse ea cu amărăciune. Nepotului lui Akita n-ar fi trebuit să i se îngăduie să plece acasă.

— Nu trebuie să fiți severă cu Shoji. Glasul lui Fujiwara deveni prietenos și calm. A făcut ce a crezut că e bine pentru dumneavoastră și familia dumneavoastră, la fel ca noi toți. Aș vrea ca nunta noastră să aibă loc cât mai curând: cred că înainte de sfârșitul săptămânii. Rieko vă va învăța cum să vă îmbrăcați și să vă purtați.

Kaede simți disperarea coborând asupra ei precum plasa vânătorului asupra raței sălbatice.

— Toți bărbații care au avut legătură cu mine au murit, în afară de soțul meu legitim, seniorul Otori Takeo. Nu ți-e frică?

— Se vorbește că mor doar bărbații care vă doresc; eu nu vă doresc mai mult decât v-am dorit vreodată. Nu mai vreau copii. Căsătoria noastră e menită să vă salveze viața. Va fi doar cu numele. Bău iar și puse cupa pe podea. Acum s-ar cuveni să vă exprimați recunoștința.

— Urmează să fiu doar una dintre proprietățile dumitale?

— Doamnă Shirakawa, sunteți unul dintre puținii oameni cărora le-am arătat comorile mele — singura femeie. Știți că îmi place să le țin departe de ochii lumii, tăinuite, ascunse.

Inima ei se strânse de frică. Nu spuse nimic.

— Și nu cred că Takeo va veni să vă salveze. Arai este hotărât să-l pedepsească. Acum pregătește o campanie împotriva lui. Domeniile Maruyama și Shirakawa vor fi luate în numele dumneavoastră și date mie în calitate de soț.

O învălui cu privirea lui, de parcă ar fi vrut să-i soarbă fiecare strop al suferinței.

— Dorința lui de a vă avea i-a adus pierzania. Takeo va fi mort înainte de iarnă.

Toată iarna precedentă, Kaede îl studiase pe Fujiwara și-i cunoștea toate expresiile schimbătoare ale feței. Lui îi plăcea să creadă că e impasibil, că întotdeauna își controla perfect sentimentele, dar ea devenise specialistă în a-l citi. Îi auzi nota de cruzime din glas și sesiză gustul plăcerii pe limba lui. Îl mai auzise când el rostise numele lui Takeo. Îl crezuse aproape îndrăgostit de Takeo când îi spusese secretele ei, atunci când zăpada zăcea groasă pe pământ și țurțuri atârnau

de streșini ca niște picioare lungi de om. Văzuse licărul de dorință din ochii lui, ușoara destindere a gurii, felul în care limba lui se mișca atunci când îi rostea numele. Acum își dădu seama că nobilul dorea moartea lui Takeo. Asta avea să-i facă plăcere și să-l elibereze de obsesia lui. Și nu avea nici o îndoială că suferința ei avea să-i sporească plăcerea.

În acea clipă, luă două hotărâri: nu-și va exterioriza durerea și avea să trăiască. Avea să se supună voinței lui pentru a nu-i oferi nici un pretext să o ucidă înainte ca Takeo să vină după ea, dar nici nu avea să-i dea nici lui, nici drăcoaicei pe care el i-o destinase satisfacția de a vedea ce mult suferea.

Se uită cu ochi plini de dispreț la Fujiwara, apoi privirea îi lunecă pe lângă el, către lună.

•

Căsătoria avu loc câteva zile mai târziu. Kaede bău infuziile preparate de Ishida, recunoscătoare pentru starea de amorțeală pe care i-o provocau. Era hotărâtă să nu aibă sentimente, să fie rece ca gheața, amintindu-și cum fusese cu mult timp în urmă când privirea lui Takeo o cufundase în somnul adânc și rece. Nu îi învinuia pe Ishida și Mamoru pentru rolul pe care îl jucau în întemnițarea ei, căci știa că erau obligați de același cod rigid ca și ea, dar jură că Murita avea să plătească pentru omorârea oamenilor și a calului ei, și ajunse să o urască pe Rieko. Se văzu supunându-se ritualurilor de parcă ar fi fost o păpușă sau o marionetă pe o scenă. Familia ei era reprezentată prin Shoji și doi dintre servitorii ei: pe unul îl știa că era frate cu Hirogawa, bărbatul pe care îi poruncise lui Kondo să-l execute când refuzase să o slujească, în ziua morții tatălui ei. *Trebuia să iau viața întregii lui familii,* se gândi ea cu amărăciune, *l-am cruțat doar ca să-mi fac din ci un dușman.* Se mai aflau și alți bărbați acolo, de rang înalt, care trebuie să fi fost trimiși de Arai, își închipui ea. Nu o salutară în nici un fel și nu i se spuse numele lor. Asta o făcu să-și dea seama foarte clar de noua ei situație: nu mai era stăpâna unui domeniu, aliata și egala soțului ei, ci a doua soție a unui nobil, fără altă viață decât aceea pe care el socotea cu

cale să i-o îngăduie.

Avu loc o ceremonie sofisticată, mult mai fastuoasă decât nunta ei de la Terayama. Rugăciunile și cântările păreau să nu se mai termine. Era ametită din cauza tămâiei și a clopotelor, iar când trebui să îndeplinească ritualul schimbării celor trei cupe cu vin cu proaspătul ei soț se temu că o să leșine. Toată săptămâna mâncase foarte puțin, se simțea ca o fantomă.

Ziua era nefiresc de înăbușitoare și liniștită. Spre seară începu să plouă abundent.

De la altar o luară cu palanchinul și Rieko și celelalte femei o dezbrăcară și o îmbăiară. O unseră bine cu creme și îi parfumară părul. O îmbrăcară în chimonouri de noapte, mult mai somptuoase decât cele pe care le purta de obicei ziua. Apoi fu dusă în noile odăi aflate în adâncul reședinței, cele pe care nu le mai văzuse și despre care nici măcar nu știa că fuseseră de curând decorate. Grinzile și ciubucele străluceau de la foițele de aur, paravanele fuseseră pictate cu păsări și flori, iar rogojinile din paie erau moi și miroseau frumos. Din cauza ploii, odăile erau întunecate, însă zeci de lămpi ardeau în suporturi de metal sculptate ornamental.

— Toate astea sunt pentru dumneavoastră, zise Rieko cu o notă de invidie în glas.

Kaede nu răspunse. Îi veni să spună *Care e rostul, dacă nu se va culca niciodată cu mine?* — dar ce treabă avea Rieko cu asta? Apoi se gândi: poate că el intenționează să o facă, doar o dată, așa cum făcuse cu prima lui soție, ca să conceapă un copil. Începu să tremure de repulsie și frică.

— Nu aveți de ce să vă fie frică, rosti pe un ton batjocoritor Rieko. Nu e ca și cum n-ați ști la ce să vă așteptați de la căsătorie. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, așa cum ar trebui să fiți, virgină…

Lui Kaede nu-i veni să creadă că femeia îndrăznea să-i vorbească în felul ăsta în fața servitoarelor.

— Spune-le servitoarelor să plece, zise ea, și când rămaseră singure, spuse: Dacă mă mai insulți, voi avea grijă să fii dată afară.

Rieko râse în felul ei sec.

— Nu cred că stăpâna mea își înțelege bine situația. Seniorul Fujiwara nu mă va da afară niciodată. În locul

dumneavoastră, m-aș teme mai mult pentru propriul meu viitor. Dacă greșiți în vreun fel, dacă vă purtați altfel decât e de așteptat să se poarte soția seniorului Fujiwara — s-ar putea să vă pomeniți *dumneavoastră* dată afară. Credeți că sunteți vitează și că ați avea curajul să vă luați viața. Dați-mi voie să vă spun că e mai greu decât pare. Când se ajunge la momentul decisiv, cele mai multe femei se sperie. Suntem niște ființe slabe care ne agățăm de viață.

Luă o lampă și o ridică pentru ca lumina să cadă pe fața lui Kaede.

— Probabil toată viața vi s-a spus că sunteți frumoasă, dar acum sunteți mai puțin frumoasă decât cu o săptămână în urmă, și într-un an veți fi și mai puțin frumoasă. Ați ajuns la apogeu; de acum înainte frumusețea dumneavoastră se va ofili.

Apropie puțin lampa. Kaede simți pe obraz dogoarea flăcării.

— Aș putea să vă umplu de răni acum, șuieră Rieko. Ați fi alungată din casă. Seniorul Fujiwara vă va păstra doar atâta vreme cât îi încântați ochiul. După aceea, singurul loc pentru femeile ca dumneavoastră este bordelul.

Kaede îi susținu privirea fără să clintească. Flacăra pâlpâia între ele. Afară vântul se întețea și o rafală bruscă zgâlțâi clădirea. La mare depărtare, ca din altă țară, un câine urla.

Rieko râse iar și puse lampa pe podea.

— Așa că nu doamna e în măsură să vorbească de înlăturarea mea. Dar cred că sunteți foarte obosită. Vă voi ierta. Trebuie să fim prietene bune, așa cum dorește Excelența Sa. Va veni curând la dumneavoastră. Eu voi fi în camera de alături.

Kaede rămase nemișcată, ascultând vântul care se întețea. Nu se putu abține să nu se gândească la noaptea nunții cu Takeo, la atingerea pielii lui, la buzele lui pe ceafa ei când îi dăduse la o parte greutatea părului, la plăcerea pe care o provocase întregului *ei* corp înainte de a o pătrunde și de a deveni o singură ființă. Încercă să țină la distanță amintirile, dar dorința pusese stăpânire pe ea și amenința să-i topească amorțeala de gheață.

Auzi pași afară și rămase rigidă. Jurase să nu-și trădeze

sentimentele, dar era sigură că trupul care o durea avea să o trădeze cumva.

Lăsându-și servitorii afară, Fujiwara intră în cameră. Kaede se înclină imediat până la pământ dinaintea lui, nevrând ca el să-i vadă fața, dar însuși gestul de supunere o făcu să tremure și mai mult.

În spatele nobilului intră Mamoru, ducând un mic cufăr sculptat făcut din lemn de santal. Îl așeză pe podea, făcu o plecăciune adâncă și se retrase târâș până la ușa camerei alăturate.

— Ridică-te, draga mea soție, spuse seniorul Fujiwara, și când ea se supuse, o văzu pe Rieko dându-i prin ușă lui Mamoru o ploscă cu vin.

Femeia se înclină și se făcu nevăzută, însă Kaede era sigură că trăgea cu urechea.

Mamoru turnă vin și Fujiwara bău, uitându-se la Kaede cu atenție concentrată. Tânărul îi dădu și ei o cupă și ea o duse la buze. Vinul era dulce și tare. Luă doar o înghițitură foarte mică. Se părea că totul conspira să-i incendieze corpul.

— Nu cred că a arătat vreodată atât de fermecătoare, îi spuse seniorul Fujiwara lui Mamoru. Uită-te și tu cum suferința a scos în evidență forma perfectă a chipului ei. Ochii au o expresie mai profundă, iar gura este modelată acum ca o gură de femeie. Va fi o provocare pentru mine.

Mamoru se înclină fără să răspundă.

După o scurtă tăcere, Fujiwara spuse „Lasă-ne singuri” și, după ce tânărul plecă, luă cufărul și se ridică în picioare.

— Vino, îi spuse el lui Kaede.

Ea îl urmă ca o somnambulă. Un servitor nevăzut deschise ușa din fundul camerei și intrară în altă odaie. Aici paturile erau așternute cu cuverturi de mătase și suporturi de lemn pentru perne. În încăpere plutea un parfum greu. Ușa se închise și rămaseră singuri.

— Te sperii degeaba, spuse Fujiwara. Sau poate te-am judecat greșit și ceea ce vei simți va fi dezamăgire.

Pentru prima dată, ea îi simți lovitura disprețului. El o citise în mod clar, îi percepuse dorința. O străbătu un val de căldură.

— Stai jos, spuse el.

Ea se lăsă pe podea, privind mereu în jos. Se așeză și el, punând cufărul între ei.

— Trebuie să petrecem puțin timp împreună. E doar o formalitate.

Kaede nu răspunse, neștiind ce să zică.

— Vorbește cu mine, porunci el. Spune-mi ceva interesant sau amuzant.

Asta părea absolut imposibil. În cele din urmă, ea zise:

----------Pot să-i pun seniorului Fujiwara o întrebare?

— Poți.

— Ce urmează să fac aici? Cum am să-mi petrec zilele?

— Făcând ceea ce fac femeile. Te va învăța Rieko.

— Pot să-mi continui studiile?

— Eu cred că educarea unei fete a fost oarecum o greșeală. Nu pare să-ți fi îndreptat caracterul. Poți să citești puțin Confucius, îți propun.

Vântul bătea în rafale mai puternice. Aici, în mijlocul casei, erau apărați de întreaga lui forță, însă chiar și așa grinzile și stâlpii se zgâlțâiau și acoperișul scârțâia.

— Pot să-mi văd surorile?

— Peste aproximativ un an, când seniorul Arai își va fi încheiat campania împotriva clanului Otori, s-ar putea să mergem la Inuyama.

— Pot să le scriu? întrebă Kaede, tot mai furioasă că era nevoită să cerșească asemenea favoruri.

Din cauza curentului, flăcările lămpilor pâlpâiau și afară vântul gemea cu glas aproape omenesc. Kaede se gândi brusc la servitoarele alături de care dormise în castelul Noguchi. In nopțile furtunoase, când nimeni nu putea să doarmă din pricina vântului, ele se speriau și mai mult una pe cealaltă cu povești cu stafii. Acum i se păru că aude aceleași glasuri ca de stafie pe care și le imaginase atunci vorbind în multele limbi ale vântului. Toate poveștile servitoarelor erau despre fete ca ele, care fuseseră ucise pe nedrept sau muriseră din dragoste, care fuseseră părăsite de iubiții lor, trădate de soți, omorâte de stăpâni. Stafiile lor furioase, geloase cereau dreptate din lumea umbrelor. O trecu un fior.

— Ți-e frig?

— Nu, mă gândeam la stafii. Poate m-a atins una. Vântul

devine mai puternic. E un taifun?

— Cred că da, răspunse el.

Takeo, unde ești? se gândi ea. *Ești undeva afară pe vremea asta? Te gândești la mine în clipa asta? Stafia ta e cea care zăbovește în spatele meu făcându-mă să tremur?*

Fujiwara o urmărea.

— Una dintre multele calități pe care le admir la tine este că nu îți este frică. Nici de cutremur, nici de taifun. Aceste lucruri le fac să intre în mare panică pe cele mai multe femei. Sigur, lucrul ăsta pare mai feminin, iar îndrăzneala ta te-a dus prea departe. Trebuie să fii apărată de ea.

Nici nu știe cât mi-e ie frică să aud de moartea lor, se gândi ea. *A lui Takeo mai ales, dar și a lui Ai și a Hanei. Trebuie să nu o arăt niciodată.*

Fujiwara se aplecă ușor în față și, cu o mână albă, cu degete lungi, îi indică să se uite la cufăr.

— Ți-am adus un dar de nuntă, spuse el deschizând capacul și scoțând un obiect înfășurat în mătase. Nu cred că ești obișnuită cu aceste curiozități. Unele sunt foarte vechi. Le colecționez de mulți ani.

Puse obiectul pe podea în fața ei.

— Poți să te uiți la el după ce plec.

Kaede se uită cu circumspecție la obiectul acoperit. Tonul lui o avertiza că se distra pe seama ei cu un fel de plăcere plină de cruzime. Habar n-avea ce putea fi: o statuie mică, poate, sau un flacon cu parfum.

Ridică ochii spre fața lui și-i văzu zâmbetul slab care îi juca pe buze. Nu avea arme și mijloace de apărare împotriva lui în afară de frumusețea și curajul ei. Privi pe lângă el, senină și nemișcată.

El se ridică și îi ură noapte bună. Ea se înclină până la podea. Vântul zgâlțâia acoperișul și ploaia bătea în el. Nu îi auzi pașii în timp ce se îndepărta: era ca și cum ar fi dispărut în furtună.

Era singură, cu toate că știa că Rieko și servitoarele așteptau în camerele de alături. Își lăsă privirea să cadă asupra mătăsii de un roșu-închis și, după câteva clipe, o ridică și dezveli obiectul dinăuntru.

Era un membru masculin în stare de erecție, sculptat dintr-

un lemn roșcat, mătăsos, de cireș poate, și perfect în fiecare detaliu. Se simțea și dezgustată și fascinată de el, așa cum fără doar și poate Fujiwara știuse că o să fie. Nu avea să se atingă niciodată de trupul ei, nu avea să se culce niciodată cu ea, însă îi citise dorința trezită și prin acest dar pervers o disprețuia și o chinuia totodată.

Apoi ochii i se umplură de lacrimi. Înfășură la loc sculptura și o puse înapoi în cufăr. După aceea se întinse pe salteaua din odaia ei matrimonială și plânse în tăcere după bărbatul pe care îl iubea și îl dorea.

CAPITOLUL ȘAPTE

— **M**-am temut că o să trebuiască să-i raportez soției tale că ai dispărut, mi-a spus Makoto când ne-am croit drum pe întuneric spre altar. Mi-a fost groază de asta mai mult decât de orice bătălie cu care m-am confruntat vreodată.

— Eu m-am temut că m-ai părăsit, am răspuns.

— Sper că mă cunoști mai bine de atât! Era datoria mea să-i spun doamnei Otori, dar l-aș fi lăsat pe Jiro aici cu cai și mâncare și m-aș fi întors de îndată ce voi fi vorbit cu ea. Adăugă cu glas scăzut: Nu te-aș părăsi niciodată, Takeo, trebuie să știi asta.

Mi-a fost rușine de îndoielile mele și nu i le-am împărtășit.

A strigat la oamenii care stăteau de pază și ei au răspuns tot printr-un strigăt.

— Sunteți treji toți? am întrebat, căci de obicei împărțeau paza de noapte și dormeau cu rândul.

— Nici unul dintre noi n-a putut să doarmă, a răspuns el. Noaptea e prea liniștită și apăsătoare. Furtuna recentă, cea care te-a făcut să întârzii, a apărut din senin. Și în ultimele zile am avut sentimentul că ne spionează cineva. Ieri, Jiro s-a dus în pădure după igname sălbatice și a văzut pe cineva stând la pândă printre copaci. M-am gândit că poate bandiții despre care a vorbit pescarul au fost înștiințați de prezența noastră și ne verificau forța.

Făcuserăm mai mult zgomot decât o cireadă de boi când înaintaserăm cu greu pe poteca năpădită de buruieni. Dacă cineva ne spiona, știa fără doar și poate de întoarcerea mea.

— Probabil se tem de rivalitatea noastră, am răspuns. De îndată ce ne întoarcem cu mai mulți oameni, vom scăpa de ei, dar cum acum suntem doar șase nu putem să ne luptăm. Vom pleca de îndată ce se crapă de ziuă și să sperăm că n-or să ne atace pe drum.

Imposibil de spus ce oră era sau cât mai dura până apăreau

zorile. Clădirile vechiului altar erau pline de zgomote ciudate: lemnăria scârțâia, stuful foșnea. Bufnițele au țipat toată noaptea în pădure și o dată am auzit un mers ușor, tiptil: un câine sălbatic poate, sau chiar un lup. Am încercat să dorm, dar mintea îmi era plină de toți cei care voiau să mă ucidă. Era foarte posibil să mi se fi dat de urmă aici, iar întârzierea sporea probabilitatea. Poate că pescarul — chiar și Ryoma — lăsase să-i scape ceva despre călătoria mea la Oshima, și știam prea bine că iscoadele Tribului erau pretutindeni. Lăsând la o parte edictul pe care îl dăduseră împotriva mea, mulți dintre ei se simțeau obligați de dușmănii ancestrale să-și răzbune rudele.

Cu toate că ziua poate credeam în adevărul profeției, în primele ore ale dimineții, ca întotdeauna, nu mi s-a mai părut reconfortantă. Mă apropiam pas cu pas de atingerea scopului meu; nu suportam gândul de a muri înainte de a fi reușit. Dar cu atâția care se uniseră împotriva mea, eram la fel de nebun ca Yo-An să cred că puteam să-i înving?

Trebuie să fi ațipit, căci atunci când am deschis ochii cerul era de un gri-deschis și păsările începeau să cânte. Jiro dormea lângă mine, respirând adânc și egal ca un copil. L-am atins pe umăr să-l trezesc și el a deschis ochii, zâmbind. Apoi, în timp ce se întorcea din lumea viselor, am văzut apărându-i pe față dezamăgirea și durerea.

— Visai? l-am întrebat.

— Da. L-am văzut pe fratele meu. Eram tare bucuros că totuși e în viață. Mi-a strigat să-l urmez și apoi a dispărut în pădurea din spatele casei noastre.

Făcu un efort vizibil să-și stăpânească emoțiile și s-a ridicat imediat în picioare.

— Plecăm chiar acum, nu-i așa? Mă duc să pregătesc caii.

M-am gândit la visul pe care îl avusesem despre mama și m-am întrebat ce încercau morții să ne spună. La lumina zorilor, altarul arăta mai fantomatic ca niciodată. Era un loc rece, ostil și abia așteptam să plec de acolo.

Caii își reveniseră după zile de odihnă și am mers repede. Ziua era tot înăbușitoare, cu nori cenușii și fără vânt. M-am uitat în urmă la plajă în timp ce urcam poteca de costișă, întrebându-mă ce făceau pescarul și copilul lui, însă

cocioabele nu trădau vreo urmă de viață. Toți eram nervoși. Urechile mele erau atente la orice sunet, încordându-se să audă dincolo de tropăitul cailor, scârțâitul și zornăitul harnașamentului, precum și prin mugetul înfundat al mării.

In vârful coastei m-am oprit o clipă și m-am uitat în zare spre Oshima. Era ascunsă în ceață, însă o cunună grea de nori arăta unde se afla.

Jiro se oprise lângă mine, ceilalți călărind mai departe și intrând în pădurea din față. Pentru o clipă se lăsă o liniște deplină și, în acel moment, am auzit sunetul inconfundabil, ceva între scârțâit și suspin, al unei corzi de arc ce era trasă.

Am strigat să-l avertizez pe Jiro și am încercat să ajung la el ca să-l împing în jos, însă Shun a sărit lateral, cât pe ce să mă dezechilibreze, și m-am pomenit agățat de gâtul lui. Jiro a întors capul și s-a uitat înspre pădure. Săgeata a trecut șuierând pe deasupra mea și l-a lovit în ochi.

Jiro a scos un strigăt de uimire și durere; și-a dus mâinile la ochi, apoi a căzut în față pe gâtul calului. Calul a nechezat speriat, s-a cabrat puțin și a rupt-o la fugă după tovarășii săi din față, călărețul lui legănându-se neajutorat dintr-o parte în alta.

Shun a întins gâtul și a pornit în galop spre adăpostul copacilor. In față, Makoto și gărzile se întorseseră. Unul dintre oameni a înaintat și a reușit să apuce de căpăstru calul speriat.

Makoto l-a ridicat pe Jiro din șa, însă când am ajuns la el băiatul murise. Săgeata îi pătrunsese drept în cap, spulberându-i spatele craniului. Am descălecat, am retezat săgeata și am tras afară tija. Săgeata era masivă și avea pene de vultur. Arcul care o trimisese trebuie să fi fost uriaș, genul pe care îl folosesc arcașii singuratici.

Durerea pe care o simțeam era aproape insuportabilă. Săgeata îmi fusese destinată mie. Dacă n-aș fi auzit-o și nu m-aș fi ferit, Jiro n-ar fi fost mort. M-a apucat o furie nebună. Aveam să-l ucid pe cel care îl omorâse sau să mor.

Makoto mi-a spus în șoaptă:

— Trebuie să fie o ambuscadă. Să ne adăpostim și să vedem câți sunt.

— Nu, asta îmi era destinată mie, am spus la fel de încet.

Asta e opera Tribului. Rămâneți aici; adăpostiți-vă. Eu mă duc după el. E numai unul — doi, cel mult.

Nu-i voiam pe oameni cu mine. Numai eu puteam să mă mișc nevăzut și neauzit, numai eu aveam talentele necesare să mă apropii de acest asasin.

— Să veniți când vă chem; vreau să-l prind viu.

Makoto a spus:

— Dacă e numai unul, decât să ne adăpostim mai bine ne continuăm drumul. Dă-mi coiful tău; am să-l iau eu pe Shun. Poate reușim să-l derutăm. Ne va urmări pe noi, iar tu îl poți surprinde din spate.

Nu știam în ce măsură avea să țină această viclenie sau cât de aproape era arcașul. Va fi văzut că săgeata mă ratase. Va fi bănuit că am să mă duc după el. Dar dacă oamenii mei mergeau înainte, cel puțin nu aveau să mă stinghereacă. Până acum arcașul putea fi oriunde în pădure, dar socoteam că eu pot să mă mișc mai repede și mai în liniște decât el. Când caii au pornit la drum cu trista lor povară, m-am făcut invizibil și am urcat în fugă panta, croindu-mi drum printre copaci. Nu credeam că arcașul rămăsese în locul din care trăsese săgeata; îmi imaginam că o luase spre sud-vest ca să scape de noi acolo unde drumul cotea spre sud. Dar chiar dacă încă ne urmărea, nu știa unde eram acum, decât dacă avea supremele talente ale Tribului.

Nu a trecut mult și am auzit respirația unui om și apăsarea ușoară a unui picior pe pământul moale. M-am oprit și mi-am ținut răsuflarea. A trecut la zece pași pe lângă mine fără să mă vadă.

Era Kikuta Hajime, tânărul luptător din Matsue, cu care mă antrenasem. Ultima dată îl văzusem în sala de lupte, când plecasem spre Hagi cu Akio. Atunci îmi închipuisem că el crezuse că nu o să mă mai vadă niciodată. Însă Akio nu reușise să mă ucidă după cum plănuise, iar acum Hajime fusese trimis să-mi vină de hac. Avea arcul uriaș azvârlit pe umăr; ca majoritatea oamenilor masivi, se mișca legănat, călcând pe partea din exterior a picioarelor, însă iute și în liniște. Numai urechile mele puteau să îl audă.

L-am urmat către drum, unde am auzit caii din fața noastră, care alergau de parcă zburau. L-am auzit chiar și pe

un om din gardă strigându-i lui Makoto să meargă mai repede, adresându-i-se cu „Senior Otori”, viclenia făcându-mă să zâmbesc cu amărăciune. Eu și prada mea am urcat în viteză coasta și am coborât-o iar, apoi am ieșit pe un afloriment stâncos de unde se vedea bine drumul de dedesubt.

Hajime și-a fixat bine picioarele pe stâncă și a luat arcul de pe umăr. A pus săgeata în coardă; l-am auzit inspirând adânc aer în piept în timp ce trăgea coarda: mușchii brațelor îi erau încordați, iar cei ai gâtului pulsau. În lupta corp la corp cu el n-aș fi avut nici o șansă. Probabil că i-aș fi putut veni de hac cu Yato dacă îl atacam pe la spate, însă ar fi trebuit să fiu sigur că îl ucid din prima lovitură, iar eu voiam să-l prind viu.

A rămas nemișcat, așteptând să-i apară ținta de sub copaci. Acum abia îi mai auzeam respirația. Știam tehnica pe care o folosea și antrenamentul pe care îl făcuse îmi era destul de cunoscut ca să-mi dau seama cât era de concentrat. Era una cu arcul, cu săgeata. Reprezenta, probabil, o priveliște minunată, însă singurul lucru de care eram conștient era dorința de a-l vedea suferind și apoi murind. Am încercat să-mi potolesc furia. Aveam doar câteva clipe să gândesc.

Aveam încă la mine armele Tribului, printre care un set de cuțite de aruncat. Nu eram specialist în aruncarea cuțitelor, însă îmi puteau fi acum de folos. Le ștersesem și le unsesem cu ulei după ce mă murasem în portul piraților; alunecau ca mătasea din teaca lor. Când jos caii s-au apropiat, am ieșit în fugă din ascunzătoare, tot invizibil, aruncând cuțitele.

Primele două au trecut pe lângă el, spulberându-i concentrarea și făcându-l să se întoarcă spre mine. Se uita peste capul meu cu aceeași expresie nedumerită pe care o avusese în sala de antrenament când mă făcusem invizibil. Mi-a venit să râd și totodată am fost îndurerat mai presus de cuvinte. Al treilea cuțit l-a nimerit în obraz, multele lui vârfuri făcând sângele să țâșnească imediat. S-a tras involuntar un pas în spate și am văzut că era chiar pe buza hăului. I-am aruncat următoarele două cuțite direct în față și am redevenit vizibil chiar sub ochii lui. Yato mi-a sărit în mână. S-a aruncat în spate ca să evite lovitura și s-a prăbușit în gol, căzând greoi aproape sub picioarele cailor.

Era amețit de cădere și sângele îi curgea din obraz și din

ochi, dar tot a fost nevoie să ne luptăm cinci inși cu el ca să îl imobilizăm.

N-a scos un sunet, însă ochii îi ardeau de furie și răutate. Trebuia să mă hotărăsc dacă să-l ucid pe loc sau să-l târăsc până la Maruyama, unde să născocesc o moarte lentă care să-mi aline durerea pierderii lui Jiro.

După ce Hajime a fost legat fedeleș, l-am tras pe Makoto deoparte și i-am cerut sfatul. Nu puteam să-mi scot din minte că eu și Hajime ne antrenaserăm împreună, că fuseserăm aproape prieteni. Un cod precum cel al Tribului transcendea orice simpatie personală sau loialitate. Nu știam eu asta din proprie experiență, din trădarea lui Shigeru de către Kenji? Totuși, faptul mă șoca pentru a nu știu câta oară.

Hajime a strigat la mine:

— Hei, câine!

Una dintre gărzi l-a lovit cu piciorul.

— Cum îndrăznești să i te adresezi în felul ăsta seniorului Otori?

— Vino încoace, senior Otori, a spus batjocoritor luptătorul. Am să-ți spun ceva.

M-am dus la el.

— Fiul tău e la familia Kikuta, a spus el. Și mama lui a murit.

— Yuki a murit?

— După ce s-a născut băiatul, au forțat-o să ia otravă. Akio îl va crește singur. Familia Kikuta vrea să te omoare. I-ai trădat; nu te vor lăsa să trăiești. Și îl au pe fiul tău.

A scos un mârâit ca de animal și, scoțând toată limba, a strâns cu putere din dinți retezând-o. Ochii îi erau înnebuniți de durere și furie; totuși, n-a mai scos nici un sunet. Și-a scuipat limba și un jet gros de sânge. Gâtul i s-a umplut de sânge, sufocându-l. Trupul puternic i se arcuia și se zbătea, luptându-se cu moartea pe care i-o impusese voința lui, în timp ce se îneca cu propriul sânge.

M-am întors într-o parte, îngrețoșat și întristat din cale afară. Furia mi se domolise. În locul ei simțeam o greutate de plumb, de parcă cerul îmi căzuse în suflet. Le-am poruncit oamenilor să-l târască în pădure, să-i reteze capul și să-i lase trupul să fie mâncat de lupi și vulpi.

Corpul lui Jiro l-am luat cu noi. Ne-am oprit într-un orășel de pe coastă, Ohama, unde am ținut slujba de înmormântare la altarul de acolo și am plătit să-i fie ridicat sub cedri un felinar din piatră. Am donat altarului arcul și săgețile, și cred că încă mai atârnă acolo, sub grinzi, alături de picturile dedicate cailor, căci locul era închinat zeiței cailor.

Printre picturi sunt și caii mei. A trebuit să rămânem în oraș aproape două săptămâni, în primul rând ca să îndeplinim ceremoniile funerare și să ne curățăm de pângărirea morții, și apoi pentru Sărbătoarea Morților. Am împrumutat de la preot tuș și pensule și l-am pictat pe Shun pe o placă de lemn. Cred că am pus în pictură nu doar respectul și recunoștința mea pentru calul care îmi salvase viața, ci și jalea mea după Jiro, după Yuki, și durerea că se părea că îmi este sortit să fiu martor la moartea altora. Și poate dorul de Kaede, a cărei lipsă o simțeam cu durere fizică și sufletească, mi-a aprins dorința de ea.

Am pictat obsesiv: Shun, Raku, Kyu, Aoi. Nu mai pictasem de mult, și pensula și sunetul produs de întinderea tușului pe lemn au avut un efect liniștitor asupra mea. În timp ce stăteam singur în templul cufundat în liniște, mi-am permis să-mi închipui că asta era întreaga mea viață. Mă retrăsesem din lume și îmi petreceam zilele pictând tablouri votive pentru pelerini. Mi-am amintit cuvintele starețului de la Terayama la prima mea *vizită acolo* făcută cu mult timp în urmă cu Shigeru: *Întoarce-te când toate astea se vor sfârși. Se va găsi aici un loc pentru tine.*

Se vor sfârși vreodată? am întrebat, cum întrebasem atunci.

Adesea mă pomeneam cu ochii în lacrimi. Eram îndurerat de Jiro și Yuki, de viețile lor scurte, de devotamentul lor față de mine, pe care nu îl meritasem, de faptul că își găsiseră moartea din pricina mea. Doream să-i răzbun, însă brutalitatea sinuciderii lui Hajime mă dezgustase. Oare ce ciclu fără de sfârșit al morții și răzbunării stârnisem? Mi-am amintit de tot ce trăiserăm împreună eu și Yuki și am regretat amarnic... Ce? Că nu o iubisem? Poate că nu o iubisem cu pasiunea pe care o simțeam pentru Kaede, dar o dorisem, și amintirea a făcut să fiu iar chinuit de dorință și să plâng după

trupul ei acum încremenit pe vecie.

M-am bucurat că ceremoniile Sărbătorii Morții mi-au oferit prilejul să-mi iau rămas-bun de la spiritul ei. Am aprins lumânări pentru toți morții care plecaseră înaintea mea și le-am cerut iertare și îndrumare. Se împlinea un an de când stătusem cu Shigeru pe malul râului din Yamagata și lăsaserăm în voia curentului bărcuțele noastre în flăcări; un an de când rostisem numele lui Kaede, de când îi văzusem fața luminându-se și știusem că mă iubea.

Dorința mă chinuia. Aș fi putut să mă culc cu Makoto și astfel să mă ostoiesc și totodată să-i alin și lui durerea, însă cu toate că am fost deseori ispitit ceva m-a reținut. Ziua, în timp ce pictam ore întregi, mă gândeam la anul trecut și la tot ce făcusem în el, la greșelile mele și la suferința pe care le-o pricinuisem celor din jurul meu. Lăsând la o parte decizia mea de a merge cu Tribul, am ajuns să-mi dau seama că toate greșelile mele izvorau din dorința necontrolată. Dacă nu m-aș fi culcat cu Makoto, obsesia lui nu l-ar fi condus să o dea în vileag pe Kaede tatălui ei. Dacă nu m-aș fi culcat cu ea, n-ar fi fost cât pe ce să moară când a pierdut copilul. Și dacă nu m-aș fi culcat cu Yuki, ea ar fi fost încă în viață, iar fiul care avea să mă ucidă nu s-ar fi născut. M-am pomenit gândindu-mă la Shigeru, care se opusese căsătoriei și îi nedumerise pe cei apropiați prin abstinența lui, și asta din cauză că îi jurase doamnei Maruyama că nu avea să se culce decât cu ea. Nu știam nici un alt bărbat care să fi făcut un astfel de jurământ, dar, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult voiam să-l întrec în tot ce făceam. Îngenunchind în tăcere în fața lui Kannon, zeița cu cap de cal, i-am jurat că de acum înainte îi voi dărui numai lui Kaede, soția mea, toată iubirea mea fizică și emoțională.

Despărțirea noastră mă făcuse să-mi dau seama din nou câtă nevoie aveam de ea, că însemna punctul fix care dădea stabilitate vieții mele și o consolida. Iubirea mea era antidotul otrăvii pe care mi-o inoculaseră furia și durerea; la fel ca toate antidoturile, o țineam bine ascunsă și bine păzită.

Makoto, la fel de îndurerat ca mine, petrecea și el multe ore cufundat în meditație. Nu prea vorbeam în timpul zilei, dar după masa de seară discutam deseori până noaptea târziu.

Bineînțeles că și el auzise vorbele pe care mi le spusese Hajime și încercase să mă întrebe despre Yuki, despre fiul meu, însă la început nu suportam să vorbesc despre nici unul. Totuși, în prima noapte a sărbătorii, după ce ne-am întors de pe țărm, am băut puțin vin împreună. Ușurat că reținerea dintre noi părea să fi dispărut și având totală încredere în el, cum nu mai aveam în nimeni, am simțit că trebuie să-i spun vorbele profeției.

A ascultat cu atenție în timp ce am descris-o pe bătrâna oarbă, înfățișarea ei evlavioasă, peștera, roata cu rugăciuni și semnul Hiddenilor.

— Am auzit de ea, a spus el. Mulți care aspiră la sfințenie se duc să o caute, dar n-am mai cunoscut pe nimeni care să fi găsit drumul.

— Am fost dus de Yo-An, proscrisul.

A rămas tăcut. Era o noapte caldă, liniștită, și toate ușile erau deschise. Luna plină își revărsa lumina peste altar și grota sacră. Marea mugea pe prundișul de pe plajă. O șopârlă traversă tavanul ținându-se cu picioarele micuțe de grinzi. Țânțarii bâzâiau ascuțit și fluturii de noapte se învârteau în jurul lămpilor. Le-am stins ca să nu își ardă aripile: luna era destul de strălucitoare ca să lumineze camera.

În cele din urmă, Makoto a spus:

— Atunci trebuie să accept că e apărat de Cel Luminat, ca și tine.

— Sfânta mi-a spus: *E totuna,* am zis. La vremea aceea n-am înțeles, dar mai târziu, la Terayama, mi-am amintit cuvintele rostite de Shigeru chiar înainte să moară, și am înțeles adevărul celor spuse de ea.

— Nu poți să-l exprimi în cuvinte?

— Nu, dar e adevărat, și îmi duc viața potrivit lui. Nu există diferențe între noi: castele noastre, în aceeași măsură ca și credințele noastre, sunt iluzii care se interpun între noi și adevăr. Așa îi tratează Cerul pe toți oamenii, și așa trebuie să fac și eu.

— Te-am urmat datorită iubirii mele pentru tine și pentru că eu cred în dreptatea cauzei noastre, a spus el, zâmbind. Nu mi-am dat seama că o să-mi fii și sfătuitor spiritual.

— Nu știu nimic despre chestiunile spirituale, am spus,

bănuind că râdea de mine. Am abandonat credințele copilăriei mele și nu le pot înlocui cu altele. Toate învățăturile religioase mi se par alcătuite pe jumătate din adevăr profund și pe jumătate din nebunie totală. Oamenii se agață de credințele lor de parcă ar putea fi salvați de ele, însă dincolo de toate învățăturile există un loc al adevărului unde e totuna, sau toate sunt una.

Makoto râse.

— Se pare că înțelegi mai multe decât înțeleg eu după ani de studiu și cugetare. Ce ți-a mai spus sfânta?

I-am repetat cuvintele profeției: *In tine sunt amestecate trei seminții. Te-ai născut în neamul Hiddenilor, însă viața ta a fost dată în vileag și nu-ți mai aparține. Pământul va da ceea ce dorește Cerul.*

Pământurile tale se vor întinde de la mare la mare, dar pacea va veni cu prețul vărsării de sânge. Cinci bătălii îți vor aduce pacea, patru de câștigat și una de pierdut. ..

In acest punct m-am oprit, neștiind dacă să continui.

— Cinci bătălii? a spus Makoto. Câte am dus?

— Două, dacă punem la socoteală lupta cu Jin-emon și cu bandiții.

— Deci de asta ai întrebat dacă lupta aia poate fi numită bătălie! Tu crezi toate astea?

— De cele mai multe ori. N-ar trebui?

— Eu aș crede tot ce am auzit de la ea, dacă aș fi avut norocul să îngenunchez la picioarele ei, a spus încet Makoto. A mai fost ceva?

— *Mulți trebuie să moară,* am citat, *dar tu ești ferit de moarte, în afară de cea pricinuită de mâinile propriului tău fiu.*

— Îmi pare rău, a spus el cu milă. Asta-i o povară greu de purtat de orice bărbat, mai ales de tine, care ai o relație atât de strânsă cu copiii. Îmi închipui că tânjești să ai *fiii tăi.*

M-a impresionat că îmi cunoștea atât de bine caracterul.

— Când am crezut că am pierdut-o pentru totdeauna pe Kaede, când m-am dus prima dată la Trib, m-am culcat cu fata care m-a ajutat să-l scot pe Shigeru din Inuyama. O chema Yuki. Ea a fost cea care i-a dus capul la templu.

— O țin minte, a spus încet Makoto. N-am să-i uit niciodată sosirea și șocul pe care mi l-au pricinuit veștile ei.

— Era fiica lui Muto Kenji, am continuat, îndurerat iarăși de pierderea suferită de Kenji. Nu-mi vine să cred că Tribul s-a folosit astfel de ea. Au vrut un copil și odată ce s-a născut au ucis-o. Regret amarnic și nu trebuia s-o fi făcut, nu doar din cauza fiului meu, ci și fiindcă asta i-a pricinuit ei moartea. Dacă o fi ca fiul meu să mă ucidă, o voi merita din plin.

— Toți tinerii greșesc, spuse Makoto. Soarta noastră e să trebuiască să trăim consecințele greșelilor noastre.

A întins mâna și a strâns-o pe a mea.

— Mă bucur că mi-ai spus toate astea, a zis. Ele confirmă multe lucruri pe care le simțeam cu privire la tine, că ai fost ales de Cer și ești apărat într-o anumită măsură până îți atingi scopurile.

— Aș vrea să fi fost apărat de durere, am zis.

— Atunci chiar ai ajunge la iluminare, a răspuns el sec.

•

Luna plină a adus o schimbare vremii. Căldura s-a ostoit și aerul s-a limpezit. În răcoarea dimineților se simțea chiar o fărâmă de toamnă. După ce Sărbătoarea Morților a luat sfârșit, starea de spirit mi s-a îmbunătățit puțin. Mi-au venit în minte alte cuvinte ale starețului, reamintindu-mi că toți cei care mă urmau și mă susțineau o făceau de bunăvoie. Trebuia să-mi las durerea la o parte și să mă ocup iar de cauza mea pentru ca moartea lor să nu fie în zadar. Mi-am amintit și de cuvintele pe care mi le spusese Shigeru în micul sat numit Hinade, din partea îndepărtată a Celor Trei Țări.

Numai copiii plâng. Bărbații și femeile rabdă.

Ne-am făcut planuri să plecăm mai departe a doua zi, însă în după-amiaza aceea a fost un cutremur slab, destul ca să facă clopoțeii de vânt să sune și câinii să urle. Seara a mai fost unul, mai puternic. O lampă s-a răsturnat într-o casă mai sus de cea în care eram găzduiți și am petrecut cea mai mare parte a nopții ajutându-i pe localnici să stăpânească incendiul care a izbucnit. Drept urmare, am mai întârziat câteva zile.

Când am plecat, eram deja nebun de nerăbdare să fiu iar cu Kaede. M-am grăbit spre Maruyama, sculându-mă devreme și zorind caii până noaptea târziu sub luna în descreștere.

Eram tăcuți; simțeam prea acut lipsa lui Jiro ca să mai facem haz și să sporovăim cu inima ușoară ca atunci când plecaserăm de acasă, și aveam o senzație vagă de neliniște de care nu puteam să scap.

Intraserăm bine în Ora Câinelui când am ajuns în oraș. Cele mai multe case erau deja întunecate și porțile castelului erau zăvorâte. Gărzile ne-au întâmpinat cu căldură, dar n-au putut să-mi risipească neliniștea. Mi-am spus că eram doar obosit și irascibil după călătoria anevoioasă. Voiam o baie fierbinte, ceva bun să mănânc și să mă culc cu soția mea. Servitoarea ei, Manami, m-a întâmpinat la intrarea în reședință, și, de cum i-am văzut fața, am știut că s-a întâmplat ceva.

I-am cerut să-i spună lui Kaede că mă întorsesem și ea a căzut în genunchi.

— Domnule... senior Otori..., s-a bâlbâit ea, a plecat la Shirakawa să își aducă aici surorile.

— Ce?

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Kaede plecase de capul ei fără să-mi spună sau să mă întrebe?

— De când? Când e așteptată să se întoarcă?

— A plecat la scurt timp după festivalul de Sărbătoare a Morților.

Manami părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu vreau să o alarmez pe Excelența Voastră, dar trebuia să vină până acum.

— De ce nu te-ai dus cu ea?

— Nu a vrut să mă ia. A vrut să meargă călare, repede, pentru a fi înapoi înainte de întoarcerea dumneavoastră.

— Aprinde lămpile și trimite pe cineva să-l aducă pe seniorul Sugita, am spus, dar se părea că acesta auzise deja de întoarcerea mea și era pe drum.

Am intrat în reședință. Mi s-a părut că încă mai simt în aer parfumul lui Kaede. Camerele frumoase cu tapiseriile lor și paravanele pictate erau la fel cum le proiectase ea; amintirea prezenței ei plutea peste tot.

Manami le spusese slujnicelor să aducă lămpi, și formele lor întunecate se mișcau în tăcere prin încăperi. Una s-a apropiat de mine și mi-a șoptit că baia era pregătită, dar i-am

spus că o să vorbesc cu Sugita mai întâi.

Am intrat în camera preferată a lui Kaede și privirea mi-a căzut pe masa de scris unde ea stătea atât de des în genunchi copiind documentele Tribului. Cutia de lemn în care le ținea stătea întotdeauna lângă masă; nu era acolo. Mă întrebam dacă o ascunsese sau o luase cu ea, când slujnica a anunțat sosirea lui Sugita.

— Ți-am încredințat-o pe soția mea, am spus. Depășisem furia, eram doar împietrit până în străfundurile ființei mele. De ce ai lăsat-o să plece?

Păru surprins de întrebare.

— Iertați-mă, spuse el. Doamna Otori a insistat să plece. A luat cu ea o mulțime de oameni, conduși de Amano Tenzo. S-a dus și nepotul meu, Hiroshi. Era o călătorie de plăcere, să-și vadă casa părintească și să-și aducă aici surorile.

— Atunci de ce nu s-a întors?

Părea o treabă destul de inofensivă: poate că exageram eu.

— Sunt sigur că mâine va fi aici, a spus Sugita. Doamna Naomi făcea multe călătorii de felul ăsta; domeniul e obișnuit ca stăpâna lui să călătorească astfel.

Slujnica a adus ceai și mâncare și, în timp ce mâneam, am vorbit pe scurt despre călătoria mea. Nu-i spusesem lui Sugita exact ce aveam în minte în caz că nu rezolvam nimic, și nici acum nu am intrat în detalii, ci i-am spus doar că elaboram o strategie pe termen lung.

Nu se primise nici o veste de la frații Miyoshi și nici un raport despre ce punea la cale Arai sau clanul Otori. Mă simțeam de parcă rătăceam în semiîntuneric. Voiam să stau de vorbă cu Kaede și uram această lipsă de informații. Măcar de-aș fi avut și eu o rețea de spioni care să lucreze pentru mine... M-am pomenit întrebându-mă, ca și altă dată, dacă era cu putință să găsesc copii talentați, orfani din Trib, dacă existau, și să-i cresc pentru scopurile mele. M-am gândit la fiul meu cu un dor ciudat. Oare moștenea o combinație de talente de la Yuki și de la mine?

Dacă da, aveau să fie folosite împotriva mea.

Sugita a spus:

— Aud că tânărul Jiro a murit.

— Da, din păcate. A fost lovit de o săgeată pregătită pentru

mine.

— Ce noroc că Excelența Voastră a scăpat! exclamă el. Ce s-a întâmplat cu asasinul?

— A murit. Nu va fi ultimul atentat. Este opera Tribului.

M-am întrebat cât știa Sugita despre faptul că aveam și sângele Tribului în vine, ce zvonuri circulaseră despre mine în absența mea.

— Apropo, soția mea copia ceva pentru mine. Ce s-a întâmplat cu pergamentele și cutia?

— Nu le scăpa o clipă din ochi, a răspuns el. Dacă nu sunt aici, trebuie să le fi luat cu ea.

N -am vrut să-mi arăt îngrijorarea, așa că n-am mai spus nimic. Sugita a plecat și am făcut o baie, strigându-i unei slujnice să vină să mă frece pe spate, dorindu-mi să apară pe neașteptate Kaede, așa cum apăruse în casă la Niwa, și apoi aducându-mi aminte de Yuki. Când slujnica a plecat, am rămas în apa fierbinte gândindu-mă la ce aveam să-i spun lui Kaede, căci știam că trebuie să-i destăinuiesc profeția despre fiul meu, totuși nu aveam idee cum să rostesc cuvintele.

Manami așternuse paturile și aștepta să stingă lămpile. Am întrebat-o despre cutia cu documente și mi-a dat același răspuns ca Sugita.

Somnul a venit târziu. Am auzit primul cântat al cocoșilor și apoi, chiar când se crăpa de ziuă, am căzut într-un somn adânc. Când m-am trezit, soarele era sus pe cer și auzeam de jur împrejur zgomotele casei.

Manami tocmai intrase cu micul dejun și se agita pe lângă mine și îmi spunea să mă odihnesc după o călătorie așa de lungă și obositoare, când am auzit afară glasul lui Makoto. I-am cerut lui Manami să-l aducă înăuntru, însă el mi-a strigat din grădină, neobosindu-se să-și desfacă sandalele:

— Vino imediat! S-a întors băiatul, Hiroshi.

M-am ridicat atât de repede, încât am dat peste tavă și am răsturnat totul. Manami a scos un strigăt și a început să adune lucrurile. I-am spus cu asprime să le lase și să-mi aducă hainele.

După ce m-am îmbrăcat, m-am dus la Makoto.

— Unde e?

— Acasă la unchiul lui. Nu-i într-o formă prea bună.

Makoto m-a prins de umăr.

— Îmi pare rău; vestea pe care o aduce e cumplită.

Primul meu gând a fost la cutremur. Am văzut iarăși flăcările cu care ne luptaserăm să le stingem și mi-am închipuit-o pe Kaede prinsă în ele, captivă în casa care ardea. M-am uitat la Makoto, am văzut durerea din ochii lui și am încercat să formulez cuvintele de nerostit.

— Nu a murit, a adăugat el repede. Dar se pare că Amano și toți oamenii au fost măcelăriți. Numai Hiroshi a scăpat.

Nu puteam să-mi imaginez ce se întâmplase. Nimeni de pe domeniile Maruyama sau Shirakawa n-ar fi îndrăznit să-i facă rău lui Kaede. Oare o răpise Tribul ca să lovească în mine?

— A fost mâna seniorului Fujiwara, a spus Makoto. Ea e în casa lut.

Am traversat în fugă curtea principală, am ieșit pe porțile castelului, am coborât panta și am trecut podul intrând în oraș. Casa lui Sugita era chiar peste drum. Un grup de oameni se adunase în fața ei, uitându-se lung și în tăcere la ea. Am trecut printre ei și am intrat în grădină. Doi rândași se străduiau să convingă un cal extenuat să se ridice în picioare. Era un dereș frumos, cu coastele întunecate de sudoare. Ochii i se rostogoleau în cap și din gură îi ieșea spumă. Nu credeam că o să se mai ridice vreodată.

— Băiatul a călărit zi și noapte ca să ajungă aici, a spus Makoto, dar abia dacă l-am auzit.

Și mai mult decât de obicei, eram conștient în mod acut de fiecare detaliu din jurul meu: luciul podelelor de lemn din casă, parfumul florilor așezate în firide, cântecul păsărelelor din arbuștii din grădină. In capul meu un glas monoton repeta: *Fujiwara?*

La apropierea noastră, Sugita a ieșit din casă, palid ca un mort. Nu a putut să-mi spună nimic. Arăta ca un om care se hotărâse deja să-și pună capăt vieții, o umbră a celui care fusese în seara dinainte.

— Senior Otori…, a rostit el, nedeslușit.

— Băiatul e rănit? Poate să vorbească?

— Mai bine ați veni să vorbiți dumneavoastră cu el.

Hiroshi zăcea într-o cameră din partea din spate a casei. Camera dădea spre o mică grădină verde; auzeam curgând

prin ea un pârâu. Aici era mai răcoare decât în camerele principale și lumina orbitoare a dimineții era temperată de copacii umbroși. Două femei stăteau în genunchi lângă băiat, una ștergându-i fața și brațele cu o cârpă umedă. Cealaltă ținea un bol cu ceai din care încerca să-l convingă să bea.

Amândouă s-au oprit și s-au înclinat până la pământ când am intrat. Hiroshi a întors capul, m-a văzut și a încercat să se ridice în capul oaselor.

— Senior Otori, a șoptit el și, în ciuda voinței lui, ochii i s-au umplut de lacrimi. Luptându-se să și le stăpânească, a spus: îmi pare rău. Îmi pare rău. Iertați-mă.

Mi-a fost milă de el. Se străduia din răsputeri să fie războinic, se străduia din răsputeri să trăiască după codul strict al războinicului. Am îngenuncheat lângă el și i-am pus cu blândețe mâna pe păr. Era încă pieptănat ca un copil; mai avea mult până să devină major, totuși încerca să se poarte ca un bărbat.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat.

Ochii lui erau fixați pe fața mea, dar nu i-am susținut privirea. A vorbit cu un glas liniștit, constant, de parcă în lungul drum spre casă repetase, iar și iar, ce avea de spus.

— Când am ajuns acasă la doamna Otori, însoțitorul, stăpânul Shoji — n-am încredere în el, ne-a trădat! — i-a spus doamnei că surorile ei erau în vizită la seniorul Fujiwara. Ea l-a trimis să le aducă înapoi, însă el s-a întors spunând că nu mai erau acolo, dar că seniorul avea să-i spună doamnei Shirakawa — el numai așa o numea — unde sunt, dacă îi făcea o vizită. Ne-am dus a doua zi. Un bărbat pe nume Murita ne-a ieșit în întâmpinare. De cum doamna Otori a intrat pe poartă, a fost capturată. Amano, care era alături de ea, a fost ucis imediat. Mai mult n-am văzut.

Glasul i s-a frânt și a inspirat adânc.

— Calul meu a rupt-o la fugă. N-am putut să-l stăpânesc. Ar fi trebuit să iau un cal mai liniștit, însă îmi plăcea ăsta fiindcă era tare frumos. Amano m-a dojenit pentru asta; a spus că e prea puternic pentru mine. N-am vrut să ascult. N-am putut să o apăr.

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Una dintre femei

s-a aplecat și i le-a șters.

Makoto a spus cu blândețe:

— Trebuie să-i fim recunoscători calului tău. Cu siguranță ți-a salvat viața, și dacă n-ai fi scăpat, n-am fi știut ce s-a întâmplat.

Am încercat să găsesc ceva de spus ca să-l consolez pe Hiroshi, dar n-am găsit nimic.

— Senior Otori, a spus el, încercând să se ridice. Am să vă arăt drumul. Putem să mergem s-o aducem înapoi!

Efortul a fost prea mare pentru el. Am văzut că ochii începeau să-i devină sticloși. L-am luat de umeri și l-am silit să se întindă. Acum pe fața lui transpirația era amestecată cu lacrimile și băiatul tremura tot.

— Are nevoie de odihnă, însă devine agitat și încearcă să se ridice, a spus Sugita.

— Uită-te la mine, Hiroshi.

M-am aplecat asupra lui și privirile noastre s-au întâlnit. A adormit imediat. Corpul i s-a destins și respirația i-a devenit egală.

Femeile nu s-au putut abține să nu scoată un icnet scurt și am prins privirea pe care au schimbat-o fulgerător între ele. Păreau să se ferească de mine, întorcând capul și având mare grijă să nu se atingă de hainele mele.

— O să doarmă mult timp, am spus. Are nevoie de asta. Să-mi spuneți când se trezește.

M-am ridicat în picioare. S-au ridicat și Makoto și Sugita, uitându-se la mine și așteptând. Pe dinăuntru clocoteam de revoltă, dar calmul amorțitor al șocului coborâse asupra mea.

— Vino cu mine, i-am spus lui Sugita.

De fapt, voiam să vorbesc numai cu Makoto, dar nu puteam să risc să-l las pe Sugita singur. Mă temeam că avea să-și despice burta și nu îmi puteam permite să îl pierd. Clanul Maruyama îi era în primul rând loial lui Kaede, nu mie; nu știam cum aveau să reacționeze la această veste. Aveam încredere în Sugita mai mult decât în ceilalți și consideram că, dacă el rămânea loial, la fel aveau să rămână și ei.

Am trecut podul și am urcat dealul spre castel. Mulțimea din fața casei se mărise și pe străzi apăreau oameni înarmați.

Era o atmosferă de neliniște — nu chiar panică sau frică, doar o ceată de oameni nesupuși care se învârteau în cerc, lansând zvonuri, pregătindu-se pentru o acțiune neașteptată. Trebuia să iau repede hotărâri, înainte ca situația să se agraveze și să scape de sub control.

Imediat ce am intrat pe porțile castelului, i-am spus lui Makoto:

— Pregătește oamenii. Vom lua jumătate din războinicii noștri și vom pleca de îndată împotriva lui Fujiwara. Sugita, tu trebuie să rămâi aici să ții în frâu orașul. Îți vom lăsa două mii de oameni. Aprovizionează castelul pentru un eventual asediu. Vom pleca mâine de cum se luminează.

Makoto era tras la față și glasul îi era neliniștit.

— Nu te pripi. Nu avem idee unde se află Arai. S-ar putea să cazi pur și simplu într-o capcană. Atacându-l pe seniorul Fujiwara, un bărbat cu rangul și statutul lui, nu-ți vei face decât rău. Poate e mai bine să nu reacționezi ime...

L-am întrerupt:

— Mi-e cu neputință să aștept. Nu voi face nimic decât s-o aduc înapoi. Apucă-te imediat de treabă.

Am petrecut ziua pregătindu-ne cu febrilitate. Știam că am dreptate să acționez imediat. Prima reacție a oamenilor din Maruyama a fost de furie și de revoltă. Voiam să profit de asta. Dacă amânam, aș fi fost considerat nehotărât, părând că accept părerea altora despre legitimitatea mea. Eram foarte conștient de riscurile pe care mi le asumam și știam că mă pripeam din nou, însă nu-mi venea în minte nici un alt mod de a acționa.

La sfârșitul după-amiezii, i-am spus lui Sugita să cheme sfetnicii. Într-o oră s-au adunat toți. I-am înștiințat despre intențiile mele, i-am avertizat cu privire la consecințe și le-am spus că așteptam loialitatea lor totală față de mine și soția mea. Nici unul dintre ei nu a făcut vreo obiecție — cred că furia mea era prea puternică pentru asta — dar mă simțeam neliniștit în privința lor. Erau din aceeași generație cu Fujiwara și Arai și erau formați de același cod. In Sugita aveam încredere, dar cum Kaede era plecată, putea el să-mi garanteze că nu mă vor trăda cât lipseam?

Apoi l-am cerut pe Shun și am ieșit la o plimbare cu el ca

să-mi limpezesc mintea, să-i antrenez picioarele înainte de a-l lua într-o nouă călătorie grea, și să mă uit la starea pământului.

Cam jumătate din recolta de orez era strânsă, fermierii lucrând zi și noapte ca să taie orezul înainte ca vremea să se schimbe. Cei cu care am vorbit erau neliniștiți, prevăzând un taifun iminent luându-se după nimbul din jurul ultimei luni pline, după gâștele migratoare și după propria durere din oase. Am aranjat ca războinicii lui Sugita să dea o mână de ajutor la întărirea digurilor și a malurilor împotriva inundațiilor; aveau să se plângă, fără doar și poate, dar speram că simțul crizei avea să le înăbușe mândria.

În cele din urmă m-am pomenit, doar pe jumătate intenționat, la marginea cătunului în care se așezaseră proscrișii. Deasupra lui atârna mirosul obișnuit de piei tăbăcite și de sânge proaspăt. Câțiva oameni, printre care și Yo-An, jupuiau un cal mort. Am recunoscut roșul aprins amestecat cu alb și negru; era calul lui Hiroshi, cel pe care îl văzusem trăgând să moară în acea dimineață. L-am strigat pe Yo-An și am descălecat, dând frâiele unuia dintre rândașii care veniseră cu mine. M-am dus la malul râului și Yo-An a venit și s-a așezat pe vine lângă apă, spălându-și mâinile și brațele de sânge.

— Ai auzit vestea?

A dat din cap, s-a uitat la mine și a spus:

— Ce veți face?

— Ce *ar trebui* să fac?

Îmi doream o vorbă de la vreun zeu. Voiam să mai aud o profeție, una care să o includă pe Kaede, una care să unească viitorul meu și al ei.

— Mai sunt trei bătălii, a spus Yo-An. Una de pierdut și două de câștigat. Pe urmă veți domni în pace, de la mare până la mare.

— Cu soția mea?

S-a uitat departe peste apă. Două egrete albe pescuiau lângă zăgaz. Un pescăruș își luă zborul dintr-o salcie, ca o strălucire de portocaliu cu albastru.

— Dacă e să pierdeți o bătălie, ar trebui să o pierdeți acum,

a spus Yo-An.

— Dacă o pierd pe soția mea, nu mai contează nimic pentru mine, am zis. O să mă omor.

— Asta ne este interzis, a răspuns el repede. Dumnezeu are planul lui cu viața dumneavoastră. Tot ce trebuie să faceți este să-l urmați.

Cum nu am răspuns, a continuat:

— Contează pentru noi, care am lăsat totul pentru dumneavoastră. Contează pentru cei de pe pământurile Otorilor, care suferă acum. Putem îndura războiul dacă din el vine pacea. Nu ne abandonați.

Stând lângă râul liniștit în lumina serii, m-am gândit că, dacă nu o aduceam înapoi pe Kaede, inima avea să mi se frângă de tot. Un bâtlan cenușiu a venit în zbor ușor peste suprafața apei. Și-a adunat aripile uriașe și a aterizat lin. A întors capul spre noi, ne-a privit, apoi, mulțumit că nu reprezentam nici un pericol pentru el, a început să meargă în liniște prin apa puțin adâncă.

Adevăratul meu țel era să răzbun complet moartea lui Shigeru și să îmi iau în primire moștenirea. Atunci profeția avea să fie îndeplinită. Însă îmi era cu neputință să las pe cineva să mi-o răpească pe Kaede fără să mă opun. Nu puteam face nimic decât să mă duc după ea, chiar dacă asta însemna să sacrific tot pentru ce luptasem.

Mi-am luat rămas-bun de la Yo-An și m-am întors la castel. Venise vestea că Hiroshi se trezise și se simțea mai bine. Am cerut să fie adus repede la mine. În timp ce așteptam, am scotocit reședința în căutarea cutiei cu documente, dar nici urmă de ea. Lucrul ăsta a fost încă o sursă de îngrijorare. Mă temeam că poate fusese furată, ceea ce ar fi însemnat că Tribul pătrunsese o dată în castel și putea să o facă iar.

Hiroshi a venit la mine chiar înainte de a se înnopta. Era palid și avea cearcăne negre, dar altfel se recuperase repede. Fizic și psihic era la fel de rezistent ca un adult. L-am întrebat despre toate detaliile călătoriei și i-am cerut să-mi descrie terenul din jurul reședinței Shirakawa și a lui Fujiwara. Mi-a povestit cum fusese ucis Raku și vestea m-a întristat profund. Surul cu coamă neagră fusese primul meu cal, o legătură cu Shigeru în scurta mea viață ca fiu al lui în cetatea Hagi. Raku

fusese darul meu pentru Kaede când nu avusesem altceva să-i ofer, și el o adusese la Terayama.

Ii expediasem pe toți ceilalți ca să pot vorbi între patru ochi cu Hiroshi și acum i-am spus să vină mai aproape.

— Promite-mi că n-ai să spui nimănui ce-o să vorbim acum.

— Jur, a spus el, adăugând repede: Senior Otori, deja vă datorez viața. Am să fac orice ca să vă ajut să o salvați pe doamna Otori.

— O vom salva, am spus. Plec mâine.

— Luați-mă cu dumneavoastră, se rugă el.

Eram ispitit să o fac, dar nu credeam că se simțea suficient de bine.

— Nu, tu rămâi aici.

A părut că vrea să protesteze, dar s-a gândit mai bine și și-a mușcat buza.

— Știi dacă soția mea a luat cu ea documentele pe care le copia?

El a șoptit:

— Am luat atât originalele, cât și copiile. Le-am ascuns la Shirakawa, în Grotele Sacre.

Am binecuvântat-o pe Kaede în inima mea pentru înțelepciunea și precauția ei.

— Mai știe cineva asta?

A clătinat din cap.

— Și ai putea să le mai găsești?

— Desigur.

— Nu trebuie să spui nimănui unde sunt. Într-o bună zi, vom face împreună o călătorie să le recuperăm.

— Atunci putem să-l pedepsim pe Shoji, a spus el cu voioșie, și după o clipă a adăugat: Senior Otori, pot să vă întreb ceva?

— Sigur.

— În ziua în care a murit tata, oamenii care au ucis gărzile s-au făcut nevăzuți în vreun fel. Dumneavoastră puteți să faceți asta?

— De ce întrebi? Crezi că pot?

— Azi, femeile din cameră spuneau că sunteți vrăjitor — iertați-mă. Dar puteți să faceți multe lucruri ciudate, cum a fost când m-ați adormit.

S-a uitat la mine încruntându-se.

— Nu a fost un somn obișnuit; am văzut vise pline de viață și am înțeles lucruri pe care nu le pricepusem înainte. Dacă puteți să vă faceți invizibil, mă învățați și pe mine?

— Unele lucruri nu pot fi învățate, am spus. Sunt talente cu care te naști. Ai deja multe aptitudini și ai avut parte de cea mai bună creștere.

Ceva din ce am spus i-au făcut ochii să se umple brusc de lacrimi.

— Mi s-a spus că Jiro a murit.

— Da, a fost ucis de un asasin care mă țintea pe mine.

— Și l-ați ucis pe asasin?

— Am pus să fie omorât, dar era deja pe moarte. Și-a retezat limba cu dinții.

Ochii lui Hiroshi străluceau. Îmi venea să-i explic câte ceva despre durerea mea la moartea lui Hajime și a lui Jiro, despre repulsia mea față de ciclul fără de sfârșit al vărsării de sânge și al răzbunării, dar nu credeam că acest fiu de războinic ar fi capabil să înțeleagă, chiar și după somnul Kikuta, și mai voiam să-i cer ceva.

— Mulți oameni mă cred vrăjitor?

— Unii vorbesc despre asta, a recunoscut el. In general, femeile și idioții.

— Mă tem de trădare în castel. De asta vreau să te las aici. Dacă tu crezi că e vreun pericol ca Maruyama să treacă de partea lui Arai în lipsa mea, trimite-mi vorbă.

Hiroshi m-a privit revoltat.

— Nimeni de aici nu i-ar fi necredincios seniorului Otori.

— Aș vrea să pot să fiu și eu la fel de sigur.

— Voi veni să vă caut eu însumi, a promis el.

— Doar să ai grija să iei un cal liniștit, i-am spus.

L-am trimis înapoi acasă la unchiul lui și am poruncit să fie adusă mâncarea. Makoto s-a întors cu un raport despre pregătiri; totul era gata pentru plecarea noastră în zori. Totuși, după masă, a încercat din nou să mă convingă să renunț.

— E nebunie curată, a spus el. După seara asta n-am să mai scot o vorbă și am să merg cu tine, dar să ataci un nobil a cărui logodnică ai furat-o...

— Eram căsătoriți legal, am spus. El este cel care a comis o mare nebunie.

— Nu te-am prevenit eu la Terayama despre cum o să fie privită de lume o astfel de căsătorie? Nechibzuința ta te-a condus la asta și o să te ducă la pieire dacă o ții tot așa.

— Ești sigur că nu erai și atunci motivat de gelozie cum ești acum? Mereu ți-a fost ciudă pe iubirea mea pentru Kaede.

— Numai din cauză că ea vă va distruge pe amândoi, a răspuns el încet. Pasiunea te face orb la toate. Ai acționat greșit. Ar fi bine să accepți asta și să încerci să faci pace cu Arai. Nu uita că probabil îi ține pe frații Miyoshi ostatici. Atacarea seniorului Fujiwara nu va face decât să-l înfurie și mai mult...

— Să nu-mi dai astfel de sfaturi! am spus furios. Să accept că mi-a fost luată soția? Toată lumea m-ar disprețui. Aș prefera să mor!

— Toți vom muri, probabil, a răspuns el. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun aceste lucruri, Takeo, dar am datoria să o fac. Totuși, ți-am spus de multe ori că îți susțin cauza și te voi urma, indiferent ce alegi să faci.

Eram prea supărat ca să mai vorbesc cu el. I-am spus că vreau să rămân singur și am strigat-o pe Manami. A intrat, cu ochii roșii de plâns, a dus tăvile cu mâncare și a așternut patul. Am făcut o baie, gândindu-mă că putea să fie ultima pentru ceva timp. Nu voiam să nu mai fiu mânios fiindcă, atunci când mi se domolea furia, altceva mai rău — neliniștea — îi lua locul. Voiam să păstrez starea de spirit neagră, irascibilă a laturii mele Kikuta care mă făcea să nu am teamă. Mi-a venit în minte una dintre învățăturile lui Matsuda: *Dacă lupți cu disperare, vei supraviețui. Dacă încerci să supraviețuiești, vei muri.*

Venise vremea să lupt cu disperare, căci, dacă o pierdeam pe Kaede, pierdeam totul.

Manami era și mai nefericită dimineață, vărsând o grămadă de lacrimi când îșI luă la revedere și făcându-le și pe celelalte slujnice să plângă. Dar starea de spirit printre oamenii mei și pe străzi era veselă, mulți orășeni venind grămadă să strige și să ne facă cu mâna când am trecut pe lângă ei. Am luat numai războinici, în majoritate Otori și alții care erau cu mine de la

Terayama, lăsându-i pe fermieri să termine de strâns recolta și să-și apere casele și orașul. Cei mai mulți dintre soldații Maruyama au rămas să apere castelul, dar câțiva au venit cu noi pe post de călăuze și cercetași.

Aveam în jur de cinci sute de războinici călare și alții pe jos. Restul erau pedestrași înarmați cu lănci și pari. Mai aveam un șir de cai de povară, precum și hamali care cărau provizii. Eram mândru de cât de repede fusese adunată și echipată armata mea.

Nu ajunseserăm departe și eram pe cale să trecem râul Asagawa, unde îl bătuserăm crunt pe Iida Nariaki, când mi-am dat seama că Yo-An și o mână de proscriși ne urmau. După ce am trecut râul, am luat-o pe drumul de la sud către Shirakawa. Nu mai călătorisem pe acel drum, dar știam că avea să ne ia cel puțin două zile să ajungem acasă la Kaede, iar Makoto îmi spusese că reședința lui Fujiwara era situată la mică distanță mai la sud.

Când ne-am oprit pentru masa de prânz, m-am dus să vorbesc cu Yo-An, simțind în acest timp privirile pe care le aruncau oamenii în direcția mea. Am ciulit urechile ca să prind eventualele comentarii, hotărât să pedepsesc pe oricine bombănea ceva, însă nu a îndrăznit nici unul.

Yo-An s-a prosternat la picioarele mele și i-am spus să se ridice.

— De ce ați venit?

A schițat un zâmbet care era mai mult o grimasă, arătându-și dinții stricați.

— Să îngropăm morții.

Era un răspuns care dădea fiori și pe care nu voiam să-l aud.

— Se schimbă vremea, a continuat Yo-An, uitându-se la masa de nori înalți care se răspândeau pe cer, de la vest, ca niște cozi de cai. Vine un taifun.

— N-ai nici o veste bună pentru mine?

— Dumnezeu are întotdeauna vești bune pentru dumneavoastră, a răspuns el. O să vă reamintesc de asta după aceea.

— După aceea?

— După bătălia pe care o pierdeți.

— Poate nu am s-o pierd!

Chiar nici nu puteam să-mi imaginez asta, cu oamenii mei atât de odihniți și dornici de luptă și cu furia care clocotea atât de puternic în mine.

Yo-An nu a mai spus nimic, dar buzele i s-au mișcat în tăcere și am știut că se ruga.

Și Makoto părea că se roagă când ne-am continuat drumul, sau era în acea stare de meditație pe care o ating călugării. Arăta senin și retras în sine, de parcă își tăiase deja legăturile cu lumea asta. Nu i-am adresat aproape nici un cuvânt, căci încă mai eram supărat pe el, însă am călărit alături, cum făcuserăm de atâtea ori înainte. Indiferent de îndoielile lui cu privire la această campanie, știam că nu o să mă părăsească și, puțin câte puțin, liniștită de ritmul cailor, furia mea pe el s-a domolit.

Cerul s-a acoperit treptat de nori, cu o nuanță mai închisă la orizont. Aerul era nefiresc de încremenit. In acea noapte, am ridicat tabăra în afara unui orășel; la primele ore ale dimineții, a început să plouă. La amiază ploua torențial, încetinindu-ne înaintarea și deprimându-ne. Totuși, îmi tot spuneam că nu era vânt. Puțină ploaie nu ne omora.

Makoto era mai puțin optimist, temându-se că aveam să fim opriți la râul Shirakawa care pe vremea asta tindea să iasă brusc din matcă.

Dar nici n-am ajuns la râul Shirakawa. Când ne-am apropiat de limitele domeniului Maruyama, am trimis cercetași înainte. S-au întors după-amiază târziu spunând că reperaseră o forță de mărime medie, cu un efectiv de poate o mie cinci sute de oameni, care ridica tabăra pe șesul din față. Steagurile erau ale clanului Seishuu, însă văzuseră și blazonul seniorului Fujiwara.

— A ieșit în întâmpinarea noastră, i-am spus lui Makoto. Știa care o să fie reacția mea.

— Aproape sigur nu e aici în persoană, a răspuns Makoto. Dar ar fi capabil să comande orice număr de aliați. După cum mă temeam, ți-au întins o capcană. Reacția ta n-a fost greu de ghicit.

— Îi vom ataca în zori.

Eram ușurat că armata era atât de mică. Nu eram deloc

intimidat de Fujiwara; lucrul de care mă temeam era o confruntare cu Arai și unii dintre cei treizeci de mii de oameni pe care îi avea sub arme. Ultimul lucru pe care îl auzisem despre Arai era că se afla la Inuyama, departe în răsăritul Celor Trei Țări. Dar nu avusesem nici o veste toată vara despre deplasările lui; din câte știam, putea să se fi întors în Kumamoto, la distanță de-o zi de Shirakawa.

Am întrebat amănunțit cercetașii despre teren. Unul dintre ei, Sakai, cunoștea bine zona căci crescuse acolo. Considera că e un câmp de luptă bun, sau ar fi pe vreme mai frumoasă. Era un șes mic, flancat la sud și la est de lanțuri muntoase, dar deschis pe celelalte laturi. La sud se afla o trecătoare, prin care veniseră probabil dușmanii noștri, și o vale largă ducea spre nord, ajungând în cele din urmă la drumul de coastă. Drumul pe care veniserăm se unea cu această vale cu două mile înainte de primele aflorimente stâncoase ale șesului.

În această regiune muntoasă nu prea exista apă, de aceea nu era cultivată. Caii pășteau buruieni și erau adunați laolaltă o dată pe an, toamna. La. Începutul primăverii, iarba era arsă. Sakai mi-a spus că doamna Maruyama venea aici la vânătoarea cu șoimi când era mai tânără, și am văzut mai mulți vulturi căutând hrană înainte de apusul soarelui.

Valea din spatele nostru m-a liniștit. Era o cale de retragere, la nevoie. Nu aveam de gând să mă retrag și nu voiam să mă refugiez în cetate. Scopul meu era să merg doar înainte, să zdrobesc pe oricine îmi stătea în cale, să-mi recapăt soția și să șterg insulta îngrozitoare a răpirii ei. Totuși, Matsuda mă învățase să nu înaintez niciodată fără să știu cum am să mă retrag, și cu toată furia mea nu aveam de gând să-mi sacrific zadarnic oamenii.

Nici o noapte nu a părut vreodată atât de lungă. Ploaia s-a rărit puțin și în zori era doar o burniță, lucru care mi-a ridicat moralul. Ne-am trezit pe întuneric și am pornit de cum s-a luminat, desfășurând steagurile Otori, dar fără să sunăm încă din cochiliile de scoică.

Chiar înainte de capătul văii, am ordonat o oprire. Luându-l pe Sakai cu mine, am pornit pe jos, la adăpostul copacilor, spre marginea șesului. Acesta se întindea departe spre sud-est într-o serie de ridicături mici, rotunde, acoperite cu iarbă

înaltă și flori de câmp, întreruptă de aflorimente de stânci cu forme ciudate de culoare alb-cenușie, multe dintre ele smălțate de licheni galbeni și portocalii.

Din cauza ploii pământul de sub picioarele noastre era noroios și alunecos, iar ceața atârna în fâșii deasupra șesului. Nu vedeai în față decât până la două sute de pași; totuși, îi auzeam clar pe dușmanii noștri: nechezatul cailor, strigătele oamenilor, scârțâitul și zornăitul harnașamentelor.

— Până unde ai mers aseară? l-am întrebat în șoaptă pe Sakai.

— Doar până la prima movilă; nu mult mai departe de atât. Erau prin preajmă și cercetașii lor.

— Probabil că știu că suntem aici. Oare de ce n-au atacat deja? M-aș fi așteptat să ne prindă în ambuscadă la începutul văii; zgomotele pe care le-am auzit erau ale armatei mele care se pregătea de acțiune, dar nu se pusese încă în mișcare.

— Poate că n-au vrut să renunțe la avantajul povârnișului, și-a dat el cu părerea.

Într-adevăr, panta putea fi în favoarea lor, dar nu era deosebit de abruptă și nu oferea un avantaj uriaș. Mai mult mă deranja ceața, deoarece era imposibil de văzut cu câți oameni ne confruntam. Am stat în tăcere pe vine câteva clipe, ascultând. Dincolo de ploaie și de oftatul copacilor, auzeam în mod egal ambele armate. Dinspre dușman, zgomotele păreau să crească precum hula mării.

— Ai văzut o mie cinci sute cel mult?

— Două mii, mai degrabă, a răspuns Sakai. Aș pune rămășag pe asta.

Am clătinat din cap. Poate că vremea, lipsa de somn, neliniștea mă făceau să mă alarmez inutil. Poate că auzul îmi juca feste. Totuși, când ne-am întors la forța principală, i-am chemat pe Makoto și pe căpitani și le-am spus că mă temeam că era posibil să fim întrecuți mult numericește de către dușman, în care caz aveam să ne retragem imediat la semnalul cochiliei.

— Ne retragem la Maruyama? a întrebat Makoto.

Asta fusese unul dintre planurile mele, dar îmi trebuia o alternativă. Dușmanii mei asta s-ar fi așteptat să fac, și din câte știam era posibil să fi atacat deja cetatea, în care caz

aveam să mă pomenesc cu adevărat prins în capcană. L-am luat pe Makoto deoparte și i-am spus:

— Dacă și Arai s-a declarat împotriva noastră, nu putem ține piept luptei. Singura noastră speranță e să ne retragem până pe coastă și să cerem familiei Terada să ne transporte la Oshima. Dacă începem să ne retragem, vreau să te duci înainte să-l găsești pe Ryoma. Trebuie să aranjeze asta cu Terada Fumio.

— Se va spune că eu am fugit primul, protestă el. Aș prefera să rămân alături de tine.

— N-am pe cine altcineva să trimit. Tu îl cunoști pe Ryoma și cunoști drumul. Oricum, probabil că vom fugi toți.

Atunci s-a uitat curios la mine:

— Ai o premoniție privitor la înfruntarea asta? Asta e bătălia pe care o pierdem?

— În caz că este, vreau să-mi feresc oamenii, am răspuns. Am pierdut foarte multe, nu-mi permit să-i pierd și pe ei. La urma urmelor, sunt încă două de câștigat!

A zâmbit; ne-am strâns scurt mâinile. M-am întors în fruntea trupelor și am dat semnalul de înaintare.

Arcașii călare mergeau în față, urmați de pedestrași flancați de războinicii pe cai. Când am ieșit din vale, la semnalul meu arcașii s-au împărțit în două grupuri și s-au deplasat lateral. Le-am poruncit pedestrașilor să se oprească înainte de a intra în raza arcașilor dușmanilor.

Forțele lor s-au ivit din ceață. Am trimis înainte un războinic Otori. El a tunat cu un glas puternic:

— Seniorul Otori Takeo trece prin acest ținut! Lăsați-l să treacă sau pregătiți-vă să muriți!

Unul dintre oamenii lor a răspuns strigând:

— Seniorul Fujiwara ne-a poruncit să-l pedepsim pe așa-numitul Otori! îi vom avea capul, și pe al vostru, înainte de amiază!

Pentru ei, noi trebuie să fi părut o forță jalnică. Pedestrașii lor, exagerat de încrezători în ei, au început să șiroiască în josul pantei, cu lăncile pregătite de atac. Imediat arcașii noștri au tras și dușmanul s-a ciocnit de o grindină de săgeți. Arcașii lor au plătit cu aceeași monedă, însă noi eram încă în afara razei lor, și călărețiii noștri au trecut valvârtej printre

pedestrași și s-au năpustit asupra arcașilor înainte ca ei să apuce să fixeze în arc altă săgeată.

Apoi pedestrașii noștri au năvălit înainte și i-au gonit înapoi în susul pantei. Știam că oamenii mei erau bine antrenați, dar ferocitatea lor m-a surprins chiar și pe mine. Păreau de neoprit în goana lor înainte. Dușmanul a început să se retragă, mai repede decât mă așteptasem, și am alergat după ei, cu săbiile scoase, lovind în dreapta și în stânga și tăind oamenii care se retrăgeau.

Makoto era la dreapta mea, suflătorul din cochilia de scoică la stânga mea când am ajuns pe creasta dealului. Câmpia se întindea unduitoare către lanțul muntos îndepărtat de la est. Dar în loc de o mică armată în retragere, ne-am confruntat cu o priveliște mult mai descurajantă. În adâncitura dintre micile dealuri, se mai afla o armată, una uriașă, armata apuseană a lui Arai, cu steagurile fluturând, cu oamenii pregătiți.

— Suflă în cochilie! i-am strigat omului de lângă mine.

Trebuia să mă fi încrezut de la început în auzul meu. Omul a dus cochilia la buze și sunetul tânguitor a răsunat peste șes, dealurile trimițând înapoi ecoul.

— Pleacă! am urlat la Makoto și el și-a întors cu greu calul și a pornit în galop.

Calul se împotrivea zăbalei, nevrând să își părăsească tovarășii, și Shun a scos un scâncet spre el. Dar în câteva clipe ne întorseserăm toți și alergam după Makoto înapoi în vale.

Fusesem mândru de atacul oamenilor mei dar, în acea clipă, în revărsatul cețos al zilei de toamnă, am fost și mai mândru de ei când s-au supus pe loc ordinelor și au început să se retragă.

Iuțeala cu care ne-am întors schimbând direcția l-a luat prin surprindere pe vrăjmașul nostru. Socotiseră că o să ne năpustim la vale după ei unde, împreună cu oamenii lui Arai, aveau să ne facă bucăți. La prima înfruntare le cauzaserăm pierderi mai mari și înaintarea lor fusese stânjenită de morții căzuți și de deruta care învăluia ambele armate. Cam pe la vremea asta a început iar să plouă mai tare, prefăcând pământul de sub picioare într-un noroi alunecos, lucru care ne favoriza întrucât eram aproape în vale unde solul era mai stâncos.

Eu mă aflam în spate, îndemnând oamenii să înainteze și, din când în când, întorcându-mă să-i resping pe urmăritorii care se găseau cel mai aproape de noi. În locul în care valea se îngusta, am lăsat două sute dintre cei mai buni războinici ai mei, cu ordinul de a rezista cât mai mult, pentru a-i da timp forței principale să scape.

Am mers toată ziua și la lăsarea nopții eram mult înaintea urmăritorilor noștri, dar cu pierderile și ariergarda pe care o lăsaserăm în urmă eram doar jumătate din câți porniserăm. Am lăsat oamenii să se odihnească două ore, dar vremea se înrăutățea și, așa cum mă temusem, vântul se întețea. Astfel am mers mai departe toată noaptea și ziua următoare, mâncând prea puțin, odihnindu-ne prea puțin, respingând, când și când, cetele mici de călăreți care ne prindeau din urmă, gonind cu disperare spre coastă.

În noaptea aceea, eram la o aruncătură de băț de Maruyama și l-am trimis pe Sakai înainte să vadă care era situația în oraș. Din cauza vremii care se înrăutățea, el era de părere că ar trebui să ne retragem acolo, însă eu încă aveam rețineri să mă angajez la un asediu îndelungat și încă nu eram sigur de partea cui avea să fie orașul. Ne-am oprit pentru o vreme, am mâncat puțin, am lăsat caii să se odihnească. Eram obosit până peste poate și amintirile mele despre acel răstimp sunt cețoase. Știam că mă confrunt cu o înfrângere totală — fusesem deja înfrânt. O parte din mine regreta că nu am murit în luptă în încercarea mea disperată de a o salva pe Kaede; o altă parte se agăța de profeție, crezând că totuși avea să se îndeplinească; iar a treia parte din mine se întreba, pur și simplu, ce făceam stând ca o stafie în templul în care ne adăpostiserăm, în timp ce pleoapele mă dureau și tot corpul meu tânjea după somn.

Rafale de vânt urlau în jurul stâlpilor și, din când în când, acoperișul se zgâlțâia și se ridica de parcă era gata să zboare. Nimeni nu a vorbit mult; deasupra tuturor plutea un aer de resemnare: nu trecuserăm cu totul în lumea morților, însă eram în drum spre acolo. Oamenii au dormit, în afară de gărzi, însă eu nu. Nu voiam să dorm până nu îi vedeam în siguranță. Știam că trebuie să plecăm mai departe curând — mai aveam de mers cea mai mare parte a nopții — însă nu-mi venea să-i

scol înainte de a se fi odihnit.

Îmi tot spuneam să-i mai las doar câteva minute, până se întoarce Sakai, și apoi, în cele din urmă, am auzit prin vânt și potop zgomotul de copite: nu un cal, m-am gândit, ci doi.

M-am dus pe verandă să mă uit prin întuneric și ploaie și l-am văzut pe Sakai și, în spatele lui, l-am văzut și pe Hiroshi lunecând de pe spinarea unui cal bătrân, costeliv.

Sakai a strigat:

— L-am întâlnit pe drum, chiar cum ieși din oraș. Venea în căutarea dumneavoastră! Pe vremea asta!

Erau un fel de veri și am sesizat în glasul lui mândria.

— Hiroshi! am spus, și el a venit în fugă pe verandă, scoțându-și sandalele și căzând în genunchi.

— Senior Otori.

L-am tras înăuntru din ploaie și m-am uitat cu uimire la el.

— Unchiul meu a murit și orașul s-a predat oamenilor lui Arai, a spus el furios. Nu-mi vine să cred! Aproape de îndată ce ați plecat, sfetnicii au luat hotărârea asta; unchiul a preferat să-și ia viața decât să fie de acord. Oamenii lui Arai au sosit azi, dis-dedimineață și sfetnicii au depus imediat armele.

Cu toate că aproape mă așteptam la vestea asta, lovitura a fost totuși cruntă, sporită de moartea lui Sugita care o sprijinise cu atâta credință pe Kaede. Totuși eram ușurat că îmi urmasem instinctele și nu renunțasem la retragerea spre coastă. Însă acum trebuia să ne punem imediat în mișcare. Le-am strigat gărzilor să-i scoale pe oameni.

— Ai bătut atâta drum ca să-mi spui? l-am întrebat pe Hiroshi.

— Chiar dacă toată Maruyama v-a părăsit, eu nu vă voi părăsi, a spus el. V-am promis că am să vin; ba chiar am ales cel mai bătrân cal din grajd!

— Ar fi fost mai bine să rămâi acasă. Acum viitorul meu arată sumbru.

Sakai a spus cu glas coborât:

— Și mie mi-e rușine. Credeam că or să vă fie alături.

— Nu pot să-i condamn, am spus. Arai e mult mai puternic și noi am știut întotdeauna că Maruyama nu poate să reziste la un asediu îndelungat. Mai bine să te predai imediat, să cruți

oamenii și să salvezi recolta.

— Ei se așteaptă să vă retrageți în oraș, a spus Hiroshi. Majoritatea oamenilor lui Arai vă așteaptă la râul Asagawa.

— Atunci poate vor fi mai puțini în urmărirea noastră, am spus. Nu se așteaptă ca eu să mă deplasez spre coastă. Dacă mergem zi și noapte, putem să ajungem acolo în câteva zile.

M-am întors spre Sakai.

— Nu are rost ca un copil ca Hiroshi să nu dea ascultare propriului clan și să-și sacrifice viața pentru o cauză pierdută. Du-l înapoi la Maruyama. Vă dezleg pe el și pe tine de orice obligație față de mine.

Amândoi au refuzat cu fermitate să mă părăsească și nu aveam timp de ceartă. Oamenii se treziseră și erau gata de plecare. Continua să plouă puternic, dar vântul slăbise puțin, redeșteptându-mi speranța că partea cea mai rea a furtunii trecuse. Era prea întuneric ca să mergem într-un ritm mai rapid. Oamenii din față aveau făclii care arătau drumul, dar de multe ori ploaia le stingea și rămânea numai fumul. Mergeam orbește.

Există multe legende despre clanul Otori, multe balade și cronici despre faptele vitejești ale membrilor lui, însă nici una nu a captivat imaginația ca această fugă disperată și blestemată de la o margine la alta a țării. Toți eram tineri și aveam energia și nebunia tinereții. Ne mișcăm mai repede decât ar fi putut crede cineva, dar nu destul de repede. Eu călăream întotdeauna în spate, îndemnând oamenii să înainteze, nelăsând pe nimeni să rămână în urmă. În prima zi, am respins două atacuri din spate, câștigând timp prețios ca principala noastră forță să meargă înainte. Apoi urmărirea păru să se stingă. Îmi imaginez că nimeni nu s-a gândit că o să ne continuăm drumul, căci de acum era clar că intram în inima zbuciumată a furtunii.

Furtuna ne ascundea fuga, dar știam că, dacă se mai înrăutățea puțin, pierdeam orice speranță de a scăpa cu barca. În a doua noapte, Shun era atât de obosit încât abia mai putea să ridice piciorul. In timp ce înainta cu greu, am ațipit și uneori am visat că morții călăresc alături de mine. L-am auzit pe Amano strigându-l pe Jiro și l-am auzit pe băiat răspunzând, râzând vesel. Apoi mi s-a părut că lângă mine

călărea Shigeru și eu eram pe Raku. Mergeam la castelul din Hagi, cum merseserăm în ziua adopției mele. L-am văzut în mulțime pe dușmanul lui Shigeru, omul cu un singur braț, Ando, și am auzit glasurile perfide ale seniorilor Otori. Am întors capul să strig la Shigeru ca să-l avertizez și l-am văzut așa cum îl văzusem ultima dată în viață pe malul râului din Inuyama. Avea ochii întunecați de durere și din gură îi curgea sânge.

— Yato e la tine? a întrebat el, la fel cum întrebase atunci.

M-am trezit brusc. Eram foarte ud, simțeam că devenisem un spirit al râului, care respira apă în loc de aer. In fața mea, soldații se mișcau ca niște stafii. Dar auzeam tălăzuirea mării și când au venit zorile ne-au arătat coasta măturată de vânt.

Toate insulele din larg erau ascunse vederii de perdele grele de ploaie și cu fiecare clipă vântul devenea mai puternic. Urla ca un demon în chinuri când am ajuns la stâncile unde Hajime stătuse la pândă la cererea mea. Doi pini fuseseră scoși din rădăcini și zăceau de-a curmezișul drumului. A trebuit să-i dăm la o parte ca să putem înainta.

Apoi m-am dus în față și am arătat drumul spre altarul lui Katte Jinja. Una dintre clădiri își pierduse acoperișul, iar stuful zbura prin grădină. Dar calul lui Makoto era priponit în ce mai rămăsese din clădire, cu spatele la vânt, cu capul plecat, alături de alt armăsar pe care nu l-am recunoscut. Makoto era în holul principal cu Ryoma.

Am știut că situația este fără speranță înainte ca ei să spună ceva. De fapt eram uimit că Makoto reușise să ajungă aici. Faptul că îl găsise pe Ryoma părea un miracol. I-am îmbrățișat pe amândoi, extrem de recunoscător pentru loialitatea lor. Mai târziu am aflat că Fumio îi spusese lui Ryoma să vină să mă aștepte cu mesajul că ne vom întâlni de îndată ce vremea se îmbunătățește.

Nu dăduserăm greș din cauza lipsei de prevedere, de curaj sau de rezistență. Fuseserăm înfrânți în cele din urmă de vreme, de marile forțe ale naturii, de soarta însăși.

— E și Yo-An aici, a spus Makoto. A luat un cal rămas fără stăpân și m-a urmat.

În timpul fugii spre coastă, nu mă gândisem mai deloc la Yo-An, dar nu m-am mirat să-l găsesc aici. Era ca și cum m-aș

fi așteptat să apară iar în felul aproape supranatural în care apăruse în viața mea. Dar în acea clipă nu voiam să vorbesc cu el. Eram prea obosit ca să mă gândesc și la altceva în afară de adunarea oamenilor în clădirile altarului, de protejarea cailor cât mai mult cu putință și de salvarea a ceea ce mai rămăsese din proviziile noastre îmbibate de apă. După aceea nu mai puteam face nimic decât să așteptăm ca taifunul să se potolească.

A durat două zile. In a doua noapte, m-am deșteptat și mi-am dat seama că liniștea mă trezise din somn. Vântul se mai domolise și, deși streșinile tot mai picurau, nu mai ploua. De jur împrejurul meu oamenii dormeau ca morții. M-am ridicat și m-am dus afară. Stelele străluceau ca niște lămpi și aerul era curat și rece. M-am dus să mă uit la cai. Gărzile m-au salutat cu glas coborât.

— S-a înseninat, a spus unul cu voioșie, însă eu știam că pentru noi era prea târziu.

M-am dus mai departe în vechiul cimitir. Yo-An a apărut ca o stafie în grădina distrusă. S-a uitat la fața mea.

— Vă simțiți bine, domnule?

— Acum trebuie să mă hotărăsc dacă să acționez ca un războinic sau nu, am spus.

— Ar trebui să-i mulțumiți lui Dumnezeu, a răspuns el. Acum, că s-a terminat cu bătălia pierdută, celelalte două le veți câștiga.

Același lucru i-l spusesem și eu lui Makoto, dar asta fusese înainte ca vântul și ploaia să-mi vină de hac.

— Un războinic adevărat și-ar despica acum burta, am spus, gândind cu voce tare.

— Viața dumneavoastră nu vă aparține ca să v-o luați. Dumnezeu mai are încă planul lui cu dumneavoastră.

— Dacă nu mă omor, va trebui să mă predau lui Arai. Îmi suflă în ceafă și familia Terada nu are cum să ajungă la noi înaintea lui.

Aerul nopții era minunat. Am auzit șoapta înăbușită a aripilor unei bufnițe și în vechiul helești o broască a orăcăit. Spargerea valurilor pe prundiș slăbea.

— Tu ce vei face, Yo-An? Te vei întoarce la Maruyama?

Speram cu neliniște că proscrișii aveau să fie bine tratați

când nu mai eram eu acolo să-i protejez. Cum țara era în fierbere, aveau să fie mai vulnerabili ca niciodată, găsiți țapi ispășitori, denunțați de săteni, persecutați de războinici.

Yo-An a spus:

— Mă simt foarte aproape de Dumnezeu. Cred că mă va chema curând la el.

N-am știut ce să răspund la asta.

Yo-An a continuat:

— L-ați scutit de suferință pe fratele meu în Yamagata. Dacă se ajunge la asta, veți face același lucru și pentru mine?

— Să nu mai spui așa ceva, am răspuns. Mi-ai salvat viața, cum poți să-mi ceri să o iau pe a ta?

— Veți face? Nu mi-e frică de moarte, dar mi-e frică de durere.

— Întoarce-te la Maruyama, l-am îndemnat. Ia calul cu care ai venit. Stai departe de drumurile principale. Voi trimite după tine dacă am să reușesc. Dar să știi că se prea poate ca Arai să-mi ia viața. Probabil nu o să ne mai întâlnim niciodată.

A zâmbit ușor, în felul lui caracteristic.

— Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, am spus.

— Tot ce s-a petrecut între noi face parte din planul lui Dumnezeu. *Lui* ar trebui să-i mulțumești.

M-am dus cu el la cai și am vorbit cu gărzile. S-au uitat cu neîncredere când am dezlegat armăsarul și Yo-An a sărit pe spatele lui.

După ce s-a pierdut în întuneric, m-am culcat din nou, dar nu am dormit. M-am gândit la Kaede și la ce mult o iubeam. M-am gândit la viața mea ieșită din comun. Îmi părea bine că trăisem așa cum trăisem, cu toate greșelile mele. Nu regretam nimic, în afară de cei care muriseră înaintea mea. Zorile au venit atât de senine și perfecte cum nu mai văzusem. M-am spălat cât de bine am putut și mi-am aranjat părul, iar când soldații mei neîngrijiți s-au trezit, le-am poruncit să facă la fel. L-am chemat pe Ryoma, i-am mulțumit pentru serviciu și l-am întrebat dacă vrea să aștepte măcar până aude de moartea mea și să-i ducă vestea lui Fumio la Oshima. Apoi am adunat oamenii și le-am vorbit.

— Am să mă predau seniorului Arai. În schimb, sunt sigur

că el vă va cruța viața și va accepta să îl slujiți. Vă mulțumesc pentru loialitatea voastră. Nimeni n-a fost mai bine slujit ca mine.

Le-am spus să aștepte în altar sub comanda căpitanilor lor și le-am cerut lui Makoto, Sakai și Hiroshi să vină cu mine. Makoto purta steagul Otorilor, iar Sakai steagul clanului Maruyama. Amândouă erau rupte și pătate de noroi. Caii erau înțepeniți și înceți, însă în timp ce mergeam a ieșit soarele și i-a încălzit puțin. Un șir de rațe sălbatice zbura pe cer și un cerb răgea în pădure. Peste apă se vedeau norii de deasupra Oshimei; în afară de ei, cerul era senin, de un albastru intens.

Am trecut pe lângă primii căzuți. Furtuna scobise drumul din jurul lor și slăbise stânca pe care stătuse Hajime. O mică alunecare de teren rostogolise bolovani la vale, și în timp ce caii călcau cu grijă în jurul lor, m-am gândit la tânărul luptător. Dacă săgeata lui și-ar fi atins ținta, Jiro ar mai fi fost în viață, la fel ca mulți alții. M-am gândit la corpul lui Hajime, care zăcea neîngropat nu departe de aici: în scurtă vreme avea să fie răzbunat.

Nu ajunseserăm departe când am auzit în față tropăitul rapid al unor cai. Am ridicat mâna și ne-am oprit toți patru. Călărețiii au venit la trap, un grup de vreo sută de oameni, doi stegari purtând în fruntea lor blazonul lui Arai. Când ne-au văzut în drum, s-au oprit brusc.

Conducătorul a înaintat. Purta armură completă și avea un coif lucrat fin, împodobit cu o semilună.

Eram recunoscător pentru căldura soarelui căci nu mai îmi era frig și puteam să vorbesc cu fermitate.

— Sunt Otori Takeo. Acesta este Sugita Hiroshi, nepotul seniorului Sugita din Maruyama. Vă cer să-i cruțați viața și să-l duceți înapoi în siguranță la clanul lui. Sakai Masaki e vărul lui și îl va însoți.

Hiroshi n-a spus nimic. Am fost mândru de el.

Conducătorul și-a înclinat ușor capul. Am interpretat gestul drept acceptare.

— Eu sunt Akita Tsumoto, a spus el. Am poruncă să-l aduc pe seniorul Otori la seniorul Arai. Dorește să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Sunt pregătit să mă predau seniorului Arai, cu condiția

să cruțe viața oamenilor mei și să-i ia în slujba lui, am spus.

— Dacă vin în mod pașnic, pot să vă însoțească.

— Trimiteți câțiva oameni de-ai dumneavoastră cu Kubo Makoto, am spus. El le va spune să se predea fără luptă. Unde este Excelența Sa?

— Nu departe de aici. Am stat în Shuho până s-a domolit taifunul.

Makoto a plecat cu majoritatea războinicilor, iar eu, Sakai și Hiroshi am mers în tăcere mai departe cu Akita.

CAPITOLUL OPT

Primăvara se transformase în vară; plantatul se terminase. Au început ploile mari; răsadurile au crescut și au dat câmpurilor un verde strălucitor. Ploaia o ținea în casă pe Shizuka, de unde o urmărea revărsându-se în cascadă din streșini, în timp ce o ajuta pe bunica ei să împletească sandale și pelerine de ploaie din paie de orez și avea grijă de viermii de mătase din șurile aerisite. Uneori se ducea în țesătorie și petrecea o oră sau două la războiul de țesut. Mereu era câte ceva de făcut: cusut, vopsit, conservat și gătit, și ea găsea liniștitoare aceste sarcini de rutină. Deși era ușurată că lăsase deoparte rolurile pe care le jucase și îi părea bine că este cu fiii și familia ei, deseori o depresie ciudată punea stăpânire pe ea. Nu îi fusese niciodată frică de ceva, dar acum o tulbura neliniștea. Dormea prost, se trezea la cel mai mic zgomot; când dormea, visa morții.

Tatăl lui Kaede venea deseori la ea, fixând-o cu ochii lui lipsiți de vedere. Se dusese la altar să depună ofrande, sperând să împace spiritul lui, dar coșmarurile tot o mai chinuiau. Îi era dor de Kaede, de Ishida, dorea cu înfocare să se întoarcă Kondo cu vești despre ei, și în același timp îi era groază de întoarcerea lui.

Ploile se sfârșiră și urmară zile umede și fierbinți din miez de vară. Pepenii și castraveții se copseseră și erau puși la saramură cu ierburi. Shizuka adesea cutreiera munții culegând ciuperci sălbatice, roibă și vineriță pentru vopsit și alte ierburi, mai periculoase, din care Kenji prepara otrăvuri.

Își urmărea fiii și pe ceilalți copii la antrenamente, aproape minunându-se de cum se trezeau în ei talentele Tribului. Apăreau și se făceau nevăzuți pe neașteptate, și uneori ea vedea forma neclară, tremurătoare în timp ce ei învățau să folosească al doilea sine.

Fiul ei cel mare, Zenko, era mai puțin talentat ca fratele

lui. Mai avea doar în jur de un an până la maturitate, și talentele lui ar fi trebuit să se dezvolte rapid. Dar Shizuka vedea că îl interesau mai mult caii și sabia: semăna cu tatăl lui. Oare acum avea să-l recunoască Arai? Sau avea să caute în continuare să își protejeze fiul legitim înlăturându-l pe cel nelegitim?

Zenko o preocupa mai mult decât Taku. Deja era clar că Taku avea să fie foarte talentat; el avea să rămână alături de Trib și să ajungă mare în el. Kenji nu avea fii, și era posibil ca într-o bună zi Taku să ajungă chiar șeful familiei Muto. Talentele lui erau precoce: invizibilitatea la el era un lucru firesc, nu trebuise să o învețe, și avea auzul ascuțit; odată cu instalarea pubertății, era posibil să ajungă chiar ca al lui Takeo. Avea membre foarte mobile, ca ale ei, și putea să se înghesuie în cel mai mic spațiu și să stea ascuns ore în șir. Îi plăcea să le joace feste slujnicelor, ascunzându-se într-un butoi de murături gol sau într-un coș din bambus și să sară afară speriindu-le ca năzdrăvanul Tanuki din basme.

Se pomeni comparându-și fiul cel mic cu Takeo. Dacă vărul ei ar fi avut aceeași creștere, dacă familia Kikuta ar fi știut despre el de la naștere, ar fi făcut parte din Trib, ca și copiii ei, ca și ea, și ar fi fost nemilos, ascultător, încrezător...

Doar că eu pun la îndoială multe, se gândi ea. *Nici măcar nu cred că mai sunt ascultătoare. Și ce s-a întâmplat cu lipsa mea de îndurare, cu cruzimea mea? Nu îl voi ucide niciodată pe Takeo, nici nu voi face ceva care să-i aducă suferință lui Kaede. N-au cum să mă oblige. Am fost trimisă să o slujesc și am ajuns să o iubesc. I-am dat toată loialitatea mea și nu o voi lua înapoi. In Inuyama i-am spus că și femeile pot să se poarte cu onoare.*

Se gândi iar la Ishuda și se întrebă dacă bunătatea și compasiunea sunt contagioase și se molipsise de ele de la el. Și apoi se gândi la celălalt secret, mai ascuns. Unde fusese atunci supunerea ei?

Sărbătoarea Stelei Țesătoare căzu într-o noapte ploioasă. Copiii erau cătrăniți, căci asta însemna că gaițele nu puteau să construiască un pod peste Cer pentru ca prințesa să-și întâlnească iubitul. Avea să rateze singura lor întâlnire și avea să fie despărțită de el încă un an.

Shizuka luă acest lucru ca pe un semn rău și depresia ei se adânci.

Când și când, veneau mesageri de la Yamagata și de dincolo. Ei aduseră vestea căsătoriei lui Takeo cu Kaede, a fugii lor din Terayama, povestiră despre înfrângerea lui Jin-emon. Slujnicele se minunară ca de ceva desprins dintr-o legendă veche și compuseră cântece despre toate acestea. Kenji și Shizuka discutau noaptea despre aceste evenimente, amândoi sfâșiați de același amestec de groază și admirație involuntară. Apoi tânărul cuplu și armata lui se mută în Maruyama și veștile despre ei se împuținară, deși, din când în când, veneau rapoarte despre campania lui Takeo împotriva Tribului.

— Se pare că a învățat să fie nemilos, îi spuse unchiul ei, dar nu discutară mai mult.

Kenji avea alte preocupări. Nu mai vorbea despre Yuki, dar când trecură cele șapte luni și nu mai veni nici o veste despre ea, întreaga casă intră într-o perioadă de așteptare. Toată lumea de-abia aștepta să-l vadă pe acest copil Muto, primul nepot al șefului familiei, care fusese reclamat de familia Kikuta și avea să fie crescut de ei.

Într-o după-amiază, chiar înainte de Sărbătoarea Morților, Shizuka se duse sus la cascadă. Era o zi înăbușitoare, fără vânt, și se așeză cu picioarele în apa rece. Cascada era albă pe fundalul stâncilor cenușii și ceața fină a stropilor de apă făcea curcubeie. Greierii țârâiau în cedri, călcând-o pe nervi. Prin țârâitul lor monoton îl auzi pe fiul ei cel mic apropiindu-se, dar se prefăcu indiferentă; chiar în ultima clipă, când el credea că o s-o ia prin surprindere, întinse mâna și îl prinse pe după genunchi și îl trase în poala ei.

— M-ai auzit, spuse el, dezamăgit.

— Făceai un zgomot mai puternic decât un mistreț.

— Ba nu!

— Poate am ceva din auzul familiei Kikuta, îl tachină ea.

— Eu am.

— Știu. Și cred că auzul tău se va ascuți și mai mult când vei fi mai mare.

Îi desfăcu palma și urmări linia care o traversa drept. Spuse:

— Tu și cu mine avem aceleași linii pe mâini.

— Ca Takeo, spuse el cu mândrie.

— Ce știi tu despre Takeo? întrebă ea, zâmbind.

— Și el e Kikuta. Unchiul Kenji ne-a povestit despre el că poate să facă lucruri pe care nu le poate face nimeni, spune unchiul.

Se opri o clipă, apoi spuse încetișor:

— Aș vrea să nu fim nevoiți să-l ucidem.

— De unde știi asta? Unchiul ți-a spus și asta?

— Am auzit. Aud o mulțime de lucruri. Oamenii nu știu că sunt acolo.

— Ai fost trimis să mă cauți? întrebă ea, spunându-și în gând să fie atentă să nu împărtășească nici un secret în casa bunicilor ei fără să verifice mai întâi unde se află fiul ei.

— Nu chiar. Nu mi-a spus nimeni să vin, dar cred că ar trebui să mergi acasă.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit mătușa Seiko. E foarte nefericită. Iar unchiul…

Se întrerupse și se uită lung la ea.

— Nu l-am mai văzut niciodată așa.

Yuki, se gândi ea imediat. Se ridică repede și își puse sandalele. Inima îi bătea cu putere, avea gura uscată. Dacă venise mătușa ei, nu putea fi vorba decât de o veste proastă — cea mai proastă.

Temerile îi fură adeverite de valul de doliu care părea să se fi așternut peste întregul sat. Gărzile erau palide la față și nu mai zâmbeau sau făceau glume. Nu se opri să le pună întrebări, ci se grăbi spre casa bunicilor ei. Femeile satului se adunaseră deja acolo, lăsând focurile neaprinse și masa de seară nepreparată. Își croi drum cu forța printre ele, în timp ce acestea îngânau cuvinte de simpatie și condoleanțe. In casă, mătușa ei, soția lui Kenji, era îngenuncheată pe podea, alături de bunica ei, înconjurată de femeile din gospodărie. Era trasă la față, avea ochii roșii și corpul i se scutura de hohote de plâns.

— Mătușă!

Shizuka îngenunche dinaintea ei și făcu o plecăciune adâncă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Yuki s-a stins, spuse încet bunica ei.

— Și pruncul?

— Pruncul e bine; e băiat.

— Îmi pare tare rău, spuse Shizuka. Nașterea…

Mătușa ei fu zguduită de hohote și mai puternice.

— Nu a fost de vină nașterea, spuse bătrâna, cuprinzând-o în brațe pe Seiko și legănând-o ca pe un copil.

— Unde e unchiul?

— În camera de alături, cu tatăl lui. Du-te la el. Poate reușești să îl consolezi.

Shizuka se ridică și se duse în camera alăturată, simțindu-și ochii înfierbântați de lacrimi nevărsate.

Kenji ședea nemișcat lângă tatăl său, în camera întunecată. Toate obloanele erau închise și căldura era înăbușitoare. Pe fața bătrânului se prelingeau lacrimi; când și când, și le ștergea cu mâneca, dar ochii unchiului ei erau uscați.

— Unchiule, șopti ea.

O vreme el nu se mișcă. Ea îngenunche în tăcere. Apoi el întoarse capul și o privi.

— Shizuka, spuse el.

Lacrimi apărură în ochii lui făcându-i lucioși, însă nu căzură.

— Soția mea e aici. Ai văzut-o?

Ea dădu din cap.

— Fiica noastră e moartă.

— E o veste cumplită, spuse ea. Îmi pare nespus de rău pentru pierderea voastră.

Frazele păreau inutile și goale de înțeles.

El nu mai spuse nimic. În cele din urmă, ea îndrăzni să întrebe:

— Cum s-a întâmplat?

— Au ucis-o Kikuții. Au obligat-o să ia otravă.

Vorbea de parcă nu credea propriile cuvinte.

Nici Shizukăi nu-i venea să le creadă. În ciuda căldurii, se simțea înghețată până în măduva oaselor.

— De ce? Cum au putut să facă așa ceva?

— N-au avut încredere în ea că o să-l țină ascuns de Takeo sau că o să-l crească în ura față de tatăl lui.

Pe ea nu o mai uimea nimic la Trib, însă această dezvăluire

aproape că îi opri inima în loc și o amuți.

— Cine știe, poate au vrut și să mă pedepsească pe mine, spuse el. Soția mea mă învinuiește că nu m-am dus eu însumi după Takeo, că n-am știut de documentele lui Shigeru, că am răsfățat-o pe Yuki când era copil.

— Să nu vorbim acum despre lucrurile astea, spuse ea. Nu ai de ce să te învinuiești.

El se uita în depărtare. Ea se întrebă ce vedea.

— Nu trebuia s-o ucidă, spuse el. Nu-i voi ierta niciodată pentru asta.

Glasul i se frânse, și deși avea fața contractată, lacrimile căzură.

•

Sărbătoarea Morților a fost celebrată cu mai multă solemnitate și durere ca de obicei. Mâncarea a fost depusă la altarele din munți și pe piscuri au fost aprinse focuri ca să lumineze drumul de întoarcere în lumea morților. Totuși, parcă morților nu le venea să se întoarcă. Voiau să rămână cu cei vii și să le amintească, iar și iar, cum muriseră, și că aveau nevoie de mustrări de cuget, de răzbunare.

Kenji și soția lui nu își aduceau alinare unul celuilalt, nu puteau să se apropie în durerea lor, fiecare învinuindu-l pe celălalt de moartea lui Yuki. Shizuka petrecea multe ore cu fiecare dintre ei, neputând să le ofere altă consolare în afară de prezența ei. Bunica ei îi prepara lui Seiko ceaiuri de liniștire, și femeia dormea mult și des, dar Kenji nu voia să ia nimic care să-i amorțească durerea, și Shizuka stătea deseori cu el până noaptea târziu, ascultându-l vorbind despre fiica lui.

— Am crescut-o ca pe un băiat, spuse el într-o noapte. Era așa de talentată. Și neînfricată. Soția mea e de părere că i-am dat prea multă libertate. Mă învinuiește că am antrenat-o ca pe un băiat. Yuki a devenit prea independentă; credea că poate să facă orice. În cele din urmă, Shizuka, a murit fiindcă era femeie.

După o clipă, adăugă:

— Probabil singura femeie pe care am iubit-o în viața mea.

Într-un gest neașteptat de afecțiune, întinse mâna și o atinse pe braț.

— Iartă-mă. Bineînțeles că țin foarte mult la tine.

— Și eu la tine, răspunse ea. Aș vrea să-ți pot alina durerea.

— Ei bine, nimic nu poate să o aline, spuse el. N-am să trec niciodată peste asta. Trebuie fie să o urmez pe Yuki în moarte, fie să trăiesc cu durerea, așa cum trebuie să trăim toți cu ea. Între timp...

Oftă adânc.

Ceilalți din casă se retrăseseră. Era ceva mai răcoare și ușile erau deschise ca să lase să intre briza ușoară care cobora, când și când, din munți. O singură lampă ardea lângă Kenji. Shizuka se mișcă ușor ca să-i vadă fața.

— Ce? îl îmboldi ea.

El păru să schimbe subiectul.

— L-am sacrificat pe Shigeru dându-l pe mâna Kikuților de dragul unității. Acum ei mi-au luat și fiica.

Tăcu din nou.

— Ce ai de gând să faci?

— Băiatul e nepotul meu — singurul pe care îl voi avea vreodată. Mi-e greu să accept că e pierdut de tot pentru familia Muto. Îmi închipui că și tatăl lui va manifesta un anumit interes pentru el, dacă îl cunosc pe Takeo. Am mai spus că nu voi căuta să-l omor pe Takeo; în parte, de asta m-am ascuns aici toată vara. Acum am să merg mai departe: vreau ca familia Muto să ajungă la o înțelegere cu el, să încheie un armistițiu.

— Și să porniți împotriva familiei Kikuta?

— Nu voi mai face niciodată ceva în înțelegere cu ei. Dacă Takeo poate să-i distrugă, am să fac tot ce îmi stă în putere ca să-l ajut.

Ea văzu ceva pe fața lui și își dădu seama că el spera că Takeo îi va oferi răzbunarea pe care o dorea cu înfocare.

— Vei distruge Tribul, șopti ea.

— Ne distrugem singuri deja, spuse el trist. Mai mult, totul se schimbă în jurul nostru. Cred că suntem la capătul unei ere. Când acest război se va sfârși, cel care va fi victorios va domni peste toate Cele Trei Țări. Takeo vrea să își capete

moștenirea și să-i pedepsească pe unchii lui Shigeru, dar, indiferent cine conduce clanul Otori, Arai va trebui să lupte cu el: fie clanul Otori câștigă, fie trebuie înfrânt de tot și șters de pe fața pământului, căci nu va fi pace câtă vreme fierbe la graniță.

— Familia Kikuta pare să fie de partea seniorilor Otori împotriva lui Takeo?

— Da, am auzit că însuși Kotaro este în Hagi. Cred că, până la urmă, în ciuda forței lui aparente, Arai nu va reuși să învingă clanul Otori. Să știi că ei au o anumită legitimitate să revendice Cele Trei Țări, datorită legăturii lor strămoșești cu casa împăratului. Sabia lui Shigeru, Yato, a fost făurită și dăruită drept recunoaștere a acestui lucru cu sute de ani în urmă.

Tăcu și un zâmbet slab îi arcui buzele.

— Dar sabia l-a găsit pe Takeo. Nu s-a dus la Shoichi sau Masahiro.

Se întoarse către ea și zâmbetul i se accentuă.

— Am să îți spun o poveste. Poate știi că l-am cunoscut pe Shigeru la Yaegahara. Eu aveam în jur de douăzeci și cinci de ani; el trebuie să fi avut nouăsprezece. Eu lucram ca iscoadă și mesager secret pentru familia Noguchi, care pe atunci erau aliații Otorilor. Știam deja că familia Noguchi o să schimbe tabăra în timpul bătăliei și o să se întoarcă împotriva foștilor aliați, oferindu-i lui Iida victoria și pricinuind moartea a mii de oameni. Întotdeauna am fost detașat de ce e bine și ce e rău în meseria noastră, dar proporția trădării m-a fascinat. Conștiința trădării avea ceva înspăimântător pe care îmi plăcea să-l observ. Voiam să văd fața lui Otori Shigemori când familia Noguchi se întorcea împotriva lui. Așa că, din acest motiv destul de josnic, mă aflam acolo în toiul bătăliei. In majoritatea timpului, eram invizibil. Trebuie să spun că faptul de a fi în mijlocul încăierării, nevăzut, avea ceva extrem de excitant. L-am văzut pe Shigemori; am văzut expresia de pe fața lui când și-a dat seama că totul e pierdut. L-am văzut prăbușindu-se. Sabia lui, care era bine cunoscută și pe care o doreau mulți, i-a zburat din mâini în clipa morții și a căzut la picioarele mele. Am ridicat-o. Mi-a preluat invizibilitatea și a părut să-și croiască drum spre mâna mea. Încă mai păstra

căldura mâinilor stăpânului ei. Mi-a spus că trebuie să o protejez și să-l găsesc pe adevăratul ei stăpân.

— A vorbit cu tine?

— Numai așa pot să descriu asta. După ce Shigemori a murit, Otorii au intrat într-o stare de disperare nebună. Lupta a mai durat câteva ore, pe care le-am petrecut căutându-l pe Shigeru. Îl cunoșteam; îl mai văzusem o dată, cu câțiva ani înainte, când se antrena în munți cu Matsuda. Abia când înfruntarea s-a sfârșit, am dat de el. Pe atunci oamenii lui Iida îl căutau pretutindeni. Tuturor le-ar fi convenit dacă putea fi declarat mort în luptă. L-am găsit lângă un pârâu. Era complet singur și se pregătea să își ia viața, spălându-și sângele de pe mâini și de pe față, și își dădea cu parfum părul și barba. Își scosese coiful și își desfăcuse armura. Era calm de parcă se pregătea să se scalde în pârâu... Sabia mi-a spus: „Acesta este stăpânul meu”, așa că l-am strigat, „Senior Otori”, și când s-a întors m-am lăsat văzut de el și i-am întins sabia. „Yato”, a salutat-o el, luând sabia cu ambele mâini și înclinându-se adânc. Apoi s-a uitat la sabie și s-a uitat la mine și a părut să iasă din transa în care căzuse. I-am spus ceva de genul „Nu vă omorâți” și apoi, de parcă sabia ar fi vorbit prin intermediul meu, „Trăiți și răzbunați-vă”, iar el a zâmbit și a sărit în picioare, cu sabia în mână. L-am ajutat să scape și apoi l-am dus înapoi în casa din Hagi a mamei lui. Când am ajuns acolo, eram deja prieteni.

— De multe ori m-am întrebat cum v-ați cunoscut, spuse Shizuka. Așadar i-ai salvat viața.

— Nu eu, ci Yato. Așa merge ea din mână în mână. Acum e la Takeo fiindcă i-a dat-o Yuki în Inuyama. Și din cauza nesupunerii ei, familia Kikuta a început să nu mai aibă încredere în ea.

— Ce ciudate sunt căile sorții! murmură Shizuka.

— Da, între noi toți există o legătură cu care nu pot să mă lupt. Fiindcă Yato l-a ales pe Takeo, prin fiica mea, e motivul principal pentru care simt că trebuie să lucrez cu el. În afară de asta, pot să-mi respect promisiunea de a nu-i face rău niciodată, și poate să repar greșeala de a fi contribuit la moartea lui Shigeru.

Se opri și apoi spuse cu glas coborât:

— Nu i-am văzut fața când eu și Takeo nu ne-am întors în acea noapte la Inuyama, însă este expresia pe care o are când mă vizitează în vis.

Câteva clipe nici unul nu mai spuse nimic. Un fulger lumină brusc încăperea și Shizuka auzi tunetul rostogolindu-se în munți. Kenji continuă:

— Sper că sângele tău Kikuta nu ni te va lua acum.

— Nu. Hotărârea pe care ai luat-o este pentru mine o ușurare fiindcă asta înseamnă că pot să-i rămân credincioasă lui Kaede. Îmi pare rău, dar n-aș fi făcut niciodată ceva care să-l rănească pe vreunul dintre ei.

Mărturisirea ei îl făcu să zâmbească.

— Eram sigur de asta. Nu doar datorită afecțiunii tale pentru Kaede; știu cât de puternice erau sentimentele tale și pentru Shigeru, și pentru doamna Maruyama, și știu și rolul pe care l-ai jucat la alianța cu Arai.

Kenji se uită atent la ea.

— Shizuka, n-ai părut foarte mirată când ți-am spus despre documentele lui Shigeru. Încerc să îmi dau seama cine din Trib ar fi putut să fie informatorul lui.

Shizuka tremura fără să vrea. Nesupunerea ei — trădarea ei, ca să-i spună pe nume — era pe cale să fie scoasă la lumină. Pedeapsa Tribului îi depășea imaginația.

— Tu ai fost, nu-i așa? întrebă Kenji.

— Unchiule..., începu ea.

— Nu te speria, spuse el repede. N-am să vorbesc niciodată, cu nimeni, despre asta. Dar aș vrea să știu de ce.

— S-a întâmplat după Yaegahara, spuse ea. După cum știi, l-am informat pe Iida că Shigeru dorea să facă alianță cu clanul Seishuu. Shigeru i-a destăinuit asta lui Arai, iar eu am transmis informația mai departe. Din cauza mea, Tohanii au ieșit victorioși, din cauza mea au murit zece mii de oameni în luptă și nenumărați alții după aceea de pe urma torturii și a înfometării. În anii care au urmat, l-am urmărit pe Shigeru și răbdarea și forța lui sufletească m-au umplut de admirație pentru el. Mi se părea că e singurul om bun pe care l-am cunoscut în viața mea, iar eu jucasem un rol de frunte în prăbușirea lui. Așa că m-am hotărât să-l ajut, să-mi repar greșeala. M-a întrebat multe lucruri despre Trib, iar eu i-am

spus tot ce știam. Nu mi-a fost greu să păstrez secretul cu privire la faptul că i-am spus, deoarece fusesem antrenată să păstrez secrete.

Se opri și apoi spuse:

— Mi-e teamă că te vei supăra foarte tare.

El clătină din cap.

— Ar trebui să mă supăr, presupun. Dacă aș fi aflat mai demult de asta, aș fi fost nevoit să poruncesc să fii pedepsită, omorâtă.

Se uită la ea cu admirație.

— Ai cu adevărat darul cutezanței caracteristic Kikuților. În realitate, îmi pare bine că ai făcut ce ai făcut. L-ai ajutat pe Shigeru, și acum acea moștenire îl protejează pe Takeo. Poate chiar răscumpără trădarea mea.

— Te vei duce acum la Takeo? întrebă ea.

— Speram să mai am ceva vești. Kondo ar trebui să se întoarcă în scurtă vreme. Altfel, da, mă voi duce la Maruyama.

— Trimite un mesager. Trimite-mă pe mine. E prea periculos să te duci tu însuți. Dar oare Takeo va avea încredere în cineva din Trib?

— Poate o să mergem amândoi. Și îi vom lua și pe fiii tăi.

Ea se uită la el fix. Un țânțar bâzâia aproape de părul ei, însă femeia nu-l goni.

— Ei vor fi garanția noastră pentru el, spuse încet Kenji.

Fulgeră iar; tunetul era mai aproape. Dintr-odată începu să plouă puternic. Apa se revărsa din streșini și din grădină venea miros de pământ ud.

•

Furtuna biciui satul trei sau patru zile. Înainte de întoarcerea lui Kondo, sosi alt mesaj, de la o fată Muto care lucra în reședința din sud a seniorului Fujiwara. Mesajul era scurt, scris în grabă și pare-se sub amenințarea unui pericol, și spunea doar că Shirakawa Kaede era în casă și era căsătorită cu Fujiwara. Lipsa amănuntelor fu un chin pentru cei doi.

— Ce i-au făcut acum? spuse Kenji, mânia scoțându-l din durerea lui.

— Noi am știut mereu că acea căsătorie cu Takeo nu va fi recunoscută, spuse Shizuka. Îmi închipui că Fujiwara și Arai au aranjat asta. Seniorul Fujiwara voia să se însoare cu ea înainte ca ea să plece în primăvară. Mă tem că a încurajat-o să se apropie de el.

Și-o imagină pe Kaede închisă în reședința luxoasă, își aduse aminte de cruzimea nobilului și își dori să fi acționat altfel.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu mine, îi spuse ea unchiului ei. Înainte eram indiferentă la toate. Acum constat că îmi pasă foarte mult; sunt revoltată și îngrozită, și mi-e tare milă de amândoi.

— De când am văzut-o prima dată pe doamna Shirakawa, m-a înduioșat situația ei, răspunse el. E greu să nu îți fie și mai tare milă de ea acum.

— Ce va face Takeo? se întrebă cu glas tare Shizuka.

— Va pomi război, prezise Kenji. Și aproape sigur va fi înfrânt. S-ar putea să fie prea târziu să facem pace cu el.

Shizuka văzu durerea coborând iar asupra unchiului ei. Se temu că el chiar avea să-și urmeze fiica în moarte și căută să aibă grijă să nu rămână niciodată singur.

Mai trecu o săptămână până când, în sfârșit, Kondo se întoarse. Vremea se înseninase și Shizuka se duse la altar să se roage iar la zeul războiului să-l apere pe Takeo. După ce se înclină, bătu de trei ori din palme, rugându-se și pentru Kaede, să poată fi salvată. Când se întoarse să plece, Taku prinse formă pâlpâind chiar în fața ei, ieșind din invizibilitate.

— Ha! exclamă el victorios. De data asta nu m-ai auzit!

Ea fu uimită, căci nici nu îl auzise, nici nu îi percepuse prezența.

— Bravo!

Taku zâmbi larg.

— S-a întors Kondo Kiichi. Te așteaptă. Unchiul vrea să auzi ce vești a adus.

— Deci să am grijă să nu auzi și tu, îl tachină ea.

— Îmi place să aud lucruri, răspunse el. Îmi place să cunosc secretele tuturor.

O luă la fugă înaintea ei pe strada plină de praf, făcându-se invizibil ori de câte ori trecea de la soare la umbră.

Pentru el e numai o joacă, așa cum era și pentru mine, se gândi ea. *Har anul trecut, la un moment dat, n-a mai fost o joacă. Ce s-a întâmplat cu mine? Am învățat ce înseamnă frica? Frica de a pierde oamenii pe care îi iubesc?*

Kondo stătea cu unchiul ei în camera principală a casei. Ea îngenunche dinaintea lor și îl salută pe bărbatul care, în urmă cu două luni, voise să se însoare cu ea. Revăzându-l acum, fu sigură că nu îl voia. Avea să găsească un pretext, să spună că e bolnavă.

El era slab la față și avea ochii duși în fundul capului, însă o salută cu căldură.

— Îmi pare rău că am întârziat atât, spuse el. La un moment dat, n-am crezut că am să mă mai întorc. Am fost arestat de cum am ajuns la Inuyama. Atacul asupra ta, eșuat, îi fusese raportat lui Arai, și am fost recunoscut de oamenii care ne-au însoțit la Shirakawa. M-am așteptat să fiu omorât. Însă atunci a avut loc o tragedie: a izbucnit o molimă de vărsat de vânt. Fiul lui Arai a murit. Când perioada de doliu s-a terminat, a trimis după mine și m-a întrebat în amănunt despre tine.

— Acum îl interesează iar fiii tăi, spuse Kenji.

— A declarat că îmi este îndatorat, întrucât ți-am salvat viața. A dorit să mă întorc în slujba lui și s-a oferit să-mi recunoască gradul de războinic al familiei mele și să-mi dea leafă.

Shizuka se uită la unchiul ei, dar Kenji nu spuse nimic.

Kondo continuă:

— Am acceptat. Am sperat că fac ceea ce trebuie. Cum sunt momentan fără stăpân, îmi convine, desigur, dar dacă familia Muto se împotrivește…

— Ne poți fi de folos acolo, spuse Kenji.

— Seniorul Arai a presupus că știu unde ești și mi-a cerut să-ți transmit mesajul că dorește să-și vadă fiii, și pe tine, și să discute despre adopția lor legală.

— Vrea să ne reluăm relația? întrebă Shizuka.

— Vrea să te muți în Inuyama, ca mamă a băieților.

Nu spuse *și ca amantă a lui,* dar Shizuka se prinse. Kondo nu dădea nici un semn de supărare sau gelozie în timp ce vorbea, însă fața lui avea, când și când, o expresie ironică.

Bineînțeles că, dacă intra în clasa războinicilor, avea să facă o partidă bună în cadrul ei. Doar fiindcă fusese fără stăpân văzuse în ea o soluție.

Nu știa dacă pragmatismul lui mai mult o supăra sau o amuza. Nu avea nici o intenție să-și trimită fiii la Arai, sau să se mai culce vreodată cu el, sau să se mărite cu Kondo. Spera din toată inima ca Kenji să nu-i poruncească să facă vreuna dintre ele.

— Trebuie să ne gândim bine la toate astea, spuse unchiul ei.

— Da, desigur, răspunse Kondo. Oricum, campania împotriva lui Otori Takeo a complicat lucrurile.

— Speram să avem vești despre el, murmură Kenji.

— Căsătoria l-a înfuriat pe Arai. A declarat-o imediat fără valoare și i-a trimis seniorului Fujiwara un contingent mare de soldați. La sfârșitul verii, s-a mutat el însuși la Kumamoto, destul de aproape pentru a lovi Maruyama. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost că doamna Shirakawa locuiește în casa seniorului Fujiwara și s-a măritat cu el. Este izolată, practic închisă.

Pufni zgomotos și își azvârli capul pe spate.

— Știu că Fujiwara se considera logodit cu ea, dar nu trebuia să acționeze așa cum a făcut-o. A pus să fie luată cu forța; mai mulți oameni de-ai ei au fost uciși, printre care Amano Tenzo, ceea ce a fost o mare pierdere. Nu era nevoie de asta. Ai și Hana sunt ostatice în Inuyama. Problemele puteau fi negociate fără vărsare de sânge.

Shizuka simți un val de tristețe pentru cele două fete.

— Le-ai văzut acolo?

— Nu, nu era permis.

Părea sincer supărat în numele lui Kaede, și Shizuka își aduse aminte de devotamentul lui greu de crezut față de ea.

— Și Takeo? întrebă ea.

— Se pare că Takeo a pornit împotriva lui Fujiwara și s-a întâlnit cu armata lui Arai. A fost silit să se retragă. După asta, totul este foarte neclar. În vest a fost un taifun foarte puternic, timpuriu. Ambele armate au fost prinse în apropierea coastei. Încă nimeni nu știe cu adevărat care a fost rezultatul.

— Dacă Arai îl învinge pe Takeo, ce va face cu el? întrebă Shizuka.

— Asta se întreabă toată lumea! Unii spun că va pune să fie executat; alții sunt de părere că n-ar îndrăzni asta datorită reputației lui Takeo; iar alții spun că se va alia cu el împotriva Otorilor din Hagi.

— În apropierea coastei? întrebă Kenji. Unde exact?

— Lângă un oraș numit Shuho, parcă. Eu nu cunosc regiunea.

— Shuho? spuse Kenji. N-am fost niciodată acolo, dar se spune că există un frumos lac natural pe care mi-am dorit întotdeauna să-l vizitez. E mult de când n-am mai făcut nici o călătorie. Acum vremea e perfectă pentru asta. Ar fi bine să veniți amândoi cu mine.

Vorbea degajat, dar Shizuka îi sesiză nerăbdarea.

— Și băieții? întrebă ea.

— Îi vom lua pe amândoi; va fi o experiență bună pentru ei și s-ar putea chiar să avem nevoie de talentele lui Taku.

Kenji se ridică în picioare.

— Trebuie să plecăm îndată. Vom lua cai în Yamagata.

— Care e planul dumneavoastră? spuse Kondo. Dacă pot să întreb, intenționați să vă asigurați că Takeo este eliminat?

— Nu chiar. Am să-ți spun pe drum.

Când Kondo se înclină și părăsi camera, Kenji îi șopti Shizukăi:

— Poate vom ajunge acolo la timp să-i salvăm viața.

CAPITOLUL NOUĂ

Nimeni nu a vorbit pe drum, însă atitudinea lui Akita și a oamenilor lui părea curtenitoare și respectuoasă. Speram că predându-mă îmi salvasem oamenii și pe Hiroshi, însă nu mă așteptam ca viața mea să fie cruțată. Ii eram recunoscător lui Arai că mă trata ca pe un senior Otori, unul din clasa lui, și că nu mă umilea, însă îmi închipuiam că fie avea să mă execute, fie avea să-mi poruncească să mă omor. In ciuda învățăturilor din copilărie, a vorbelor lui Yo-An și a promisiunii pe care i-o făcusem lui Kaede, știam că nu aveam altă variantă decât să mă supun.

Taifunul alungase toată umiditatea din aer și dimineața era senină și clară. Mintea mea avea aceeași claritate; Arai mă înfrânsese; mă predasem; aveam să mă supun lui, să fac ce îmi spunea. Începeam să înțeleg de ce războinicii aveau un respect atât de mare pentru codul lor. El făcea ca viața să fie foarte simplă.

Mi-au venit în minte cuvintele profeției, dar le-am îndepărtat. Nu voiam să mă abată ceva de la calea corectă. M-am uitat la Hiroshi care călărea lângă mine, cu umerii drepți, cu capul sus. Calul bătrân înainta calm, pufnind alene de plăcerea dată de căldura soarelui. M-am gândit la educația care făcuse ca la acest băiat curajul să devină a doua natură. Știa din instinct să se poarte cu onoare, însă îmi părea rău că ajunsese să cunoască atât de tânăr înfrângerea și capitularea.

În jurul nostru vedeam urmele dezastrului lăsat de taifun când măturase coasta. Case fără acoperiș, copaci uriași smulși din rădăcini, orez culcat la pământ și râuri ieșite din matcă, care duceau la vale boi, câini și alte animale înecate și prinse între gunoaie. Preț de câteva clipe, mi-am făcut griji pentru fermierii din Maruyama, întrebându-mă dacă sistemele de apărare pe care le construiseră fuseseră destul de rezistente

ca să le apere ogoarele, și ce avea să se întâmple cu ei dacă eu și Kaede nu eram acolo să îi protejăm. Al cui avea să fie acum domeniul și cine avea să aibă grijă de el? Fusese doar pentru o vară al meu și mă durea că îl pierdusem. Îmi folosisem toată energia ca să-l scot la liman. Nu încăpea îndoială și că Tribul avea să se întoarcă, să-i pedepsească pe cei care îi înlăturaseră pe membrii lui și să își reia cruda meserie. Și nimeni în afară de mine nu putea să îi oprească.

Când ne-am apropiat de orășelul Shuho, i-am văzut pe oamenii lui Arai umblând după hrană. Mi-am imaginat privațiunile suplimentare pe care această forță uriașă alcătuită din oameni și cai le impunea ținutului. Toată recolta strânsă avea să fie luată, iar cea care nu fusese strânsă fusese distrusă de furtună. Am sperat că acești săteni aveau ogoare secrete și depozite ascunse; dacă nu, la iarnă puteau să moară de foame.

Shuho era renumit pentru multele lui izvoare reci care formau un lac de un albastru strălucitor. Apa era cunoscută pentru însușirile ei tămăduitoare și era închinată zeiței norocului. Poate datorită acestui lucru locul avea o atmosferă veselă, în ciuda invaziei trupelor și a dezastrului provocat de furtună. Orășenii deja reparau și reclădeau, făcând glume între ei, chiar cântând. Cântecul însuflețit al loviturilor de ciocan și al șuieratului fierăstraielor se suprapunea peste sunetul apei revărsat de peste tot de izvoare.

Am intrat pe strada principală când, spre uimirea mea, am auzit pe cineva strigându-mă pe nume.

— Takeo! Senior Otori!

Am recunoscut glasul, deși pe moment n-am știut de unde să-l iau. Apoi mirosul dulce de lemn proaspăt tăiat l-a adus la suprafața minții mele: Shiro, meșterul tâmplar din Hagi, care construise casa pentru ceai și podeaua-privighetoare la cererea lui Shigeru.

Am întors capul în direcția glasului și l-am văzut făcându-mi cu mâna din vârful unui acoperiș. A strigat iar „Senior Otori!” și, încet, cântecul orașului s-a stins deoarece, unul câte unul, oamenii și-au pus uneltele jos și s-au întors să se uite lung.

Privirea lor mută și arzătoare a poposit asupra mea și m-

am simțit privit la fel cum se uitaseră oamenii la Shigeru când se întorcea de la Terayama la Yamagata, mâniindu-i și alarmându-i pe Tohanii care ne însoțeau, și la mine când fusesem printre proscriși.

M-am uitat înainte, fără să răspund în vreun fel. Nu voiam să-l supăr pe Akita. La urma urmelor, eram un prizonier. Dar mi-am auzit numele repetat din gură în gură, ca zumzetul albinelor în jurul polenului.

Hiroshi a șoptit:

— Toți îl cunosc pe seniorul Otori.

— Taci, am răspuns, sperând ca ei să nu fie pedepsiți pentru asta.

M-am întrebat de ce se afla Shiro aici, dacă fusese alungat din Țara de Mijloc după moartea lui Shigeru, și ce vești avea din Hagi.

Arai își instalase cartierul general într-un templu mic de pe coasta dealului, deasupra orașului. Firește, nu era însoțit de toată armata sa; mai târziu, am aflat că o parte era tot în Inuyama, iar restul ridicase tabăra la mijlocul drumului dintre Hagi și Kumamoto.

Am descălecat și i-am spus lui Hiroshi să rămână cu caii și să aibă grijă să fie hrăniți. A părut gata să protesteze, dar apoi a lăsat capul în jos, întristându-se brusc.

Sakai a pus mâna pe umerii băiatului și Hiroshi a luat căpăstrul lui Shun. Am simțit că mi se strânge inima când m-am uitat la micul murg care mergea docil lângă el, frecându-și capul de brațul lui Hiroshi. Îmi salvase viața de multe ori și nu voiam să mă despart de el. Gândul că era posibil să nu-l mai văd m-a izbit pentru prima dată și mi-am dat seama cât de mult voiam să nu mor. Mi-am îngăduit să trăiesc o clipă senzația, apoi m-am înconjurat, ca o apărare, de sinele meu Kikuta, recunoscător pentru forța secretă a Tribului, care acum avea să mă susțină.

— Pe aici, a spus Akita. Seniorul Arai dorește să vă vadă imediat.

Auzeam deja glasul lui Arai în interiorul templului, supărat și puternic.

La marginea verandei a venit o servitoare cu apă și m-am spălat pe picioare. Pentru restul corpului meu n-am avut ce să

fac; armura și hainele mele erau respingătoare, acoperite de noroi și sânge. Mă mira că Akita putea să arate așa de îngrijit după luptă și urmărirea prin ploaie, dar, când m-a condus în camera în care erau adunați Arai și toți însoțitorii săi principali, am văzut că toți erau la fel de bine îmbrăcați și curați.

Printre acești oameni solizi Arai era cel mai masiv. Părea să fi crescut în înălțime de când îl văzusem ultima dată la Terayama. Victoriile lui îi dăduseră greutatea puterii. Dăduse dovadă de hotărârea sa caracteristică în preluarea controlului după moartea lui Iida și a lui Shigeru; avea curaj fizic, gândea repede și era neîndurător, și se pricepea să-i facă pe oameni să-i rămână loiali. Defectele lui erau pripeala și încăpățânarea; nu era nici flexibil, nici răbdător și socoteam că era lacom. În vreme ce Shigeru dorise puterea fiindcă având-o putea să guverneze cu dreptate și în armonie cu Cerul, Arai voia putere de dragul puterii.

Toate aceste gânduri mi-au trecut fulgerător prin minte când am aruncat o privire rapidă spre bărbatul așezat pe porțiunea înălțată a camerei, flancat de însoțitorii lui. Purta o armură splendidă, lucrată în roșu și auriu, dar pe cap nu avea nimic. Își lăsase barbă și mustață, și le simțeam parfumul. Ochii ni s-au întâlnit o clipă, dar n-am citit în ei decât supărare.

Probabil că încăperea servea drept sală de audiență a templului; dincolo de ușile interioare, care erau pe jumătate deschise, auzeam mișcările și șoaptele călugărilor și preoților, iar în aer plutea miros de tămâie.

Am căzut la podea, prosternându-mă.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă doar de păcănitul nervos al evantaiului lui Arai. Auzeam respirația accelerată a oamenilor din jurul meu, inimile bătându-le ca niște tobe și, în depărtare, cântecul orașului care se reconstruia. Mi s-a părut că îl aud pe Shun scâncind în locul în care se aflau caii, sunetul nerăbdător al calului care vede hrană.

— Ce prost ești, Otori! a strigat Arai în liniștea din cameră. Îți ordon să te însori și tu refuzi. Dispari luni întregi abandonându-ți moștenirea. Reapari și ai îndrăzneala să te însori cu o femeie aflată sub protecția mea fără să-mi ceri

permisiunea. Cutezi să ataci un nobil, seniorul Fujiwara. Toate astea puteau fi evitate. Puteam să fim aliați.

A continuat pe tonul ăsta o vreme, punctând fiecare frază cu o lovitură a evantaiului de parcă îi venea să-mi dea numai în cap. Dar furia lui nu mă atingea, în parte fiindcă mă învelisem în întuneric, în parte fiindcă simțeam că era în mare măsură simulată. Nu eram supărat; el avea tot dreptul să fie supărat pe mine. Am așteptat cu fața pe podea să văd ce avea să facă în continuare.

Și-a terminat dojenile și insultele și a urmat încă o tăcere lungă, în cele din urmă, a mârâit:

— Plecați. Vreau să vorbesc între patru ochi cu Otori.

Cineva din stânga lui a șoptit:

— E un lucru înțelept, stăpâne? Reputația lui...

— Nu mi-e frică de Otori! a răcnit Arai, înfuriindu-se iar.

Am auzit oamenii plecând unul câte unul și l-am auzit pe Arai ridicându-se și coborând de pe platformă.

— Ridică-te, a poruncit el.

M-am îndreptat de spate, dar am rămas cu privirea în jos. A îngenuncheat astfel încât genunchii să ni se atingă și să putem vorbi fără să fim auziți.

— Ei bine, acum suntem singuri. Putem să vorbim despre strategie.

— Îmi pare foarte rău că l-am insultat pe seniorul Arai, am spus.

— Bine, bine, ce a fost a fost. Sfetnicii mei sunt de părere că, pentru insolența ta, ar trebui să ți se poruncească să te omori.

Spre uimirea mea, a început să chicotească.

— Doamna Shirakawa e o femeie frumoasă. Probabil ești pedepsit destul că ai pierdut-o. Cred că mulți te invidiază că ai mers înainte și ai făcut ce ei doreau să facă dar n-au îndrăznit. Și, dată fiind reputația ei, trăiești, lucru pe care mulți îl consideră un miracol. Totuși, femeile se duc; ceea ce contează este puterea — puterea și răzbunarea.

M-am înclinat iar, pentru a nu-mi da în vileag furia pe care mi-au stârnit-o cuvintele lui superficiale.

A continuat:

— Îmi place îndrăzneala, Takeo. Admir ce ai făcut pentru

Shigeru. De mult i-am promis că o să te sprijin în caz că o să moară; mă enervează, cum probabil te enervează și pe tine, că unchii lui au rămas nepedepsiți. Am vorbit cu frații Miyoshi când i-ai trimis la mine. Ba chiar Kahei e aici cu oamenii mei; poți să vorbești cu el mai târziu. Cel mic e tot în Inuyama. Am aflat de la ei că ai păcălit principala armată a Otorilor și că mulți din clan te susțin. Te-ai luptat bine la Asagawa. Nariaki mă sâcâia și mi-a părut bine că a fost înlăturat. Am trecut prin Maruyama și am văzut ce treabă bună ai făcut acolo, iar Kahei mi-a povestit cum te-ai răfuit cu Tribul. Ai învățat bine lecțiile lui Shigeru. Ar fi mândru de tine.

— Nu merit laudele dumneavoastră, am spus. Îmi voi lua viața, dacă asta doriți. Sau mă voi retrage la o mănăstire — Terayama, de exemplu.

— Da, parcă și văd asta, a răspuns el, sec. Îți cunosc reputația. Aș prefera să mă folosesc eu de ea decât să te știu pitit în vreun templu, atrăgând toți răzvrătiții din Cele Trei Țări.

Adăugă degajat:

— Poți să-ți iei viața, dacă dorești. E dreptul tău de războinic și n-am să te împiedic. Însă aș prefera să lupți alături de mine.

— Senior Arai.

— Cele Trei Țări mi se supun în întregime acum, în afară de clanul Otori. Vreau să mă ocup de ei înainte de venirea iernii. Armata lor principală e încă în afara Yamagatei. Am credința că pot fi înfrânți, însă se vor retrage în Hagi, și se spune că orașul nu poate fi cucerit printr-un asediu, mai ales după ce încep ninsorile.

S-a uitat lung la mine, studiindu-mi fața. Mi-am păstrat expresia impasivă și privirea în lături.

— Am două întrebări pentru tine, Takeo. Cum ai reușit să identifici Tribul în Maruyama? Și retragerea ta spre coastă a fost deliberată? Noi credeam că te-ai prins în capcană, însă tu te-ai mișcat prea repede pentru noi, de parcă treaba ar fi fost premeditată.

Am ridicat capul și privirile ni s-au întâlnit o clipă.

— Accept oferta dumneavoastră de alianță, am spus. Vă voi sluji cu credință. Înțeleg că, în schimb, mă recunoașteți drept

moștenitor legal al clanului Otori și mă veți sprijini în revendicarea moștenirii din Hagi.

A bătut din palme și, când la ușă a apărut o servitoare, a poruncit să se aducă vin. Nu i-am spus că n-am să renunț niciodată la Kaede, și fără îndoială nici el nu a fost tocmai sincer cu mine, dar am băut ceremonios în cinstea alianței noastre. Aș fi preferat ceva de mâncare, chiar și ceai. Vinul mi-a lovit ca focul stomacul gol.

— Acum poți să răspunzi la întrebările mele, a spus Arai.

I-am povestit despre documentele lui Shigeru despre Trib și cum le primisem la Terayama.

— Unde sunt acum? La Maruyama?

— Nu.

— Atunci, unde? Nu vrei să-mi spui?

— Nu sunt în posesia mea, dar știu unde se află în siguranță. Și cea mai mare parte a informațiilor o port în minte.

— Deci de asta ai avut atâtea reușite, a spus el.

— Tribul pare nerăbdător să mă asasineze, am spus. In Maruyama nu erau mulți membri, însă fiecare reprezenta o amenințare, așa că a trebuit să-i stârpesc. Aș fi preferat să-i folosesc; știu ce pot să facă și ce utili pot să fie.

— Îmi vei da și mie acele documente?

— Dacă asta ne ajută pe amândoi să ne atingem scopurile.

A rămas o vreme tăcut, gândindu-se la vorbele mele.

— M-a înfuriat rolul pe care l-a jucat Tribul anul trecut, a spus el. Nu știam că sunt atât de puternici. Te-au luat și au reușit să te țină ascuns, în vreme ce oamenii mei scotoceau Yamagata în căutarea ta. Mi-am dat seama brusc că sunt ca umezeala de sub o casă sau ca viermii care găuresc lemnul și distrug temelia unei clădiri uriașe. Și eu am vrut să-i curăț — dar ar fi fost mai înțelept să îi controlez. Asta mă aduce la alt lucru despre care vreau să vorbesc cu tine. O ții minte pe Muto Shizuka?

— Desigur.

— Probabil știi că am doi fii cu ea.

Am dat din cap. Știam cum îi cheamă, Zenko și Taku, și câți ani aveau.

— Știi unde sunt? a întrebat Arai.

Glasul lui avea o notă ciudată; nu implora, dar era pe-aproape.

Nu știam sigur, dar nu aveam de gând să-i spun.

— Nu precis, am spus. Cred că aș putea ghici de unde să începeți să căutați.

— Fiul meu, din căsătoria mea, a murit de curând, a spus el brusc.

— N-am auzit de asta. Îmi pare foarte rău.

— De vărsat de vânt, sărmanul. Mama lui nu stă bine cu sănătatea și pierderea a afectat-o foarte tare.

— Toată compasiunea mea.

— I-am trimis Shizukăi mesaje cum că îmi vreau fiii alături de mine. Îi voi recunoaște și îi voi adopta legal. Dar n-am primit nici o veste de la ea.

— E dreptul dumneavoastră ca tată al lor, am spus. Dar Tribul are obiceiul să revendice copiii cu sânge amestecat, care le-au moștenit talentele.

— Care sunt aceste talente? a întrebat el, curios. Știu că Shizuka era o iscoadă fără egal și am auzit tot felul de zvonuri despre voi.

— Nimic nemaipomenit, am spus. Toată lumea le exagerează. Este în principal o chestiune de antrenament.

— Miram-aș, a spus el, uitându-se lung la mine.

Am rezistat tentației de a-i întâlni privirea. Brusc mi-am dat seama că vinul și suspendarea pedepsei cu moartea mă amețiseră. Am rămas nemișcat și n-am spus nimic, punându-mă iar la adăpostul autocontrolului.

— Ei bine, vom mai vorbi despre asta. Cealaltă întrebare a mea se referă la retragerea ta spre coastă. Ne așteptam să te retragi în Maruyama.

I-am spus despre pactul meu cu familia Terada și despre planul meu de a intra în Hagi cu corabia și de a pătrunde în castel de pe mare, trimițând totodată o armată pentru a momi forțele Otorilor și de a le lega de uscat. Planul l-a captivat imediat, cum eram sigur că o să se întâmple, și i-a sporit entuziasmul de a se năpusti asupra Otorilor înainte ca cetatea Hagi să fie închisă de iarnă.

— Poți să convingi familia Terada să încheie alianță cu mine? a întrebat el cu ochii arzând de nerăbdare.

— Cred că vor dori ceva în schimb.

— Află ce anume. Cât de repede poți să ajungi la ei?

— Dacă vremea rămâne frumoasă, pot să le trimit vorbă în mai puțin de o zi.

— Mă las mult în seama ta, Otori. Să nu mă dezamăgești.

Îmi vorbea cu aroganța unui suzeran, dar cred că amândoi știam câtă putere dețineam și eu în tranzacția noastră.

M-am înclinat iar și, când m-am ridicat, am spus:

— Pot să vă întreb ceva?

— Sigur.

— Dacă aș veni la dumneavoastră la primăvară și v-aș cere permisiunea să mă căsătoresc cu doamna Shirakawa, mi-ați acorda-o?

A zâmbit în barbă.

— Logodna cu seniorul Fujiwara a fost deja stabilită. In ciuda afecțiunii mele pentru doamna Shirakawa și pentru tine, căsătoria voastră devenise imposibilă. Nu puteam să insult un om cu rangul și relațiile lui Fujiwara. În plus — se aplecă în față și coborî glasul — Fujiwara mi-a spus un secret despre moartea lui Iida, secret pe care foarte puțini dintre noi îl știu.

Chicoti iarăși.

— Doamna Shirakawa e o femeie mult prea periculoasă pentru a fi lăsată să trăiască în mod liber. Prefer să fie ținută în izolare de cineva ca Fujiwara. Mulți au fost de părere că ar trebui să fie omorâtă; într-un fel, prin mărinimia lui, i-a salvat viața.

Nu voiam să mai aud nimic despre Kaede; mă înfuria prea tare. Știam că situația mea e încă primejdioasă și că nu trebuie să las emoția să-mi întunece judecata. În ciuda atitudinii prietenoase a lui Arai și a ofertei lui de alianță, nu aveam totală încredere în el. Simțeam că mă iertase prea ușor și că ascundea ceva cu privire la mine, pe care nu îl dezvăluise încă.

Când ne-am ridicat în picioare, a spus neglijent:

— Văd că ai sabia lui Shigeru. Pot să o văd?

Am scos sabia de la cingătoare și i-am întins-o. A primit-o cu reverență și a tras-o din teacă. Lumina a căzut pe lama ei strălucitoare de un gri-albăstrui, dându-i la iveală modelele vălurite.

— Șarpele, a spus Arai. Dă o senzație extrem de plăcută când o ții în mână.

Vedeam că râvnește la ea. M-am întrebat dacă trebuia să i-o fac cadou. Nu aveam nici o intenție să renunț la ea.

— Am făcut un jurământ că am să o păstrez până la moarte și am să o dau mai departe moștenitorului meu, am murmurat. Este o comoară a Otorilor...

— Desigur, a răspuns Arai cu răceală, nelăsând sabia din mână. Fiindcă veni vorba de moștenitori, îți voi găsi o mireasă mai potrivită. Doamna Shirakawa are două surori. Mă gândesc să o mărit pe cea mare cu nepotul lui Akita, dar pentru cea mică încă nu s-a aranjat nimic. E o fată frumoasă, seamănă mult cu sora ei.

— Mulțumesc, dar nu mă pot gândi la căsătorie câtă vreme viitorul meu nu e sigur.

— Păi, nu-i nici o grabă. Fata are doar zece ani.

A făcut câteva mișcări cu sabia și Yato a cântat a jale prin aer. Mi-ar fi plăcut să o iau și să o las să reteze gâtul lui Arai. Nu o voiam pe sora lui Kaede; o voiam pe Kaede. Știam că acum se juca cu mine, dar nu bănuiam unde dorea să ajungă.

În timp ce mă uitam la fața lui zâmbitoare, m-am gândit ce ușor ar fi fost să-l fixez cu privirea și, în timp ce el își pierdea cunoștința, să-mi iau sabia... să mă fac invizibil, să ocolesc gărzile și să fug în țară.

Și pe urmă ce? Aveam să fiu iar fugar și oamenii mei, Makoto, frații Miyoshi — Hiroshi, probabil — aveau să fie măcelăriți.

Toate aceste gânduri îmi treceau fulgerător prin minte, unul după altul, când Arai a ridicat-o pe Yato deasupra capului. Era o priveliște frumoasă: bărbatul masiv, cu fața vrăjită, mișcându-se atât de ușor, sabia spintecând aerul mai repede decât apuca ochiul să vadă. Fără doar și poate, mă aflam în prezența unui maestru, a cărui iscusință provenea din anii de practică și disciplină. Eram impresionat și admirația mă făcea să am încredere în bărbatul din fața mea. Aveam să mă port ca un războinic; aveam să-i ascult poruncile, indiferent care erau ele.

— Este o armă nemaipomenită, a spus el în cele din urmă, terminând exercițiul, dar tot fără să îmi înapoieze sabia.

Respira ceva mai greu și pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

— Mai e un subiect pe care trebuie să-l discutăm, Takeo.

N-am spus nimic.

— Circulă multe zvonuri despre tine. Cel mai dăunător și cel mai persistent este că ai o legătură cu Hiddenii. Împrejurările morții lui Shigeru și a doamnei Maruyama nu fac decât să îl accentueze. Tohanii au pretins întotdeauna că Shigeru a mărturisit că era credincios, că nu a vrut să depună jurământul solemn împotriva Hiddenilor sau să calce în picioare imaginile atunci când i-a poruncit Iida să o facă. Din păcate, nici un martor demn de crezare nu a supraviețuit căderii Inuyamei, așa că nu vom ști niciodată sigur.

— Nu a vorbit niciodată cu mine despre asta, am răspuns cu sinceritate.

Pulsul mi se accelerase. Simțeam că sunt pe cale să fiu forțat să mă lepăd în mod public de credințele copilăriei mele și mă codeam. Nu mă ducea mintea ce alegere trebuia să fac.

— Doamna Maruyama era cunoscută pentru faptul că îi simpatiza pe acești oameni. Se spunea că mulți din sectă și-au găsit refugiul pe domeniul ei. N-ai găsit dovezi despre ei?

— M-a preocupat mai mult să depistez membri ai Tribului, am răspuns. Hiddenii mi s-au părut întotdeauna inofensivi.

— Inofensivi?! explodă Arai, înfuriindu-se iar. Credința lor e cea mai vătămătoare și primejdioasă dintre credințe; ea amenință structura societății noastre. Ea susține că cei mai decăzuți dintre decăzuți — țăranii, proscrișii — sunt egali cu nobilii și războinicii. Are îndrăzneala să spună că marii seniori vor fi pedepsiți după moarte la fel ca oamenii de rând și neagă existența și învățăturile Celui Luminat.

S-a uitat urât la mine, cu venele de la gât umflate, cu ochii tăioși.

— Nu sunt credincios, am spus.

Spuneam adevărul, dar tot am simțit un junghi de regret pentru învățăturile din copilărie și o anumită mustrare de cuget pentru lipsa mea de credință.

Arai a mârâit:

— Vino cu mine.

A ieșit valvârtej pe verandă. Paznicii lui au sărit imediat în

picioare, unul dintre ei aducându-i sandalele. Am mers în urma suitei lui în timp ce el a ocolit helești albastru și a trecut pe lângă locul în care erau priponiți caii. Shun m-a zărit și a nechezat. Hiroshi era lângă el, cu o găleată în mână. Când m-a văzut înconjurat de gărzi, s-a albit la față. Scăpând găleata, s-a luat după noi. În acea clipă, am prins o mișcare departe în stânga mea. Am auzit glasul lui Makoto și, întorcând capul, l-am văzut ieșind călare pe porțile mai joase ale zonei în care se afla templul. Oamenii mei se adunau afară.

S-a lăsat un fel de liniște. Îmi închipui că toată lumea s-a gândit că urma să fiu executat, deoarece Arai se îndrepta spre munte, cu Yato tot în mâna lui.

În locul în care se înălțau stâncile se afla un grup de prizonieri legați; arătau ca un amestec de bandiți, iscoade, războinici fără stăpân și obișnuiții ghinioniști care s-au aflat pur și simplu la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Cei mai mulți stăteau pe vine în tăcere, resemnați în fața sorții lor; unul sau doi se tânguiau cu groază; altul bocea.

Printre gemetele lor, l-am auzit clar pe Yo-An rugându-se în surdină.

Arai a dat o poruncă și proscrișii au fost trași în față. M-am uitat în jos la el. Înghețasem. Nu aveam să simt nici milă, nici groază. Aveam să fac pur și simplu ce poruncea seniorul Arai.

Arai a spus:

— Otori, aș vrea să-ți cer să calci în picioare imaginile scârboase ale Hiddenilor, însă nu avem nici una aici. Această ființă, acest proscris a fost cules de pe drum aseară, căci călărea un cal de războinic. Câțiva dintre oamenii mei îl știau de la Yamagata. Pe atunci se bănuia că avea o legătură cu tine. S-a crezut că a murit. Acum a reapărut, după ce a fugit în mod ilegal de la locul în care locuia și, ne dăm seama, după ce te-a însoțit în multe dintre bătăliile tale. Nu face nici un secret din faptul că e credincios.

S-a uitat la Yo-An cu o expresie de dezgust pe față. Apoi s-a întors spre mine și a întins sabia.

— Hai să văd cum taie Yato, a spus el.

Nu vedeam ochii lui Yo-An. Voiam să mă uit adânc în ei, însă el era legat cu capul plecat și nu putea să și-l miște. A continuat să șoptească rugăciuni pe care numai eu le auzeam,

cele rostite de Hiddeni în clipa morții. Nu aveam timp să fac ceva în afară de a lua sabia și a o mânui. Știam că, dacă aș fi ezitat o clipă, n-aș mai fi putut în veci să fac asta și aș fi aruncat la gunoi toate lucrurile pentru care mă luptasem.

Am simțit în mână greutatea cunoscută, reconfortantă a lui Yato, m-am rugat să nu mă dezamăgească și mi-am fixat ochii pe gâtul lui Yo-An.

Lama a tăiat exact ca întotdeauna.

L-ai scutit pe fratele meu ie suferință la Yamagata. Dacă se va ajunge la asta, vei face același lucru pentru mine?

Se ajunsese la asta și făceam ce-mi ceruse el. L-am scutit de chinul torturii și i-am oferit aceeași moarte rapidă și onorabilă ca a lui Shigeru. Însă tot mai consider moartea lui ca fiind una dintre cele mai rele fapte din viața mea, iar amintirea ei mă face să-mi fie rău de la stomac.

Atunci nu puteam să arăt nimic din toate astea. Orice semn de slăbiciune sau regret mi-ar fi adus sfârșitul. Moartea unui proscris era mai puțin importantă decât a unui câine. Nu m-am uitat la capul retezat, la sângele care gâlgâia. Am verificat tăișul săbiei; nu avea nici urmă de sânge pe el. M-am uitat la Arai.

Mi-a întâlnit privirea o clipă înainte să las ochii în jos.

— Gata, a spus el cu mulțumire, uitându-se în jur la însoțitorii lui. Știam eu că nu avem de ce să ne facem griji în privința lui Otori.

M-a bătut pe umăr; buna dispoziție îi revenise complet.

— Vom mânca împreună și vom vorbi despre planurile noastre. Oamenii tăi pot să se odihnească aici; voi avea grijă să fie hrăniți.

Pierdusem de tot noțiunea timpului. Trebuie să fi fost pe la amiază. În timp ce mâncam, temperatura a început să scadă și s-a iscat un vânt rece dinspre nord-vest. Instalarea neașteptată a frigului l-a grăbit pe Arai să intre în acțiune. S-a hotărât să plece a doua zi, de cum se lumina, să facă joncțiunea cu restul armatei sale și să pornească îndată spre Hagi. Eu trebuia să mă întorc cu oamenii mei pe coastă, să iau legătura cu Terada și să fac pregătirile pentru atacul pe mare.

Am stabilit ca bătălia să aibă loc la următoarea lună plină, în cea de a zecea lună. Dacă până atunci nu izbuteam să duc

la bun sfârșit călătoria pe mare, Arai avea să abandoneze campania, să consolideze teritoriul pe care îl ocupase până acum și să se retragă în Inuyama, tinde urma să mă duc și eu. Nici unul dintre noi nu a acordat mare importanță acestui al doilea plan. Eram hotărâți să rezolvăm lucrurile înainte de venirea iernii.

A fost chemat Kahei și ne-am salutat cu încântare, căci amândoi ne temuserăm că nu o să ne mai întâlnim niciodată. Întrucât nu puteam să-mi iau toți oamenii cu corabia, aveam să-i las să se odihnească o zi sau două înainte de a-i trimite în est sub comanda lui Kahei. Încă nu vorbisem cu Makoto și nu eram sigur dacă să-l iau cu mine sau să-l trimit cu Kahei. Țineam minte că îmi spusese că nu avea mai deloc experiență cu corăbiile și marea.

Când ne-am întâlnit cu el, am fost foarte ocupați să organizăm încartiruirea și mâncarea într-un ținut ajuns deja la limitele lui. Mi-am dat seama că avea ceva în privire, însă n-am vrut să vorbesc nici cu el, nici cu altcineva. Când totul a fost rezolvat cât s-a putut de bine și m-am întors la helești eu, se înserase. Rămășițele lui Yo-An dispăruseră. La fel și ale tuturor celorlalți prizonieri, executați și îngropați fără ceremonie. M-am întrebat cine îi îngropase. Yo-An venise cu mine să îngroape morții, dar pe el cine îl îngropase?

Întrucât treceam pe lângă locul unde se aflau caii, m-am dus să văd ce fac caii mei. Sakai și Hiroshi erau acolo și îi hrăneau, bucuroși că atât animalele, cât și ei aveau încă o zi sau două de odihnă.

— Poate ar trebui să pleci mâine cu seniorul Arai, i-am spus lui Sakai. Se pare că suntem iar în aceeași tabără; poți să-l duci pe Hiroshi acasă.

— Iertați-mă, senior Otori, dar aș prefera să rămân cu dumneavoastră, a spus el.

— Caii s-au obișnuit acum cu noi, a intervenit Hiroshi, mângâind gâtul scurt și musculos al lui Shun, în timp ce animalul mânca lacom. Nu mă trimiteți înapoi.

Eram prea obosit ca să mă contrazic pe tema asta și, de fapt, preferam ca atât calul meu, cât și băiatul să rămână cu oamenii mei. I-am lăsat și m-am îndreptat spre altar, simțind că trebuia să fac ceva pentru a marca moartea lui Yo-An și

rolul pe care îl jucasem în ea. Mi-am clătit gura și m-am spălat pe mâini în bazin, am cerut să fiu curățat de pângărirea morții și am cerut binecuvântarea zeiței, în tot acest timp mirându-mă de mine; păream să cred în tot sau în nimic.

Am stat acolo o vreme, în timp ce soarele apunea pe după cedri, uitându-mă la uimitoarea apă albastră a helești eului. Peștișori argintii înotau în apa puțin adâncă și un bâtlan a sosit cu marile lui aripi cenușii să pescuiască. A rămas în picioare în felul lui liniștit, răbdător, cu capul întors într-o parte, cu ochii negri, ficși. A atacat. Peștele s-a zbătut scurt și a fost înghițit.

Fumul de la focuri plutea în sus, amestecându-se cu ceața care se aduna peste helești eu. Primele stele începeau deja să apară pe un cer ca mătasea de un gri sidefiu. Urma să fie o noapte fără lună. Vântul avea gust de iarnă. Orașul fredona un cântec de seară despre mulți oameni care erau hrăniți; mirosul de mâncare gătită plutea către mine.

Nu îmi era foame; de fapt, cea mai mare parte a zilei mă luptasem cu greața. Când fusesem cu Arai și oamenii lui, mă forțasem să mănânc și să beau cu poftă și știam că în scurtă vreme trebuia să mă duc iar la ei, să mai închinăm câteva cupe în cinstea victoriei noastre comune. Însă amânam, uitându-mă în schimb la apa din bazin care își schimba culoarea, devenind gri ca și cerul.

Bâtlanul, mai înțelept ca mine, și-a luat zborul cu o bătaie din aripi, pentru a se duce la culcare.

Când se întunecă, se părea că puteam să mă gândesc la Yo-An fără să mă trădez. Oare acum sufletul lui era cu Dumnezeu, cu Cel Secret care vede tot și ne va judeca pe toți? Nu credeam că există un astfel de zeu: dacă exista, de ce își lăsa adepții pradă suferinței pe care o îndurau Hiddenii? Dacă exista, sigur eram deja osândit să ajung în iad.

Viața ta a fost dată în vileag și nu îți mai aparține. Yo-An crezuse în această profeție. *Pacea va veni cu prețul vărsării de sânge. Î*n ciuda învățăturii Hiddenilor să nu ucizi, el știuse și acceptase asta. Eram mai hotărât ca niciodată să aduc acea pace, astfel că sângele lui, vărsat de mine, nu avea să fie în zadar.

Spunându-mi că nu trebuie să stau acolo și să-mi fac

gânduri negre, mă ridicasem în picioare când am auzit în depărtare glasul lui Makoto. Cineva a răspuns și mi-am dat seama că era Shiro. În una dintre acele feste pe care le joacă memoria, uitasem complet să mă duc la el mai devreme. Întâlnirea mea cu Arai și ce se întâmplase după aceea așternuse un strat prea gros peste asta. Acum mi-am adus aminte de glasul care mă strigase pe nume și de liniștea care se lăsase în timp ce treceam călare prin oraș.

Makoto a strigat:

— Takeo! Omul ăsta te caută pe tine. Vrea să mergi acasă la el.

Shiro a zâmbit larg.

— Nu avem decât jumătate de acoperiș pe casă. Dar avem mâncare în plus și lemne de foc. Ar fi o onoare.

I-am fost recunoscător, simțind că lumescul lui simț practic era exact ce îmi trebuia.

Makoto m-a întrebat încet:

— Te simți bine?

Am dat din cap, neavând brusc încredere în glasul meu.

— Îmi pare foarte rău de moartea lui Yo-An, a spus el.

Era a doua oară când rostea numele proscrisului.

— Nu merita asta, am spus.

— În multe privințe, a fost mai mult decât merita: o moarte rapidă de mâinile tale. Putea să fie mult mai rău.

— Să nu vorbim despre asta; s-a terminat.

M-am întors spre Shiro și l-am întrebat când plecase din Hagi.

— Acum mai bine de un an, a spus el. Moartea seniorului Shigeru m-a întristat și n-am mai dorit să-i slujesc pe Otori odată ce el și dumneavoastră nu mai erați. Acesta e orașul meu natal; am fost zece băieți la părinți și mi-am făcut ucenicia în Hagi, în urmă cu mai bine de treizeci de ani.

— Mă mir că te-au lăsat să pleci, am spus, căci dulgherii cu iscusința lui Shiro erau de obicei foarte prețuiți și păstrați cu gelozie de clanuri.

— I-am plătit, a spus el, chicotind. Fieful nu avea bani; lăsau să plece pe oricine, dacă le dădea în schimb destui bani.

— Nu aveau bani? am exclamat. Dar Otorii se numără printre cele mai bogate clanuri din Cele Trei Țări. Ce s-a

întâmplat?

— Războiul, proasta administrare, lăcomia. Iar piraţii şi-au adus şi ei contribuţia. Comerţul pe mare e în impas.

— Asta e o veste încurajatoare, a spus Makoto. Îşi pot permite să-şi întreţină armata?

— Abia-abia, a spus Shiro. Oamenii sunt bine echipaţi — cea mai mare parte a venitului feudei a fost cheltuită pe armuri şi arme — dar mâncarea e întotdeauna puţină şi taxele sunt mari până la cer. E multă nemulţumire. Dacă seniorul Takeo se întoarce în Hagi, cred că jumătate din armată i se va alătura.

— Se ştie că am de gând să mă întorc? am întrebat.

M-am gândit ce iscoade aveau Otorii şi cât de repede urma să ajungă la ei această veste. Chiar dacă nu mai puteau să-şi permită să plătească Tribul, nu încăpea îndoială că familia Kikuta avea să lucreze gratis pentru ei.

— Asta speră toată lumea, a răspuns Shiro. Şi întrucât seniorul Arai nu v-a executat, aşa cum credeam toţi că o să facă...

— Şi eu am crezut asta, a declarat Makoto. Părea că am să te văd pentru ultima dată.

Shiro s-a uitat la heleşteul liniştit care, în lumina ce murea, era acum cenuşiu-închis.

— S-ar fi înroşit, a spus el încet. Mai mulţi arcaşi îl ţinteau pe seniorul Arai.

—-Să nu spui astfel de lucruri! l-am avertizat. Acum suntem aliaţi. L-am recunoscut drept superiorul meu.

— Poate, a mârâit Shiro. Dar nu Arai a fost cel care s-a căţărat în Inuyama ca să-l răzbune pe seniorul Shigeru.

Shiro şi familia lui — soţia, două fiice şi ginerii — ne-au primit în acea parte a casei de curând reparată.

Am luat masa de seară cu *ei,* apoi eu şi Makoto ne-am dus să bem vin cu Arai. Atmosfera a fost veselă, chiar gălăgioasă; era clar că Arai era convins că ultima redută a opoziţiei era pe cale să cadă.

Şi pe urmă ce? Nu voiam să mă gândesc prea mult la viitor. Arai voia să mă vadă instalat în Hagi, unde aveam să conving clanul Otori să se alieze cu el, şi credeam că dorea sincer să-i vadă pedepsiţi pe unchii lui Shigeru, dar tot mai speram să-mi

recapăt soția, și dacă îmi era sortit să domnesc de la mare până la mare, la un moment dat avea să trebuiască să mă lupt cu Arai.

Totuși, acum îi jurasem credință...

Am băut fără măsură, primind cu bucurie alinarea acră a vinului, sperând că o să-mi amorțească gândurile pentru o vreme.

A fost o noapte scurtă. Cu mult înainte de ivirea zorilor, primele trupe ale lui Arai se agitau, pregătindu-se de lunga călătorie. Până la Ora Dragonului, plecaseră toți, lăsând orașul cufundat în liniște o vreme, până când zgomotul reparațiilor puse iar stăpânire pe el. Sakai și Hiroshi petrecuseră noaptea la cai — din fericire, cum s-a dovedit, căci, spre indignarea lui Hiroshi, doi războinici încercaseră pe rând să o șteargă cu Shun, pretinzând că e al lor. Se părea că reputația lui crescuse odată cu a mea.

Mi-am petrecut ziua făcând planuri. Am ales toți oamenii care știau să înoate sau care știau câte ceva despre bărci și mare: toți Otorii și niște localnici care ni se alăturaseră de când ajunserăm la coastă. Am cercetat amănunțit armurile și armele și i-am echipat pe marinari cu cele mai bune dintre ele. I-am trimis pe sulițași în pădure să taie doage și sulițe pentru oamenii care aveau să plece cu Kahei. Cei rămași au fost trimiși să ajute la reconstruirea orașului după furtună și să salveze cât mai mult din recoltă. Makoto a pornit spre coastă ca să ia legătura cu Ryoma și să trimită familiei Terada detaliile planurilor noastre. Marșul pe uscat al lui Arai avea să dureze de două ori mai mult decât voiajul nostru pe mare, așa că aveam timp să ne pregătim minuțios.

Spre ușurarea mea, orașul avea depozite ascunse care le scăpaseră oamenilor flămânzi ai lui Arai, și orășenii erau dispuși să le împartă cu noi. Multe sacrificii se făceau pentru mine; foarte multe depindeau de acest asalt disperat. Și cum rămânea cu iarna care se apropia? Oare aceste lupte pentru putere aveau să condamne la foamete mii de oameni?

Nu mă puteam gândi la asta. Luasem hotărârea. Trebuia să merg înainte.

În acea noapte, am stat de vorbă despre construcții cu Shiro și ginerii lui. Ei nu lucraseră doar la casa lui Shigeru, ci

construiseră majoritatea caselor din Hagi și făcuseră toată tâmplăria pentru castelul Hagi. Mi-au desenat planul interiorului, completând ceea ce țineam minte din ziua în care fusesem adoptat de clanul Otori. Ba mai mult, mi-au dezvăluit podelele secrete, trapele și compartimentele ascunse pe care le instalaseră la ordinele lui Masahiro.

— Seamănă cu o casă a Tribului, am spus.

Dulgherii s-au uitat cu viclenie unul la altul.

— Păi, poate că anumiți oameni au avut o contribuție la proiectarea lui, a spus Shiro, mai turnând vin.

M-am culcat, gândindu-mă la familia Kikuta și la relația Tribului cu seniorii Otori. Oare chiar acum stăteau la pândă să pună mâna pe mine în Hagi, știind că nu mai era nevoie să mă urmărească deoarece aveam să vin eu la ei? Nu trecuseră prea multe săptămâni de la ultimul lor atentat la viața mea, în această zonă, și am dormit ușor, trezindu-mă deseori la auzul zgomotelor nopții de toamnă și ale orașului adormit. Eram singur într-o cameră mică din fundul casei; Shiro și familia lui erau în camera alăturată. Gărzile mele stăteau afară pe verandă și fiecare casă de pe stradă avea câini. Ar fi fost cu neputință ca cineva să se apropie de mine. Totuși, pe la cea mai întunecată oră din noapte, am fost trezit din ațipeală de o respirație în cameră.

N-am avut nici o îndoială că era un intrus, căci respira încet, aproape imperceptibil, cum fusesem antrenat și eu să respir. Însă această respirație avea ceva diferit: era ușoară și nu provenea de la ce m-aș fi așteptat să fie un bărbat. Nu vedeam nimic în întuneric, însă m-am făcut imediat invizibil deoarece era posibil ca intrusul să aibă o vedere nocturnă mai bună ca a mea. M-am îndepărtat în liniște de saltea și m-am ghemuit în colțul camerei. După sunetele extrem de slabe și o senzație de mișcare a aerului mi-am dat seama că se apropiase de saltea. Mi s-a părut că îi simt acum mirosul, însă nu era în întregime mirosul unui bărbat. Oare familia Kikuta trimisese o femeie sau un copil să mă atace? Am avut un moment de repulsie la gândul că trebuia să ucid un copil, am reperat unde era nasul, și am pășit spre el.

Mâinile mele i-au cuprins beregata. Aș fi putut să le încleștez atunci și să-l ucid pe loc, însă de cum i-am încercuit

gâtul mi-am dat seama că era într-adevăr un gât de copil. Am slăbit puțin strânsoarea; își încordase toți mușchii pentru a-mi da iluzia că era mai solid decât în realitate. Simțind că am slăbit strânsoarea, a înghițit și a spus repede:

— Senior Takeo. Familia Muto dorește un armistițiu.

L-am apucat de brațe, l-am silit să își desfacă palmele, am scos din hainele lui un cuțit și un știreang, l-am ținut de nas ca să fie nevoit să deschidă gura și am pipăit înăuntru după ace sau otravă. Am făcut toate astea pe întuneric și el s-a supus fără împotrivire. Apoi i-am strigat lui Shiro să aducă o lampă din bucătărie.

Când l-a văzut pe intrus, era să scape lampa.

— Cum a intrat? E cu neputință!

A vrut să-i tragă băiatului o chelfăneală, dar l-am oprit.

Am întors mâinile băiatului cu palmele în sus și am văzut de-a curmezișul lor linia distinctivă. L-am lovit peste față.

— Ce e cu minciunile astea despre familia Muto, când tu ești însemnat ca fiind un Kikuta?

— Sunt fiul lui Muto Shizuka, a spus el încet. Mama și maestrul Muto au venit să vă propună un armistițiu.

— Și de ce ești tu aici? Nu sunt obișnuit să negociez cu puștii!

— Am vrut să văd dacă pot să pătrund, a răspuns el, bâlbâindu-se puțin pentru prima dată.

— Mama ta nu știe că ești aici? Era să te ucid! Ce s-ar mai fi întâmplat atunci cu armistițiul?

L-am lovit din nou, dar nu prea tare.

— Idiotule mic!

Mi-am dat seama că vorbeam exact ca Kenji.

— Ești Zenko sau Taku?

— Taku, a șoptit el.

Cel mic, mi-am dat seama.

— Unde e acum Shizuka?

— Nu departe. Să vă duc acolo?

— La o oră decentă din zi, poate.

— Trebuie să mă întorc, a spus el, agitat. Chiar o să se supere când o să constate că am dispărut.

— Să-ți fie învățătură de minte. Nu te-ai gândit la asta înainte s-o ștergi?

— Uneori uit să gândesc, a spus el cu mâhnire. Vreau să încerc ceva și o fac pur și simplu.

M-am stăpânit să nu râd.

— Până dimineață, ai să stai legat. Pe urmă o să mergem împreună la mama ta.

I-am spus lui Shiro să aducă o frânghie și am legat băiatul fedeleș, poruncindu-i unui paznic rușinat să nu-l scape din ochi. Taku părea foarte resemnat, de fapt. M-am gândit că era sigur că o să izbutească să scape și voiam să dorm puțin. I-am spus să se uite la mine. S-a supus oarecum cu reținere și aproape imediat și-a dat ochii peste cap și a închis pleoapele. Indiferent care erau talentele lui — și nu aveam nici o îndoială că erau considerabile — nu rezista în fața somnului Kikuta.

Asta-i ceva ce pot să-l învăț, m-am surprins gândind chiar înainte să adorm și eu.

Când m-am trezit, mai dormea încă. I-am studiat fața o vreme. Nu vedeam nici o asemănare cu mine sau cu familia Kikuta; semăna în general cu mama lui, dar avea ceva și din tatăl său. Dacă fiul lui Arai căzuse în mâinile mele... dacă familia Muto chiar voia să facă pace cu mine... Abia când a început să mă cuprindă ușurarea mi-am dat seama cât de groază îmi fusese de o întâlnire cu bătrânul meu învățător, Kenji, și de rezultatul ei.

Taku nu se mai trezea. Asta nu mă îngrijora. Știam că, mai devreme sau mai târziu, Shizuka o să vină după el. Am mâncat puțin de dimineață cu Shiro și am stat pe verandă cu planurile castelului Hagi, memorându-le în timp ce o așteptam.

Deși mă uitam după ea, a fost aproape de casă înainte de a o recunoaște. Mă văzuse, dar ar fi mers drept înainte dacă n-aș fi strigat-o.

— Hei, tu!

Nu am vrut să-i spun pe nume.

S-a oprit și a întrebat fără să se întoarcă:

— Eu, senior?

— Vino înăuntru dacă vrei ceea ce cauți.

S-a apropiat, și-a scos sandalele și a pășit pe verandă, apoi s-a înclinat adânc în fața mea. Până să spun ceva, m-am dus înăuntru. M-a urmat.

— A trecut mult timp, Shizuka!

— Vere. Ar fi bine să nu-i fi făcut nici un rău.

— Era să-l ucid, prostuțul! Trebuia să ai mai multă grijă de el.

Ne-am uitat serioși unul la celălalt.

— Cred că ar trebui să te caut de arme, am spus.

Eram extraordinar de încântat să o văd și am fost tentat să o îmbrățișez, dar nu voiam un cuțit în coaste.

— N-am venit să-ți fac rău, Takeo. Sunt aici cu Kenji. Vrea să facă pace cu tine. A rupt-o cu familia Muto. Va urma familia Kuroda, probabil și alții. Ți l-am adus pe Taku pentru a-ți dovedi că suntem de bună-credință. N-am știut că o s-o șteargă de capul lui.

— Tribul nu prea mi-a dat motive să am încredere în el, am spus. De ce te-aș crede pe tine?

— Dacă unchiul meu vine, vei sta de vorbă cu el?

— Sigur. Adu-l și pe băiatul cel mare. Îi voi da pe fiii tăi în grija oamenilor mei cât o să stăm de vorbă.

— Am auzit că ai devenit crud, Takeo, a spus ea.

— Rudele noastre m-au învățat asta în Yamagata și Matsue. Kenji spunea mereu că era singurul lucru care îmi lipsea.

Am strigat-o pe fiica lui Shiro și i-am cerut să aducă ceai.

— Stai jos, i-am spus Shizukăi. Fiul tău doarme. Bea un ceai și pe urmă adu-mi-i aici pe Kenji și Zenko.

A venit ceaiul și ea l-a băut încet.

— Cred că ai auzit de moartea lui Yuki, a spus ea.

— Da, vestea m-a îndurerat profund. Și m-a revoltat faptul că a fost folosită așa. Știi de copil?

Shizuka a dat din cap.

— Unchiul meu nu poate să ierte familia Kikuta. De asta e pregătit să sfideze edictul lui Kotaro și să te susțină.

— Nu mă învinuiește pe mine?

— Nu, îi învinuiește pe ei pentru cruzimea și inflexibilitatea lor. Și pe el însuși, pentru multe lucruri: moartea lui Shigeru, faptul că v-a încurajat pe tine și Kaede să vă îndrăgostiți — poate și pentru moartea fiicei lui.

— Toți ne învinuim, dar soarta se folosește de noi, am spus cu glas coborât.

— E adevărat, a spus Shizuka. Trăim printre oameni; nu putem să trăim altfel.

— Ai vreo veste despre ea?

Nu voiam să întreb de Kaede. Nu voiam să-mi dau în vileag slăbiciunea și umilirea, însă nu m-am putut abține.

— S-a măritat. Trăiește în izolare totală. E în viață.

— Există vreo cale să iei legătura cu ea?

Expresia de pe fața Shizukăi s-a îmblânzit puțin.

— Sunt în relații de prietenie cu doctorul lui Fujiwara, iar o fată Muto e slujnică în casă. Așa că, din când în când, mai auzim despre ea. Dar nu putem să facem mai nimic. Nu îndrăznesc să iau direct legătura cu ea. Cred că nici chiar Kaede nu își dă seama pe deplin în ce pericol este. Fujiwara a pus să fie omorâți servitori, uneori chiar însoțitori de-ai lui, fără nici un alt motiv decât o tavă scăpată, o plantă ruptă sau altă greșeală măruntă.

— Makoto spune că nu se culcă cu ea…

— Cred că nu, a răspuns Shizuka. În general, detestă femeile, însă ceva din el e atras de Kaede. Ea este una dintre comorile lui.

Am scrâșnit din dinți de furie. M-am văzut pătrunzând noaptea în conacul lui și căutându-l. Aveam să-l tai bucăți, încet.

— E protejat de relația lui cu împăratul, a spus Shizuka, parcă citindu-mi gândurile.

— Împăratul! Ce face împăratul pentru noi, aflați atât de departe de capitală? Poate nici nu există un împărat. E ca o poveste cu stafii, scornită să sperie copiii!

— Dacă vorbim de vinovăție, spuse Shizuka ignorându-mi răbufnirea, consider că eu sunt de condamnat. Eu am convins-o pe Kaede să-l atragă pe Fujiwara. Dar dacă n-ar fi fost sprijinul lui, iarna trecută toți am fi murit de foame la Shirakawa.

Și-a terminat ceaiul și s-a înclinat politicos în fața mea.

— Dacă seniorul Otori dorește, mă voi duce acum să-l aduc pe unchiul meu.

— Ne întâlnim aici în câteva ore. Am de făcut mai întâi niște aranjamente.

— Senior Otori.

Faptul că Shizuka mi se adresa astfel a avut un efect ciudat asupra mea, căci o auzisem rostind numele doar în fața lui

Shigeru. Mi-am dat seama că în decursul întâlnirii noastre avansasem de la *vere* la *Takeo* până la *senior Otori.* Lucrul ăsta m-a încântat în mod absurd. Am simțit că, dacă Shizuka îmi recunoștea autoritatea, ea trebuia să fie reală.

Le-am spus gărzilor să stea cu ochii pe Taku și m-am dus să verific ce rămăsese din armata mea. Cele două zile de odihnă și mâncare bunicică făcuseră minuni atât pentru oameni, cât și pentru cai. Eram nerăbdător să pornesc spre coastă, să primesc vești de la Fumio cât mai curând, și m-am gândit să plec cu un grup mic, dar nu prea știam ce să fac cu restul trupelor. Ca întotdeauna, problema era mâncarea. Oamenii din Shuho fuseseră generoși cu noi, dar să le cerem să ne hrănească în continuare ar fi însemnat să abuzăm de bunăvoința și resursele lor. Chiar dacă acum trimiteam grosul armatei, sub comanda lui Kahei, să-l urmeze pe Arai pe uscat, tot aveam nevoie de provizii pentru ei.

Mă gândeam la toate acestea când m-am întors, la amiază, acasă la Shiro. Mi-am amintit de pescarul de pe plajă și de banditii de care îi era frică. O misiune împotriva banditilor putea să fie exact ce trebuia pentru a umple timpul, pentru a feri oamenii de trândăvie, pentru a le reda spiritul bătăios după retragerea noastră, pentru a-i mulțumi pe localnici, și poate pentru a mai obține provizii și echipament. Ideea m-a atras enorm.

Un bărbat ședea pe vine la umbra acoperișului de țiglă — un bărbat cu nimic ieșit din comun, îmbrăcat cu haine decolorate de un gri-albăstrui și fără nici o armă la vedere. Alături de el stătea un băiat de vreo doisprezece ani. Amândoi s-au ridicat încet când m-au văzut.

Am făcut un semn cu capul.

— Veniți sus.

Kenji și-a scos sandalele și a pășit pe verandă.

— Așteaptă aici, i-am spus. Băiatul vine cu mine.

Am intrat în casă cu Zenko și ne-am dus unde dormea Taku. Am luat ștreangul lui Taku și le-am spus gărzilor să-l sugrume pe băiat, dacă eram atacat cumva. Zenko nu a spus nimic și nu a arătat nici un semn de frică. Am văzut ce bine semăna cu Arai. Pe urmă m-am întors la învățătorul meu.

Odată intrați în casă, ne-am așezat amândoi. Ne-am studiat

o clipă, apoi Kenji s-a înclinat și a spus în felul său ironic:

— Senior Otori.

— Muto, am răspuns. Și Taku e în camera de alături. El și fratele lui vor muri imediat, dacă se atentează la viața mea.

Kenji arăta îmbătrânit și am văzut pe fața lui o oboseală care nu existase înainte. Părul începea să-i încărunțească la tâmple.

— N-am nici o dorință să-ți fac rău, Takeo.

Mi-a văzut încruntarea și s-a corectat oarecum nervos:

— Senior Otori. Probabil nu mă veți crede, dar niciodată n-am avut. Mă refer la noaptea aceea în care, acasă la Shigeru, am jurat să vă protejez cât trăiesc.

— Ai un mod ciudat de a-ți ține promisiunea, am spus.

— Cred că toți știm cum e să fii sfâșiat între obligații contradictorii, a spus el. Putem să dăm uitării asta?

— Aș fi bucuros dacă nu am mai fi dușmani.

Mă purtam cu mai multă rezervă decât simțeam, forțat de tot ce se întâmplase între mine și bătrânul meu învățător. Multă vreme îl considerasem răspunzător de moartea lui Shigeru; acum resentimentele mele erau topite de mâhnirea pentru moartea lui Yuki, pentru durerea lui. Dar nu eram mândru de mine cu privire la Yuki, și apoi mai era problema copilului, fiul meu, nepotul lui.

Kenji a oftat.

— Situația devine de nesuportat. Ce rost are să ne ucidem între noi? Motivul pentru care familia Kikuta te-a revendicat din capul locului a fost încercarea de a-ți păstra talentele. Dacă cineva a scuipat vreodată în sus, ei sunt ăia! Știu că ai documentele pe care le păstra Shigeru. Nu mă îndoiesc că poți să dai o lovitură cumplită Tribului.

— Aș prefera să lucrez cu Tribul, nu să-l distrug, am spus. Dar loialitatea lui trebuie să fie totală. Poți să-mi garantezi asta?

— Garantez pentru toți, în afară de familia Kikuta. Ei nu vor dori niciodată să se împace cu tine.

A tăcut o clipă, apoi a adăugat sumbru:

— Nici eu cu ei.

— Îmi pare foarte rău pentru fiica ta, am spus. Mă învinuiesc îngrozitor de moartea ei. N-am nici o scuză. Aș dori

să pot spune că, dacă mi-ar sta în puteri să dau timpul înapoi, m-aș purta altfel.

— Eu nu te condamn, a spus Kenji. Yuki te-a ales. Mă învinuiesc pe mine fiindcă am crescut-o în credința că dorea mai multă libertate decât avea în realitate. Chiar de când ea ți-a adus-o pe Yato, Kikuții s-au îndoit de supunerea manifestată față de ei. Le-a fost teamă că o să influențeze copilul. El trebuie să te urască, înțelegi. Kikuții sunt foarte perseverenți. Iar Yuki nu te ura și nu te-ar fi urât niciodată. Mereu îți lua partea.

A zâmbit cu durere.

— A fost foarte supărată când te-au capturat în Inuyama. Mi-a spus că nu vei putea fi ținut niciodată împotriva voinței tale.

Am simțit că-mi dau lacrimile.

— Te-a iubit, a spus Kenji. Poate că ai fi iubit-o și tu dacă n-ai fi cunoscut-o deja pe doamna Shirakawa. Și pentru asta mă învinuiesc. De fapt, eu am pus la cale întâlnirea voastră. Te-am văzut îndrăgostindu-te de ea în timpul ședinței de antrenament. De ce, nu știu. Uneori cred că toți am fost vrăjiți în acea călătorie.

Și eu credeam asta, amintindu-mi de ploaia torențială, de intensitatea pasiunii mele pentru Kaede, de nebunia incursiunii mele în castelul Yamagata, de drumul lui Shigeru spre moarte.

— Aș vrea ca lucrurile să fi stat altfel, Takeo, dar nu te condamn și nici nu îți port pică.

De data asta nu i-am reproșat familiaritatea. A continuat, vorbind ca atunci când îmi era învățător:

— De multe ori te porți ca un idiot, dar se pare că soarta te folosește într-un anumit scop, și viețile noastre sunt cumva legate. Sunt gata să ți-i încredințez pe Zenko și Taku, ca semn al bunei mele credințe.

— Să bem pentru asta, am spus, și i-am strigat fiicei lui Shiro să aducă vin.

După ce ea a turnat vinul și s-a întors în bucătărie, am spus:

— Știi unde este fiul meu? Mi-e greu să-mi imaginez că acest copil, un prunc, nu are mamă.

— N-am reușit să aflu. Dar bănuiesc că s-ar putea ca Akio să-l fi dus în nord, dincolo de Cele Trei Țări. O să încerci să-l găsești, presupun.

— Când toate astea se vor sfârși.

Am fost tentat să-i spun lui Kenji de profeție, că propriul meu fiu o să mă distrugă, dar până la urmă am păstrat asta pentru mine.

— Se pare că maestrul Kikuta, Kotaro, este în Hagi, mi-a spus Kenji în timp ce beam.

— Atunci, ne vom întâlni acolo. Sper că vei veni cu mine.

El a promis că o să vină și ne-am îmbrățișat.

— Ce vrei să faci cu băieții? a întrebat Kenji. Îi vei ține aici, cu tine?

— Da. Taku pare foarte talentat. L-ai trimite singur într-o misiune de spionaj? S-ar putea să am o sarcină pentru el.

— În Hagi? Asta l-ar cam depăși.

— Nu, aici în zonă. Vreau să dau de urma unor bandiți.

— Ținutul ăsta îi este necunoscut. S-ar rătăci, probabil. Ce vrei să afli?

— Câți sunt, cum arată fortăreața lor, lucruri de genul ăsta. Are darul să se facă invizibil, nu-i așa? Fără el n-ar fi trecut de gărzile mele.

Kenji a dat din cap.

— Poate că merge Shizuka cu el. Dar nu găsești vreun localnic care să-i însoțească măcar o parte din drum? Așa s-ar economisi mult timp pe munte.

Le-am întrebat pe fiicele lui Shiro și cea mică a spus că o să meargă ea. Se ducea deseori să culeagă ciuperci și plante sălbatice pentru mâncare și leacuri, și, deși evita zona bandiților, cunoștea tot ținutul până la coastă.

Taku s-a trezit când noi stăteam de vorbă. Gărzile m-au strigat și m-am dus cu Kenji la el. Zenko ședea tot în locul în care îl lăsasem, nemișcat.

Taku ne-a zâmbit larg și a exclamat:

— L-am văzut pe Hachiman în vis!

— Asta-i bine, am spus. Fiindcă o să pleci la război!

În acea noapte, el și Shizuka au plecat și s-au întors cu toate informațiile de care aveam nevoie. Makoto a revenit de pe coastă tocmai la timp să mă însoțească; am luat două sute

de oameni și am atacat vizuina stâncoasă cu pierderi atât de puține, încât nici nu puteam să spun că a fost o luptă. Rezultatele au fost tot ce sperasem: toți banditii erau morți, în afară de doi care au fost capturați vii, iar proviziile lor de iarnă erau ale noastre. Am eliberat un număr de femei care fuseseră răpite, printre ele mama și surorile copilului pe care îl hrănisem pe plajă. Zenko a venit cu noi și s-a bătut ca un bărbat, iar Taku s-a dovedit neprețuit: până și mama lui a avut pentru el un cuvânt de laudă. Vestea că mă întorsesem și mă ținusem de promisiunea pe care i-o făcusem pescarului a ajuns repede în satul de pescari. Toți au venit să-mi ofere bărcile lor pentru a-mi transporta oamenii.

Mi-am spus că toată această activitate a fost menită să-mi ferească oamenii de trândăvie, dar în realitate a fost în aceeași măsură și pentru mine. Faptul că am vorbit cu Shizuka despre Kaede și că am auzit de captivitatea ei mi-a sporit de o mie de ori dorul de ea. Ziua eram destul de ocupat ca să-mi țin gândurile la distanță, însă noaptea ele se întorceau să mă chinuiască. Toată săptămâna au fost mici cutremure. Mă obseda imaginea ei ținută ostatică într-o casă care se zgâlțâia și apoi se prăbușea și ardea. Eram sfâșiat de neliniște că o să moară, că o să creadă că am abandonat-o, că am să mor fără să-i spun cât o iubesc și că n-am iubit niciodată pe nimeni în afară de ea. Gândul că Shizuka putea să-i transmită un mesaj îmi tot revenea cu o intensitate sâcâitoare.

Taku și Hiroshi au legat o relație oarecum furtunoasă, fiind cam de aceeași vârstă, dar total diferiți ca educație și caracter. Hiroshi nu era de acord cu Taku și era invidios pe el. Taku îl tachina cu trucuri ale Tribului, care îl înfuriau. Eram prea ocupat ca să fiu mediatorul lor, însă umblau după mine majoritatea timpului, încăierându-se ca niște câini. Băiatul cel mare, Zenko, se ținea la distanță de amândoi. Știa că talentele lui moștenite de la Trib erau neînsemnate, dar se pricepea la cai și era deja specialist la sabie. De asemenea, părea să fi învățat perfect supunerea. Nu prea știam ce aveam să fac cu el pe viitor, dar era moștenitorul lui Arai și știam că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să iau o hotărâre cu privire la el.

Am dat un ospăț mare pentru a ne lua rămas-bun de la oamenii din Shuho și apoi, cu mâncarea luată de la bandiți, Kahei, Makoto și forța mea principală au pornit în marș spre Hagi. L-am trimis pe Hiroshi cu ei, înăbușindu-i protestele spunându-i că putea să îl ia pe Shun, și sperând că animalul o să aibă tot atâta grijă de el cât avusese de mine.

Mi-a fost greu să-mi iau la revedere de la toți, mai ales de la Makoto. Eu și cel mai bun prieten al meu ne-am îmbrățișat îndelung. Mi-aș fi dorit să fi mers împreună la luptă, dar el nu se pricepea deloc la bărci și aveam nevoie de el să comande, împreună cu Kahei, armata de uscat.

— Ne vom întâlni în Hagi, ne-am promis unul altuia.

După plecarea lor, am considerat că trebuie să fiu permanent informat cu privire la mișcările lor, la înaintarea lui Arai și la situația din Maruyama și de la reședința seniorului Fujiwara. Voiam să știu reacția nobilului la recenta mea alianță cu Arai. Acum puteam să încep să folosesc rețeaua Tribului, familia Muto.

Kondo Kiichi îi însoțise pe Shizuka și Kenji la Shuho și mi-am dat seama că și el putea să-mi fie de folos, fiind acum în slujba lui Arai. La urma urmelor, Arai și Fujiwara erau aliați, ceea ce îi oferea lui Kondo un pretext de a-l aborda pe nobil în mod direct. Shizuka mi-a spus că Kondo era în esență un om pragmatic și ascultător care avea să slujească pe oricine îi spunea Kenji. A părut să nu aibă nici o problemă să-mi jure credință. Cu acordul lui Kenji, Kondo și Shizuka au pornit la drum să ia legătura cu iscoadele lor Muto din sud-vest. Înainte să plece, am tras-o pe Shizuka deoparte și i-am dat un mesaj pe care să-l transmită mai departe lui Kaede: că o iubesc, că am să vin curând după ea, că trebuie să aibă răbdare, că nu trebuie să moară înainte de a o revedea.

— E periculos, mai ales pentru Kaede, a spus Shizuka. Am să fac ce pot, dar nu îți promit nimic. Însă îți vom trimite mesaje de răspuns înainte de luna plină.

M-am întors la altarul pustiu de pe coastă și am ridicat tabăra acolo. A trecut o săptămână; luna a intrat în primul pătrar. Primul mesaj l-am primit de la Kondo: Arai se întâlnise cu armata Otorilor în apropiere de Yamagata, și ea era în retragere spre Hagi. Ryoma s-a întors de la Oshima spunând

că familia Terada era pregătită. Vremea se menținea frumoasă, marea era calmă, în afară de cutremurele care pricinuiau hule mari, sporindu-mi sentimentul de urgență.

Cu două zile înainte de luna plină, la amiază, am văzut în depărtare niște forme negre care veneau de la Oshima: era flota piraților. Erau douăsprezece corăbii, destule ca împreună cu bărcile de pescuit să-i ia pe toți oamenii mei care rămăseseră. Mi-am aliniat războinicii pe țărm, gata de îmbarcare.

Fumio a sărit din barca principală și a veni prin apă spre mine. L-a urmat unul dintre oamenii lui, care ducea o boccea lungă și două coșuri mai mici. După ce ne-am îmbrățișat, Fumio a spus:

— Am ceva să-ți arăt. Du-mă înăuntru; nu vreau să vadă toată lumea.

Am intrat în altar, în vreme ce marinarii lui au început să dirijeze îmbarcarea. Omul a pus încărcăturile jos și s-a dus să stea pe marginea verandei. Bănuiam deja, după miros, ce era unul dintre obiecte, și m-am întrebat de ce se obosise Fumio să-mi aducă capul cuiva, și al cui era.

A deschis mai întâi coșul cu capul.

— Uită-te la el și pe urmă îl îngropăm. Acum două săptămâni, am capturat o corabie cu mai mulți oameni pe ea, printre care și acesta.

M-am uitat cu dezgust la cap. Pielea era albă ca sideful și părul galben ca gălbenușul unui ou de pasăre. Trăsăturile erau grosolane, nasul coroiat.

— E om sau demon?

— E unul dintre barbarii care au făcut tubul de văzut.

— E ăla care e acolo? am întrebat arătând legătura lungă.

— Nu! Acolo e ceva mult mai interesant!

Fumio a dezvelit obiectul și mi l-a arătat. L-am luat cu precauție.

— O armă?

Nu știam cum să o mânuiesc, dar avea aspectul inconfundabil a ceva destinat să ucidă.

— Da, și cred că putem să o copiem. Am făcut deja una. Nu chiar bună — l-a ucis pe omul care o încerca — dar cred că știu unde am greșit.

Ochii îi străluceau, fața îi ardea.

— Ce face?

— Am să-ți arăt. Ai pe cineva de care te poți dispensa?

M-am gândit la cei doi bandiți pe care îi capturasem. Fuseseră bătuți în țăruși pe plajă, un exemplu pentru oricine s-ar fi putut gândi să le preia îndeletnicirea, și li se dădea apă doar cât să fie ținuți în viață. Le auzisem gemetele în timp ce îl așteptam pe Fumio și m-am gândit că trebuie să fac ceva în privința lor înainte să plecăm.

Fumio a strigat la omul lui, care a adus o tingire cu cărbuni. Am pus ca banditii care implorau și înjurau să fie legați de copaci. Fumio a mers cam cincizeci sau șaizeci de pași pe plajă, făcându-mi semn să-l urmez. A aprins de la cărbuni o sfoară și a apropiat capătul care ardea mocnit de unul dintre capetele tubului. Acesta avea un fel de cârlig, ca un arc. A ridicat tubul, uitându-se în lungul lui spre prizonieri. S-a auzit dintr-odată un zgomot strident, care m-a făcut să tresar, și s-a văzut un nor de fum. Banditul a scos un urlet puternic.

Dintr-o rană în gâtul lui curgea sânge. În câteva secunde, a murit.

— Ah! a spus Fumio cu satisfacție. Încep să mă deprind cu el.

— După cât timp poți să tragi iar? am întrebat.

Arma era rudimentară și urâtă. Nu avea nimic din frumusețea săbiei, nimic din măreția arcului, dar vedeam că era mai eficientă decât ambele.

A repetat procedura și eu mi-am numărat respirațiile: peste o sută, un timp îndelungat în toiul unei bătălii. A doua împușcătură l-a lovit pe al doilea bandit în piept, făcând o gaură de mărime considerabilă. Am bănuit că bila o să penetreze cea mai mare parte a armurii. Calitățile armei m-au intrigat și m-au dezgustat totodată.

— Războinicii o vor numi armă de laș, i-am spus lui Fumio.

A râs.

— Nu mă deranjează să lupt ca lașul dacă asta înseamnă să supraviețuiesc!

— Ai s-o iei cu tine?

— Dacă promiți că o distrugi dacă pierdem.

A zâmbit larg și a adăugat:

— Nimeni altcineva nu trebuie să învețe să le facă.

— Nu o să pierdem. Cum îi zici?

— Armă de foc, a răspuns el.

Ne-am întors înăuntru și Fumio a înfășurat la loc arma de foc. Capul hidos se holba cu ochi orbi. Muștele începeau să se așeze pe el și mirosul părea să se impregneze în întreaga cameră, făcându-mi greață.

— Ia-l de aici, i-am poruncit piratului.

El s-a uitat la stăpânul lui.

— Doar să-ți arăt și celelalte lucruri ale lui.

Fumio a deschis al doilea coș.

— Purta asta la gât.

— Mătănii? am spus, luând șiragul alb.

Mărgelele semănau cu fildeșul. Șiragul s-a descâlcit și semnul pe care îl folosesc Hiddenii, crucea, a rămas suspendat dinaintea ochilor mei. M-a șocat să văd expus atât de fățiș ceva care pentru mine fusese întotdeauna cel mai mare secret. În casa preotului nostru din Mino, ferestrele erau situate astfel încât la anumite ore din zi soarele desena pe perete o cruce aurie, dar acea imagine trecătoare era singura pe care o mai văzusem.

Păstrându-mi chipul impasibil, i-am aruncat mărgelele.

— Ciudat. Vreo religie barbară?

— Ești neștiutor, Takeo. Acesta e semnul pe care îl venerează Hiddenii.

— De unde știi?

— Știu tot felul de lucruri, a spus el nervos. Nu mi-e frică de cunoaștere. Am fost pe continent. Știu că lumea e mult mai mare decât șiragul nostru de insule. Barbarii împărtășesc credințele Hiddenilor. Eu găsesc lucrul ăsta fascinant.

— Fără valoare în bătălie, totuși!

Eu nu-l găseam atât de fascinant cât alarmant, de parcă ar fi fost un mesaj sinistru de la un zeu în care nu mai credeam.

— Ce altceva mai au barbarii? Takeo, când te stabilești în Hagi, trimite-mă la ei. Să facem comerț cu ei. Să învățăm de la ei.

Îmi era greu să-mi imaginez acel viitor. Nu mă puteam gândi decât la lupta apropiată.

Până la mijlocul după-amiezii, ultimii oameni au fost urcați

la bord. Fumio mi-a spus că trebuie să plecăm ca să prindem fluxul de seară. L-am pus pe Taku pe umerii mei și împreună cu Kenji și Zenko am pornit prin apă spre barca lui Fumio și am fost trași peste copastie. Flota plecase deja, velele galbene prinzând briza. M-am uitat la uscatul care devenea tot mai mic și apoi dispărea în ceața serii. Shizuka spusese că o să trimită mesaje înainte să plecăm, dar nu primiserăm nici o veste de la ea. Tăcerea ei mi-a sporit neliniștea, pentru ea și pentru Kaede.

CAPITOLUL ZECE

Rieko era nervoasă și la fel de speriată de taifun cum fusese de cutremur. Taifunul o aruncă într-o stare vecină cu nebunia. În ciuda neplăcerilor pricinuite de furtună, Kaede era recunoscătoare că scăpase de atenția permanentă a femeii. Totuși, la două zile după ce vântul se domoli, urmă vremea senină de toamnă și Rieko își recăpătă sănătatea și forțele împreună cu atenția tot mai sporită.

Părea să găsească zilnic ceva de făcut lui Kaede, îi smulgea sprâncenele, îi freca pielea cu tărâțe de orez, îi spăla și îi pieptăna părul, îi pudra fața până la un alb nenatural, îi ungea cu cremă mâinile și picioarele până erau netede și translucide ca perlele. Îi alegea hainele și o îmbrăca ajutată de slujnice. Ocazional, ca privilegiu special, îi citea puțin sau îi cânta la lăută — la care, după cum o înștiință ea pe Kaede, era considerată foarte talentată.

Fujiwara venea în vizită o dată pe zi. Rieko o instruia pe Kaede în arta preparării ceaiului și ea i-l prepara, îndeplinind în tăcere ritualul, în vreme ce el îi urmărea fiecare mișcare, corectând-o din când în când. In zilele frumoase, femeile stăteau într-o cameră care dădea într-o mică grădină împrejmuită. Acolo creșteau doi pini cu trunchiuri răsucite și un prun foarte bătrân, alături de azalee și bujori.

— Ne vom bucura de flori la primăvară, spuse Rieko, căci tufele aveau verdele mohorât al toamnei, iar Kaede se gândi la iarna lungă care se întindea în față și după ea alta și alta, reducând-o la o comoară fără viață, văzută doar de seniorul Fujiwara.

Grădina îi amintea de cea de la castelul Noguchi, în care stătuse scurt timp cu tatăl ei, când el fusese informat de căsătoria aranjată cu seniorul Otori Shigeru. Atunci el fusese mândru, ușurat că ea încheia o căsătorie atât de bună. Nici unul nu știuse și că acea căsătorie avea să fie fictivă, o

capcană pentru Shigeru. Întrucât ea nu prea avea la ce să se gândească, retrăia trecutul în minte în vreme ce se uita în grădină, urmărind chiar și cea mai mică schimbare în timp ce zilele treceau încet.

Prunul începu să-și lepede frunzele și un bătrân veni în grădină să le adune una câte una de pe mușchi. Kaede trebui să se ferească să fie văzută de el, ca de altfel de toți bărbații, însă îl urmări de după un paravan. Cu răbdare infinită, el culese fiecare frunză între degetul mare și arătător pentru ca mușchiul să nu fie afectat și le puse într-un coș de bambus. Apoi pieptănă mușchiul de parcă ar fi fost păr, înlăturând fiecare fărâmă de iarbă sau rămurică, pământ scos afară de viermi, pene de păsări, bucățele de scoarță. În restul zilei, mușchiul arăta imaculat, și apoi, încet, imperceptibil lumea, viața începeau să năvălească în el, și a doua zi de dimineață procesul reîncepea.

Pe trunchiul și pe crengile noduroase ale prunului creșteau licheni albi și verzi, și Kaede se pomeni uitându-se zilnic și la asta. Evenimentele minore aveau puterea să o uimească. Într-o dimineață, o ciupercă rozalie cu ape sidefii, semănând cu o floare sculptată din carne, erupse din mușchi, iar când ocazional o pasăre poposea în vârful unui pin și scotea un tril, pulsul ei îi transmitea parcă un răspuns.

Administrarea unui domeniu nu îi ocupase în întregime mintea flămândă, neastâmpărată; acum, că nu avea mai nimic de făcut, credea că o să moară de plictiseală. Încercă să asculte ritmul casei de dincolo de pereții camerei ei, dar puține sunete pătrundeau în încăperea izolată. O dată auzi ritmul unui flaut și se gândi că putea fi Makoto. Se temea să îl vadă, căci o apuca gelozia la gândul că el era liber să vină și să plece, să fie cu Takeo și să lupte alături de el; totuși, tânjea să îl vadă, să primească o veste, orice veste. Însă nu avea cum să știe dacă era sau nu tânărul călugăr.

După plictiseală, lucrul cel mai rău era că nu afla nimic. Bătăliile puteau fi duse și pierdute, conducătorii de oști puteau să se ridice și să cadă — toate veștile îi erau ascunse. Singura ei consolare era că, dacă Takeo ar fi fost mort, Fujiwara sigur i-ar fi spus, ar fi tachinat-o cu asta, moartea lui și suferința ei făcându-i plăcere.

Știa piesele lui Fujiwara care continuau să se joace și se întreba uneori dacă el scrisese chiar povestea ei, cum lăsase să se înțeleagă odată. Mamoru îl însoțea frecvent în vizitele lui și i se amintea să studieze expresiile lui Kaede și să le imite. Ea nu avea voie să urmărească dramele, dar auzea frânturi de cuvinte și cântece, sunetele muzicienilor, ritmul tobelor. Când și când, prindea o frază care îi era cunoscută și piesa din care provenea lua formă în mintea ei și se pomenea dintr-odată mișcată până la lacrimi de frumusețea cuvintelor și de ascuțimea emoțiilor.

Viața ei părea la fel de pătrunzătoare, la fel de înduioșătoare. Forțată să contemple micuțele detalii ale existenței sale prezente, începu să caute căi de a-și descrie propriile sentimente. Cuvintele îi veniră unul câte unul. Uneori îi lua toată ziua să le selecteze. Nu prea cunoștea poezie convențională, alta decât cea pe care o citise în cărțile tatălui ei, dar culegea cuvintele ca pe niște mărgele de aur și și le înșiruia cum îi plăcea. Le ținea ascunse în inima ei.

Ajunsese să iubească mai presus de toate liniștea în care se alcătuiau poeziile, precum coloanele din Grotele Sacre din Shirakawa, strop cu strop din apa calcaroasă. Nu putea să sufere sporovăială lui Rieko, un amestec de răutate și înfumurare exprimat în banalități, și vizitele lui Fujiwara, artificialitatea lui inventată, care părea exact contrariul adevărului neînfrumusețat pe care îl căuta ea. În afară de Fujiwara, singurul bărbat pe care îl vedea era Ishida. Doctorul venea o dată la câteva zile și ei îi făceau plăcere vizitele lui, deși nu vorbeau mai deloc unul cu celălalt. Când ea începu să caute cuvinte, nu mai luă ceaiuri calmante; voia să-și cunoască sentimentele, indiferent de suferința pe care i-o pricinuiau.

Alături de camera care dădea în grădină era un mic altar al casei cu statui ale Celui Luminat și atotîndurătorului Kannon. Nici chiar Rieko nu îndrăznea să o împiedice pe Kaede să se roage, și ea stătea în genunchi acolo ore întregi, până intra într-o stare în care rugăciunea și poezia deveneau una și lumea de zi cu zi părea plină de sfințenie și importanță. Medita deseori la gândurile care o tulburaseră după bătălia de la Asagawa și persecutarea Tribului de către Takeo, și se

întreba dacă această stare de sfințenie de care se atingea ușor putea să aducă un răspuns despre cum să guverneze fără să recurgă la violență. Apoi se dojenea, căci nu vedea cum avea să mai guverneze vreodată și era nevoită să recunoască faptul că, dacă era să dețină puterea, avea să se răzbune pe toți cei care o făcuseră să sufere.

În fața altarului ardeau zi și noapte lămpi, și deseori Kaede aprindea tămâie și lăsa ca mireasma grea să-i pătrundă în nări și să umple aerul din jurul ei. Un clopot mic atârna de un cadru, și, din când în când, simțea impulsul să-l lovească puternic. Notele limpezi reverberau prin camerele ei și slujnicele schimbau priviri, având grijă să nu fie văzute de Rieko. Știau câte ceva despre trecutul lui Kaede, o compătimeau și o admirau tot mai mult.

Una dintre aceste fete o interesa în mod deosebit pe Kaede. Știa din documentele pe care le copiase pentru Takeo că mai mulți membri ai Tribului erau angajați în casa lui Fujiwara, lucru aproape sigur necunoscut lui. Doi bărbați, unul dintre ei administratorul domeniului, erau plătiți din capitală; probabil erau iscoade plasate acolo pentru a raporta curții activitățile nobilului exilat. La bucătărie erau două servitoare care vindeau fragmente de informații oricui le plătea, și mai era o fată în casă, pe care Kaede o identificase într-o doară ca făcând parte din Trib.

Nu prea avea după ce să se ghideze dincolo de faptul că fata avea ceva greu de definit, care îi amintea de Shizuka, și că forma mâinilor fetei era similară cu cea a mâinilor Shizukăi.

La început, când se despărțiseră, lui Kaede nu îi fusese dor de Shizuka; viața ei fusese în întregime dedicată lui Takeo, însă acum, în compania femeilor, îi simțea acut lipsa. Îi era dor să-i audă glasul și tânjea după veselia și curajul ei.

Mai presus de toate, dorea vești. Pe față o chema Yumi. Dacă cineva știa ce se întâmpla în lumea din afară, acela nu putea să fie decât un membru al Tribului, însă Kaede nu era niciodată lăsată singură cu ea și se temea să o abordeze chiar și indirect. La început se gândi că era posibil ca fata să fi fost trimisă să o asasineze, pe motiv de răzbunare sau pentru a-l pedepsi pe Takeo, și o urmări cu discreție, nu din teamă, ci

mai degrabă dintr-un fel de curiozitate: cum avea să se procedeze, ce avea să simtă și dacă prima ei reacție avea să fie ușurarea sau regretul.

Știa că pedeapsa cu moartea pe care i-o hărăzise Tribul lui Takeo devenise imperioasă în urma asprimii cu care el îi hăituise pe membrii Tribului din Maruyama. Nu se aștepta din partea lor la compătimire sau sprijin. Și totuși, purtarea fetei avea ceva care sugera că nu îi era ostilă lui Kaede.

Când zilele deveniră mai scurte și mai reci, fură scoase și puse la aerisit veșmintele de iarnă, cele de vară fiind spălate, împăturite și puse bine. Timp de două săptămâni, Kaede purtă chimonouri de trecere de la un anotimp la celălalt și se pomeni fiind recunoscătoare că erau mai călduroase. Rieko și slujnicele coseau și brodau, dar Kaede nu avea voie să ia parte la aceste activități. Nu-i plăcea cine știe ce să coasă — trebuise să se lupte cu faptul că era stângace ca să devină îndemânatică la cusut — dar ar fi ajutat-o să-și umple zilele pustii. Culorile acței o atrăgeau și o încânta felul în care o pasăre sau o floare prindea viață pe țesătura de mătase grea. Înțelesese de la Rieko că seniorul Fujiwara poruncise ca toate acele, cuțitele sau foarfecile să fie ascunse de ea. Până și oglinzile îi erau aduse numai de Rieko. Kaede se gândi la arma micuță de mărimea unui ac pe care i-o făcuse Shizuka și pe care o ascunsese în tivul mânecii, și ce întrebuințare îi dăduse în Inuyama. Oare Fujiwara chiar se temea că putea să-i facă și lui același lucru?

Rieko nu o scăpa din ochi pe Kaede, decât atunci când Fujiwara își făcea vizita zilnică. O însoțea la casa de baie și chiar la latrină, unde-i ținea ridicate într-o parte chimonourile grele și după aceea îi spăla mâinile în bazin. Când începea sângerarea lui Kaede, își înceta vizitele până când era purificată la sfârșitul săptămânii.

Timpul trecea. Prunul era golaș. Într-o dimineață, mușchiul și acele de pin aveau o scânteiere de chiciură. Instalarea vremii reci aduse un val de îmbolnăviri. Prima răci Kaede; o durea capul și își simțea gâtul de parcă ar fi înghițit ace. Febra îi pricinui vise neliniștite, dar după câteva zile se însănătoși, rămânând doar cu o tuse care o deranja noaptea. Ishida îi dădu coajă de salcie și valeriană. Până la acea vreme,

răcise și Rieko; răceala părea să fi devenit mai virulentă, iar femeia mai în vârstă suferi mai mult decât Kaede.

În a treia seară a bolii lui Rieko, se produseră câteva cutremure mici. Acestea și febra îi creară lui Rieko o stare de panică. Deveni aproape de necontrolat. Speriată, Kaede o trimise pe Yumi să-l aducă pe Ishida.

Când sosi el, se făcuse deja noapte; o lună pe trei sferturi, argintie, atârna pe un cer foarte negru, iar stelele erau puncte reci de lumină.

Ishida îi spuse lui Yumi să aducă apă fierbinte și prepară o fiertură tare pe care i-o dădu bolnavei să o bea. Treptat, zvârcolelile i se domoliră și suspinele i se stinseră.

— O să doarmă o vreme, spuse el. Yumi poate să-i mai dea o doză dacă panica revine.

In timp ce el vorbea, pământul se zgudui iar. Prin ușa deschisă, Kaede văzu luna tremurând, în timp ce podeaua de sub ei se ridică și coborî. Cealaltă slujnică scoase un țipăt de spaimă și fugi afară.

— Pământul s-a zgâlțâit toată ziua, spuse Kaede. E o avertizare că urmează un cutremur mare?

— Cine știe? răspunse Ishida. Ar fi bine să stingeți lămpile înainte de a vă duce la culcare. Eu am să plec acasă să văd ce face câinele meu.

— Câinele tău?

— Dacă doarme sub verandă, nu o să fie un cutremur mare. Dacă urlă, am să încep să mă îngrijorez.

Ishida chicoti și Kaede își dădu seama că nu îl mai văzuse de mult așa de binedispus. Era un bărbat tăcut, închis în sine și cinstit, călăuzit de datoria sa față de Fujiwara și de profesia de doctor, însă ea simțea că în acea noapte se întâmplase ceva cu el care îi străpunsese calmul exterior.

El plecă, iar Yumi o urmă pe Kaede în camera de dormit pentru a o ajuta să se dezbrace.

— Doctorul pare vesel în seara asta, spuse Kaede.

Era foarte plăcut că Rieko nu era acolo ca să-i asculte fiecare cuvânt și îi venea să vorbească doar de dragul de a vorbi. Chimonoul îi alunecă de pe umeri și când Yumi îi ridică părul pentru a i-l scoate, Kaede îi simți respirația lângă ureche și îi auzi șoapta.

— Asta pentru că Muto Shizuka a venit să îl vadă.

Kaede simți că sângele i se scurge din trup. Camera părea să se învârtească în jurul ei, nu din cauza unui cutremur, ci a propriei slăbiciuni. Yumi o sprijini și o lăsă pe rogojina de dormit. Îi aduse chimonoul de noapte și o ajută să-l îmbrace.

— Stăpâna mea nu trebuie să răcească și să se îmbolnăvească iar, murmură ea, luând pieptenele pentru a se ocupa de părul lui Kaede.

— Care e vestea? întrebă încet Kaede.

— Familia Muto a făcut un armistițiu cu senior Otori. Maestrul Muto e cu el acum.

Auzind numele lui Takeo, Kaede își simți inima bătând atât de puternic, încât crezu că o să vomite.

— El unde e?

— Pe coastă, la Shuho. S-a predat seniorului Arai.

Ea nu își putea imagina ce se întâmpla cu el.

— O să fie în siguranță?

— El și Arai au făcut o alianță. Vor ataca împreună cetatea Hagi.

— Încă o bătălie, murmură Kaede.

O străbătu o furtună de emoții, înfierbântându-i ochii.

— Și surorile mele?

— Sunt bine. S-a aranjat o căsătorie pentru doamna Ai, cu nepotul seniorului Akita. Vă rog să nu plângeți, doamnă. Nimeni nu trebuie să afle vreodată că știți aceste lucruri. Viața mea depinde de asta. Shizuka mi-a jurat că o să puteți să vă ascundeți sentimentele.

Kaede se strădui să își oprească lacrimile.

— Și sora mea cea mică?

— Arai a vrut să o logodească cu seniorul Otori, însă el spune că nu se va gândi la căsătorie până nu va fi cucerit cetatea Hagi.

Parcă un ac ascuns i se strecurase în inimă. Asta nu-i trecuse prin minte, dar firește că Takeo avea să se recăsătorească. Căsătoria lui cu ea fusese anulată; era de așteptat ca el să-și ia altă soție. Hana era o alegere evidentă, căci pecetluia alianța cu Fujiwara și îi oferea lui Arai încă o legătură cu domeniile Maruyama și Shirakawa.

— Hana e doar un copil, spuse ea cu tristețe în timp ce

pieptenele îi trecea prin păr.

Oare Takeo o uitase deja? Avea să o accepte cu bucurie pe sora ei care semăna atât de mult cu ea? Gelozia, care o chinuise când și-l imaginase pe Makoto cu el, se întoarse acum înmiită. Izolarea, întemnițarea ei o lovi cu o forță violentă. *In ziua în care am să aud că s-a căsătorit am să mor, chiar dacă trebuie să-mi retez cu dinții limba,* jură ea în gând.

— Puteți fi sigură că seniorul Otori are propriile lui planuri, șopti Yumi. La urma urmelor, venea să vă salveze când Arai i-a tăiat calea și l-a împins spre coastă. Numai taifunul l-a împiedicat atunci să scape.

— Venea să mă salveze? spuse Kaede.

Gelozia i se mai domoli, atenuată de recunoștință și de un licăr slab de speranță.

— De îndată ce a auzit de răpirea dumneavoastră, a pornit la drum cu peste o mie de oameni.

Kaede o simțea pe Yumi tremurând.

— A trimis-o pe Shizuka să vă spună că vă iubește și că nu va renunța niciodată la dumneavoastră. Aveți răbdare. Va veni să vă salveze.

Din camera alăturată veni un zgomot, un fel de strigăt febril. Ambele femei încremeniră.

— Vino cu mine la latrină, spuse Kaede, calmă de parcă toată seara nu rostise alte cuvinte decât „Ține-mi chimonoul” și „Piaptănă-mă”.

Era foarte conștientă de riscurile pe care și le asuma Yumi aducându-i acest mesaj și se temea pentru siguranța ei. Yumi luă o mantie caldă și o înfășură în ea. Păși în liniște pe verandă. Era mai frig ca niciodată.

— La noapte o să înghețe, spuse fata. Să poruncesc să mai aducă niște cărbuni pentru mangaluri?

Kaede ascultă cu atenție. Noaptea era liniștită. Nu bătea vântul și nu lătra nici un câine.

— Da, să încercăm să păstrăm căldura.

La intrarea în latrină își scoase de pe umeri mantia de blană și i-o dădu lui Yumi să o țină. Lăsându-se pe vine în locul strâmt și întunecat unde nu putea să o vadă nimeni, dădu frâu liber bucuriei. Cuvintele pulsau în creierul ei, cuvintele pe care însăși zeița i le spusese.

Ai răbdare. Va veni după tine.

•

A doua zi, Rieko se simți ceva mai bine; se sculă și se îmbrăcă la ora ei obișnuită, deși Kaede o imploră să se mai odihnească. Vântul de toamnă bătea dinspre munte mai rece, însă Kaede simțea o căldură pe care nu o mai cunoscuse de când fusese capturată. Încercă să nu se gândească la Takeo, dar mesajul șoptit al lui Yumi îi împinse cu forță imaginea în prim-planul minții ei. Cuvintele pe care el i le trimisese îi zvâcneau atât de tare în cap, încât era sigură că cineva avea să le audă. Ii era groază să nu se trădeze. Nu vorbi cu Yumi, nici măcar nu se uită la ea, însă își dădea seama că între ele se născuse un sentiment nou, un fel de complicitate. Oare ochilor de cormoran ai lui Rieko avea să le scape asta?

Boala o făcu pe Rieko irascibilă și mai răutăcioasă ca niciodată. Găsea cusur la toate, se plângea de mâncare, cerea trei feluri de ceai și le găsea fade pe toate, o pălmuia pe Yumi că nu-i aducea destul de repede apă fierbinte și o făcea să plângă pe Kumiko, a doua servitoare, când își exprima teama de cutremure.

În mod obișnuit, Kumiko era o fată veselă, iar Rieko îi dădea o anumită libertate de care celelalte slujnice nu se bucurau. Dar în dimineața asta își bătea joc de ea, râzând de temerile fetei, ignorând faptul că și ea le avea.

Kaede se retrase din atmosfera neplăcută și se duse să se așeze în locul ei preferat, uitându-se la grădina micuță. Soarele abia mai strălucea în cameră, dar în câteva săptămâni nu avea să mai lumineze pereții exteriori. Iama avea să fie mohorâtă în aceste încăperi — dar neîndoios el avea să vină după ea înainte de sosirea iernii.

Nu vedea munții, dar și-i imagina înălțându-se spre cerul albastru de toamnă. Piscurile lor erau deja acoperite de zăpadă. O pasăre se așează pe neașteptate pe un pin, ciripi tare și apoi se îndepărtă iar în zbor peste acoperiș, cu o strălucire de verde și alb în aripi. Ea îi aminti lui Kaede de pasărea pe care o pictase Takeo demult. Oare ar fi putut să fie un mesaj pentru ea — un mesaj că în scurtă vreme avea să fie

liberă?

În spatele ei, femeile ridicară glasul.

Kumiko striga:

— Nu mă pot abține. Când casa începe să se zguduie, trebuie să fug afară. Nu pot să suport.

— Deci asta ai făcut aseară! Ai lăsat-o pe doamna singură în vreme ce eu dormeam?

— Yumi a fost cu ea tot timpul, răspunse Kumiko, plângând.

— Seniorul Fujiwara a poruncit ca întotdeauna să fiți amândouă lângă ea!

În cameră răsună zgomotul făcut de încă o palmă.

Kaede se gândi la zborul păsării, la lacrimile femeii. Ochii i se înfierbântară. Auzi pași și își dădu seama că Rieko era în spatele ei, dar nu întoarse capul.

— Așadar, doamna Fujiwara a fost singură cu Yumi aseară. V-am auzit șușotind. Despre ce vorbeați?

— Am vorbit în șoaptă doar ca să nu te deranjăm, răspunse Kaede. N-am vorbit nimic important; despre vântul de toamnă, despre strălucirea lunii, poate. I-am cerut să mă pieptene și să mă însoțească la privată.

Rieko veni lângă ea și căută să-i vadă fața. Parfumul ei greu o făcu pe Kaede să tușească.

— Nu mă sâcâi, spuse Kaede, întorcându-se într-o parte. Amândouă suntem bolnave. Să încercăm să avem o zi tihnită.

— Ce nerecunoscătoare ești! spuse Rieko cu un glas subțire și enervant. Și ce proastă! Seniorul Fujiwara a făcut totul pentru tine și tu tot mai visezi să îl înșeli.

— Probabil ai febră, spuse Kaede. Ai închipuiri. Cum se putea să-l înșel în vreun fel pe seniorul Fujiwara? Sunt în întregime prizoniera lui.

— *Soția lui,* o corectă Rieko. Însuși faptul că folosești un cuvânt precum *prizonieră* arată că tot te mai răzvrătești împotriva soțului tău.

Kaede nu spuse nimic, ci doar se uită la pinii rămași fără ace, profilați pe cer. Se temea de ce i-ar fi putut dezvălui lui Rieko. Mesajul lui Yumi îi adusese speranță, dar reversul speranței era teama: pentru Yumi, pentru Shizuka, pentru ea însăși.

— Pari într-un fel schimbată, bombăni Rieko. Crezi că nu pot să te citesc?

— E drept că mi-e cam cald, spuse Kaede. Cred că am iar febră.

Au ajuns la Hagi? se gândi ea. *Takeo se luptă acum? Tie ca el să trăiască și să fie apărat!*

— Am să mă rog puțin, îi spuse ea lui Rieko și se duse să îngenuncheze în fața altarului.

Kumiko aduse cărbuni și Kaede aprinse tămâie. Mirosul greu pluti prin cameră aducând o pace trecătoare între femei.

După câteva zile, Yumi se duse să aducă mâncare pentru masa de prânz și nu se mai întoarse. In locul ei veni altă slujnică, o femeie mai în vârstă. Ea și Kumiko serviră masa în tăcere. Kumiko avea ochii roșii și își trăgea nasul, nefericită. Când Kaede încercă să afle ce se întâmplase, Rieko se răsti:

— A răcit, atâta tot.

— Unde e Yumi? întrebă Kaede.

— Te interesează? Asta dovedește că bănuielile mele au fost corecte.

— Ce bănuieli? spuse Kaede. Ce vrei să spui? N-am nici un fel de sentimente pentru ea. Am întrebat doar unde este.

— N-ai s-o mai vezi, spuse acru Rieko.

Kumiko scoase un sunet gâtuit de parcă își înăbușea un hohot de plâns.

Lui Kaede îi era foarte frig și totuși pielea îi ardea. Se simțea de parcă pereții se strângeau în jurul ei. Seara, capul o durea îngrozitor; o întrebă pe Rieko dacă vrea să trimită după Ishida.

Când el veni, înfățișarea lui o înspăimântă. Cu câteva zile înainte fusese vesel; acum era tras la față, avea ochii stinși și pielea cenușie. Purtarea lui era calmă ca întotdeauna și îi vorbi lui Kaede cu multă blândețe, însă era evident că se întâmplase ceva cumplit.

Și Rieko știa de asta; Kaede era sigură că știa după gura ei făcută pungă și ochii tăioși. Când nu primi nici un răspuns decât acuzații voalate, se hotărî să apeleze la însuși Fujiwara. Trecuse aproape o săptămână de când nu-l mai văzuse; în timpul bolii lor, el stătuse la distanță. Ea nu mai putea să suporte atmosfera inexplicabil amenințătoare.

— Vrei să-i spui seniorului Fujiwara că aș vrea să-l văd? o întrebă ea pe Rieko după ce se îmbrăcă.

Femeia se duse personal și când se întoarse spuse:

— Excelența Sa e încântat că soția lui îi dorește compania. A pregătit un spectacol special pentru seara asta. Vă veți vedea atunci.

— Aș vrea să vorbesc cu el între patru ochi, spuse Kaede.

Rieko dădu din umeri.

— În prezent, nu sunt oaspeți speciali. Doar Mamoru va fi cu el. Ar fi bine să faci o baie, și cred că trebuie să îți spălăm părul ca să se usuce la soare.

Când în cele din urmă părul i se uscă, Rieko insistă să îl ungă din belșug cu ulei înainte de a-l aranja. Kaede își puse chimonourile matlasate, de iarnă, recunoscătoare pentru căldura lor, căci din cauza părului ud i se făcuse foarte frig, și, cu toate că ziua se arăta însorită, aerul era rece. Mâncă puțină supă la prânz, dar stomacul și gâtul ei păreau să nu accepte mâncarea.

— Ești foarte albă, îi spuse Rieko. Seniorul Fujiwara admiră asta la o femeie.

Subînțelesul vorbelor ei o făcu să tremure pe Kaede. Ceva îngrozitor era pe cale să se întâmple — se întâmpla deja; toată lumea știa despre asta în afară de ea și urmau să îi dezvăluie și ei când le convenea. Pulsul i se acceleră și îi simți zvâcnetul rapid în gât, în pântec. De afară veneau niște zgomote surde de lovituri de ciocan care parcă stârneau ecouri în inima ei.

Se duse să îngenuncheze la altar, dar nici chiar asta nu o liniști. La sfârșitul după-amiezii, Makoto veni și o conduse în pavilionul în care se uitase cu Fujiwara la prima ninsoare, la începutul anului. Cu toate că nu era încă întuneric, în copacii golași felinarele erau deja aprinse și mangalurile ardeau pe verandă. Ea se uită la tânăr, încercând să ghicească ceva din purtarea lui. Era la fel de alb ca și ea, și i se păru că citește milă în ochii lui. Se sperie și mai tare.

Trecuse atâta vreme de când nu mai văzuse nici un peisaj, încât scena din fața ei, grădinile și munții de dincolo de ea, părea nespus de frumoasă. Ultimele raze ale soarelui poleiau cu auriu și roz piscurile acoperite cu zăpadă, iar cerul avea o culoare translucidă între albastru și argintiu. Se uită la el,

sorbindu-l din ochi de parcă ar fi fost ultimul lucru pe care îl vedea pe pământ.

Mamoru o înfășură într-o blană de urs și murmură:

— Seniorul Fujiwara va veni curând.

Chiar în fața verandei era o zonă cu pietricele albe greblate în formă de vârtej. In mijlocul ei fuseseră ridicați recent doi stâlpi.

Kaede se încruntă privind la ei; stricau modelul format de pietricele într-un mod supărător, aproape amenințător.

Auzi pași înăbușiți, foșnet de chimonouri.

— Se apropie Excelența Sa, spuse în spatele ei Rieko, și amândouă se înclinară până la pământ.

Parfumul deosebit al lui Fujiwara adie spre Kaede când se așeză lângă ea. Nu vorbi multă vreme, și când, în cele din urmă, îi spuse că putea să se ridice, ei i se păru că aude mânie în glasul lui. Inima îi tremură de frică. Încercă să facă apel la curajul ei, dar se dovedi inutil. Îi era îngrozitor de teamă.

— Mă bucur să văd că te-ai însănătoșit, spuse el cu o politețe de gheață.

Ea avea gura atât de uscată, încât nu putea să vorbească.

— Mulțumită grijii Excelenței Voastre, șopti ea.

— Rieko mi-a spus că dorești să-mi vorbești.

— Întotdeauna am dorit compania Excelenței Voastre, începu ea, dar se opri când văzu că gura lui făcu o strâmbătură batjocoritoare.

Să nu-mi fie frică, se rugă ea. *Dacă vede că mi-e frică, va ști că m-a înfrânt. .. La urma urmelor, nu e decât un bărbat; nu a vrut să am nici măcar un ac. Știe de ce sunt în stare. Știe că eu l-am ucis pe Iida.* Inspiră adânc.

— Simt că se petrec lucruri pe care nu le înțeleg. Am supărat-o pe Excelența Voastră? Vă rog să-mi spuneți cu ce am greșit.

— Se petrec lucruri pe care *eu* nu le înțeleg, răspunse el. Aproape o conspirație, aș zice. Și chiar în casa mea. Nu-mi vine să cred că soția mea s-a coborât la o astfel de infamie, dar Rieko mi-a povestit despre bănuielile ei și slujnica le-a confirmat înainte de a muri.

— Ce bănuieli? întrebă Kaede, fără să-și trădeze emoția.

— Că cineva ți-a adus un mesaj de la Otori.

— Rieko minte, spuse ea, dar glasul nu o ascultă.

— Nu cred. Muto Shizuka, fosta ta însoțitoare, a fost văzută în această zonă. Lucrul ăsta m-a mirat. Dacă voia să te vadă, trebuia să vorbească cu mine. Pe urmă mi-am adus aminte că Arai a folosit-o ca iscoadă. Slujnica a confirmat că Otori a trimis-o. Asta m-a șocat destul de mult, dar închipuie-ți ce uimit am fost când a fost descoperită în odăile lui Ishida. Am fost devastat: Ishida, cel mai de încredere servitor al meu, aproape prietenul meu! Ce periculos e să nu poți să ai încredere în propriul tău doctor! I-ar fi fost foarte ușor să mă otrăvească.

— Este întru totul demn de încredere, spuse Kaede. Vă este devotat. Chiar dacă ar fi adevărat că Shizuka mi-a adus un mesaj de la seniorul Otori, asta nu are nici o legătură cu doctorul Ishida.

El o privi de parcă ea nu pricepuse ce spunea el.

— Se culcau împreună, spuse el. Doctorul meu avea o aventură amoroasă cu o femeie cunoscută ca fiind iscoadă.

Kaede nu răspunse. Nu știuse de relația lor; fusese prea învăluită în propria-i pasiune pentru a observa asta. Acum i se părea foarte evidentă. Își aminti toate semnele: ce des se ducea Shizuka în odăile lui Ishida ca să aducă leacuri sau ceai. Iar acum, Takeo o trimisese pe Shizuka să-i aducă un mesaj. Shizuka și Ishida riscaseră să se vadă și aveau să fie pedepsiți pentru asta.

Soarele apusese în spatele munților, dar nu se întunecase încă. Amurgul se așternea peste grădină, abia risipit de lumina felinarelor. O cioară trecu în zbor spre cuib, croncănind lugubru.

— Țin foarte mult la Ishida și știu că tu te atașașești de femeia asta, spuse Fujiwara. E o tragedie, dar trebuie să încercăm să ne consolăm unul pe altul în durerea noastră.

Bătu din palme.

— Adu vin, Mamoru. Și cred că vom începe spectacolul.

Se aplecă spre Kaede.

— Nu trebuie să ne grăbim. Avem toată noaptea la dispoziție.

Ea tot nu înțelesese ce voia el să spună. Se uită la fața lui, îi văzu expresia crudă a gurii și paloarea pielii, mușchii

maxilarului care îl dădeau de gol. O privi, dar ea se uită la stâlpi. Pe neașteptate o cuprinse o stare de slăbiciune; felinarele și pietrele albe începură să se rotească în jurul ei. Trase adânc aer în piept pentru a-și reveni. — Să nu faceți asta, șopti ea. Nu e demn de dumneavoastră.

Un câine urla în depărtare. Urla și urla și nu se mai oprea. *E câinele lui Ishida,* se gândi Kaede, și mai să creadă că inima ei urla, căci urletul câinelui exprima întru totul groaza și disperarea ei.

— Nesupunerea și lipsa de credință față de mine trebuie pedepsite, spuse el. Și, într-un fel, asta îi va descuraja pe alții.

— Dacă trebuie să moară, faceți ca moartea lor să fie rapidă, spuse ea. In schimb, voi face tot ce-mi veți cere.

— Dar ar trebui deja să faci asta, spuse el, aproape nedumerit. Ce altceva poți oferi decât ce n-ar trebui să facă deja o soție?

— Aveți milă, îl imploră ea.

— Nu sunt o fire miloasă, răspunse el. Ți-ai terminat puterea de negociere, draga mea soție. Ai crezut că te poți folosi de mine pentru scopurile tale. Acum eu mă voi folosi de tine pentru ale mele.

Kaede auzi pași pe pietriș. Se uită în direcția din care venea zgomotul de parcă puterea privirii ei ar fi putut să ajungă la Shizuka și să o salveze. Gărzile mergeau încet spre stâlpi. Erau înarmate cu săbii și duceau alte instrumente, la vederea cărora simți în gură un gust metalic de frică. Majoritatea bărbaților aveau fețe sumbre, dar unul dintre ei rânjea de o excitare nervoasă. Între ei, Ishida și Shizuka păreau două siluete mărunte, trupuri umane slabe, cu o capacitate imensă de suferință.

Nici unul dintre ei nu scoase un sunet când fură legați de stâlpi, dar Shizuka înălță capul și se uită la Kaede.

Asta nu se poate. Vor lua otravă, își spuse Kaede.

Fujiwara spuse:

— Nu cred că i-am lăsat femeii tale vreo cale de a se salva, dar va fi interesant de văzut.

Kaede nu avea idee ce-și pusese în gând Fujiwara să facă, ce tortură și moarte crudă născocise, dar auzise destule povești la castelul Noguchi ca să își imagineze ce era mai rău.

Își dădu seama că era pe punctul de a-și pierde controlul. Se ridică pe jumătate, lucru de neconceput în prezența lui Fujiwara, și încercă să stăruie pe lângă el, dar chiar în timp ce cuvintele îi ieșeau împleticit de pe buze, la poarta din față se produse agitație. Gărzile strigară scurt și doi oameni intrară în grădină.

Unul era Murita, bărbatul care venise să o escorteze și pe urmă îi atacase și ucisese oamenii. Ținea sabia în mâna stângă; mâna dreaptă mai avea încă cicatricea lăsată de tăietura ei. Se gândi că nu îl cunoștea pe celălalt, deși avea ceva cunoscut. Amândoi îngenuncheară în fața lui Fujiwara și Murita vorbi.

— Senior Fujiwara, iertați-mă că vă deranjez, dar omul acesta spune că aduce un mesaj urgent de la seniorul Arai.

Kaede se lăsase iar la podea, recunoscătoare pentru acest scurt răgaz. Își întoarse privirea spre celălalt bărbat, îi observă brațele lungi și mâinile mari și își dădu seama cu uimire că era Kondo. Își mascase trăsăturile și, când vorbi, avea și glasul schimbat. Dar, de bună seamă, Murita și Fujiwara aveau să-l recunoască.

— Senior Fujiwara, seniorul Arai vă trimite salutări. Totul merge conform planului.

— Otori e mort? întrebă nobilul, uitându-se în treacăt la Kaede.

— Nu încă, răspunse bărbatul. Dar, între timp, seniorul Arai cere să i-o înapoiați pe Muto Shizuka. Are un interes personal deosebit pentru ea și dorește să rămână în viață.

Preț de o clipă, Kaede simți că speranța îi inundă inima. Fujiwara nu avea să îndrăznească să-i facă rău Shizukăi dacă Arai o dorea înapoi.

— Ce cerere ciudată și ce mesager ciudat, spuse Fujiwara, apoi îi porunci lui Murita: Dezarmează-l. N-am încredere în el.

Câinele urla și mai tare. Lui Kaede i se păru că totul încremeni o clipă apoi, când încercă să strige, când Murita păși spre Kondo, când Kondo trase sabia, lumea întreagă gemu și se înălță. Veranda se ridică în aer; copacii zburară și apoi se prăbușiră, casa din spatele ei se zgudui și se dezmembră. Acum lătrau înnebuniți și alți câini. Păsările din colivii țipau strident de frică. Aerul era plin de praf. Din

clădirile prăbușite se auzeau urletele femeilor și, imediat, trosniturile unui incendiu.

Veranda ateriză greoi cu un duduit care zgudui corpul lui Kaede; podeaua se înclina către casa din spate, acoperișul se despica deasupra ei. Ochii îi erau plini de praf și fărâme de paie. O clipă se gândi că era prinsă în capcană, apoi văzu că putea să iasă afară și începu să se cațere în patru labe pe panta ciudată a podelei. Peste marginea ei, o văzu ca în vis pe Shizuka scoțându-și mâinile din legături, lovind un bărbat din gardă între picioare, luându-i sabia și tăindu-i gâtul. Kondo îi dăduse deja lui Murita o lovitură care aproape îl tăiase în două.

Fujiwara zăcea în spatele lui Kaede, parțial acoperit de acoperișul căzut. Avea corpul răsucit și părea că nu se putea ridica, dar întinse mâna spre ea și o apucă de gleznă, atingând-o pentru prima dată. Degetele lui erau reci și din strânsoarea lor nu se putea scăpa. Tușea din cauza prafului, avea hainele murdare și sub obișnuitul parfum mirosea a sudoare și urină; totuși, când vorbi, glasul îi era calm ca întotdeauna.

— Dacă e să murim, să murim împreună, spuse el.

Ea auzea în spatele lui flăcările care trosneau și gemeau ca o făptură vie. Ochii o usturau din cauza fumului care se îngroșa și domina toate celelalte mirosuri.

Ea trase și lovi cu piciorul ca să și-l elibereze din strânsoarea degetelor lui.

— Voiam să te posed, spuse el. Ești cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o în viața mea. Voiam să fii a mea și numai a mea. Voiam să îți sporesc iubirea pentru Takeo nerecunoscând-o, ca să pot lua parte la tragedia suferinței tale.

— Dă-mi drumul! țipă ea.

Acum simțea dogoarea focului.

— Shizuka! Kondo! Ajutați-mă!

Shizuka era prea ocupată cu ceilalți paznici, luptându-se ca un bărbat. Ishida era tot cu mâinile legate de stâlp. Kondo ucise din spate unul dintre paznici, întoarse capul auzind glasul lui Kaede și apoi se îndreptă spre casa care ardea. Sări pe marginea verandei.

— Am să vă eliberez, doamnă Otori, spuse el. Fugiți în grădină, spre lacuri. Shizuka vă va căuta.

Se târî până jos și reteză încheietura mâinii lui Fujiwara. Nobilul scoase un țipăt cumplit de durere și revoltă; mâna i se desprinse de pe glezna lui Kaede.

Kondo o împinse pe Kaede în sus și apoi peste marginea podelei pavilionului.

— Luați sabia mea. Știu că vă puteți apăra.

I-o înfipse în mâini și continuă repede:

— V-am jurat credință. Am vorbit serios. N-aș lăsa pe nimeni să vă facă rău cât trăiesc. Dar a fost o crimă ca unul ca mine să vă ucidă tatăl. Și e o crimă și mai mare să atac un nobil și să-l ucid. Sunt gata să plătesc pentru asta.

Se uită la ea fără urmă de ironie și zâmbi.

— Fugiți, spuse el. Fugiți! Soțul dumneavoastră va veni să vă salveze.

Ea se dădu înapoi. Îl văzu pe Fujiwara încercând să se ridice, cu sângele curgându-i din ciotul brațului. Kondo își petrecu brațele lungi pe după nobil și îl ținu cu fermitate. Flăcările izbucniră prin pereții fragili și îi primiră pe amândoi, învăluindu-i, ascunzându-i.

Căldura și țipetele o înghițeau. *Arde, toate comorile lui ard,* se gândi ea cu frenezie. I se păru că o aude pe Kumiko strigând din infern și voi să facă ceva pentru a o salva, însă când porni spre casă, Shizuka o trase înapoi.

— Ați luat foc!

Kaede scăpă sabia și își duse inutil mâinile la cap, în timp ce flăcările țâșneau din părul ei uns.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Soarele a apus și luna a răsărit peste suprafața liniștită a mării, desenând un drum argintiu pe care să-l urmeze flota noastră. Era atât de luminoasă, încât puteam să văd chiar lanțul munților în spatele coastei pe care o părăseam. Fluxul murmura sub carcase și velele fluturau în briza din larg. Vâslele loveau apa într-un ritm constant.

Am ajuns la Oshima dis-de-dimineață. O ceață albă se înălța de pe suprafața mării și Fumio mi-a spus că la fel avea să fie în următoarele nopți deoarece aerul se răcea. Era perfect pentru scopul nostru. Ne-am petrecut ziua pe insulă, luând provizii în plus din depozitele piraților și adunând la bord și alți oameni de-ai lui Terada, care erau înarmați cu săbii, cuțite și diverse alte arme, dintre care pe cele mai multe nu le mai văzusem.

La sfârșitul după-amiezii, ne-am dus la altar și le-am închinat ofrande lui Ebisu și Hachiman, rugându-ne să avem mare calmă și să ne înfrângem dușmanii. Pirații ne-au dat cochilii de scoică pentru fiecare corabie și talismane aducătoare de noroc care i-au încurajat pe oameni, deși Fumio a primit toate astea cu un anumit scepticism, mângâindu-și arma de foc și bombănind „După părerea mea, asta e mai aducătoare de noroc!”, în vreme ce eu eram prea fericit ca să mă rog la vreun zeu, știind că erau doar fețe diferite, create de om, ale unui singur adevăr indivizibil.

Luna se înălța peste munți când am pornit spre Hagi. De data asta, eu, Kenji și Taku mergeam cu Ryoma în barca lui mai mică și mai rapidă. L-am lăsat pe Zenko în grija lui Fumio, după ce îi spusesem de obârșia băiatului și îl făcusem să înțeleagă cât de important era să-l țină în viață pe fiul lui Arai. Chiar înainte de ivirea zorilor, ceața a început să se formeze deasupra apei, învăluindu-ne ca un giulgiu în timp ce ne apropiam de orașul adormit. Auzeam peste golf glasurile

primilor cocoși și primele clopote de la Tokoji și Daishoin.

Planul meu era să mergem direct la castel. Nu aveam nici o dorință să-mi distrug orașul sau să văd clanul Otori spălând sângele cu sânge. Mă gândeam că, dacă îi puteam ucide sau captura imediat pe seniorii Otori, existau toate șansele ca întreg clanul să treacă mai degrabă de partea mea decât să se dezmembreze. Asta era și părerea războinicilor Otori care mi se alăturaseră deja. Mulți dintre ei mă imploraseră să le îngădui să mă însoțească și să ia parte direct la răzbunare. Toți cunoscuseră pe piele lor maltratarea, insultele și abuzul de credință. Dar țelul meu era să pătrund în castel în liniște și în secret. Aveam să-i iau numai pe Kenji și Taku. Pe toți ceilalți oameni i-am trecut sub comanda lui Terada.

Bătrânul pirat aștepta cu emoție și nerăbdare să încheie niște socoteli foarte vechi. Ii dădusem câteva instrucțiuni: bărcile trebuiau să rămână în larg până se crăpa de ziuă. Apoi trebuiau să sufle în cochiliile de scoică și să înainteze prin ceață. Restul era la latitudinea lui. Speram să pot să conving orașul să se predea; dacă nu, aveam să ne luptăm pe străzi până la pod și să-l deschidem pentru armata lui Arai.

Castelul era construit pe un promontoriu între râu și mare. Din prima mea vizită din ziua adopției mele știam că reședința era pe partea dinspre mare, unde în jurul ei se ridica din apă un zid uriaș, considerat invulnerabil.

Kenji și Taku aveau la ei gheare de ancorare și alte arme ale Tribului. Eu eram înarmat cu cuțite de aruncat, o sabie scurtă și o aveam pe Yato.

Luna a apus și ceața a devenit mai deasă. Barca s-a îndreptat în liniște spre țărm și a atins digul de mare cu un zgomot extrem de slab. Ne-am cățărat unul câte unul pe dig și ne-am făcut invizibili.

Am auzit pași deasupra capetelor noastre și un glas a strigat:

— Cine-i acolo? Spune numele!

Ryoma a răspuns în dialectul pescarilor din Hagi:

— Doar eu. M-am cam rătăcit în ceața asta mizerabilă.

— Te-ai cam îmbătat, vrei să spui, strigă al doilea bărbat. Cară-te de aici! Dacă te mai vedem când se risipește ceața, băgăm o săgeată în tine.

Zgomotul vâslei s-a pierdut în depărtare. Am șuierat încetișor la ceilalți doi — nu-l vedeam pe nici unul — și am început cățăratul. A fost un proces lent; zidul, spălat de două ori pe zi de flux, era acoperit de alge și alunecos. Însă l-am escaladat centimetru cu centimetru și, în cele din urmă, am ajuns în vârful lui. Unul dintre ultimii greieri de toamnă țârâia și a tăcut brusc. Kenji a țârâit în locul lui. Auzeam gărzile vorbind în capătul îndepărtat al curții interioare. O lampă și un mangal ardeau lângă ei. Dincolo de ei se afla reședința în care seniorii Otori, însoțitorii și familiile lor dormeau.

Auzeam doar două glasuri, lucru care m-a mirat. Mă gândisem că or să fie mai mulți, dar din conversația lor am înțeles că toți oamenii disponibili fuseseră postați pe pod și în lungul râului în așteptarea atacului lui Arai.

— Aș vrea ca el să fi isprăvit atacul, bombăni unul dintre ei. Nu suport așteptarea asta.

— Probabil că știe ce puțină mâncare e în oraș, răspunse celălalt. E de presupus să creadă că ne poate înfometa.

— Cred că e mai bine să-l știm acolo afară decât aici înăuntru.

— Bucură-te de asta cât mai poți. Dacă orașul cade în fața lui Arai, o să fie baie de sânge. Până și Takeo a preferat să fugă în taifun decât să se confrunte cu Arai!

Am pipăit pe lângă mine căutându-l pe Taku, i-am găsit forma și i-am tras capul aproape de mine.

— Du-te în curtea interioară. Distrage-le atenția, în timp ce noi atacăm pe la spate.

L-am simțit dând din cap și l-am auzit îndepărtându-se cu un zgomot abia perceptibil. Eu și Kenji l-am urmat peste zid. La lumina mangalului, am zărit dintr-odată o umbră mică. A traversat iute pământul și apoi s-a împărțit în două, mută și fantomatică.

— Ce a fost asta?! a exclamat unul dintre gardieni.

Erau amândoi în picioare și se holbau la cele două imagini ale lui Taku. Pentru noi a fost ușor: am capturat flecare câte unul, în liniște.

Gărzile tocmai făcuseră ceai, așa că l-am băut în vreme ce așteptam să se crape de ziuă. Cerul pălea treptat. Nu se distingea de apă; totul era o singură suprafață licăritoare.

Când au început să răsune cochiliile de scoică, părul mi s-a ridicat pe ceafă. De pe țărm, câinii au răspuns urlând.

Am auzit casa începând să forfotească: zgomotul înăbușit de pași, încă nu agitați, strigăte de uimire, încă nu speriate. Obloanele și ușile au fost deschise. Un grup de gardieni a ieșit în grabă, urmat de Shoichi și Masahiro, încă în veșminte de noapte, dar cu săbiile în mâini.

S-au oprit brusc când m-am îndreptat spre ei, cu Yato în mână, învăluit în ceață. În spatele meu apăreau primele corăbii; cochiliile de scoică au răsunat iar peste apă și munții din jurul golfului au răspuns în ecou.

Masahiro a făcut un pas în spate.

— Shigeru? a icnit el.

Fratele lui mai mare s-a albit la față. Ei îl vedeau pe bărbatul pe care încercaseră să-l omoare; vedeau sabia Otori în mâna lui și erau îngroziți.

Am spus cu glas puternic:

— Sunt Otori Takeo, nepotul lui Shigemori, nepotul și fiul adoptat al lui Shigeru. Vă fac răspunzători de moartea moștenitorului de drept al clanului Otori. L-ați trimis pe Shintaro să îl asasineze și, când a dat greș, ați conspirat cu Iida Sadamu să-l omorâți. Iida a plătit deja cu viața și acum veți plăti voi!

Îmi dădeam seama că Kenji era în spatele meu și speram ca Taku să fie tot invizibil. Nu mi-am luat ochii de la bărbații din fața mea.

Shoichi a încercat să-și recapete calmul.

— Adopția ta a fost ilegală. N-ai nici un drept să revendici sângele Otorilor, nici sabia pe care o porți. Nu te recunoaștem.

Le-a strigat însoțitorilor:

— Tăiați-i!

Yato a părut să tremure în mâna mea în timp ce prindea viață. Eram pregătit să întâmpin atacul, dar nu s-a mișcat nimeni. L-am văzut pe Shoichi schimbându-se la față când și-a dat seama că trebuia să lupte el însuși cu mine.

— N-am nici o dorință să dezbin clanul, am spus. Singurul lucru pe care îl doresc sunt capetele voastre.

M-am gândit că îi avertizasem destul. O simțeam pe Yato

însetată de sânge. Era ca și cum spiritul lui Shigeru pusese stăpânire pe mine și dorea să se răzbune.

Shoichi era cel care se afla mai aproape de mine și știam că el mânuia sabia mai bine. Aveam să scap de el mai întâi. Amândoi fuseseră luptători buni, dar acum erau bătrâni, aveau aproape cincizeci de ani, și nu purtau armură. Eu eram în culmea formei fizice și a vitezei, oțelit de greutăți și război. L-am ucis pe Shoichi cu o lovitură în gât, care l-a tăiat în diagonală. Masahiro s-a repezit la mine prin întoarcere pe la spate, dar Kenji a parat atacul și, când m-am răsucit spre celălalt adversar al meu, l-am văzut desfigurat de frică. L-am împins către zid. A evitat fiecare atac, schimbându-și mereu poziția și parând, dar a făcut-o fără curaj. A lansat un ultim apel oamenilor săi, însă tot nu s-a mișcat nici unul dintre ei.

Primele corăbii nu erau departe de țărm. Masahiro s-a uitat în spatele lui, apoi iar în față, și a văzut-o pe Yato abătându-se asupra lui. A făcut înnebunit o mișcare pentru a se feri și a căzut peste zid.

Furios că îmi scăpase, eram pe cale să sar după el, când fiul lui, Yoshitomi, vechiul meu dușman din sala de lupte, a ieșit în fugă din reședință, urmat de o mână de frați și veri. Nici unul dintre ei nu avea mai mult de douăzeci de ani.

— Mă voi bate eu cu tine, vrăjitorule! a strigat Yoshitomi. Să vedem dacă știi să lupți ca un războinic!

Intrasem într-o stare aproape supranaturală, iar Yato era deja înfuriată și simțise gustul sângelui. Se mișca mai repede decât putea ochiul să o urmărească. Ori de câte ori păream să fiu copleșit numericește, Kenji era alături de mine. Îmi părea rău că bărbați atât de tineri trebuiau să moară, dar îmi părea bine că și ei plăteau pentru trădarea tații lor. Când am putut să-mi îndrept atenția spre Masahiro, am văzut că ieșise la suprafață în apropierea unei bărci mici din fața liniei corăbiilor. Era barca lui Ryoma. Apucându-și tatăl de păr, tânărul l-a tras în sus și i-a tăiat beregata cu unul dintre cuțitele pe care pescarii le folosesc la eviscerarea peștilor. Indiferent de crimele lui Masahiro, aceasta era de departe cea mai cumplită moarte care putea să-i fie hărăzită: să fie ucis de propriul său fiu în timp ce încerca să scape de frică.

M-am întors cu fața spre grupul însoțitorilor.

— Am o forță uriașă pe corăbiile de acolo și seniorul Arai este în alianță cu mine. Nu sunt supărat pe nici unul dintre voi. Puteți să vă luați viața, puteți să mă slujiți, sau puteți să luptați acum cu mine, unu la unu. Mi-am îndeplinit datoria față de seniorul Shigeru și am făcut ce mi-a poruncit.

Încă mai simțeam spiritul lui sălășluind în mine.

Unul dintre bărbații mai în vârstă a făcut un pas înainte. Fața lui îmi era cunoscută, însă numele îmi scăpa.

— Sunt Endo Chikara. Mulți dintre noi au fii și nepoți care vi s-au alăturat deja. Nu avem nici o dorință să ne batem cu propriii noștri copii. Ați făcut ce era de datoria și dreptul dumneavoastră într-un mod cinstit și onorabil. De dragul clanului, sunt gata să vă slujesc, senior Otori.

Cu asta, a îngenuncheat și, unul câte unul, ceilalți l-au urmat. Eu și cu Kenji am cercetat amănunțit reședința și am pus sub pază femeile și copiii. Speram că femeile aveau să-și ia viața în mod onorabil. Cu copiii aveam să hotărăsc mai târziu ce fac. Am verificat toate tainițele și am scos mai multe iscoade ascunse acolo. Unii erau în mod clar Kikuta, dar nici în reședință, nici în castel nu era vreo urmă de Kotaro, despre care lui Kenji i se spusese că era în Hagi.

Endo a venit cu mine în castel. Căpitanul pazei a fost la fel de ușurat că poate să mi se predea; se numea Miyoshi Satoru — era tatăl lui Kahei și Gemba.

Odată castelul luat, bărcile au venit la țărm și oamenii au debarcat și au pornit să străbată orașul, stradă cu stradă.

Luarea castelului, care credeam că o să fie cea mai grea parte a planului meu, s-a dovedit a fi cea mai ușoară. În ciuda capitulării și a eforturilor mele, orașul nu a cedat întru totul pașnic. Pe străzi era haos; oamenii încercau să fugă, dar nu aveau unde să se ducă. Terada și oamenii lui aveau propriile socoteli de rezolvat, și existau grupuri de rezistență încăpățânată pe care trebuia să le învingem în luptă crâncenă om la om.

In cele din urmă, am ajuns la malurile râului de la vest, nu departe de podul de piatră. Judecând după soare, trebuie să fi fost sfârșitul după-amiezii. Ceața se ridicase de mult, dar fumul de la casele care ardeau atârna deasupra râului. Pe malul opus, ultimele frunze de arțar erau de un roșu

strălucitor, iar sălciile de la marginea apei erau galbene. Frunzele căzeau și erau prinse de bulboane. In grădini înfloreau crizanteme târzii. Vedeam în depărtare leasa pentru prins pește și zidurile acoperite cu țiglă din lungul malului.

Casa mea e acolo, m-am gândit. *La noapte voi dormi în ea.*

Dar râul era plin de oameni care înotau și de bărci mici încărcate până la bord, în timp ce un lung șuvoi de soldați înainta spre pod.

Kenji și Taku erau tot alături de mine, Taku redus la tăcere de ce văzuse în război. Ne-am uitat lung la priveliște: rămășițele armatei Otori înfrânte. Îmi era tare milă de ei și eram foarte supărat pe stăpânii lor care îi induseseră în eroare și îi trădaseră, lăsându-i să poarte această disperată luptă în ariergardă, în vreme ce ei dormeau confortabil în castelul Hagi.

Mă despărțisem de Fumio, dar acum l-am văzut la pod cu o mână de oameni de-ai lui. Păreau să se certe cu un grup de căpitani Otori. Ne-am dus la ei. Zenko era cu Fumio și i-a zâmbit trecător fratelui său. Stăteau aproape unul de celălalt, dar n-au spus nimic.

— Acesta este seniorul Otori Takeo, le-a spus Fumio bărbaților, când ne-am apropiat. Castelul i s-a predat. O să vă povestească el.

S-a întors spre mine.

— Vor să distrugă podul și să se pregătească de asediu. Nu cred în alianța cu Arai. Ultima săptămână l-au respins. E chiar în spatele lor. Spun că singura lor speranță e să dărâme imediat podul.

Mi-am scos coiful ca să poată să îmi vadă fața. Au căzut imediat în genunchi.

— Arai a jurat să mă sprijine, am spus. Alianța e autentică. Odată ce va afla că orașul s-a predat, va înceta atacul.

— Să dărâmăm oricum podul, a spus conducătorul lor.

M-am gândit la stafia meșterului pietrar îngropat de viu în creația lui și la inscripția pe care mi-o citise Shigeru: *Clanul Otori îi primește cu bucurie pe cei drepți și loiali. Cei nedrepți și cei necredincioși să se ferească.* Nu voiam să distrug un lucru atât de prețios și, oricum, nu vedeam cum o să-l dărâme la timp.

— Nu. Lăsați-l, am spus. Răspund eu pentru fidelitatea seniorului Arai. Spuneți-le oamenilor voștri că nu au de ce să se teamă dacă mi se predau și mă acceptă ca stăpân al lor.

Endo și Miyoshi au venit călare și i-am trimis să ducă mesajul soldaților Otori. Încetul cu încetul, deruta s-a risipit. Am eliberat podul și Endo s-a dus în celălalt capăt pentru a organiza o întoarcere mai ordonată în oraș. Mulți oameni erau destul de liniștiți ca să se așeze în locul în care se aflau și să se odihnească, în timp ce alții au hotărât că era mai bine să plece acasă, la fermele și casele lor.

Miyoshi a spus: „Ar trebui să fiți călare, senior Otori”, și mi-a dat calul lui, un cal negru, arătos, care îmi amintea de Aoi. Am încălecat, am trecut podul ca să vorbesc cu oamenii de acolo, lucru care i-a făcut să mă întâmpine cu urale, și pe urmă m-am întors cu Endo. Când uralele s-au stins, am auzit zgomotul îndepărtat al armatei lui Arai, care se apropia, tropăitul cailor și al oamenilor.

Au coborât în vale, un șir lat de furnici în depărtare, steagurile clanurilor Kumamoto și Seishuu neînfășurate. Când s-au apropiat, l-am recunoscut în frunte pe Arai: cal murg, coif cu coarne de cerb, armură vărgată cu roșu.

M-am aplecat ca să-i spun lui Kenji:

— Ar trebui să mă duc să-l întâmpin.

Kenji s-a încruntat când s-a uitat peste râu.

— Ceva nu e în regulă, a spus el încet.

— Ce?

— Nu știu. Fii în gardă și nu trece podul.

Când am îmboldit calul să înainteze puțin, Endo a spus:

— Eu sunt șeful suitei clanului Otori. Lăsați-mă să-i duc eu seniorului Arai vestea capitulării noastre în fața dumneavoastră.

— Prea bine, am spus. Spune-i să ridice tabăra armatei lui pe acea parte a râului și adu-l în oraș. Pe urmă, putem să impunem pacea fără să se mai verse sânge de nici o parte.

Endo a înaintat pe pod și Arai s-a oprit și a așteptat pe cealaltă parte. Endo era aproape la jumătatea podului, când Arai a ridicat mâna cu evantaiul negru de război în ea.

A urmat un moment de tăcere. Zenko a strigat lângă mine:

— Pun săgețile în arcuri!

Evantaiul de război a coborât.

Deși totul se petrecea chiar în fața ochilor mei, nu-mi venea să cred. Mai multe momente m-am uitat cu neîncredere cum săgețile începeau să cadă. Endo s-a prăbușit imediat, iar oamenii de pe mal, neînarmați și nepregătiți, se simțeau ca cerbul în fața vânătorului.

— Gata, a spus Kenji, trăgându-și sabia. Asta nu era în regulă.

Mai fusesem odinioară trădat așa — însă atunci de către Kenji însuși și Trib. Acum mă trăda un războinic căruia îi jurasem credință. Pentru asta îl ucisesem pe Yo-An? De furie și revoltă vedeam roșu în fața ochilor. Cucerisem castelul inexpugnabil, păstrasem podul întreg, îi calmasem pe oameni. Îi predasem lui Arai orașul meu, Hagi, ca pe o curmală coaptă și odată cu el Cele Trei Țări.

În depărtare, câinii urlau. Urlau ca sufletul meu.

Arai a urcat călare pe pod și s-a oprit la mijloc. M-a văzut și și-a ridicat coiful. Era un gest batjocoritor. Era foarte sigur de forța lui, de victoria lui.

— Îți mulțumesc, Otori, a strigat el. Ce treabă bună ai făcut! Acum te vei preda sau continuăm lupta?

— Poți să guvernezi peste Cele Trei Țări, am strigat. Dar trădarea ta va fi ținută minte multă vreme după moartea ta.

Știam că eram pe cale să duc ultima mea bătălie și ea era, cum știusem că trebuie să fie, cu Arai. Doar că nu îmi dădusem seama că avea să vină atât de repede.

— Nu va mai avea cine să o consemneze, a răspuns el disprețuitor. Pentru că am de gând acum să nimicesc o dată pentru totdeauna întregul clan Otori.

M-am aplecat și l-am apucat pe Zenko, apoi l-am tras pe cal, în fața mea. Mi-am scos sabia și i-am pus-o la gât.

— Îi am aici pe ambii tăi fii. Vrei să îi condamni la moarte? Îți jur că am să-l ucid acum pe Zenko și după el pe Taku până să apuci să ajungi la mine. Contramandează-ți atacul!

S-a schimbat puțin la față și a pălit. Taku stătea nemișcat lângă Kenji. Nici Zenko nu s-a mișcat. Ambii băieți se uitau la tatăl lor pe care nu-l mai văzuseră de ani de zile.

Apoi trăsăturile lui Arai s-au înăsprit și a râs.

— Te cunosc, Takeo. Îți cunosc slăbiciunea. N-ai fost

crescut ca un războinic; să vedem dacă ești în stare să te hotărăști să ucizi un copil.

Ar fi trebuit să acționez imediat și fără milă, dar n-am făcut-o. Am ezitat. Arai a râs iarăși.

— Dă-i drumul! a strigat el. Zenko! vino la mine.

Fumio a întrebat cu un glas coborât, clar:

— Să-l împușc, Takeo?

Nu țin minte să fi răspuns. Nu țin minte să-i fi dat drumul lui Zenko. Am auzit detunătura înăbușită a armei de foc și l-am văzut pe Arai dându-se înapoi în șa când bila l-a lovit, străpungându-i armura deasupra inimii. Oamenii din jurul lui au scos un strigăt de furie și groază și s-a produs o încăierare când calul lui s-a ridicat pe picioarele din spate. Zenko a țipat, dar aceste zgomote n-au fost nimic pe lângă vuietul care le-a urmat în vreme ce lumea de sub picioarele calului meu s-a întors cu susul în jos.

Arțarii de pe malul îndepărtat s-au ridicat aproape cu grație și au început să mărșăluiască în josul coastei dealului. În mers, au strâns laolaltă oamenii din armata lui Arai, învăluindu-i în pământ și pietre și rostogolindu-i în râu.

Calul meu s-a dat îngrozit înapoi, s-a cabrat și a fugit de pe pod, aruncându-mă lateral pe drum.

Când m-am ridicat în picioare, îndoit, podul a gemut cu glas de om. A urlat în eforturile lui de a nu se desface și apoi s-a spulberat, aruncându-i în râu pe toți care erau pe el. După aceea a înnebunit și râul. De la confluența din aval venea o viitură maro-gălbuie. Ea se scurgea de pe malul de pe partea orașului, adunând fără părtinire bărci și ființe, și gonea spre malul opus unde mătura rămășițele celor două armate, rupând bărcile ca pe niște bețișoare de mâncat, înecând oameni și cai și ducându-le cadavrele în mare.

Pământul s-a zguduit iarăși puternic și am auzit în spatele meu trosnetul caselor care se prăbușeau. Eram buimac: totul în jurul meu era încețoșat de praf și înăbușit, așa că nu mai auzeam sunete distincte. Îmi dădeam seama că Kenji era lângă mine și că Taku stătea în genunchi lângă fratele lui, care căzuse și el când calul se ridicase pe picioarele din spate. L-am văzut prin pâclă pe Fumio venind către mine, cu arma de foc tot în mână.

Tremuram de un amestec de emoții aproape de exaltare: o recunoaștere a faptului că noi, oamenii, suntem foarte fragili când ne confruntăm cu marile forțe ale naturii, combinată cu recunoștința față de Cer, față de zeii în care nu credeam, care încă o dată îmi cruțaseră viața.

Ultima mea bătălie începuse și se sfârșise într-o clipă. Nu ne mai gândeam la luptă. Singura noastră preocupare acum era să salvăm orașul de foc.

O mare parte din zona din jurul castelului era mistuită până la pământ. Castelul însuși a fost distrus de una dintre replici, ucigând femeile și copiii ținuți acolo. Am fost ușurat, căci știam că n-aș fi putut să-i las în viață, însă mă credeam în stare să poruncesc să fie omorâți. Atunci a murit și Ryoma, barca lui fiind scufundată de zidăria prăbușită. Când, după mai multe zile, cadavrul lui a fost adus la mal, am pus să fie îngropat la Daishoin alături de seniorii Otori, și numele lor să fie inscripționate pe piatra lui de mormânt.

În următoarele zile, n-am dormit și n-am mâncat mai deloc. Cu ajutorul lui Miyoshi și al lui Kenji am aranjat ca supraviețuitorii să înlăture molozul, să îngroape morții și să îngrijească răniții. Datorită zilelor lungi și triste de muncă și cooperare și durere, dezbinările din clan au început să dispară. Cutremurul era socotit în general pedeapsa Cerului asupra lui Arai pentru trădare. Cerul mă favoriza în mod clar pe mine, eu eram fiul adoptat al lui Shigeru și nepotul lui de sânge, aveam sabia lui, semănăm cu el și îi răzbunasem moartea: clanul m-a acceptat fără rezerve ca fiind adevăratul lui moștenitor. Nu știam care era situația în restul ținutului; cutremurele spulberaseră o mare parte din Cele Trei Țări și nu aveam nici o veste de la celelalte orașe. Tot ce știam era enormitatea sarcinii cu care mă confruntam în restabilirea păcii și împiedicarea foametei în iarna care venea.

În noaptea cutremurului, nu am dormit în casa lui Shigeru, nici multe zile după aceea. Nu suportam să mă apropii de ea, în caz că fusese distrusă. Am stat cu Miyoshi în ce rămăsese din reședința lui. Dar la vreo patru zile după cutremur, Kenji a venit într-o seară la mine după ce mâncasem și mi-a spus că mă căuta cineva. Zâmbea larg, și o clipă m-am gândit că putea fi Shizuka cu un mesaj de la Kaede.

În schimb, erau slujnicele din casa lui Shigeru, Chiyo și Haruka. Arătau plăpânde și istovite și, când m-au văzut, m-am temut că Chiyo o să moară de emoție. Au îngenuncheat amândouă la picioarele mele, însă le-am pus să se ridice și am îmbrățișat-o pe Chiyo, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe față. Nu puteam să vorbim nici unul.

În cele din urmă, Chiyo a spus:

— Veniți acasă, senior Takeo. Casa vă așteaptă.

— E tot în picioare?

— Grădina e distrusă — râul a trecut prin ea, însă casa nu a suferit stricăciuni mari. O s-o terminăm de aranjat mâine.

— Am să vin mâine-seară, am promis.

— Veniți și dumneavoastră, domnule? îl întrebă ea pe Kenji.

— Aproape ca pe vremuri, a răspuns el zâmbind, deși toți știam că nu mai putea fi niciodată așa.

A doua zi, eu și Kenji l-am luat pe Taku și câțiva oameni de vază și ne-am dus pe strada cunoscută. Pe Zenko nu l-am luat. Împrejurările morții lui Arai îl tulburaseră profund pe fiul lui cel mare și încă nu își revenise. Eram îngrijorat pentru el, văzându-i deruta și durerea, însă nu aveam timp să mă ocup de asta. Bănuiam că el considera că tatăl lui murise în mod rușinos și mă învinuia pe mine de asta. Poate chiar mă învinuia sau mă disprețuia că îi cruțasem viața. Eu unul nu știam cum să mă port cu el: să-l tratez ca pe moștenitorul unui puternic conducător de oști sau ca pe fiul omului care mă trădase. M-am gândit că deocamdată era mai bine pentru el să fie ținut la distanță de mine și să-l bag în slujba familiei lui Endo Chikara. Tot mai speram că mama lui, Shizuka, era în viață; când se întorcea, aveam să discutăm despre viitorul fiului ei. Privitor la Taku, nu aveam nici o îndoială; aveam să-l păstrez alături de mine, primul dintre copiii-iscoade pe care visasem să îi antrenez și să îi angajez.

Zona din jurul vechii mele case abia dacă fusese atinsă de cutremur și păsările cântau voioase în grădini. În timp ce mergeam prin ea, mă gândeam la cum așteptam pe vremuri momentul exact când auzeam cântecul casei despre râu și lume și cum îl văzusem prima oară pe Kenji în colț. Cântecul era schimbat acum; pârâul era blocat, cascada secase, dar râul încă se mai lovea de doc și de zid.

Haruka a pus în fața bucătăriei buchete de flori de câmp și câteva crizanteme, cum făcea mereu, și puternicul lor parfum de toamnă se contopea cu mirosul de mâl și putreziciune din râu. Grădina era distrusă, toți peștii morți, însă Chiyo spălase și lustruise podeaua-privighetoare, și când am pășit pe ea a cântat sub picioarele noastre.

În camerele de la parter, apa și noroiul făcuseră stricăciuni, și Chiyo începuse deja să le înlăture și să pună să se aștearnă rogojini noi, dar camera de sus era neatinsă. O curățase și o lustruise până arăta exact cum o văzusem prima dată, când mă îndrăgostisem de casa lui Shigeru și de el.

Chiyo s-a scuzat că nu era apă fierbinte pentru o baie, dar ne-am spălat cu apă rece și ea a reușit să găsească suficientă mâncare pentru o masă corespunzătoare, precum și mai multe ploști cu vin. Am mâncat în camera de sus, ca de atâtea ori înainte, și Kenji l-a făcut pe Taku să râdă povestindu-i despre jalnicele mele eforturi ca elev și despre cât de imposibil și neascultător fusesem. Eram învăluit într-un amestec insuportabil de tristețe și bucurie, și zâmbeam cu lacrimi în ochi. Dar indiferent de durerea mea, simțeam că spiritul lui Shigeru era împăcat. Aproape că îi vedeam stafia tăcută în cameră cu noi, zâmbind când zâmbeam noi. Ucigașii lui erau morți și Yato venise acasă.

Taku a adormit în cele din urmă și eu și Kenji am împărțit încă o ploscă de vin, în timp ce ne uitam cum luna cocoșată trecea pe deasupra grădinii. Probabil avea să fie îngheț și am închis obloanele înainte de a ne culca și noi. Am avut un somn agitat, fără doar și poate de la vin, și m-am trezit chiar înainte de ivirea zorilor, gândindu-mă că auzisem un zgomot care nu îmi era cunoscut.

În jurul meu, casa era cufundată în liniște. Îi auzeam pe Kenji și Taku respirând chiar lângă mine, și pe Chiyo și Haruka în camera de dedesubt. Puseserăm paznici la poartă, și erau și doi câini. Mi s-a părut că aud paznicii vorbind cu glas coborât. Poate că ei mă treziseră.

Am stat și am ascultat un timp. Camera a început să se lumineze, în timp ce se crăpa de ziuă. M-am gândit că nu auzisem nimic neobișnuit și că am să mă duc mai întâi la latrină și apoi am să încerc să mai dorm o oră sau două. M-am

ridicat în liniște și m-am furișat pe scări în jos, am deschis ușa și am ieșit.

Nu m-am obosit să-mi înăbuș pașii, dar de cum podeaua a cântat mi-am dat seama ce auzisem: un pas ușor pe scânduri. Cineva încercase să intre în casă și podeaua îl descurajase. Deci unde era acum?

Mă gândeam în grabă: *Ar trebui să-l trezesc pe Kenji, ar trebui măcar să iau o armă,* când maestrul Kikuta, Kotaro, a ieșit din grădina începătoșată și s-a oprit în fața mea.

Până în această noapte, îl văzusem numai în veșmintele lui de un albastru decolorat, pe care le purta când călătorea. Acum era în hainele de luptă, de culoare închisă, ale Tribului și toată puterea pe care de obicei o ținea ascunsă era dezvăluită de ținuta și de fața lui, întruchiparea ostilității Tribului față de mine, neîndurătoare și implacabilă.

A spus:

— Cred că viața ta e pierdută pentru mine.

— Ai încălcat promisiunea față de mine poruncindu-i lui Akio să mă ucidă, am spus. Toate înțelegerile noastre s-au anulat atunci. Și n-ai nici un drept să-mi ceri ceva, când nu mi-ai spus că tu ești cel care mi-a ucis tatăl.

A zâmbit cu dispreț.

— Ai dreptate, eu l-am ucis pe Isamu, a spus el. Am aflat acum de ce era și el nesupus: din cauza sângelui Otori care curge în voi amândoi.

A băgat mâna în haină și m-am mișcat repede ca să evit cuțitul care credeam că va apărea, însă el a scos un băț mic.

— L-am tras pe ăsta, a spus el, și m-am supus poruncilor Tribului, cu toate că Isamu îmi era văr și prieten; și cu toate că el a refuzat să se apere. Asta înseamnă supunerea.

Ochii lui Kotaro erau fixați pe fața mea și știam că spera să mă zăpăcească cu somnul Kikuta, dar eram sigur că puteam să-i rezist, deși mă îndoiam că l-aș fi putut folosi asupra lui cum îl mai folosisem odată, în Matsue. Ne-am înfruntat din priviri câteva clipe, nici unul dintre noi nereușind să domine.

— Tu l-ai omorât, am spus. Ai contribuit și la moartea lui Shigeru. Și ce rost a avut moartea lui Yuki?

A șuierat nervos în felul pe care îl țineam minte și cu o mișcare fulgerătoare a azvârlit bățul și a scos un cuțit. M-am

ferit, scoțând un strigăt puternic. Nu-mi făceam iluzii că aș fi putut să-l omor de unul singur și neînarmat. Trebuia să mă lupt cu mâinile goale, cum făcusem cu Akio, până venea cineva în ajutorul meu.

A sărit după mine, a fentat și apoi s-a mișcat cu o viteză incredibilă în direcția opusă pentru a mă prinde de gât să mă stranguleze; însă eu anticipasem mișcarea, am scăpat de strânsoarea lui și l-am lovit cu piciorul pe la spate. L-am prins chiar deasupra rinichiului și l-am auzit gemând. Apoi am sărit peste el și l-am lovit în gât cu mâna dreaptă.

Am simțit cuțitul pătrunzând adânc în partea laterală a mâinii mele drepte, retezând degetul mic și următorul și despicându-mi palma. Era prima mea rană adevărată și durerea a fost cumplită, mai rea decât tot ce trăisem în viața mea. M-am făcut o clipă invizibil, dar sângele m-a trădat, împroșcând podeaua-privighetoare. Am strigat iar, am urlat după Kenji, după gărzi, și m-am împărțit în două. Al doilea sine al meu s-a rostogolit pe podea, în timp ce înfigeam mâna stângă în ochii lui Kotaro.

Capul i-a fugit într-o parte când a evitat lovitura și am lovit cu piciorul mâna care ținea cuțitul. A făcut un salt cu o viteză incredibilă Sși apoi s-a repezit iar să mă lovească în cap cu piciorul. M-am ferit chiar înainte să apuce să mă lovească și am sărit în aer când el a aterizat, în tot acest timp izgonind șocul și durerea, știind că dacă cedez în fața lor o clipă aveam să mor. Eram pe cale să încerc să-l lovesc cu piciorul într-un mod similar, când am auzit fereastra de sus deschizându-se și un mic obiect invizibil repezindu-se afară.

Kotaro nu se aștepta la asta și l-a auzit la o secundă după mine. Deja îmi dădusem seama că era Taku. Am sărit ca să-i întrerup căderea, dar el aproape că a venit în zbor asupra lui Kotaro, distrăgându-i atenția pe moment. Mi-am transformat săritura într-o lovitură de picior și l-am izbit tare pe Kotaro în gât.

Când am aterizat, Kenji a strigat de sus: „Takeo! Prinde!” și mi-a aruncat-o pe Yato.

Am prins sabia cu mâna stângă. Kotaro l-a înșfăcat pe Taku, l-a rotit deasupra capului și l-a azvârlit în grădină. L-am auzit pe băiat icnind când a aterizat. Am învârtit-o pe Yato

deasupra capului, dar sângele se revărsa din mâna mea dreaptă și lama nu și-a atins ținta. Kotaro s-a făcut invizibil când l-am ratat. Dar acum, că eram înarmat, se ferea mai mult de mine. Am avut un moment de pauză. Mi-am rupt eșarfa de la brâu și am înfășurat-o în jurul mâinii.

Kenji a sărit de la fereastra de sus, a aterizat în picioare ca o pisică și s-a făcut imediat invizibil. Îi distingeam slab pe cei doi maeștri și, fără îndoială, ei se vedeau unul pe celălalt. Mai luptasem alături de Kenji și știam cât de periculos era, însă mi-am dat seama că nu îl văzusem niciodată luptând cu cineva care avea o fărâmă din talentele lui. Avea o sabie ceva mai lungă decât cuțitul lui Kotaro și lucrul acesta îi oferea un ușor avantaj, însă Kotaro era și genial și disperat. Se împingeau unul pe celălalt în susul și în josul podelei, și ea striga sub picioarele lor. Kotaro a părut să se împiedice, dar când Kenji l-a încolțit și-a revenit și l-a lovit cu piciorul în coaste. Amândoi și-au împărțit în două imaginile. M-am repezit la al doilea sine al lui Kotaro, în timp ce Kenji s-a îndepărtat printr-o rostogolire de el. Kotaro s-a întors să se ocupe de mine și am auzit șuieratul cuțitelor. Kenji le azvârlise spre gâtul lui. Prima lamă a pătruns și am observat cum privirea lui Kotaro începea să se împăienjenească. Ochii îi erau fixați pe fața mea. A mai lovit o ultimă dată cu cuțitul, în van, dar Yato parcă a anticipat lovitura și s-a înfipt în beregata lui. El a încercat să mă blesteme în timp ce murea, dar avea traheea tăiată și n-a ieșit decât sângele, bulbucind, făcând cuvintele de neînțeles.

Soarele răsărise deja; când, la lumina lui palidă, ne-am uitat la corpul frânt, sângerând al lui Kotaro, ne-a fost greu să credem că o ființă atât de fragilă avusese atâta putere. Eu și cu Kenji abia reușiserăm să-l învingem împreună, și el mă lăsase cu o mână rănită, pe Kenji cu vânătăi cumplite și, am descoperit mai târziu, cu niște coaste rupte. Taku gâfâia și era zguduit, dar avea noroc că mai era în viață. Gărzile care veniseră în fugă la strigătele mele erau șocate de parcă ne atacase un demon. Părul de la gâtul câinilor s-a zbârlit când au adulmecat în jurul cadavrului și animalele au mârâit agitate arătându-și dinții.

Degetele mele dispăruseră, palma îmi era spintecată. După ce groaza și fiorul luptei s-au stins, s-a făcut simțită adevărata

durere, lăsându-mă fără vlagă.

Kenji a spus:

— Probabil că lama cuțitului era otrăvită. Ar trebui să-ți tăiem mâna de la cot ca să-ți salvăm viața.

Eram amețit de șoc și la început am crezut că glumea, însă fața îi era serioasă și glasul lui m-a speriat. L-am pus să-mi promită că nu o să facă asta. Preferam să mor decât să pierd ce mai rămăsese din mâna mea dreaptă. Și așa credeam că n-am să mai țin niciodată în mână o sabie sau o pensulă.

A spălat imediat rana, i-a spus lui Chiyo să aducă tăciuni aprinși și, în vreme ce gărzile au îngenuncheat să mă țină nemișcat, a ars cu fierul roșu cioturile degetelor și marginile rănii și apoi a legat-o cu ce spunea el că spera să fie un antidot.

Lama era într-adevăr otrăvită și m-am prăbușit în iad, buimac de durere și febră și disperare. Pe măsură ce zilele lungi de chin treceau, îmi dădeam seama tot mai mult că toată lumea credea că sunt pe moarte. Nu credeam că am să mor, însă nu puteam să vorbesc spre a-i liniști pe cei vii. In schimb, zăceam în camera de sus, zvârcolindu-mă și transpirând și flecărind cu morții.

Ei treceau în șir pe lângă mine, cei pe care îi ucisesem, cei care muriseră pentru mine, cei pe care îi răzbunasem: familia mea din Mino; Hiddenii de la Yamagata; Shigeru; Ichiro; bărbații pe care îi ucisesem la ordinele Tribului; Yuki; Amano; Jiro; Yo-An.

Doream tare mult să fie iar vii, doream să-i văd în carne și oase și să le aud glasurile vii; unul câte unul își luau rămas-bun de la mine și plecau, lăsându-mă singur și nefericit. Voiam să îi urmez, dar nu găseam drumul pe care porniseră.

In cel mai rău moment al febrei, am deschis ochii și am zărit în cameră un bărbat. Nu-l mai văzusem, dar știam că era tata. Purta haine țărănești ca bărbații din satul meu și nu avea arme. Pereții au dispărut și eram iar în Mino; satul nu era ars și lanurile de orez erau de un verde strălucitor. Mă uitam cum muncea tata pe câmp, absorbit de munca lui și împăcat. L-am urmat pe poteca de munte și apoi în pădure, și mi-am dat seama ce mult îi plăcea să hoinărească printre plante și

animale, căci și mie îmi plăcea asta.

L-am văzut întorcând capul și ascultând în felul cunoscut al Kikuților, pentru a prinde niște zgomote îndepărtate. Într-o clipă a recunoscut pasul: era vărul și prietenul său care venea să-l execute. L-am văzut pe Kotaro apărând pe potecă în fața lui.

Era îmbrăcat cu hainele de luptă de culoare închisă ale Tribului, cum fusese când venise după mine. Cei doi bărbați stăteau ca două statui în fața mea, fiecare cu atitudinea lui distinctivă: tata, care jurase că nu va mai ucide niciodată, și viitorul maestru Kikuta, care trăia din comerțul cu moartea și teroarea.

Când Kotaro a scos cuțitul, am țipat ca să-l previn pe tata. Am încercat să mă ridic, dar niște mâini m-au oprit. Viziunea s-a stins, lăsându-mă nespus de îndurerat. Știam că nu puteam să schimb trecutul, însă odată cu creșterea febrei eram conștient că problema era încă nerezolvată. Oricât de mult doreau oamenii să pună capăt violenței, se părea că nu puteau să scape de ea. Avea să continue la nesfârșit dacă nu găseam o cale de mijloc, o cale de a aduce pacea, și singura cale care îmi venea în minte era să rezerv toată violența pentru mine, în numele țării mele și al poporului meu. Trebuia să merg înainte pe drumul meu violent pentru ca toți ceilalți să poată trăi fără violență, tot așa cum trebuia să nu cred în nimic pentru ca toți ceilalți să fie liberi să creadă în ce voiau. Nu doream asta. Voiam să-l urmez pe tata și să mă las de meseria de a ucide, trăind așa cum mă învățase mama. Întunericul creștea în jurul meu și știam că, dacă cedam în fața lui, puteam să mă duc după tata și, pentru mine, conflictul avea să fie încheiat. Un văl extrem de subțire mă despărțea de lumea cealaltă, dar în umbră un glas stârnea ecouri.

Viața ta nu îți aparține. Pacea vine cu prețul vărsării de sânge.

În spatele vorbelor sfintei l-am auzit pe Makoto strigându-mă. Nu știam dacă era mort sau viu. Am vrut să-i spun ce aflasem și că nu suportam să acționez cum știam că aveam să fiu nevoit să acționez și de aceea plecam cu tata, însă, când am încercat să vorbesc, limba mea umflată nu a vrut să

pronunțe cuvintele. Ele au ieșit ca niște aiureli și m-am zvârcolit de frustrare, gândindu-mă că aveam să ne despărțim înainte de a putea să vorbesc cu el.

El mă ținea bine de mâini. S-a aplecat și mi-a vorbit clar.

— Takeo! Știu. Înțeleg. E în regulă. Vom avea pace, dar numai tu o poți aduce. Nu trebuie să mori. Rămâi cu noi! Trebuie să rămâi cu noi de dragul păcii.

Mi-a vorbit așa tot restul nopții, glasul lui ținând nălucile la distanță și legându-mi spiritul de această lume. Au venit zorile și febra a cedat. Am dormit profund și când m-am trezit luciditatea revenise. Makoto era tot acolo și am plâns de bucurie că era viu. Mâna mea tot mai zvâcnea, dar de durerea obișnuită a vindecării, nu de agonia feroce a otrăvii. Mai târziu, Kenji mi-a spus că el credea că trebuie să fi avut ceva de la tata, o imunitate din sângele otrăvitorului maestru, care m-a apărat. Atunci i-am repetat și lui cuvintele profeției, că fiul meu era menit să mă ucidă și i-am spus că eu nu credeam că am să mor înainte. A rămas tăcut multă vreme.

— Ei bine, a spus el în cele din urmă, asta înseamnă că mai e mult până atunci. Ne vom ocupa de asta când va veni vremea.

Fiul meu era nepotul lui Kenji. Profeția mi se părea și mai crudă, de nesuportat. Eram încă slăbit și lacrimile veneau ușor. Lipsa de vigoare a corpului meu mă înfuria. Au trecut șapte zile până să pot să încalec iar. In scurtă vreme, avea să fie solstițiul și apoi anul se schimba și veneau ninsorile. Mâna a început să mi se vindece: cicatricea lată și urâtă aproape că ștergea și semnul argintiu de la arsura din ziua în care Shigeru mi-a salvat viața, și linia dreaptă a familiei Kikuta.

Makoto mi-a stat alături zi și noapte, dar nu a prea vorbit cu mine. Simțeam că îmi ascundea ceva și că și Kenji știa despre ce era vorba. O dată l-au adus la mine pe Hiroshi și am fost ușurat că băiatul era în viață. Părea vesel, mi-a povestit despre călătoria lor și despre cum scăpaseră de partea cea mai rea a cutremurului și dăduseră peste rămășițele jalnice ale celei ce fusese odinioară puternica armată a lui Arai, și despre ce minunat fusese Shun, însă eu m-am gândit că în parte se prefăcea vesel. Uneori Taku, care se maturizase mult într-o lună, venea și se așeza lângă mine; la fel ca Hiroshi, se

purta cu veselie, însă era palid și încordat la față. Când mi-am recăpătat forțele, mi-am dat seama că ar fi trebuit să avem vești de la Shizuka. Firește că toată lumea se temea de ce era mai rău; însă eu nu credeam că murise. Nici Kaede, căci nici una dintre ele nu mă vizitase în delirul meu.

În cele din urmă, într-o seară, Makoto mi-a spus:

— Am primit vești din sud. Pagubele pricinuite de cutremur au fost și mai mari acolo. Acasă la seniorul Fujiwara a fost un incendiu cumplit...

M-a luat de mână.

— Îmi pare rău, Takeo. Se pare că nu a supraviețuit nimeni.

— Fujiwara a murit?

— Da, moartea lui s-a confirmat.

A făcut o pauză și a adăugat încet:

— Kondo Kiichi a murit acolo.

Kondo, pe care îl trimisesem cu Shizuka...

— Și prietenul tău? am întrebat.

— Și el. Sărmanul Mamoru! Cred că aproape a salutat moartea.

N-am spus nimic câteva clipe. Makoto a spus cu blândețe:

— Cadavrul ei nu s-a găsit, dar...

— Trebuie să știu sigur, am spus. Vrei să te duci acolo în locul meu?

A fost de acord să plece dimineața următoare. Mi-am petrecut noaptea chinuindu-mă cu privire la ce aveam să fac dacă și Kaede murise. Singura mea dorință ar fi fost să o urmez; totuși, cum i-aș fi putut părăsi pe toți cei care rămăseseră cu atâta fidelitate alături de mine? In zori recunoscusem deja adevărul vorbelor lui Yo-An și ale lui Makoto. Viața mea nu îmi aparținea. Numai eu puteam să aduc pacea. Eram condamnat să trăiesc.

În timpul nopții, mi-a trecut prin minte ceva și am cerut să vorbesc cu Makoto înainte să plece. Eram îngrijorat cu privire la documentele pe care Kaede le luase cu ea la Shirakawa. Dacă era să trăiesc, voiam să le am din nou în posesia mea până începea iarna. Căci petrecusem multe luni plănuind strategia de vară; aceia dintre dușmanii mei care rămăseseră în viață nu aveau să ezite să folosească Tribul împotriva mea. Simțeam că trebuia să plec din Hagi la primăvară și să-mi

impun guvernarea asupra Celor Trei Țări, poate chiar să-mi instalez cartierul general în Inuyama și să o decretez capitala mea. Gândul acesta m-a făcut să zâmbesc cam amar, căci numele înseamnă Muntele Câinelui, și era ca și cum m-ar fi așteptat.

I-am spus lui Makoto să-l ia și pe Hiroshi cu el. Băiatul avea să-i arate unde erau ascunse documentele. Nu-mi puteam înăbuși speranța nervoasă că iubita mea Kaede era la Shirakawa — că Makoto avea cumva să mi-o aducă înapoi.

S-au întors într-o zi extrem de friguroasă, două săptămâni mai târziu. Am văzut că erau singuri și dezamăgirea aproape m-a doborât. Erau și cu mâna goală.

— Bătrâna care păzește altarul nu a vrut să dea documentele nimănui în afară de tine, a spus Makoto. Îmi pare rău, n-am putut să o conving să mi le dea mie.

Hiroshi a spus cu nerăbdare:

— Ne vom întoarce. Voi merge cu seniorul Otori.

— Da, seniorul Otori trebuie să meargă, a spus Makoto.

Păru gata să mai spună ceva, dar a tăcut.

— Ce e? l-am îmboldit.

Se uita la mine cu o expresie ciudată de compătimire și afecțiune sinceră.

— Vom merge toți, a spus el. Vom afla o dată pentru totdeauna dacă există vreo veste despre doamna Otori.

Doream tare mult să merg, totuși mă temeam că avea să fie o călătorie inutilă și că perioada din an era prea târzie.

— Riscăm să fim prinși de ninsori, am spus. Plănuisem să iernez în Hagi.

— La o adică, poți să rămâi în Terayama. Am să mă duc acolo pe drumul de întoarcere. Voi rămâne acolo, căci înțeleg că perioada petrecută alături de tine se apropie de sfârșit.

— Ai de gând să mă părăsești? De ce?

— Simt că am altceva de făcut. Ai realizat tot ce m-a determinat să te ajut. Sunt chemat înapoi la templu.

Am fost devastat. Oare aveam să-i pierd pe toți cei pe care îi iubeam? M-am întors într-o parte pentru a-mi ascunde deprimarea.

— Când am crezut că ești pe moarte, am făcut un jurământ,

a continuat Makoto. I-am promis Celui Luminat că, dacă trăiești, îmi voi închina viața cauzei tale într-un alt fel. Am luptat și am ucis alături de tine și aș face-o bucuros din nou. Doar că, până la urmă, asta nu rezolvă nimic. La fel ca dansul nevăstuicii, ciclul violenței continuă la nesfârșit.

Cuvintele lui îmi răsunau în urechi. Erau exact cele care-mi bântuiseră creierul în timp ce deliram.

— Când delirai din cauza febrei, ai vorbit despre tatăl tău și despre porunca Hiddenilor de a nu lua viața nimănui. Ca războinic, mi-e greu să o înțeleg, însă în calitate de călugăr e o poruncă pe care simt că trebuie să încerc să o urmez. Am jurat în acea noapte că n-am să mai ucid niciodată. În schimb, voi căuta pacea prin rugăciune și meditație. Am lăsat flautele la Terayama ca să iau armele. Îmi voi lăsa armele aici și mă voi întoarce după ele.

A zâmbit slab.

— Când rostesc cuvintele, par o nebunie. Fac doar primul pas pe un drum lung și dificil, dar este un drum pe care trebuie să-l parcurg.

N-am zis nimic drept răspuns. Mi-am imaginat templul din Terayama unde erau îngropați Shigeru și Takeshi, unde fusesem adăpostit și hrănit, unde mă căsătorisem cu Kaede. Se afla în mijlocul Celor Trei Țări, inima fizică și spirituală a țării și a vieții mele. Și de acum înainte, Makoto avea să fie acolo, rugându-se pentru pacea pe care o doream cu disperare, susținându-mi întotdeauna cauza. Avea să fie un singur om, ca o picătură de vopsea într-o copaie uriașă, dar vedeam culoarea răspândindu-se de-a lungul anilor, culoare verde-albăstruie pe care întotdeauna mi-o sugera cuvântul pace. Sub influența lui Makoto templul avea să devină un lăcaș al păcii, așa cum intenționase ziditorul lui.

— Nu te părăsesc, a spus el cu blândețe. Voi fi cu tine într-un alt fel.

Nu aveam cuvinte să-mi exprim recunoștința: el înțelesese întru totul conflictul meu și în felul ăsta făcea primii pași spre rezolvarea lui. Tot ce am putut să fac a fost să-i mulțumesc și să îl las să plece.

Kenji, susținut tacit de Chiyo, a protestat cu tărie împotriva deciziei mele de a călători, spunând că o căutam cu

lumânarea făcând o astfel de călătorie înainte de a mă însănătoși pe deplin. Cu fiecare zi mă simțeam mai bine și mâna mi se vindecase în cea mai mare parte, deși încă mă durea și încă îmi mai simțeam degetele-fantomă. Eram îndurerat că îmi pierdusem toată dexteritatea și am încercat să-mi obișnuiesc mâna stângă cu sabia și cu pensula, dar măcar puteam să țin frâiele calului cu acea mână și m-am gândit că mă simțeam destul de bine ca să călăresc. Principala mea grijă era faptul că la reconstrucția orașului Hagi era nevoie de mine, însă Miyoshi Kahei și tatăl lui m-au asigurat că se descurcau fără mine. Kahei și restul armatei mele întârziaseră cu Makoto din cauza cutremurelor, însă acesta nu îi vătămase. Sosirea lor ne-a sporit mult forțele și a grăbit reconstruirea orașului. I-am spus lui Kahei să trimită cât mai repede un mesaj la Shuho pentru a-i invita pe meșterul dulgher Shiro și familia lui să se întoarcă în clan.

În cele din urmă, a cedat și, în ciuda durerii mari pe care i-o pricinuiau coastele rupte, avea să mă însoțească, întrucât mă dovedisem incapabil să mă ocup singur de Kotaro. I-am iertat sarcasmul, bucuros să-l am alături de mine, și l-am luat și pe Taku, nevrând să-l lăsăm acasă când era atât de deprimat. El și Hiroshi s-au ciorovăit ca de obicei, însă Hiroshi devenise mai răbdător și Taku mai puțin arogant, și am văzut că între ei se lega o prietenie adevărată. I-am luat și pe oamenii de care se putea lipsi orașul și i-am lăsat în grup pe drum ca să ajute la reconstruirea satelor și fermelor lovite de cutremur. Cutremurul tăiase o falie de la nord la sud și am urmat-o. Era aproape de mijlocul iernii; în ciuda pierderilor și a distrugerilor, oamenii se pregăteau să sărbătorească Anul Nou; viața lor începea din nou.

Zilele erau geroase dar senine, peisajul golaș și hibernal. Becațele strigau în mlaștini și culorile erau cenușii și mohorâte. Am mers direct spre sud și seara soarele cobora roșu la apus, singura culoare într-o lume ștearsă. Nopțile erau foarte friguroase, cu stele uriașe și fiecare dimineață era albă de chiciură.

Știam că Makoto îmi ascundea un secret, dar nu îmi dădeam seama dacă era ceva de bine sau nu. Cu fiecare zi, părea să strălucească mai tare de o speranță ascunsă,

interioară. Starea mea de spirit era tot schimbătoare. Îmi făcea plăcere că îl călăream iarăși pe Shun, dar frigul și greutățile călătoriei, împreună cu durerea și infirmitatea mâinii mele mă secătuiau mai mult decât crezusem, și noaptea sarcina pe care o aveam în față părea prea mare pentru a o îndeplini vreodată, mai ales dacă era să încerc să o realizez fără Kaede.

În a șaptea zi, am ajuns la Shirakawa. Cerul se acoperise de nori și lumea toată părea cenușie. Casa lui Kaede era în ruină și pustie. Din casă nu mai rămăseseră decât bârne carbonizate și cenușă. Arăta nespus de tristă; mi-am închipuit că reședința lui Fujiwara arăta la fel. Am avut un presentiment trist că soția mea murise și că Makoto mă ducea la mormântul ei. Un sfrâncioc ne-a certat din trunchiul ars al unui copac de lângă poartă și în lanurile de orez doi ibiși cu creastă se hrăneau, penajul lor roz strălucind în peisajul deprimant. Totuși, când am trecut pe lângă lunci, Hiroshi mi-a strigat:

— Senior Otori! Priviți!

Două iepe murge veneau la trap înspre noi, nechezând la caii noștri. Amândouă aveau mânji, în vârstă de trei luni, am apreciat eu, părul lor maroniu începând să facă loc cenușiului. Aveau coamele și cozile negre ca lacul.

— Sunt mânjii lui Raku! a spus Hiroshi. Amano mi-a zis că iepele Shirakawa se împerechează cu el.

Nu mă mai săturam să-i privesc. Mi se părea un dar nespus de prețios de la cer, de la viață, o promisiune de înnoire și renaștere.

— Unul dintre ei va fi al tău, i-am spus lui Hiroshi. Îl meriți pentru loialitatea ta față de mine.

— Celălalt poate să fie al lui Taku? a implorat Hiroshi.

— Desigur!

Băieții au țipat de încântare. Le-am spus rândașilor să ia iepele cu noi și mânjii au zburdat după ele, înveselindu-mă mult în vreme ce îl urmam pe Hiroshi către Grotele Sacre ale Shirakawei.

Nu mai fusesem acolo și nu eram pregătit pentru mărimea cavernei din care curgea râul. Deasupra se înălța muntele, cu piscurile deja acoperite de zăpadă, reflectându-se în apa

liniștită și neagră a râului de iarnă. Aici am văzut, desenat de mâna naturii, adevărul că totul e una. Pământul, apa și cerul erau în armonie deplină. Era ca acea clipă de la Terayama când îmi fusese dat să arunc o privire în inima adevărului; acum am văzut natura cerului dezvăluită de pământ.

La marginea râului, chiar înainte de porțile altarului, era o casă țărănească mică. La zgomotul cailor noștri a ieșit un bătrân, le-a zâmbit în semn de recunoaștere lui Makoto și Hiroshi și s-a înclinat în fața noastră.

— Bine ați venit, luați loc, am să vă fac un ceai. Pe urmă am s-o chem pe soția mea.

— Seniorul Otori a venit să ia cuferele pe care le-am lăsat aici, a spus cu importanță Hiroshi și i-a zâmbit larg lui Makoto.

— Da, da. Am să le dau de știre. Nici un bărbat nu are voie să meargă înăuntru, dar vor ieși femeile la noi.

În timp ce ne turna ceaiul, din casă a ieșit alt bărbat și ne-a salutat. Era între două vârste, și avea un aspect blajin și inteligent; nu știam cine era, deși simțeam că el mă cunoștea. Ni s-a prezentat ca fiind Ishida și am bănuit că era doctor. În vreme ce ne povestea despre istoria grotelor și despre proprietățile tămăduitoare ale apei, bătrânul a pornit sprinten spre intrarea grotelor, sărind din bolovan în bolovan. Ceva mai departe de ea, de un stâlp de lemn atârna un clopot de bronz. Bătrânul a făcut vânt limbii clopotului lovind-o de învelișul de bronz și sunetul dogit a răsunat puternic peste apă, stârnind ecouri în interiorul muntelui.

L-am urmărit pe bătrân și am băut ceaiul aburind. Părea că se uită înăuntru și ascultă. După câteva clipe, s-a întors și a strigat:

— Să vină până aici numai seniorul Otori.

Am pus jos bolul și m-am ridicat. Soarele tocmai dispărea în spatele versantului de la vest și umbra muntelui cădea pe apă. În timp ce urmam pașii bătrânului și săream din piatră în piatră, mi s-a părut că simt ceva — pe cineva — apropiindu-se de mine.

M-am oprit lângă bătrân, lângă clopot. El a ridicat privirea și mi-a zâmbit, un zâmbet atât de sincer și de cald, încât aproape că mi-a adus lacrimi în ochi.

— Iată că vine soția mea, a spus el. Ea va aduce cuferele.

A chicotit și a continuat:

— Ele vă așteaptă.

Acum vedeam în întunecimea cavernei. O vedeam pe bătrâna de la altar, îmbrăcată în alb. Îi auzeam pașii pe piatra udă și mersul femeilor care veneau în urma ei. Sângele îmi bubuia în urechi.

Când au ieșit la lumină, bătrâna s-a înclinat până la pământ și a pus cufărul la picioarele mele. Shizuka era chiar în spatele ei, ducând al doilea cufăr.

— Senior Otori, a murmurat ea.

Abia dacă am auzit-o. Nu m-am uitat la nici una dintre ele. Mă uitam pe lângă ele la Kaede.

Am știut că e ea după forma trupului, însă avea ceva schimbat. N-am recunoscut-o. Avea o pânză pe cap și, când a venit spre mine, a lăsat-o să-i cadă pe umeri.

Părul lung dispăruse, era tunsă foarte scurt.

Ochii îi erau ațintiți asupra mea. Fața ei era neatinsă și la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar abia dacă am văzut-o. Mă uitam în ochii ei, vedeam cât suferise și vedeam cât o schimbase și o întărise suferința. Somnul Kikuta nu avea să o mai atingă vreodată.

Tot fără să vorbească, s-a întors și și-a tras pânza de pe umeri. Ceafa ei, care fusese atât de albă, perfectă, era străbătută de cicatrici roșii și purpurii în locul în care părul îi arsese carnea.

Am așezat pe ea mâna mea vătămată, acoperindu-i cicatricile cu a mea.

Am rămas amândoi așa mult timp. Am auzit țipătul bâtlanului care zbura spre cuib, cântecul fără de sfârșit al apei și bătăile repezi ale inimii lui Kaede. Eram adăpostiți sub stâncă și n-am observat că începuse să ningă.

Când m-am uitat în zare, peisajul se albea deja, în timp ce prima zăpadă a iernii cobora asupra lui.

Pe malurile râului, mânjii fornăiau de uimire în fața ninsorii, prima din viața lor. Până când zăpada se topea și venea primăvara, aveau să fie suri ca și Raku.

M-am rugat ca acea primăvară să aducă și vindecare, pentru trupurile noastre cu cicatrici, pentru căsnicia noastră,

pentru pământul nostru. Și ca acea primăvară s-o vadă iarăși pe pasărea sacră din legendă, *houou,* întorcându-se încă o dată în Cele Trei Țări.

SFÂRȘIT

EPILOG

Cele Trei Țări s-au bucurat de pace și prosperitate timp de aproape cincisprezece ani. Comerțul cu continentul și barbarii ne-au îmbogățit. Inuyama, Yamagata și Hagi au palate și castele fără pereche în Cele Opt Insule. Curtea Otorilor, se spune, rivalizează ca splendoare cu cea a împăratului.

Întotdeauna există amenințări — indivizi puternici precum Arai Zenko din interiorul granițelor noastre, comandanți de oști de dincolo de Cele Trei Țări, barbari care ar vrea să aibă o cotă mai mare din bogăția noastră, chiar și împăratul și curtea lui care se tem de concurență — însă până acum, în al treizeci și doilea an al vieții mele, al paisprezecelea al guvernării mele, le-am putut controla pe toate acestea cu un amestec de forță și diplomație.

Familia Kikuta, condusă de Akio, nu a renunțat niciodată la campania împotriva mea, și corpul meu poartă acum urmele încercărilor lor de a mă ucide. Lupta noastră cu ei continuă; nu îi vom stârpi niciodată de tot, însă iscoadele pe care le-am pus sub comanda lui Kenji și Taku îi țin sub control.

Și Taku și Zenko sunt însurați și au copii. Pe Zenko l-am însurat cu Hana, cumnata mea, încercare doar parțial reușită de a-l lega mai strâns de mine în alianță. Moartea tatălui său stă între noi și știu că mă va răsturna de la putere dacă va putea.

Hiroshi a trăit în casa mea până la vârsta de douăzeci de ani și apoi s-a întors în Maruyama, unde se îngrijește de domeniu pentru fiica mea cea mare care îl va moșteni de la mama ei.

Eu și Kaede avem trei fiice: cea mare are acum treisprezece ani, iar surorile ei gemene unsprezece ani. Prima noastră fiică seamănă perfect cu mama ei și nu dă dovadă că ar moșteni vreun talent al Tribului. Gemenele sunt identice, chiar până la liniile Kikuta din palmă. Oamenii se tem de ele și pe bună dreptate.

Kenji l-a localizat pe fiul meu acum zece ani, când băiatul avea cinci ani. De atunci stăm cu ochii pe el, dar nu îi voi

îngădui nimănui să-i facă rău. M-am gândit mult și des la profeție și am ajuns la concluzia că dacă acesta e să fie destinul meu nu-l pot evita, iar dacă nu — căci profețiile, la fel ca rugăciunile, se îndeplinesc în moduri neașteptate — atunci, cu cât încerc mai puțin să fac ceva în privința asta, cu atât mai bine. Și nu pot să neg că, pe măsură ce durerea fizică de care sufăr crește și când îmi amintesc cum i-am oferit tatălui meu adoptiv, Shigeru, moartea rapidă și onorabilă a unui războinic, ștergând insulta și umilința la care fusese supus de mâinile lui Iida Sadamu, mă gândesc adesea că fiul meu îmi va aduce eliberarea, că moartea de mâinile lui ar putea fi bine-venită pentru mine.

Însă moartea mea este încă o legendă a Otorilor, și una care nu poate fi povestită de mine.

MULȚUMIRI

Aș vrea să mulțumesc Fundației Asialink care în 1999 mi-a acordat o bursă pentru a petrece trei luni în Japonia; Consiliului de coroană australian; Ministerului Afacerilor Externe și Comerțului și Ambasadei Australiei din Tokio; și ArtsSA, Departamentul Artelor a Guvernului Australiei de Sud. În Japonia am fost sponsorizată de Akiyoshidai International Arts Village a Prefecturii Yamaguchi, al cărei personal mi-a acordat un ajutor neprețuit la explorarea peisajului și istoriei Honshuului de Vest. Aș vrea să le mulțumesc îndeosebi domnului Kori Yoshinori, domnișoarei Matsunaga Yayoi și domnișoarei Matsubara Manami. Le sunt deosebit de recunoscătoare doamnei Takoriki Masako pentru faptul că mi-a arătat grădinile și picturile lui Sesshu, și soțului ei, profesorul Tokoriki, pentru informațiile despre caii din perioada medievală.

Faptul că în Japonia am petrecut un timp cu două companii teatrale m-a făcut să înțeleg multe lucruri — cele mai sincere mulțumiri lui Kazenko din Tokio și lui Gekidan Urinko din Nagoya, precum și domnișoarei Kimura Miyo, o minunată tovarășă de călătorie care m-a însoțit la Kanazawa și Nakasendo, și care mi-a răspuns la multe întrebări despre limbă și literatură.

Le mulțumesc domnului Mogi Masaru și doamnei Mogi Akiko pentru ajutorul acordat la adunarea datelor, pentru sugestiile pentru alegerea numelor și, mai presus de toate, pentru prietenia lor neîntreruptă.

În Australia, aș vrea să le mulțumesc celor două profesoare de limbă japoneză ale mele, doamna Thuy Coombs și doamna Etsuko Wilson, lui Simon Higgins care mi-a făcut sugestii neprețuite, agentei mele Jenny Darling, fiului meu Mat, primul cititor al celor trei cărți ale mele, și restului familiei mele care nu numai că mi-a acceptat obsesiile, ci le-a și împărtășit.

În 2002, am mai petrecut trei luni în Japonia la Casa de Schimburi Culturale Shuho-cho. O mare parte din munca mea de cercetare din această perioadă a ajutat la modificarea

finală a ultimului volum, *Strălucirea lunii, adierea vântului.* Mulțumirile mele oamenilor din Shuho-cho, îndeosebi domnișoarei Santo Yuko și lui Mark Brachmann, precum și lui Maxine McArthur. De asemenea, încă o dată, cele mai profunde mulțumiri ArtsSA pentru bursa oferită.

Caligrafia a fost executată de domnișoara Sugima Kazuko și doamna Etsuko Wilson. Le sunt extrem de recunoscătoare.

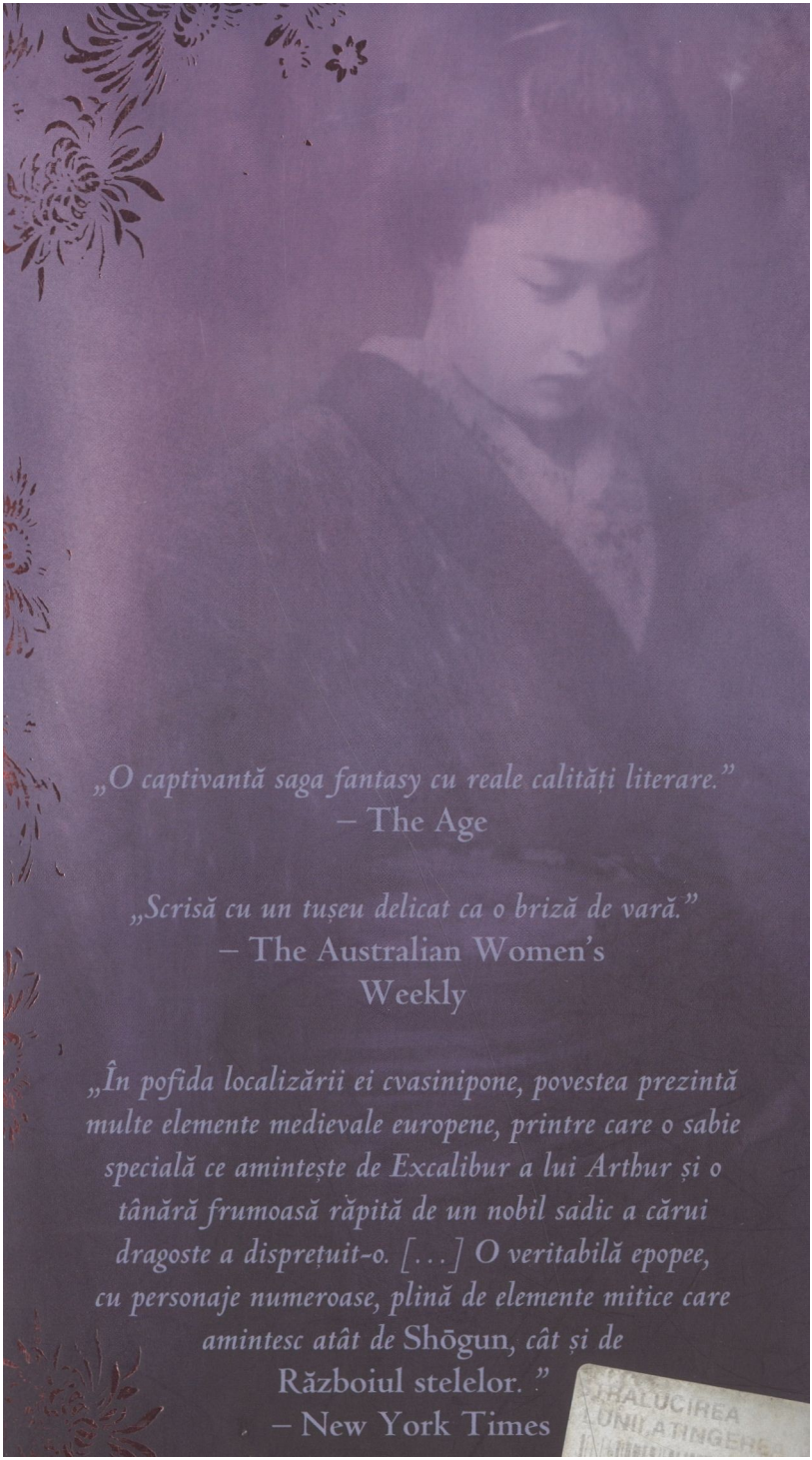

„O captivantă saga fantasy cu reale calități literare."
– The Age

„Scrisă cu un tușeu delicat ca o briză de vară."
– The Australian Women's Weekly

„În pofida localizării ei cvasinipone, povestea prezintă multe elemente medievale europene, printre care o sabie specială ce amintește de Excalibur a lui Arthur și o tânără frumoasă răpită de un nobil sadic a cărui dragoste a disprețuit-o. [...] O veritabilă epopee, cu personaje numeroase, plină de elemente mitice care amintesc atât de Shōgun, *cât și de* Războiul stelelor. *"*
– New York Times